

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YIKIM KRALLIĞI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

K.F. BREENE

BAKAMETLİK VE TUTKULU PERKİ MANGA SERİSİ

SAKIN RUHUNU İBLİS KRALA SATMA

Artık çok geçti.

Krallığımlı ve sevdiğim insanları kurtarmak için
Nyfain'ın başlattığı işi bitirmek zorundaydım... Ama bu işin sonunda
kendi yıkımına neden olacaktım.

Yaşayan en kurnaz yaratıkla bir pazarlık yapmıştım.

Krallığıma karşılık ben.

Zindanlar artık yeni evimdi. Dolton'un yıkımıysa
sıradaki hedefim olacaktı.

Bir an önce bu işi bitirip Altın Ejderhamın yanına dönmek istiyordum.
Mümkünse sağ salım.

YETİSKİN OKURLAR KİTAPÇIĞI

www.olumsuzluk.com
@olumsuzluk
#olumsuzluk
olumsuzluk
olumsuzluk

YIKIM KRALLIĞI

K.F. BREENE

KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

Kıtap Kurdu

OLIMPOS®

**"Bana yol gösterdiği için aydınlığı seveceğim ama
bana yıldızları gösteren karanlığı da seveceğim."
– Og Mandino**

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

FINLEY

İblis Kral'ın omzundan kayıp yapış yapış çamurun ve çimlerin üstüne düştüm. Kalçamın sol tarafı bir kayaya çaparken içime yayılan müthiş acı bu lanet yere, iblis krallığına yaptığımız üç günlük yolculuk boyunca oluşan ağrı ve sızıya eklendi. Kılıcım hâlâ belimdeydi. İblis Kral Dolion kılıcımı almama izin vermişti çünkü kılıç kullanmayı bilmediğimi biliyordu. Benimle bu şekilde eğleniyordu.

"Ah, tabii, beni istediğin yere öylece bırakabilirsin," diye homurdandım. Yüzümü buruşturarak kayadan uzaklaştım.

Bizi bu karanlık ve yağmurdan sırsısıklam olmuş adaya getiren büyüyle çalışan büyük tekne, arkamızdaki bulanık denizde demir attığı yerde suya batıp çıkıyordu. Kürekler tek-neden kopup kumlarla kaplı kıyıya vururken dalgalar iblisleri ve yanlarında taşıdıkları eşyaları kıyıya taşıdı.

Çamura batıp çıkan çizme sesleri duydum, ardından ahmak nişanlım Jedrek çığlık çığlığa yanıma düştü.

"Sessiz ol," dedim ona alçak sesle ama çok geç kalmıştım.

Onu getiren ve ince uzun yapısından beklenmeyecek kadar güçlü haşin görünümlü iblis, Jedrek'in böğrüne tekme savurdu. Jedrek yine bağırdı, ondan uzaklaşabilmek için çamur ve çimen deryasında yana yuvarlandı.

"Sorun yok. Alışmaya çalışıyor." Elimi uzatıp Jedrek'e yaklaşmaya çalıştım ama vücudumla onu korumayı başaramazdım.

Artık onu –ya da beni– bir güzel benzetmek istedikleri takdirde bunu hiç düşünmeden yapacaklarını biliyordum. Yine de engel olmaya çalışmaktan kendimi alamadım. Dolion'un halkımıza yapılan baskılama büyüsünü kaldırmasının tek nedeni Jedrek'le evlenmeyi kabul etmiş olmamdı. Yani Jedrek'in hayatta kalması gerekiyordu.

"Şatoma hoş geldin, Prenses." Dolion mavi yüzünde beliren pis bir gülümsemeyle tepemde dikilerek bana baktı. Yağmur damlaları başındaki koyu renkli kıvrık boynuzların arasından akıyordu. "Yeni evin burası."

İçimi kaplayan derin hüznle kalbimin sıkıştığını hissettim. Onlar beni almadan önce Nyfain'in bana nasıl baktığını hatırlayınca kaybetme hissinin yarattığı o acı boşluk gözlerimin dolmasına neden oldu. Beni yanında, krallığında ve hayatında tutabilmek konusunda ne kadar da çaresiz olduğunu hatırladım.

En sonunda beni bırakmak zorunda kalmıştı. Beni sonsuza dek kaybettiğini düşündüğünü biliyordum. İblislerden kesin olarak kaçabileceğime, başka bir yerde bir hayat kurabileceğime inanıyordu. Mutlu olmam en çok önem verdiği şeydi, bana verebileceği hiçbir şeyinin kalmadığını düşünüyordu. Mümkün olsa elbette ona geri dönerdim. Bu komediye razı gelmemin tek nedeni, baskılama büyüsünün kaldırılacak olmasıydı. Krallığımı ve eşimi kurtarmak için her şeye katlanırdım. Büyü kalktığında Nyfain herkesin hayvanını ortaya çıkaracak olan alfa büyüsünü kullanabilirdi. Halkımıza bir direnme şansı verebilirdi... Çünkü *kaçacaktım* –kaçıp doğruca Nyfain'e gidecektim– ve laneti birlikte bozacaktık. Sonra sıra savaşıma gelecekti.

Bütün irademi toplayıp yüzümü göğe çevirerek bardaktan boşanırcasına yağın yağmura bakarken bir daha asla acı çektiğimi Dolion'a belli etmeyeceğime yemin ettim. Bunların bana... ya da Nyfain'e neye mal olduğunu asla bilmeyecekti.

"Burayı ne güzel bir örtüyle kaplamışsın," dedim. Ellerimi kaldırıp avuçlarımı açtım ve her yerime bulaşan çamura baktım. "Peyzaj işini kendin mi yaptın?"

Başlarını çatıp dikkatle beni süzdü. Karanlık, dar omuzlarını bir pelerin gibi sarmıştı. "Çok güçlüsün. Ama çok aptalsın." Yaklaşıp botuyla uyluğuma tekme attı. Vücuduma keskin bir acı yayıldı. "*Bak şuna!*"

*Cık cık*ladım ama bir tekme daha yememek için dediğini yaptım. Nyfain'in kalesinde gayet soğukkanlı ve sakin davranmayı başarmıştı –Nyfain'in onun emirlerine kulak asmadığı zamanlar dışında– ama şu anda sağı solu belli olmuyordu. Üstelik öfkesini sadece Jedrek'e ve bana da yöneltmiyordu. Emirleri hemen yerine getirilmediğinde kendi halkına da sert cezalar veriyordu. Kazara yanlış bir şey yaptıklarında bile çok kötü cezalandırılıyorlardı. Gücünü ve nüfuzunu başkalarına zorbalık etmek için kullanıyordu. Krallığında korku hüküm sürüyordu.

Tarih kitaplarında onun gibi liderlerin tahtta çok uzun süre kalamadıklarını okumuştum. Onu tahttan indirmenin ne kadar kolay olabileceğini düşündüm.

"O çok sevdiğin ejderha inine benzemez burası," dedi. Sesinden burayla ne kadar gurur duyduğu anlaşılıyordu.

Bu konuda haklı, diye mırıldandı ejderham.

Bir tepenin üstünde görkemli bir şato duruyordu. İri bulutların arasından yüzünü gösteren ayın cılız ışığı, geniş kuleleri, sivri çatıları ve şatonun birbirinden kopuk, geniş bir alana yayılmış yapısını aydınlatıyordu. İlk iki katın siperliklerdeki okçu gedikleri, diğer iki katra yerini daha modern, dikdörtgen biçimli pencerelere bırakıyordu. Beşinci kat güzel taş duvarlarıyla ve yarattığı yenilik hissiyle bir tür korunaklı kaleyi andırıyordu ve sanki son yüzyılda inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Garip bir mimarisi vardı. Sanki mimarlar burayı sarhoşken planlamış gibi.

Bulanık deniz, şatonun etrafını çevreliyordu. Çıktığımız kumlu sahil bir süre sonra kayalık bir araziye dönüşüyor, sonra yukarılara doğru yerini daha sivri kayalıklara bırakıyordu. İncelediğim haritalardan ve okuduğum bilgilerden şatonun diğer tarafında yüksek bir uçurum olması gerektiğini biliyordum. Buraya tek giriş-çıkış sıkı sıkı korunan bu kumsaldandı. Ya da uçmanız gerekiyordu.

“Devasa bir yapı,” dedim sakın bir sesle.

Göğsü kabardı ve gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü.

Lafımı tamamladım. “Eksik olan bir şeyi telafi etmek için böyle heyula gibi bir yer yaptırmışsın anlaşılan...”

Gülümsemesi aniden siliniverdi ve gözlerinde kötücül bir ifade belirdi. “Kâbusunuza hoş geldiniz, Prenses.”

Ellerimi havaya kaldırıp, “Yaşasın!” dedim gülümseyerek. “Aslında bunu kutlamak için içki içmek istiyorum. Bana bir kadeh içki getirir misin? Uşağımı yanımda getiremedim. Ha, bu arada, ben kimsenin prensesi falan değilim. Halktan biriyim. Bunu sana söylemiş olmaları gerekirdi...”

“Ejderha Prens’in gerçek eşisin. Yoksa bunu sana söylemedi mi?”

Nyfain’in arka cebimdeki mektubu birden ağırlaşmış gibi geldi. Bir şey demedim. Dolion zayıflıklarımı bana karşı kullanan kurnaz bir hergeleydi. Bu zayıflıklardan biri de sır saklamakta hiç başarılı olmayan açık sözlü pisliğin teki olmamdı. Ama Nyfain, krallığı, halkı ve iblislerin lanetini kaldırması gibi önemli konularda ağzımı *açmayacaktım*.

“Ama haklısın,” dedi Dolion. “Asla bir soylu olamayacaksın. Zindanımda ya da saray erkanımın ellerinde öleceksin. En sonunda Ejderha Prens de yanına gelecek. Ölümün onu mahvedecek.”

“O çoktan mahvoldu. İkimiz de mahvolduk. Ama cesaretini takdir ediyorum.” Ona göz kırptım.

Tepeme dikilmiş, bana bakarken gözlerini kıstı. Ne diyeceğinden emin değildi. Olanları anlayabildiğini sanmıyordum. Nyfain gibi elindeki her şey alınmamıştı. On altı senesini sevgili krallığının yok oluşunu izleyerek geçirmemişti. Kesinlikle benim gibi yoksul büyümemiş, benim gibi çaresiz kalmamıştı. Benim gibi doğuştan var olduğu hâlde erişemediği bir gücü yoktu ve sevdiklerinin hayatını ağır ağır çalan bir lanetle boğuşmamıştı.

Hayır, *mahvolmanın* nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Küllerinden yeniden doğmanın da. Bilmemesi için elimden geleni yapacaktım.

Çünkü dünyasını başına yıkan kişi olmaya niyetliydim.

Dudaklarını büzerek arkasındaki adamlarına baktı. "Onları zindanlara götürün. Ama şatonun yan tarafından içeri sokun. Saray erkani onu görmeden önce ondan yayılan bu leş gibi kokuyu gidermek için bir şey yapmamız gerekecek." Tekrar bana döndü. "Ejderhanın sana kendi kokusunu bulaştırmış olması zekice. O ele geçirilmiş bir yaratık ama öyle görünüyor ki alfalığını henüz yitirmemiş. Gerçi seni uzun süre koruyamaz." Dolion bir süre dikkatle bana baktı. "Gardiyanlara yüzüne zarar vermemelerini söyleyin. Sarayımın bu güzelliği yok olurken izlemesini istiyorum."

"Ya kolları?" dedi Jedrek'in tepesine dikilmiş olan iblis. "Ne kadarı açıkta kalacak?"

"Evet, bu önemli bir nokta. Hayır, kollarına zarar vermeyin. Boynuna da vermeyin ama omzundaki o salak ısırtık izini gizlememiz gerek. *Şekil değiştirenler*," dedi tiksintiyle. "Eşlerini ısırtarak işaretleyecek kadar barbarlar. İğrenç."

"Ya bu?" İblis yine yanıma yaklaşarak Jedrek'in bacaklarını tekmeledi. Jedrek dizlerini biraz daha karnına çekti.

"Bir şekil değiştirene göre yakışıklı sayılır, değil mi?" dedi Dolion. Bu sefer dikkatle Jedrek'i süzdü. "Evcil bir hayvan olarak ondan hoşlanabilecek birkaç hanım tanıyorum. Sorun çıkarmadığı takdirde gardiyanlar onu zorlamasınlar."

“Peki Prenses’i zorlasınlar mı?”

Dolion sırtıttı. “İş birliği yapmayacak. Ejderhası bunu engelleyecektir.”

Haklı, diye düşündü ejderham.

Dolion işaret edince etrafındaki iblisler Jedrek’i öne ittiler. İkisi Jedrek’i tutup apar topar şatoya götürmeye başladı. Diğer ikisi de beni kollarımdan tutup kaldırdılar. Biri omzumu canımı acıtacak kadar sıkıyordu.

Dolion’un bakışları yüzümde dolaştı. Sonra elini uzatıp parmaklarıyla hafifçe yüzüme düşen saçlara dokundu. Manikürlü tırnaklarını yanağımdan çeneme indirirken başımı çevirmemeye gayret ettim. Başımı hafifçe yukarı kaldırdı.

“Bu berbat hâlinle bile çok güzelsin. Seni kendi evcil hayvanım olarak kullanmak isterdim. Yüce bir ejderha avucumun içine düşer, eşi de emrime amade olurdu.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve ejderham içimde serbest kalmak, birkaç kemik kırmak için debelenmeye başladı. “Şu leş kokunu giderdikten sonra bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. Aletim içine girsin diye bana yalvaracaksınız. Bu esnada Ejderha Prensin de yaptıklarını izleyecek... seni öldürmeden hemen önce. Nihayet, onu bu şekilde yerle bir edeceğim. Seni o hâlde gördüğünde yerle bir olacağından eminim.”

“Hımm. Güzel teklif,” dedim göz kırparak. “Çok cazip doğrusu. Ama kabul edemeyeceğim. Ben daha çok ejderha büyüklüğündeki aletlerden hoşlanırım. Aperatifler beni tatmin etmez.”

Alaycı bir tavırla güldü. “Ejderhalar bile dize gelir. En sonunda benim minik kuzum olacak, ilgi görmek için can atacak. Bütün sarayım mahvoluşunu izleyecek.”

İçimi buz gibi bir his kapladı ama istifimi bozmadım. “Vaatler, vaatler.”

“Zaman, *Prenses*,” dedi gözleri vücudumda dolaşırken. “Gerekli olan tek şey bu. En güçlüler bile zamanla çöküp dize

gelirler.” Gözlerinde aç bir ifade belirdi. “Benim de elimde dünya kadar zaman var.”

Elini daha aşağıya, mememe doğru götürdü. Elini üstümde hissetmeye hazırlandım ama bana dokunmadan durarak kaşlarını çatmıştı. Çenesini sıkı, kan çanağı gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

Yüzüme dokunması ayrı şeydi –Dolion çok güçlüydü ve böylesine masum bir hareketi yapabilmek için Nyfain’in kokusuna dayanabilirdi– ama mememe dokunması apayrı bir şeydi. Orama dokunması çok daha samimi ve erotik olurdu. Bu yüzden, ejderhanın korumasını tüm ağırlığıyla hissediyordu. Altın prensin gerçekten burada olmaması önemli değildi. Dolion elini geri çekip arkasına döndü. Peşinde görünüş olarak ona benzeyen en güçlü adamlarından oluşan bir grupta hızla şatroya doğru yürümeye başladı.

“Yürü.” Siyah pullu bir iblis beni iriti.

Tepeye tırmanırken rüzgâr üstümüze üstümüze esiyor, beni yanımda ilerleyen Jedrek’e doğru savuruyordu. Jedrek acınası giysilerine sarınıp ilerideki bir noktaya baktı. Bakışlarını takip edince tepedeki yemyeşil alanı fark ettim; uğuldayan rüzgâra âdeta kalıcı olarak boyun eğmiş gibi eğilmiş birkaç çıplak ağaçtan, cılız çalılardan ve yabani otlardan başka bir şey yoktu. Arkasında kalan deniz karanlığa doğru uzanıyordu. Ejderhamın gücü sayesinde karanlıkta siyah, beyaz ve sarı renk spektrumunu görebilirdim ama bu mesafeden bir şey görmem mümkün değildi. Büyük ihtimalle gündüz vakti denizin o kısmı sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Dolion’un grubu, şatonun esas girişine, altında bir kapı olduğunu tahmin ettiğim geniş bir kemere doğru yürümeye devam etti. Bu tür ayrıntıları göremeyecek kadar uzaktaydım. Elbette, bizi esas girişten sokmayacaklardı. Sert rüzgârların estiği tepeye vardıktan sonra gardiyanlarımız bizi sağ tarafa yönlendirdi. Büyük ihtimalle o giriş doğrudan zindana açılıyordu.

Şatoya yaklaştığımızda devasa yapıya ve yoğun iri bulutlarla kaplı göğü delen kulelere baktım. En azından durduğum yerden kuleler bulutların içinden geçiyormuş gibi gözüküyordu.

Duvarın dibindeki ufak bankete vardığımızda bacaklarım sızlamaya başlamıştı. Metal kapının şatonun derinliklerine açıldığı belliydi. İblislerden biri eğilip bir anahtara gerek duymadan kapıyı açarken menteşelerin gıcırdadığını duydum. Hiçbir şey görünmeyen karanlık koridora baktı.

“Majesteleri büyüdü bir kilitte ilgili bir şey demiş miydi?” Biraz tereddüt ettikten sonra daha yüksek sesle devam etti. “Bu girişi örten *obice*’i kaldırıp kaldırmadıklarını bilen var mı?” Düz yüzünde gergin bir ifadeyle Jedrek’i tutan iblise baktı. “Bunu ona soran oldu mu?”

Obice. Tabii ya. Anahtara gerek yoktu çünkü kilit büyüdü. Lanet olsun. Kendimi bu âna hazırlamak için iblislerle ve şatoyla ilgili okuduğum hiçbir metinde bu tür bir iblis büyüünden söz edildiğine rastlamamıştım.

“Govam *obice*’i kaldırabilir,” dedi biri. “Bunu yapabilecek büyü gücü onda var.”

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve herkes konuşanın kim olduğuna baktı.

“Şu anda yok,” dedi bir başkası arkamdan. Sesi tok çıkıyordu ve sıkıldığı belliydi. “Benim de bunun gibi ve başka becerilerim var ama buradayken bu güçler ceza olarak bastırılmış durumda.”

Birkaçı bunu duyunca homurdandı ve zifiri karanlığa açılan kapının orada duran iblise döndü.

“Sen dene,” diye seslendi biri arkalardan. “İçeri girmeye çalış.”

“Sonra da ayağımı mı kaybedeyim? Oldu.” Kapıdaki iblis etrafımızda toplanan kalabalığa baktı. “Sonassa, sen dene.”

Yanımdaki dişi iblis güldü. “Ben de senin gibi ayağımı kaybetmek istemiyorum, Ressfu ama görevini yerine getirmedi diye majestelerinin ceza vereceği kişi ben olmayacağım.”

Kapıdaki Ressfu isimli iblis, yüzünden biraz daha açık renkli olan solgun dudaklarını yaladı. Bütün iblisler gibi insan formuna girebilirdi ama belli ki buna üşeniyordu. Hem neden yapacaktı ki? Kendi halkı arasındaydı, diğerleri de insana çok benzeyen türlerden sert derili, pullu, hatta tüylü formlara kadar doğal hâllerindeydi.

“Zurgid, bir koşu git de savunmaların kapalı olup olmadığını kontrol et,” dedi Ressfu.

Arka taraftan ayak sesleri geldi. “Çok uzun sürer. Zindanların nasıl olduğunu biliyorsun. Majesteleri oraya özel kurallar uygulamıyor. İsteddiği yaratıkları yarattığı sürece askerlerin didediklerini yapmalarına izin veriyor.”

Kapıdaki iblis zifiri karanlığa baktı, ikilem yaşadığı belliydi. Bakışlarını tekrar Jedrek’e ve sonra bana çevirdi. Yüzünde kararlı bir ifade görünce midem düğüm düğüm oldu.

“Sen, şekil değiştiren kadın, buraya gel.” Yanına gitmemi işaret etti. Tenimin beni uyarıyormuş gibi karıncalandığını hissettirdi.

Hapı yutmuştum.

İKİNCİ BÖLÜM

FINLEY

“O olmaz, salak,” dedi tanıdık bir ses arkadan. Sonassa’ydı. “O, Ejderha Prens’in eşi. Kral’ın onunla ilgili başka planları var. Duymadın mı? Eninde sonunda onu evcil hayvan olarak yanında tutacağını söyledi.”

“Majesteleri az önce onun yüzüne ya da kollarına zarar vermememizi söylememiş miydi?” dedi Ressfu. “Yani bacaklarıyla ilgili bir şey demedi.”

“Bence iki bacağının da yerinde olmasını ister,” dedi Sonassa.

Ressfu gözlerini arkamdaki bir noktaya –büyük ihtimalle Sonassa’ya– dikerek düşüncelere daldı. Vücutuma derin bir korku yayılırken beni kurban ettikleri takdirde ne yapacağımı düşünmeye başladım. *Sorun değil, dedi ejderham. O gerzek Ressfu’yu kaptığın gibi içeri at. Bakalım ölecek mi? Bizi ölesiye dönebilirler ama bir bacağın kaybetmenden daha iyidir.*

Haklıydı.

“Tamam,” dedi Ressfu kenara rükürüp. “Luru, buraya gel. En kıdemsiz olanımız sensin. Kuyruğunu içeri sok da bakalım bir şey oluyor mu?”

Yanımdaki iblis bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı.

Derisi kayış gibi olan Luru isimli kambur iblisse bu fikirten pek hoşlanmamıştı. Bir Ressfu’ya bir önündeki açık kapıya bakarak boş bir ifadeyle bize yaklaştı.

"Bence orada bir sorun yoktur," dedi cılız bir sesle. Kapının kenarında vakit kazanmaya çalıştı. "Askerlerin kuralları olmaya-bilir ama her zaman dakiklerdir. Yeni mahkûmları, özellikle de ejderhaları heyecanla beklerler. Kral'ın bu saatlerde mahkûmları getireceğini biliyorlardır."

"Bunu nereden bilebilirler?" dedi Ressfu. "Şekil değiştirenlerin bugün buraya geleceği belli değildi ki."

"Hayır, *bu* şekil değiştirenleri demiyorum. Majesteleri o krallıktan döndüğünde hep *birkaç* şekil değiştiren getirmez mi? Onları temizlensinler diye hep bu taraftan içeri sokar. Öyle değil mi?"

Söylediklerinden kesin olarak emin değilmiş gibiydi. Yine de sözleri zihnimde dönmeye başladı. O zindanda krallığımdan –hatta belki köyümden!– birileri mi vardı?

Küt küt atan kalbimle öylece beklerken Luru içeri girmek için birkaç mazeret daha sıraladı ama iki iblis kalabalığının arasından öne çıkıp hışımla onu yakaladı.

"Tamam, diğer tarafa dolanacağım!" diye bağırdı Luru, öbür iblisler onu zindana uzanan basamakların ilkine doğru iterken. "Hızlıyımdır! Hızlı koşarım! Askerler beni severler. Hemen gidebilirim... Hayır!"

Onu aşağı sarkıttılar. İnce kuyruğunu kaldırdı ve dizlerini bükerek karanlığın üzerine doğru asılı kaldı.

"Hayır. Lütfen," diye yalvardı.

"Bırakın onu," dedi Ressfu.

İki iblis onu aşağı inen merdivenden iterken Luru çılgılık atmaya başladı. Korkuyla bağırarak basamaklardan düşrü, hızlı yuvarlanıp bir yere çaptı. Basamaklardan düşmeye devam ederken çılgınlıkları acı dolu haykırıslara, sonra tekrar çılgınlara dönüştü.

"Ödlek," dedi biri öfkeyle.

Sonassa güldü. "*Sen* olsan bu durumla daha zarif başa çıkardın, değil mi? Aşağı inmeye gönüllü olduğunu duymadım."

Birkaç iblis kıs kıs güldü.

"Tamam, sorun yok," dedi Ressfu, sonra da herkese kendi işine bakmasını işaret etti.

Kapıda bekleyen iki iblis peş peşe aşağı inmeye koyuldular ve yavaş yavaş karanlıkta gözden kayboldular. Beni tutan iblisler debelenmediğim hâlde beni ite kaka öne çekip kapının ağzına götürdüler.

"Bekleyin," dedi Ressfu yüzüme bakarak. Pis pis sıırıttı. "Şansın yaver gitti, ejderha. Farkındasıdır herhâlde. Seni ne cıyak cıyak bağırtır acaba? Korkudan tır tır titrediğini görmek isterim."

Yanımdaki iblisler nahoş sesler çıkararak güldüler.

Ressfu sivri tırnaklı eliyle kolumu kavradı ve beni basamaklara doğru gitti. Aşağısı karanlıktı; büyü yapıldığına işaret eden yoğun, aşılması mümkün olmayan bir karanlık.

İblisin nefesi hayvan leşi gibi kokuyordu. "Korku hissetmeyecek şekilde mi yetiştirildin? Göreceğiz bakalım."

Beni kapının ağzından boşluğa itti. Yerçekimi bir anda beni yakalayarak aşağı çekti.

Başını koru, diye bağırdı ejderham içimi güçle doldururken. Tatlı ateş her yanıma yayıldı, damarlarıma akın etti. Duyularım keskinleşti, karanlık beni yutarak görüş alanımı yok ederken daha hızlı düşünmeye başladım. Karanlığın büyüyle oluşturulduğu belliydi.

Dikkatimi dağıtmasın diye gözlerimi yumup diğer duyularıma ve hayatta kalma içgüdüme odaklandım. İçeride burnuma keskin bir aroma doldu; kustumuk, sidik ve çürük kokusu boğucu küf kokusuyla birleşmişti. İlk olarak yan tarafımı çarpmak için iki büküm oldum. Bir saniye sonra kalçam sert bir köşeye çarptı ve kılıcımın kınının yarıya kadar sıyrıldığını hissettim. Vücudumun üst kısmı sertçe taş basamaklara çarptı.

İnleyip dizlerimi karnıma çekerek ellerimi başımın etrafına sardım ve elimden geldiğince dertop olmaya çalıştım.

Sıkı durun, millet, ufak bir akrobasi gösterisi yapacağız, diye düşündüm çaresizce, tehlikeli durumlarda hep yaptığım gibi hayali izleyicilerimle konuşuyordum. Ejderham da gerginliğimi hissetmiş olacaktı ki bana saçmaladığımı söylemedi.

Yerde hafifçe kaydım ama düşüşümün hızıyla ayaklarım yerden kesilince basamakların kalanından aşağı kafa üstü düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Ejderham Nyfain'in ejderhasından çektiği gücü bana aktarmaya devam etti. Aramızdaki mesafe çok büyük olmasına rağmen bağımız sayesinde hâlâ birbirimizi hissedebiliyorduk. Başımın dertte olduğunu ve yardıma koşamayacağını bilmek Nyfain'in sinirlerini gerecekti ama o an için çekebildiğim kadar güç çekecektim.

Onun gücünün yardımıyla yere ilk çarptığımda hissettiğim ağrı hafiflemeye, derimi sıyıran taşların etkisini azaltmaya başladı. Dizlerimi iyice karnıma çekip yana döndüm ve popomun yerde kaydığını hissettim. Ayak bileğim bir basamağa çarptı, diğer ayağım da basamağa takılınca bacağımdan yukarı doğru feci bir acı yayıldı. Sıra takla atmaya gelmişti. Kontrolden çıkmıştım. Döne döne düşüyordum.

Önce yanımdan, sonra da aşağıdan metalik bir çınlama geldi. Nasıl olduysa kılıcım belimden fırlamıştı ve aşağı inerken benimle yarışlıyordu. Harika. Hiç endişem yokmuş gibi bir de bu eklenmişti.

Diğer ayak bileğim bir basamağa çarptı. *Çat.* Muazzam bir acıyla sarsıldım ve elimde olmadan çığlık attım. Büyük ihtimalle bileğim kırılmıştı. Ya da çatlamıştı.

Düşüş sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu, her sert çarpışla, incinen bileğimin en ufak bir hareketiyle duyduğum muazzam acı beni bayıltacak gibi oluyordu.

Nefes bile alamadığım birkaç saniye sonra vücudumun üst kısmı yumuşak sayılabilecek bir şeye çarptı. Ama bacaklarım o kadar şanslı değildi. Taş zemine öyle bir düştüm ki acı dalgası bütün bedenime yayıldı.

Sıkı sıkı yumduğum gözlerimi açmadan titrek bir nefes aldım. Zonklayan yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. En azından bir yerime bir şey batmamıştı. Kılıcımı es geçmiş olmalıydım.

Dünya dönmeyi kestiğinde saçlarıma ılık bir ıslaklık yayılmaya başladı. Gözlerimi kırıştıtarak açtım ve bileğimi incitirim korkusuyla kıpırdamaya korkarak etrafımdaki aydınlatılmamış ama büyüyle de karartılmamış olan kabaca yontulmuş duvarlara baktım. Ejderhamın görü yetisi, karanlıkta bile ne kadar berbat bir yerde olduğumu görebileceğim kadar güçlüydü.

“Ne halt ettiklerini sanıyor bunlar?” Yukarıdan gelen tok sesi tanıdım. Ona Govam diye hitap ediyorlardı.

Kollarımdan tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı. Ayağım bir şeye takılıp sürtününce yaralı bileğimde keskin bir acı hissettim. Vücudumun iki yanı sızlıyor, sırtım zonkluyordu ve yerde sürtünmekten her yanımlı sıyrılmıştı. Ama ölmemiştim. Aşağı inmeyi başarmıştım.

“Bacağına bir şey olmasından korkup sonra onu basamaklardan aşağı mı itiyorlar? Kızı öldürebilirlerdi.”

Kılıcımın kınına girdiğini duymadan önce adamın belimi çektiğini hissettim. Govam kılıcın tamamıyla kının içine oturması için kılıcı iyice bastırdı. Onu belimden fırladığında yakalamış ve büyük olasılıkla beni ikiye ayırmasını engellemişti.

“Bizim sorunumuz değil.”

Govam’dan keskin bir koku yayılıyordu. Epey güçlüydü. Diğerinden daha güçlüydü.

Neyin üstüne düştüğümü görmeye çalışırken inledim. Luru benim kadar şanlı değildi. Kafatası çatlamıştı ve göğsüne kanlar yayılmıştı. Kaburgaları kırılıp göğsünü delmiş olmalıydı.

Govam beni düştüğüm yerin diğer tarafındaki duvara çekince yaralı bacağımın üzerine basmama neden oldu. Az kalsın acı içinde çığlık atacaktım.

“İşte, gördün mü?” dedi Govam. Geniş bir burnu ve iri bir yüzü olan ikinci iblis önüne geçip beni süzdü.

İri Surat gözlerini yere basamadığım, fena hâlde zonklayan ayak bileğime çevirdi. “Yaralanmış,” dedi Govam’a hak vererek.

“Neyse. İyileşir. Büyüleri baskılanmadığında ejderhalar daha hızlı iyileşirler.”

“Şekil değiştirmesini ne engelliyor? Buraya gelirken kıdemli olanlara bunu sormaya cesaret edemedim. Bir ejderhanın şekil değiştirmesine izin vermek aptalca bir şey. Çok iri ve haşınler.”

“Sanırım, bu daha önce hiç şekil değiştirmemiş. Anladığım kadarıyla bu konuda yönlendirilmesi gerek. Aksi takdirde ölebilir.”

“Zindandaki ejderhalar ne olacak? Büyü serbest bırakıldığına göre onları nasıl engelleyeceğiz?”

Diğerinden daha çok insana benzeyen ve teni biraz gri görünen Govam çenesini kaşdı. “Sadece birkaçı onun krallığından. Öğrendiğim kadarıyla baskılama büyüsü kalktı ama yine de hayvanlarının ortaya çıkabilmesi için alfalarına ihtiyaçları var. Alfaları yanlarında olmazsa şekil değiştirme becerilerini kullanamıyorlar. Bu da alfa gibi kokuyor olabilir ama o değil. Diğerlerinin ejderhalarını serbest bırakabilse bile zindandan çıkamazlar ve onları uzaklaşmadan öldürürüz. Sonuçta yenilmez değiller.”

Kıpırdamadan durdum ve istifimi bozmamaya çalıştım. Az önce zindanda ejderhalar olduğunu doğrulamışlardı. Krallığımızdan getirilenler, Nyfain’in haberi olmadan yakalanmış olmalıydılar. Ya öyleydi ya da Nyfain lanete eklenen konuşamama büyüsü yüzünden bana söyleyememişti. Yine de orada olmaları yalnız olmadığım anlamına geliyordu. Yanımda dostlarım olacaktı.

İri Yüz, başını iki yana sallayarak önce vücudumu, sonra da suratımı inceledi. “Bunu temizlemek çok uzun sürecek. Berbat durumda.”

"Dediğin gibi bizim sorunumuz değil."

Merdivenin tepesini bir battaniye gibi örten büyülu karanlığın ortasında bacaklar belirdi. Jedrek'in yanağında yeni bir kızarıklık olduğunu fark ettim. Büyük olasılıkla onlara direnmeye çalışınca yüzüne sert birkaç tokat yemişti. Ama yukarıdaki büyü sesleri kesmiş olmalıydı çünkü hiçbir şey duymamıştık. Liderleri Ressfu, eli Jedrek'in omzunda basamaklarda belirdi. Etrafına bakınırken gözleri Luru'nun cesedine takıldı. Yüzünde beliren panik ifadesi yerini ciddi bir endişeye bıraktı. Onun kim olduğunu fark etmiş olmalıydı. Beni gördüğü anda derin bir oh çekmiş gibi rahatladı. Aptalca dürtüsüne yenik düştüğü için pişman olmuş gibiydi. Bu iyiye işaretti. Çoğunun aptalca şeyler yapmalarını umuyordum. Aptal yaratıkları, sadece zaman zaman aptallık etseler de kandırmak kolaydı.

İblislerin geri kalanı Ressfu'nun peşinden aşağı inerken birçoğu yaralandım mı diye dikkatle beni süzdü. Ressfu son basamaktan indikten sonra yanıma geldi.

"Ayak bileği yaralanmış," dedi Govam. Hâlâ ayakta durmama yardım ediyordu. "Yüzü ve düşerken aldığı diğer yaralar da var."

Bunu onu suçlarmış gibi söylememişti ama Ressfu yine de öfkелendi.

"İyileşir," dedi. Beni omuzlarımdan tutup tünele doğru itti. Sekerek yürümeye çalışırken düşmemek için ağırlığımı incinen bileğime vermek zorunda kaldım. Bacağıma keskin bir acı yayıldı ve diğer ayağımın üstüne basarak yere düşmemeye çalışırken elimde olmadan bağırdım. Ama çok geç kaldığımı görebiliyordum.

İleriye doğru savrulurken kendimi korumak için ellerimi öne uzattım. Tam o sırada güçlü bir kol beni belimden yakalayıp göğsüne çekti.

"Aptal," diye mırıldandı Govam. Beni tutarak sağlam ayağımı yere basmamı sağladı. "Denski, diğer tarafına geç. Şu işi bitirelim artık. Bu yolculuktan usandım."

Kalabalığın arasından kokusu Govam'la aynı olan bir iblis öne çıktı. İnce yapılı İri Yüz, büyük ihtimalle Ressfu'dan daha kıdemliydi, gerçi etrafta bir sürü iblis olduğundan anlamak zordu.

İki iblis kollarıma girdi ve ben yarı zıplayarak yarı topallayarak koridorda ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen ayak sesleri bana diğerlerinin de bizimle geldiğini söylüyordu.

Yılankavi koridorda yürümeye devam ettik. Onu tutan iblislerin arasında tökezleyerek yürüyen Jedrek dışında herkesin karanlıkta görebildiği belliydi. Wyvernli olan diğerlerimiz gibi lanetin baskısı onun üzerinden de kaldırılmıştı ama hayvanını karanlıktan çekip çıkarabilmesine yardım etmek için gücümü kullanmamıştım. Korkup şekil değiştirmeye kalkışır diye endişelenmiştim.

İleride kubbe biçimli alçak tavadaki bir açıklıktan içeriye tozlu, kırmızıya çalan beyaz bir ışık sızıyordu. Altından geçerken yukarı baktım ama açıklıktan hiçbir şey göremedim. İlerledikçe yine karanlık etrafımızı sarmaya başladı.

Biraz daha ileride tünel hafif daralıyordu ve aralarındaki boşlukları yine o kırmızımsı ışığın aydınlatığı bir dizi parmaklıkla sona eriyormuş gibi görünüyordu. Parmaklıkların arasında yürüdüğümüz koridorun iki yanındaki kabaca yontulmuş duvarlardan başka bir şey göremiyordum.

Govam parmaklıkların orada durdu ama bir şey demedi. Ressfu elinde bir anahtarla hemen yanımıza geldi. Kapının kilidini açmadan önce ayaklarıma baktı. Govam'a sert bir bakış attıktan sonra bizi içeri sokup sağa yönlendirdi.

Govam ve Denski birbirlerine bakmadan birlikte yürümeye başladılar. Ayak bileğimin zonkladığını, serinliğe rağmen her yanımin terle kaplandığını hissederken aralarında sekerek yürüdüm.

Duvarlarda aralarında epey mesafe olan meşaleler asılıydı ama etrafı ejderhamın müdahale etmesine gerek kalmayacak kadar görebiliyordum. Neden önceki yerde kullanılan elektrikli

ya da büyülu ışıkların yerine bu meşalelerin tercih edildiğini bilmiyordum. Koridorların birleştiği bir noktaya gelince sağa saptık, bir başka kesişme noktasına varınca da sola döndük. Duvarlarda geri dönüş yolunu bulabileceğim belli belirsiz izler olduğunu fark ettim. Ejderham da farklı kokuları zihnine kaydetti. Bir kere daha yön değiştirdikten sonra koridor, başı tavana, çenesi yere değen devasa bir kafatasıyla sona erdi. Elmacık kemikleri koridorun genişliği kadardı ve gözleri kırmızı bir parıltı saçıyordu. Açık ağzındaki dişleri sipsivriydi, ona daha lütücul ve karanlık bir görüntü veriyordu.

Ressfu doğruca kafatasına yaklaştı. Elini yan tarafına götürünce kafatası bir kapı gibi açıldı. Kafatasının düz olduğunu, sadece koridora taşıyormuş gibi bir illüzyon yaratıldığını sonradan anladım.

“Süpermiş,” dedim içinden geçerken.

Yanımdaki iblisler beni duymazdan geldiler.

Diğer tarafta, koku öylesine yoğunlaştı ki kendimi içinde yüzüyormuşum gibi hissettim.

Hem küf hem de asit gibi olan pis kokuya ter, ölüm ve çürümüşlük kokuları da karışmıştı. Resmen dilimi kapladı ve gözlerimin sulanmasına neden oldu. İçimdeki ejderha geriye çekildi. Duyularımız saldırıya uğramış gibiydi.

İleride turuncu ışıkla aydınlatılan koridor büyükçe bir odaya açıldı. Parlak turuncu, sarı ve kırmızı renklerde akan ve bir yerden fışkıran erimiş lavı andıran bir şeyle kaplı göletin üstünde bir asma köprü vardı. Sıcaklık artmamıştı ama havanın ısıyla parıldadığını görebiliyordum.

“Kızı taşımak gerek,” dedi Denski köprünün önünde durduğumuzda.

Ressfu köprüye adım attı, iki yanındaki zincirleri tuttu ve hareketleriyle köprünün biraz sallanmasına neden oldu. Giysileri de hava akımıyla dalgalandı.

"Ben yaparım," dedi Govam. Denski biraz uzaklaşınca Govam alçak sesle ekledi: "Bak, ejderha, canının yandığını biliyorum ama bugün hiç sorun çıkarmadın. Şimdi sorun çıkarmanın hiç sırası değil. Gidebileceğin hiçbir yer yok. Kaçmaya çalışsan bile fazla uzaklaşamazsın. İkimizi de o köprüde öldürmenin faydası olmaz. Bu yüzden düzgün davran. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ne yapacağımızı sanıyor, ikimizin de iblis lavlarına ya da şu aşağıdaki şey her neyse onun içine atlayacağımızı mı düşünüyor? diye sordu ejderham.

Sanırım. Buradaki diğer ejderhalar çektikleri acılara bir son vermeye çalışacak kadar mı çaresiz durumdalar?

Bu düşünce içimi hüznle kaplasa da aklımdan atmaya çalıştım. Çaresiz durumdaysalar hepimizi kurtarmak için bundan faydalanmalıydım.

Govam'a tamam dercesine başımı salladım ve o beni dikkatle süzerken olduğum yerde bekledim. Doğruyu söylediğime ikna olunca o da başıyla onayladı.

"Seni nasıl taşımamı istersin?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "Rahat edeceğim şekilde?"

Kaşlarını çattı.

"Govam, neden durdun?" dedi arkasındaki dişi iblis.

Ressfu köprüünün diğer ucuna varıp geriye baktı.

Govam hâlâ yanıt vermemi bekliyordu.

"Sırtına alabilirsin," dedim.

Bir şey demeden arkasına dönüp eğildi ve sırtına çıkabilmem için kollarını arkaya uzattı. Denski yardımına gelip beni kaldırdıktan sonra Govam kollarını bacaklarımın etrafına dolayıp doğruldu.

"Hemen arkanızdayım," dedi Denski. Arkadan tuniğimi tuttuğunu hissettim.

"Kaç kişi köprüden aşağı atlamaya çalıştı—"

Tam sorumu bitiriyordum ki içimi ciddi bir endişe dalgası kapladı. Govam köprüye adım attığında kalbim duracak gibi oldu. Buz gibi terler döktüm ve birden oradan kaçmaya can attığımı hissettim. Her şeye son vermek için köprüden atlamak istiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FINLEY

Var gücümle Govam'a tutunurken, *Boku yedik*, dedim hayali izleyicilerime. *Bu köprüde bir gariplik var.*
Büyü, dedi ejderham.

Hadi canım? Birden aklımı yitirdiğimi düşünmedin yani?

Birden mi? Hayır. Sen hep biraz çatlaktın. Öyle olmasaydın hayali izleyicilerinle konuşmazdın.

Daha da büyük bir korkuya kapılarak gözlerimi sımsıkı yumdum. Zihnime dolan korkunç düşünceler motor becerilerimi ele geçirmeye çalıştı. Sonra gözlerimi açtım ve Govam'ın gömleğine kenetlenmiş parmaklarımı zorla gevşetmeye çalıştım. Buna alışmam gerekiyordu. İçime akın eden duygulara rağmen kendimi zorlamalıyım. Kaçabilmek için o köprüden yeniden geçmem gerekebilirdi. Dolayısıyla bu büyüye dayanabilmeliydim.

"Neler oluyor?" dedi Govam yavaşlayarak. Sesinde yine belli belirsiz bir panik vardı. "Beni sıkı sıkı tutmuyor."

"Buradan bir farklılık görmüyorum," dedi Denski.

"Burası sizleri etkilemiyor mu?" diye sordum başımı çevirmeye zorlayarak. Bir vertigo dalgası başımın dönmesine neden oldu. Az kalsın o parıldayan, kıpır kıpır turuncu lav görünümlü şeyin ortasına atlama isteğine yenik düşecektim.

"Hayır. İblisler etkilenmiyor. Yoksa buradan nasıl geçerdik?" dedi Denski.

"Çelik gibi iradeyle, sebat ederek ve pratik yaparak?" Çenemi sıktım. Dünya etrafımda fırıldak gibi dönüyordu ve somut olan tek şey Govam'ın vücuduydu. İyi haberse artık ağrılarımı, sızılarımı hissetmiyor olmamdı. Bu gerçekten de büyük bir lütuftu.

Denski alaycı bir ses çıkardı. "Sen bizi ne sandın?"

"O bir ejderha," dedi Govam. "Onlar biraz çatlaktır. Tehlikenin bir meydan okuma olduğunu düşünürler. Tehlikelerle yüzleşmek hoşlarına gider."

Dedikleri tam olarak doğru değildi ama beni korkusuz gösterdiği için sesimi çıkarmadım.

Arkamızdan tiz, canhıraş bir çığlık geldi. Ne olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde görüşüm dalgalandı. Korku hissi cesaretimi âdeta eritiyor, azar azar yok ediyordu.

Jedrek kenardaki korkuluğun zincirlerine tırmanmasını engellemeye çalışan iblislerin arasında debelenip duruyordu. Bir iblis daha yardım etmeye çalışarak onu yakaladığı gibi geriye çekti.

"Şu gerzeği bayıltın da taşıyarak getirin," diye homurdanan Denski önüne döndü.

"Evet, öyle yapmalılar," dedi Govam alçak sesle. Köprünün sonuna varmak üzereydi.

Bir saniye sonra çığlıklar kesildi. Denski'nin dediğini yapmışlardı.

Dolan gözlerimi kırıştırdım ve her şeyden nefret ederek başımı çevirdim. Korkudan, leş kokudan, büyüünün etkisiyle köprüden atlayıp her şeye son verme isteğinden nefret ediyordum. İçime derin bir nefes çekerek ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

Govam köprüden diğer tarafa adım attığı anda içimi kaplayan korku dindi. Bulanık görüşüm bir anda düzeldi. Cesaretlendiğimi hissettim ve içimden var gücümle direnmek geçti. Kollarımı Govam'ın başının etrafına bir sevgili gibi dolamak ve boynunu kırmak istedim. O kadar kolay olurdu ki. Bunu zahmetsizce yapabiliirdim. Luru'nun ölmesini zerre umursamamışlardı. Bir

iblisi daha kaybetmek onlar için fark yaratır mıydı? Ressfu bana teşekkür bile edebilirdi. Sinir olduğunu belli edecek tavırlarla bizi bekliyordu.

"Al onu sırtımdan," diye bağırdı birden Govam. Sırtını geriye itti. "Çabuk, sırtımdan al onu, *al dedim!*"

Denski beni hızla geriye çekip yere savurdu. Popom taş zemine çarptı ve Ölüm Köprüsü'nden aşağı düşmekten kıl payı kurtuldum. Yaralı bacağımın topuğu yere çarpınca yine keskin bir acı hissettim ama önceki kadar kötü değildi. Mucizeler yaratmasa bile daha hızlı iyileşebilmenin faydasını görüyordum.

Govam büyük bir öfkeyle dönüp bana baktı. Bir şey demedi. Demesine gerek yoktu. Her nasılsa aklımdan geçenleri anlamıştı.

"Yapmayacaktım," dedim hemen. Kendimi savunmaya çalıştım.

Ejderham kıs kıs güldü.

Doğruyu söylüyor olabilirim! dedim. Gerçekten de emin değildim.

Ayağa kalkmaya çalıştım. "Kimsenin umurunda olmasaydı bile bir anlamı olmazdı."

Govam eğilip beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. Denski yine yanıma geçti ve beni köprünün ağzından uzaklaştırdılar. Diğerleri de bizi takip ederek Jedrek'i karşı tarafa geçirdiler.

"Hadi. Çok vakit harcıyoruz." Ressfu iblislere dikkatle baktıktan sonra arkasına döndü ve bir başka koridora saptı.

"Nasil anladın?" diye sordum Govam'a alçak sesle. Sağa dönmeden önce duvardaki birkaç çentiği aklıma kazıdım.

Yanıt vermedi.

Tüneller sona erdi ve bir odaya girdik. Nasıl mümkündü bilmiyordum ama koku daha da arttı. Etrafıma bakınırken nefesimin kesildiğini hissettim.

Koridorlardaki gibi orada da duvarlar taştandı ama tavan daha yüksekti. Herhâlde iki üç kat kadar vardı. Ortasından geçen

bir yürüyüş yolu ve iki yanında daha yüksekteki platformlara çıkan basamaklar vardı. Basamaklar pürüzsüz taş tavana kadar uzanan, muhteşem görünen kalın taş sütunlarla sona eriyordu. Yüksek duvarlar kemerli kapılarla süslenmişti ve hepsi parmaklıklıydı. Hücreler. Ama parmaklıklara yanaşmış, dışarı bakan kimse yoktu. Metal parmaklıkları kavramış eller de yoktu.

“Burayı cüceler inşa etmiş olmalı,” dedim alçak sesle.

Ressfu bir cüce görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Asabi bir tavırla kıpırdamamamızı işaret etti ve hızla ortadaki yola doğru ilerledi.

Yanımda kıpırdamadan duran Govam’a baktım. “Pek konuşkan değil sanırım.”

Beni duymazdan geldi. Pes edecek mi diye görmek için onu biraz zorlamaya karar verdim.

“Çılgılık aran tiplerden misin? Boşalırken orgazmın etkisiyle avazın çıktığı kadar bağırır mısın?”

Govam ve Denski neredeyse aynı anda büyük bir şaşkınlıkla başlarını bana çevirdiler.

“Daha önce bunu sana soran olmadı mı hiç?” Yaralı ayağımı dikkatle yere basıp ne durumda olduğuna baktım. Daha iyiydi ama hâlâ üstüne ağırlığımı verebileceğim kadar sağlam değildi. “Büyük ihtimalle çılgılık attığını duydukları için sormamışlardır. Eminim ki kendini kaptırıyordur. Şu anda çok sakin ve soğukkanlı görünüyor olabilirsin ama doruk noktasına ulaştığında soprano kesiliyordur. Senin gibileri çok gördüm.”

Govam aniden garip, parlak renkli, zehirli bir böcek görmüş gibi başını yana eğdi. Denski’ye baktığımda onun da aynı şekilde başını yana eğmiş bana baktığını gördüm.

Kaşlarımı kaldırıp bilmiş bir tavırla başımı onaylarcasına salladım. “Sen neden söz ettiğimi biliyorsun.”

Yeşilimsi yüzüne yampiri bir gülümseye yayılmaya başladığında daha önceden fark etmediğim sivri uçlu dişlerini gördüm. Esprime gülümsemesi iyiye işaretti. En azından her

zaman kötücül canavarlar olmadıklarını gösteriyordu. Bunun bana bir faydası olup olmayacağını bilmiyordum ama ne kadar bilgi edinirsem o kadar iyiydi.

“Vay vay vay.”

İçeride yankılanan gür ses dikkatimi o yöne çekti. Cılız omuzlarından sarkan beyaz ipekli bir cübbeyle ince uzun bir iblis ortadaki yolda salına salına yürüyerek yanıma geldi.

“Kimler varmış burada?” Tatlı bir sesle konuşuyordu. Ağır ve kararlı adımlarından nüfuzlu biri olduğu belliydi. Mesajı netti: Kimse onu acele etmeye zorlayamazdı.

Belki korkmalıydım ama ona bakmadan edemedim. Yüzü, sanki biri bağlama batık yapmaya çalışmış da becerememiş, sonra renkleri çıkarmaya çalışmış ama kumaşı sıcak, nemli bir yerde bırakmış gibi soluktu. Dudaklarının yan tarafından boynuna kadar uzanan şeyin küf olamayacağını düşündüm ama emin olamadım.

Bana beş adım kadar yaklaştı ve birden bir spazm geçiriyormuş gibi tüm bedeni kasıldı. İki ince parmağıyla burnunu kapayıp bir adım geri gitti.

Ses tonu ânında değişti. “Nedir bu?” Ağzından çıkan sözlerle panik hâkimdi.

“İki kişiler ama bir hücreyi paylaşmaları gerek,” dedi Ressfu. “Bir ejderha ve bir... Bir başka şekil değiştiren. Kimse ne olduğunu bilmiyor ama bundan daha zayıf bir yaratık. İş birliği yaparsa ona zarar vermememiz gerekiyormuş, majesteleri böyle emretti. Sarayda bir evcil hayvan olacak. İkisi de.”

“Rolümü biliyorum,” dedi zayıf iblis. Gözlerini benden ayırmamıştı. “*Bu ne?*” dedi parmağıyla beni işaret ederek.

“Ejderha,” dedi Ressfu yavaşça.

“Bir alfanın eşi,” dedi Govam durumdan sıkılmış gibi.

“Burada da alfalar ve eşleri var ama *hiçbiri* böyle kokmuyor,” dedi iblis.

"Elinizde güçlü ejderhalar var ama alfalar yok," dedi Govam. "Bunun gibi alfalar yok."

"Bu, Ejderha Prens tarafından seçildi," dedi Ressfu hemen. Konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye çalıştığı belliydi. Sıksa iblis oflayıp beni süzdü. Cinsel olarak arzuluyormuş gibi incelemiyordu. Tartıp biçiyordu. Anlamaya çalışıyordu. Bakışları vücudumda dolaşırken kılıcımda takılı kaldı.

"Seni... cesaretin için tebrik ederim ama biz zindandakiler aptal değiliz," dedi yeni gelen iblis yine tatlı bir sesle. Üstümde böcekler geziniyormuş gibi hissettim. "Kılıcını çıkar."

"Bir dakika, bir dakika, Başçavuş," dedi Sonassa arkamdan bir yerden. "Yoksa Majesteleri sizi burada iyi ağırlamıyor mu? Artık mahkûmların eşyalarını mı çalılıyorsunuz? Size hiç yakıştıramadım."

"Mahkûmlardan değil, *bizden* çalmış olur," dedi Ressfu. "Kılıcı alırsak bizde kalır."

Govam'ın sesi arkamızda mırıldananların seslerini bastırdı. "Majesteleri kılıcın alınmayacağını söyledi."

Ressfu onu geçiştirdi. "Evet, evet, biliyorum." Dik dik Başçavuş'a baktı. "Kılıç üstünde kalacak. Kral'ın emri öyle."

Başçavuş'un kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirdi. "Öyle mi? Kız kırbaç direğine götürüldüğünde Majesteleri gerekli önlemleri alacak o hâlde."

Kırbaç direği mi? dedi ejderham alçak sesle. İkimizin kuşağına da hoş gelmemişi.

Govam oralı olmadı. "Majesteleri adına konuşamayız. Bildiğim tek şey bu."

"Kılıç kullanmayı bilmiyor zaten," dedi Ressfu. "Kralımız kılıcını üstünde tutmasına izin vererek onunla alay..."

"Majesteleri'nin nedenleri kendisine aittir." Govam gözlemini sıksa iblisten ayırmadı. "Belli ki bu nedenler zindanlara iletilmemiş. Gerçek nedeninin ne olduğunu kim bilebilir?"

Bu sözler kulağa tehdit gibi geliyordu. Başçavuş'la Govam'ın birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi. "Kılıç onda kalacak."

"Şimdilik," dedi Başçavuş, bakışlarını ona dikerek. Govam yanıt vermedi.

"Pekâlâ." Başçavuş dikkatini hâlâ baygın olan Jedrek'e çevirdi. "Ya bu? Bu da silahlı mı?"

"Hayır," dedi Ressfu. Govam'a kaçamak bir bakış attı. "Zararsız."

"Hımm." Başçavuş geriye doğru bir adım atıp elini salladı. Bir örnek kırmızı cübbeler giymiş dört iblis arkasında belirip öne çıkarak sütunların arasından bize yaklaştılar. İkisinin elinde ince kırmızı sopalar, diğer ikisinin elindeyse kırbaçlar vardı. Başçavuş gibi onlar da soluk tenliydi ve yüzleri daha ince, daha düz burunları haricinde hemen hemen aynıydı. Sanki Başçavuş taklitlerini yapmaya çalışmış, pek becerememiş ama aynı kalıbı kullanmaya devam edecek kadar idare eder olduklarına karar vermişti.

"Unutmayın, aynı hücrede olmaları gerekiyor." Ressfu Govam'a beni öne çıkarmasını işaret etti. "Yüzüne ya da kollarına zarar gelmesin ve uzuvları koparılmasın. İşimiz bittikten sonra Majesteleri'nin evcil hayvanı olabilir. Ama önce şu kokuyu çıkarmaları gerek."

"Demek partiler için güzelliğini bozmamamız gerekiyor." Başçavuş'un yüzündeki korkunç gülümseme hâlâ silinmemişti. "Giysilerle pek çok şeyi gizleyebiliriz. Ama o iğrenç kokuyu bastırmaya yaramaz." Kendi kendine kıkırdayıp ince parmaklarını dolgun dudaklarına götürdü. "Bunu düşünmek bile aptalca. Bir şekil değiştiren eşini seçtiğinde leş kokusu sonsuza dek üstünde kalır. Genellikle tahammül edilir derecededir ama bu... Neyse, burada olduğu sürece ona katlanabilmek için bir burun tıkacı gerekecek. Majesteleri'nin onu evcil hayvan olarak kabul edeceğini hiç sanmam."

“Ne zaman bu konuda uzman oldunuz?” Ressfu ona bakıp dudaklarını kıvırdı.

Kırmızı cübbeli iblislerden ikisi beni Denski ve Govam’dan alıp kenara çekti ve ellerimi zorla kılıcımdan ayırdı. Sendeleyip düşmekten son anda kurtulduğumda beni çekiştirerek uzaklaştılar.

“İçimizden kim en çok onlarla vakit geçiriyor?” diye sordu Başçavuş hafif bir gülümsemeyle. “Kırılma noktasına varana kadar ne kadar ileri gitmek gerektiğini kim bilebilir?”

Ressfu gözlerini kıstı. “Onlara işkence etmek bir uzman olduğunuz anlamına gelmez.”

“Herhangi bir konuda uzman olabilmesi için beyninin olması gerek,” dedi Govam homurdanarak.

Başçavuş onu süzerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “İlk kez liderlik etmediğinizi fark ettim, Komutan. Sizin yerinize bu salak muhafız liderlik ediyor. İlginç.” O çirkin yaratığa hiç yakışmayan çocuksu bir sesle devam etti. “Bu cezayı hak edecek ne yaptınız? Büyük bir suç değildir. Hayır, hayır, büyük bir suç olamaz. Öyle olsaydı buraya düşerdiniz ya da kırbaçlarımın tadına bakardınız. Ufak bir hata olmalı. Minik bir kusur.” İri yeşil-sarı gözlerini Denski’ye çevirdi. “Yardımcınız da burada. Hımm. Meraktan *çatlamak* üzereyim. Dikkatli olun, Ressfu, Komutan ejderhalarla benim şekil değiştirenlerle vakit geçirdiğim kadar kaliteli vakit geçirir. Belki de Kral *ondan* tavsiye istemeli.”

Başçavuş’un onu sinirlendirmeye çalıştığı belliydi ama Govam hâlâ sakindi. Boş bir ifadeyle ona bakıyor, beni duymazdan geldiği gibi onu da duymamış gibi davranıyordu. Gerçi Govam herkesi duymazdan geliyordu.

“Ever, her neyse.” Başçavuş, Jedrek’in öne çıkarılıp yere bırakılmasını işaret etti.

“Unutmayın, o bir evcil hayvan.” Ressfu yerde baygın yatan Jedrek’i işaret etti. “Onu yüzüstü sürüklemek gibi şeyler yapmayın. Raporuma onu size kusursuz teslim ettiğimi yazacağım.”

"Teslim ettiğinizde baygındı ve yüzü çürüklerle doluydu." Başçavuş ince parmaklarını birbirine kenetleyerek ellerini şişkin karnının üstünde kavuşturdu. "Ben işimi nasıl yapmam gerektiğini biliyorum. Ya siz?"

Ressfu kaşlarını çatı. "Gidelim," dedi adamlarına dönerek. "Burada işimiz bitti."

İblisler teker teker giderken Govam son bir kez bana baktı, ardından o da gitti. Onlar geldikleri yöne doğru giderlerken dışı iblislerden biri olduğu yerde durmuş, bana bakıyordu. İnsan formundaydı; dolgun kırmızı dudakları ve minnacık burnu olan kızıl saçlı güzel bir kadındı. Üstündeki parıltılı pembe elbise dolgun hatlarını sarıp sarmalıyor, kusursuz dekoltesini gözler önüne seriyordu.

Tek kelime bile etmedi. Sadece bana göz kırptı ve arkasını dönüp salına salına gitti.

Bu birkaç basit hareketin yansıttığı küstahlık, giysilerimin altına sızarak tenimde gezindi. Bir *succubus*. Öyle olmalıydı. Benden ne istediğini merak ettim.

Başçavuş onun gidişini izledi. Bana dönünce yüzündeki şaşkınlık yerini kurnaz ve meşum bir ifadeye bıraktı.

"Hoş geldin, ejderha. Seni yakalayanları kandırmışlar, öyle değil mi? Bu güçlü koku sadece alfadan gelmez. İkinizin birleşen gücünün kokusu bu." Gözlerini yumup sakın bir ifadeyle gülümsedi. "Tadın çok lezizdir eminim. Net tatlı bir ironi. Acını ve çektiğin sıkıntıları yaratıklarımı beslemek için kullanacağım ve onları Ejderha Prens'i yok etmeye yollayacağım. Eşinin gücünü ona karşı kullanacağım."

Demek bunlar ormandaki o korkunç yaratıkları yaratan iblislerdi. İki sene boyunca bir buzluğun dibinde kalmış gibi görünmeleri bundandı.

Gözlerini açınca yine bana baktı. "Çok gençsin. Çoğundan daha güzelsin. Daha yumuşaksın. Daha uzun süre dayanabilmen için sana daha nazik davranmam gerekecek."

Başçavuş eliyle bir işaret verdi ve arkasına dönüp ilerideki duvara doğru yürümeye başladı.

Daha bir saniye önce orada olmayan kırmızı cübbeli dört adam yan taraflardan öne çıktı. Sanki bir anda orada belirmişlerdi. Yanıma gelmediler ama orada olduklarını belli etmek istiyorlarmış gibi oldukları yerden durup bize baktılar. Diğer dört iblisin iki tanesi beni öne doğru çekistirince sağlam ayağımı yere basamadan yaralı ayağıma basmak zorunda kaldım. Topalladım ama tanrıçaya şükürler olsun ki o keskin acıyı hissetmedim.

“Ressfu’yu bir elime geçirirsem,” diye mırıldandı Başçavuş. Jedrek’i kaldırmışlar, yanımızda sürükleyerek getiriyorlardı. “Onu işkence ederek öldürmek istiyorum. Muhafızların cesetlerinden en güzel yaratıkları yapıyorum. Ejderha Kral’ın uykusunda öldürebileceği çirkin, ufacak bir yaratığa dönüşmesini mutlulukla izleyeceğim.”

Demek yaratıklarını ölümlerden yapıyorlardı. Luru’nun ölümü onları bu yüzden pek etkilememişti. Ölüyken bir zindanda işe yarayacaktı.

Kaşlarımı kaldırıp etrafa bakındım. Adamları onu dinlemiyormuş gibiydi. Bunları bana mı söylüyordu?

“Hepsi çok aptal.” Başçavuş karanlığa uzanan geniş taş basamaklara vardı. Basamakları inerken parmaklarını duvara sürttü. “Bunu fark etmiş olmalısın, ejderha.”

Ah, evet. Benimle konuşuyordu.

“Aptal iblisler aptalca şeyler yaparlar ve başlarını sürekli derde sokarlar. Yeteri kadar aptalca şey yaparlarsa İblis Kral onları seve seve bana verir. Birçoğu muhafız olarak değil, yaratıklarım için birer yapı taşı olarak daha değerli.”

Bir sonraki katta durmayıp inmeye devam ettik ve basamaklar sadece sağımdaki değnek gibi iblisin yanımda kalabileceği kadar daraldı. Üçüncü katta basamaklar sona erdi. Alçak tavanlı bir yerd ve etrafımızdaki taş duvarlar nemliydi. Burası kesinlikle

yukarıdan daha sadeydi. Sütunlar ya da etkileyici oyma taşlar yoktu. Tam hayal ettiğim türden bir zindandı.

Başçavuş basamakların dibinde durdu ve parmağını yanındaki duvara bastırdı. Bir klik sesiyle içeri ışık dolmaya başladı. Işıklar derin bir uğultuyla yanarak etrafı aydınlattı.

Gülümsemeden edemedim. Krallığımda artık elektrikli aydınlatma kullanmaz olduğumuzda çok küçüktüm. Bu bana... bir armağan gibi geldi. Burası bir lanetle kuşatılıp dünyanın geri kalanından soyutlanmamıştı. Bu nahoş zindanda çok az modern cihaz olmasına rağmen iblislerin onlara erişimi vardı.

Elbette benim erişimim yoktu. Yerin üç kat altında olamazdı. Duvarlar yıllanmış taşlardan yapılmıştı, her yer kir toz kaplıydı ve parmaklıklar duvarlara asırlıklı gibi görünen eski metal menteşelerle yerleştirilmişti. Her hücrenin yanındaki büyük anahtar delikleri için de eski rüstik anahtarların kullanıldığı belliydi.

Başçavuş bir açıklama gerektirmeyen gülümsemesiyle bana baktı. Yanımdaki iblis beni içeri itince iki basamaktan düştüm ve sert duvara tutunmak zorunda kaldım. İblis bir anda üstüme çullanıp beni yakaladı ve hücrenin daha gerisine itti. Küçük ayak parmağımı bir yere çarpıp düştüm ve avuçlarım sıyrıldığında gözlerimin önünde yıldızlar uçuştı.

Nyfain'in kalesinde bulunduğum için iblislerin kurbanlarından beslendiklerini biliyordum; korkularından, arzularından ya da hüznülerinden. Başçavuş güçten söz etmişti. Büyük ihtimalle beni öfkelenlendirmeye çalışmıştı. Hatta belki ona direnmemi istiyordu. Belki de sadece zorbalık ediyordu. Nedeni ne olursa olsun yarattığı etki aynıydı.

Buna dayanmak zorundaydım.

Ona direnmenin bir anlamı yoktu. Zindanda yoktu. Daha ilk günümde, burayı hiç tanıımıyorken anlamsızdı. Kullanabilecekleri silahları vardı, kalabalıklardı ve çıkışları tutmuşlardı.

Buradan kaçma ihtimalimi sifıra indirmişlerdi ve ancak bir aptal buradan kaçabileceğine inanırdı.

Bir yuvarlanma ve inleme sesi duyunca arkama dönüp Jedrek'in son basamağın üstünden içeri atıldığını gördüm. Yerde yatarken sırtüstü dönmüş bir kaplumbağa gibi kollarını ağır ağır sallayarak inliyordu. Bu şekilde uyanmanın pek de hoş olmadığını düşündüm.

"Hımm," dedi Başçavuş. Jedrek'in önüne geçip bana baktı. "Bir *ejderha* için sıra dışı bir şey."

Yükselttiği sesi içeride kulak tırmalayacak şekilde yankılanmıştı.

Önümdeki bir kıpırtı dikkatimi çekti. Biri ortalandaki bir hücrenin parmaklıklarından kalın kollarını dışarı sarkıtmıştı. Sabırla bekliyormuş gibi ellerini ve parmaklarını kavuşturdu.

İki taraftaki hücrelerin parmaklıklarında da kollar, eller ya da parmaklar belirdi. Hâlâ kimsenin yüzünü göremiyordum. Kimse başını parmaklıklara yanaştırıp neler olduğunu görmeye çalışmıyordu. Bu ilgisizlik bana bunun sıra dışı bir şey olmadığını gösteriyordu. Ya öyleydi ya da bu korkunç yerde sabır sanatını iyi öğrenmişlerdi. Belki her ikisi de doğrudu.

Çat diye bir ses geldi ve sırtımdaki tek bir noktada gözlemin önünde yıldızlar uçuşacak kadar feci bir acı hissettim.

"Ne... Neler oluyor?" Acı hissi âdeta içime akıp her yanıma yayılırken apar topar ön tarafa doğru sendeledim. Sağlam bacağımın üstünde arkama döndüm ve hayatta kalma içgüdüm devreye girerken dünyanın etrafımda kristalleşmesini izledim.

İblislerden biri elinde bir kırbaçla alanın ortasında duruyordu. Beni buraya tıkan diğer iblis de elinde parlak kırmızı bir sopayla onun arkasında bekliyordu.

Diğer iblisler geride durmuş, olanları izliyorlardı. Bekliyorlardı. Gerek kalırsa müdahale etmeye hazırlardı. Ayaklarının dibinde öylece yaran Jedrek'i çoktan unutmuşlardı.

Durduğum yerden göremiyordum ama basamakların tepesinde, ufak arkadaşlarını haklarsam onlara yardımcı olabilecek farklı büyüleri olan başka iblisler var mı diye merak ettim.

Hepsini aşabilmem mümkün olabilir miydi?

Hızla aralarından geç, dedi ejderham. İçime alevlerin yayıldığını hissettim. O lanet kırbacı al ve onu kırbaçla boğ.

Bunu yapmayı isterdim. Hem de çok.

Sonra ne olacak? dedim hem kendime hem de ejderhama. Yanıt verebilselerdi hayali seyircilerime de sorardım. Bu iblisler ne yaptıklarını biliyorlar. O kadarı belli. Bana yukarıda değil, kaçacak yerim olmayacağını bilerek burada saldırdılar. Beni çıkış kapısının olmadığı bir yerde köşeye sıkıştırdılar. Birkaçını haklarım ama beni eninde sonunda yakalarlar ve göz açtırmazlar.

Kör müsün? Onlara baksana. Zaten göz açtırmıyorlar. Onları korkutacak bir şey yap.

Tereddütle olduğum yerde kaldım. İçime büyük bir gücün yayıldığını hissettim. Jedrek iblislerin ayaklarının dibinde dizlerini karnına çekmiş yatıyor, bir yandan da bana bakıyordu.

Jedrek olmam gerek, dedim dudaklarımı yalayarak. İblisler beni izliyor, ilk hamleyi yapmamı bekliyorlardı. Gözlerinin önünde görünmez olmam gerek. Bunu yapabilmek için de güçsüz görünmem gerek.

Güçsüz görünsen bile güçsüz kokmayacaksın. Güçsüz hissetmiyorsun. Biz, Altın Ejderha Prensi'nin eşiyiz. Onu gururlandır.

Siska iblisin kolu havaya kalkarken içime alevler yayıldı. Kırbacın ucu yeri sıyrarak havaya savruldu.

Bir önceki darbenin acısı hâlâ tazeydi. Hissettiğim öfkeyse elle tutulacak kadar şiddetliydi.

Beynim, *Dayan*, dedi.

Mantığım, *Ölü taklidi yap, güçsüz ol*, dedi.

Vücudum, *Lanet olsun böyle işe*, dedi.

İstemsizce kolumu havaya kaldırdım. Kırbaç üstüme inerek derimi sıyırdı ve koluma dolanırken canımı yaktı. Ama canımın

daha çok acıması gerekirdi. Kırbacın bana çok daha fazla acı vermesi gerekirdi.

İçgüdü ya da belki de dürtüsel bir hareketle kolumu büküp kırbağı tutarak kendime çektim.

Güçsüz görünmeyi başaramamıştım.

Başçavuş'un gözleri sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi parıldadı. Sanki bunu yapmamı *istemişti*.

"Lanet olsun," dedim kendi kendime.

"Şimdi hapı yuttun, küçük hanım," dedi solumdaki mahkûmlardan biri. Bu durum hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye seslendi bir kadın.

"Kırbağı yedi," dedi birisi.

"Kim yemedi ki?" dedi sondaki hücreden bir adam.

"Lanet olsun," dedim yine.

"Sakin hepsini öldürüp kaçmaya kalkışma," dedi ilk adam. "O pislikler bir anda karşında beliriyorlar ve çok uzaklaşmana izin vermiyorlar. Seni geri çektiklerinde kendini cidden bok gibi hissediyorsun."

"Ama kılıcı var," dedi içlerinden biri.

"Neden kılıcını kullanmıyor?" diye sordu bir başkası.

Kalın, bariton bir ses etrafta yankılandı. "Kırbağı bana ver." Konuşan adam arkamdaydı ama gözlerimi bir türlü karşımdaki iblislerden ayırıp ona bakamıyordum. Verdiği emri bütün bedenimde hissettim. "Bırak da seni kurtarayım," dedi. "İzin ver de öfkelerinin kurbanı ben olayım."

Adamın yaydığı güç ve otorite beni etkiledi. Yaptığım zorlu yolculuktan sonra kurtulmak gibi tatlı bir ihtimal sunan bu teklif, bir anlığına tereddüt etmeme neden oldu. Ama onca yolu görevlerimden kaçmak için gelmemiştim. Hem adam parmaklıkların arkasında olmalıydı. Bana nasıl yardım edebilirdi ki?

Savaş, diye düşündü ejderham. Korkusuz olduğunu göster onlara. Sana daha çok saygı duyarlar. Onlara neler yapabileceğini göster. Ejderha bize ihtiyaç duyduğumuz gücü vermeye hazır.

Sözleri o gücü çağırması gibi, vücudumun ortasından tatlı bir uğultunun yükseldiğini hissettim. Yorgun uzuvlarıma ve sızlayan eklemelerime sıcaklık, sevgi ve narin bir bağılık hissi yayıldı. Gurur ve güçle sırtımı dikleştirdim.

Kalbim sıkışırken ciğerlerimdeki hava boşalır gibi oldu.

Nyfain. Bağımız aracılığıyla bana destek veriyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen yanımdaydı.

Gözlerim dolarken derin bir nefes aldım. "Lanet olsun, hadi yapalım şu işi."

Yarı koşarak yarı topallayarak öne atıldım.

Elinde sopa olan iblis arkadaşının arkasından öne çıkarak sopayı havaya kaldırdı. Hızla savurduğum yumruk boğazına isabet edince iki büklüm oldu. Diğeri sivri tırnaklarıyla yan tarafımı sıyırmaya yeltendi ama elindeki sopayı kaptım.

Sopayı Bay Pençe'nin kafasına indirirken, "Tanrıçanın lanetlediği bu kılıcı kullanabilseydim harika olurdu, değil mi?" dedim soluklanmaya çalışarak. İlk iblisin yanına gidip sopayı onun da kafasına indirdim.

"Geliyorlar," diye seslendi mahkûmlardan biri.

Diğer iki iblis üstüme koştu. Birini yakalayıp kendime çektim. Bay Pençe sivri tırnaklarını öne savurunca yakaladığım iblisin vücudunu kendime kalkan ettim. Kollarımı kalkanımın beline dolayarak sopayı boynuna bastırdım. Bay Pençe yakaladığım iblisin etrafından dolanmaya çalıştı ama arkama dönüp yine yolunu kestim.

"Öldü," diye bağırdı bir mahkûm.

Çok yardımcı oluyordu doğrusu.

İblisi bırakıp Bay Pençe'yi yakaladım ve onu kendime çekerken irademi, gücümün fiziksel bir tezahürünü ona doğrulttum. Doğruca karnını hedef alıp kocaman bir yarık açınca iblis çığlık attı.

Taş zeminde yankılanan ayak sesleri duydum. Basamaklardan aşağı ellerinde kırbaçlar ve sopalar olan kırmızı cübbeli iblisler akın etti. Destek getirmişlerdi.

Lanet olsun, diye düşündü ejderham.

Haklıydı.

İblis sürüsü yanıma ulaştı. Vücuduma inen bir kamçıyla acıdan gözlerim karardı. Ardından sopalardan biri de omzuma isabet etti. Bir silah, pençe ve yumruk yağmuruna tutuldum. Gücümü devreye sokarak saldırayırdım ama kalabalık oldukları için fazla uzağa kaçamazdım.

Sesimi çıkarmadan bu eziyete dayanmam gerekiyordu. Ne çılgılık attım ne de bağırdım. Darbeler art arda üstüme inerken kendimi bağımız aracılığıyla Nyfain'le, gücüyle ve bana verdiği huzurla sarıp sarmaladım. Asla dile getirmeye fırsat bulamadığım sevgime sığındım. Birlikte geçirdiğimiz zaman için hissettiğim minnete sığındım. Şu anda yaşadıklarımı göz ardı ederek etrafıma sardığı kaslı kollarının anısıyla huzur buldum. Onun desteğiyle her şeye karşı koyabilecek kadar güçlüydüm.

İblisler tatmin olduklarında beni sonlardaki bir hücreye sürüklediler. Birkaç dakika sonra Jedrek'i de aynı hücreye tıktılar. Birinin alaycı birkaç söz söylediğini duyar gibi oldum. Emin değildim. Sesleri duymazdan geldim. İblisler geldikleri gibi gittiler, basamaklardan çıkarken de ışıkları söndürdüler.

Rutubetli, pis yeni yuvam karanlıkta kalmıştı.

"Bir kâbus bu," dedi Jedrek titrek bir sesle.

Boğazıma kadar yükselen kahkahaya engel olamadım. Kahkaha ya da belki de boğazıma dolan kan yüzünden nefesim tıkanıyordu ama yine de gülmeye devam ettim.

Sessizliğe doğru, "Şerefe!" dedim. "Şimdi bana bir içki getirin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HADRIEL

Parmaklarımı çılatıp beni sinir edecek kadar dar olan siyah pantolonumun içine sıkışan penisimin yerini değiştirdim. Cecil'e ve ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa ortaya çıkardığı boktan işe lanet ettim. Hayatımda tanıdığım en kötü terziydi. En azından benim giysilerimi dikmeyi kesinlikle beceremiyordu. Dahası, ondan çok daha tatlı huylu, çalışması çok daha kolay olan terzi yamağıyla yaptığı salak bir anlaşma yüzünden benim giysilerimi bir tek kendisi dikiyordu.

"Ne isterdim biliyor musun?" diye fısıldadım Leala'ya. Eskiden Finley'nin kaldığı kulenin kapalı kapısının önünde yanımda duruyordu. Majesteleri'nin beni duymadığını umuyordum. Seks iblisleriyle dolu kaledeki hizmet sürem bu noktasında artık sesimi kontrol edemez hâldeydim. "Yine kot pantolonumun olmasını çok isterdim. Eskiden en çok onları giymeyi severdim. Artık kot pantolonu olan tek kişi Majesteleri galiba."

"Ben elektrikten faydalanabilmeyi ya da doğru dürüst bir kahve içebilmeyi isterdim. Ama kot pantolon da harika olurdu doğrusu." Bir an duraksayıp bir şey söylememi bekledi ama beni zorlamadı. İkimiz de bunu yapmak istemiyorduk. "Ben hiç kot pantolon giymedim."

"Çünkü düzgün bir insansın. Ben giyerdim. Ar boku diğer kumaşlara yapışırken kot kumaşına yapışmazdı."

"Ya deri?"

"Deri giyme zdim, dalga mı geçiyorsun? Kot giyerdim ve kimse dönüp bana bakmazdı." Oflayıp kapı kolunu çevirmeyi düşündüm. "Lanet olsun, neden buradayım? Ben bir seyis yardımcısıyım. Prens'le konuşmaya alışmıyor olmam gerekir!"

"Seyis yardımcısı mı? Hâlâ sarhoş musun?"

"Hâlâ sarhoş musun derken? Bu akşam içki imedim. Kütüphaneye kapanıp surat astım. şu anda da bunu yapıyorum. Surat asıyorum. Son üç gündür yaptığım tek şey bu. Ama ever, biraz sarhoşum. Cesaretimi toplamak için birkaç yudum içeyim dedim, sonra da ipin ucunu kaçırdım." Elimi kapı kolundan çektim. "Neden sordun? Belli oluyor mu?"

Gözlerini devirdi. Bu pek de işe yarar bir yanıt değildi. Ejderha Prens kafamı mı koparacaktı? İblis Kral Finley'yi grrdğnden beri kendinde değildi. Eskişinden de kötü durumdaydı. Yakınlarında olmak tehlikeliydi.

"Sen uşaksın," diye fısıldadı.

Ona ters bir bakış attım çünkü bu yanıtı da hiç yardımcı olmuyordu.

"Ama yine de Ejderha Prens kafamı koparacak!"

"şışt!" dedi.

Haklıydı, fazla yüksek sesle konuşuyordum. Majesteleri sesimi duymuş olmalıydı.

Kapıdan uzaklaşıp derin bir nefes aldım. Finley hep oksijenin beyne faydalı olduğunu söylerdi. Herhangi bir tehlikeyle karşılaştığında derin nefesler alırdı.

Derin bir nefes daha aldım. Ama hiç faydası olmadı.

"Tamam, şimdi bir kere daha ne yapacağımızı konuşalım." Boynumu esnettim. "İçeri girip ona kendine gelmesini söyleyeceğim."

"Evet ama saygılı bir tavırla."

"Tabii, tabii. Sonra da Finley'nin ona yapacak bir iş bıraktığını ve o işi yapması gerektiğini, aksi takdirde Finley'nin boşuna gitmiş olacağını..."

“Ama onun gitmesinden söz etme.”

“Bir anda çıldırıp beni öldürebilir, doğru. Bir de...” Duraksadım çünkü daha önceki provalarımızda cesaretim kırılmadan önce ancak bu noktaya kadar gelebilmiştim. “Neden bunu ben yapmak zorundayım? Daha önce bu soruyu sordum mu?”

“Çünkü Finley senden Majesteleri'nin kendini kaybetmesine izin vermeyeceğine dair söz aldı,” dedi Leala. “Yönünü kaybetmiş durumda. Anlaşmanızın sana düşen kısmını yerine getir ki Majesteleri de kendi üzerine düşeni yerine getirsin.”

“Doğru, haklısın. Ama ben hep Finley buralarda olduğunda kendimi daha cesur hissetmişimdir. Kadın insanların ne düşündüğünü zerre umursamıyordu. Zerre. İlham verici bir tavrı var. Eskiden, o buralarda yokken ejderhaların dalga geçtiği beş para etmez, vasat bir uşak olduğumu hatırlıyorum.”

“Bunun tek nedeni çok konuşmandı.”

“Hayır, sadece çok konuştuğum için değildi! Ejderhaların olmadık zamanlarda öfke krizleri geçirmek gibi bir huyları vardı.”

“Ever, biri onlara küstahça yanıt verdiğinde mesela.”

Bu seferkinin faydalı olmasını umarak derin bir nefes daha aldım.

Olmadı.

“Lanet olsun. Öleceksem de öleyim ya.” Bir adım atıp kapı kolunu tuttuğumda neredeyse vazgeçecektim ama kendimi bir anda kule odasına girerken buldum.

Odanın çok tanıdık olması, karnıma yumruk yemişim gibi bir etki yarattı. Finley kalede o kadar uzun süre kalmamıştı. Burada sadece birkaç ay geçirmişti ve bu süre benim burada tıkkılı kaldığım senelerle kıyaslanamazdı. Ama o kısa sürede bile buraya damgasını vurmuştu. Finley'yi *özlemiştim*. Şakalaşmalarımızı *özlemiştim*. Bitkilere olan tutkusunu ve arkadaşlığını *özlemiştim*. Onu tanıyan herkes yokluğunu hissediyordu. Odanın her köşesinde izi vardı. En sevdiği silah –hançer– komodinin

üstünde duruyordu. Kapağı açık gardıropta zarif ama sade elbiseleri asılıydı. Baharatlı kokusu havaya sinmişti.

Kokuyu hayal etmiş olabilirdim. Hâlâ hayvanıma erişimim yoktu. İşin aslı, Majesteleri *hiçbirimizin* hayvanını ortaya çıkarmamıştı. Krallığımızı savaşa hazırlaması, hâlâ ihtiyaç duyan kişileri iyileştirmesi ve hepimizi hayvanlarımızla kavuşturması gerekiyordu ama bunların hiçbirini yapmamıştı. İçine kapanmıştı. Zaten o yüzden buradaydım. Artık harekete geçmesi gerekiyordu ve belli ki kışına tekme vuracak olan bendim.

Güneş ufukta yükselirken çıplak hâlde yatağa oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Sirtında yara izi vardı ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Önceki gece Kraliyet Ormanı'nda savaştıktan sonra yıkanmamıştı ve iz kalmasın diye yaralarının remizlenmesi konusunda da endişelendiğini sanmıyordum. Finley geldiğinde bunu yapmaya başlamıştı, onun için yara koleksiyonuna yenilerinin eklenmesini önlemeye çalıştığını sanmıştım ama onun geri dönmeyeceğini düşündüğü belliydi. Geri dönmesini *istemiyordu*. Her şeyden çok, onun mutlu olmasını istiyordu ve nedense ona sunabileceği hiçbir şey olmadığına inanıyordu. İnanılmaz derecede güçlü bir alfydı, çok yakışıklıydı, muhteşem bir vücudu ve Finley'nin bayıldığı türden bir öfkesi vardı (Finley çatlağın tekiydi), ona harika orgazmlar yaşıtıyordu (çok da sesliydi) ama yine de ona sunabileceği bir şey olmadığını düşünüyordu. Kadınlardan hiç anlamıyordu, orası kesindi.

Başını ellerinin arasına almış, parmaklarını dağınık koyu kahverengi saçlarının arasına daldırmıştı. Gücünü o kadar yoğun hissediyordum ki bu beni huzursuz etti. Kurdumun bana alfanın odada olduğunu hatırlatmasına ve hareketlerime dikkat etmemi söylemesine gerek yoktu.

Baskılama büyüünün kalkması, ona kanatlarını geri vermediği hâlde muazzam gücüne erişme olanağı sağlamıştı. Daha doğrusu kanatlarını henüz geri vermemişti. Bazıları lanet kalk-

tığında hayatın eskisi gibi olacağına inanıyordu, üstelik sadece elektrik, musluk suyu ve tüm o modern rahatlıklar açısından değil. Lanet yüzünden zarar gören her şeyin düzeleceğine inanıyorlardı.

Ben o kadar emin değildim. Lanet kalktığında iblislerle seks yaptığım o utanç verici anılar da silinir miydi? Nedense öyle olacağını sanmıyordum.

Yatağa yaklaştım. Sonra biraz daha yaklaştım. "Efendim." Hafifçe öksürdüm. "Efendim, biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Git buradan."

Yaydığı güç gözlerimi yaksa da verdiği emir hisleriyle uyuyuyordu. Yalnız olmak istemediği belliydi. Lanet olsun. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Keşke bir kadeh daha içmiş olsaydım.

Biraz daha yaklaştım.

"Peki, efendim. Ama bana bir görev verildi..." Dudaklarımı büzüp düşündüm çünkü onun ismini söyleyip Prens'i öfkelen-dirmeden nasıl devam edebileceğimi bilemiyordum. "Bana... kendini bizim için feda eden kadın tarafından bir görev verildi."

Bu sefer yaydığı güç yerimden sıçramama neden oldu. Endişeli bir ifadeyle kapının orada dikilen Leala'ya baktım. Bir faydası olabilirmiş gibi başparmağını kaldırıp cesaret vermeye çalıştı.

Ben de bir faydası *olabilirmiş* gibi derin bir nefes aldım.

"Bu konuda çok kararlıydı, efendim," dedim biraz daha yaklaşarak. Karşısında durabilmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Bütün dikkatini bana vermesini *istemiyordum* ama Finley benden bu işi başarmamı beklerdi ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Yanında gitmenin bir yolunu bulamadığımı için onu bir kere hayal kırıklığına uğratmıştım zaten. "Hayvanları baskı altından çıkarmanız gerekiyor. Bunu ancak siz yapabilirsiniz. Geride yeteri kadar güçlü kimse kalmadı. Finley gittiği ve saray boşaldığı için bunu yapabilecek kimse yok."

"Ona acı çektiriyorlar," dedi. Sesi boğuktu ve öylesine mutsuzdu ki gözlerim doldu. "Oraya kısa bir süre önce varmış olmalı çünkü acının hissi değişti. On misli arttı. Bilincini yitirmemek için can havliyle gücüne tutunuyor. Acı onu boğuyor. Bunu hissedebiliyorum. Gitmesine izin vermemeliydim."

Midem düğüm düğüm oldu ve Finley'nin acı içinde olduğunu duyunca yüreğim sızladı. Ama neler olacağını biliyordu. Bu yolu kendi seçmişti ve çektiği sıkıntılara rağmen seçim şansı verilse yine aynı şeyi yapacağını biliyordum. Finley ona güvenen onca insan varken kolay yolu seçecek bir kadın değildi. Prens onun gitmesini engelleyemezdi.

Ama bunları duymak istemiyordu. Prens aksiyon adamıydı ve şu anda büyük ihtimalle benim kadar çaresiz hissediyordu. Finley'ye destek olmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Tamam, peki..." Biraz daha yaklaştım, yavaş yavaş karşısına geçiyordum. "Ona nasıl yardım edebilirsiniz? Lanet sizi krallığın sınırları içinde tuttuğundan ona gidemezsiniz. Onun yerine savaşamazsınız. Onun adına durumu kolaylaştırmak için *elinizdeki kaynaklarla* ne yapabilirsiniz?"

Ellerini indirdi, omuzları çöktü ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

Leala'ya bakıp kaşlarımı kaldırdım. *Biraz yardıma ihtiyacım var*, diye düşündüm.

"İnsanlar en çok neye şaşırıyor, biliyor musunuz?" dedi Leala. Çekinmeden içeri girdi. Bunu nasıl başarıyordu? "Bana haz veren garip şeylere."

Ağzım açık kaldı.

"Canım, şimdi bunun sırası değil," dedim çenemi sıkarak.

"Acıdan hoşlanırım," diye devam ederek yanıma geldi. Ellerini ovuştururken parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Acıdan keyif alırım. Birçok kişi bunu anlayamıyor. Bu durum onları çok rahatsız ediyor."

Bir güç akımı bir an ikimizin de omuzlarının çökmesine neden oldu. Tam gücü olan alfalar gerçekten de inanılmazdı.

"O, seninle aynı değil," dedi Prens.

"Doğru ama *olabilir*." Leala nedense elini uzatıp onu işaret etti. "Şu anda mutsuzluğunuzu hissediyor, değil mi? Bence bu, onun hissettiği acıyı artırıyor. Saygısızlık etmek istemem, efendim ama bu hâliniz ona yük olarak daha derinlere çekiyor olabilir. Faydası olmuyor. Çektiği sıkıntıların sizi ne kadar üzdüğünü belli etmeyi bırakıp ona moral verici duygular aktarın. Sevginizi ve desteğinizi..."

"Bunu yapıyorum. Elimden geldiğince çektiği acıyı hafifletmeye çalışıyorum."

"Tamam..." Leala bir anlığına duraksadı ve endişeyle bana baktı.

"Haz," dedim birden. "Sadece sevgi ve destek değil, tam olarak haz aktarmanız gerekiyor. Değil mi, Leala? Bunu söylemeye çalışmıyor muydun?"

"Evet." Leala gülümsedi. "Evet. Ona haz aktarın. Acısını hazla birleştirirseniz biraz rahatlayacağını düşünüyorum."

Evet anlamında başımı sallarken gözlerimi kıstım. "İlk başlarda neye uğradığını şaşıracaktır ama sizi, yani dünyada herkesten çok güvendiği kişiyi hissedebilirse... Evet. İşe yarayabilir, efendim. En azından denemeye değmez mi? Hiç değilse acılarını biraz dindirir. Sizi düşünmesine, burayı düşünmesine yardımcı olur..."

Majesteleri ağır ağır başını kaldırdığında gözleri donuktu, mutsuz yüzünde bir suçluluk ifadesi vardı. Gözlerini Leala'ya dikti. Leala karşısında dimdik duruyordu. Kadın gerçekten de cesurdu.

Ama Prens birden ofladı, omuzları çökerken ellerini yatağa dayadı.

"Bitti," dedi boğuk, çatlak bir sesle. "Şu anda baygın."

"Benim de bayıldığım oldu, efendim," dedi Leala hemen. "Kendimi o kadar kaptırdım ki acıdan bayıldım... ama o sırada bundan keyif alıyordum. Bence ona yardım edebilirsiniz. Buna kalpten inanıyorum. Fakat güçlü olmanız gerek. Ona saf bir haz yaşatabilmek için kendi acınızı bir kenara bırakmalısınız."

Ahh, bu işte gerçekten de iyiydi. Ona hem yardım etmenin bir yolunu sunuyordu hem de adama kendini bunu yapabileceği kadar güçlü hissettiriyordu. Yüce tanrıça ve sapkın erkekler sayesinde, Leala bu ufak beyin fırtınasındaki en değerli oyuncuydu.

Prens tekrar başını kaldırdı ve sert bakışlı altın gözleriyle onu süzdü. Lanetten önceki mavi gözlerini hayal meyal hatırlıyordum; Prens kendini değişim geçirmeye zorlamış, sonrasında irisleri ejderhasının simsiyah renginde kalmıştı.

Hızlıca başını sallayarak onayladı. Bunu yapacaktı. Başarılı olduğu takdirde hem kendisine hem de Finley'ye faydalı olacaktı.

Leala dirseğiyle beni dürttü. Eyvah, sıra bana gelmişti.

"Ayrıca, buraya geri dönmenin bir yolunu bulduğunda ona bir cephanelik hazırlayarak yardım edebilirsiniz," dedim hemen. "Benden şekil değiştirenleri serbest bıraktığınızdan emin olmamı istedi. Lanetin yaydığı hastalığı krallığınızdan silmek için sarf edilen çabaları yakından takip etmenizi istedi. O korkunç İblis Kral'la anlaşma yapmasının nedeni sizin..."

"Evet, evet, kapının dışında konuştuklarınızı duydum." Ayağa kalktı ve birden ona fazla yaklaştığını fark ettim. Prens bana resmen tepeden bakıyordu. "Umarım geri dönmez—kendi iyiliği için—ama onun isteklerine saygı göstereceğim. Elbette görevim halkımın refahını sağlamak."

"Evet, efendim." Biraz uzaklaşsın da nefes alacak alanımız kalsın diye omzumla Leala'yı ittim. "Kesinlikle, efendim. Mükemmel. Finley bununla gurur duyardı."

"Sen de benimle geleceksin. Gidip biraz dinlen. Öğlen başlayacağız." Omuzlarını esnettiğinde görkemli vücudundan büyük bir güç yayıldı. "Onu her incirttiklerinde iblislerinden

birini acımasızca öldüreceğim. Ona kötü davranmalarının beldelini ödeteceğim.”

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim –biraz düşünmem gerekiyordu– ama kesinlikle *tatmin edici* bir fikirdi. Bunu izlemek isterdim. O iblisler böyle bir tavrı çoktan hak etmişti.

Ama tam kapıdan çıktığım anda ne dediğini anladım.

“Bir dakika, *benim* de mi gelmem gerek?” Durup açık kapıdan içeri baktım. Kapı yüzüme kapanarak kilitlendi.

“İyi gitti,” dedi Leala beni çeğiştirerek. “Umarım şu haz konusu işe yarar. Biraz şansımızı zorlamış olabiliriz.”

“*Benim* de mi gitmem gerek?” Tahta merdivenden paldır küldür indim. “Neden benim de gitmem gerekiyor?”

Dilini şaklattı. “Tabii ki gitmen gerekiyor. Finley adına Prens’e göz kulak olman gerek.”

“Az önce bunu yaptım zaten. Her saniye onu izlemem gerekmiyor.”

“Bir şey olmaz. Majesteleri’ni duydun. Gidip biraz dinlen. Nihayet olması gerektiği gibi bir prens olacak. Dua edelim de Finley fırsat bulduğunda geri dönebilsin.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Samanların üzerine sırtüstü uzanmış, gölgelerin sarmaladığı Salçak tavana bakıyordum. Işıkların açılmasına uyanmıştım ama hepimiz hücre sırasının en sonundaydık ve etrafımızda gölgelerin arasında kalan karanlık bölmeler vardı. Ama hiçbir bir merdiven boşluğu ya da bir tür kaçış aralığı kadar geniş değildi. Buradan çıkmanın tek yolu indiğim basamaklardı.

Son acı kırıntıları da yavaş yavaş vücudumu terk etti. Önceki akşam yediğim dayak beni fena afallatmıştı. Doğal olarak iyileşmemin ne kadar uzun süreceğini düşününce içim ürperdi. Hatta iyileşmem mümkün olur mu diye bile düşündüm.

Bütün zindan derin bir uykundaydı. Derken Jedrek'in uyanık olduğunu fark ettim.

"Burası leş gibi kokuyor." Köşeye bir yere sinmiş, burnunu kırıştırmıştı. Yüzü kir içindeydi, saçları da karışmıştı. Ben de ondan daha iyi durumda sayılmazdım. "Her yer pis."

"Senden nefret ediyorum."

Bunu söylemem gerektiğini hissetmiştim.

"Ne güzel," diye mırıldandı.

Doğrulmayı düşündüm. Ama bunu yapmadım.

"Zaten pis olması gerekiyor, seni bok çuvalı."

Ağır küfürler savurmadan normal bir iletişim kurmam biraz zaman alacak gibiydi.

Bir deneme daha yaptım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Samanların üzerine sırtüstü uzanmış, gölgelerin sarmaladığı Salçak tavana bakıyordum. Işıkların açılmasına uyanmıştım ama hepimiz hücre sırasının en sonundaydık ve etrafımızda gölgelerin arasında kalan karanlık bölmeler vardı. Ama hiçbir bir merdiven boşluğu ya da bir tür kaçış aralığı kadar geniş değildi. Buradan çıkmanın tek yolu indiğim basamaklardı.

Son acı kırıntıları da yavaş yavaş vücudumu terk etti. Önceki akşam yediğim dayak beni fena afallatmıştı. Doğal olarak iyileşmemin ne kadar uzun süreceğini düşününce içim ürperdi. Hatta iyileşmem mümkün olur mu diye bile düşündüm.

Bütün zindan derin bir uykundaydı. Derken Jedrek'in uyanık olduğunu fark ettim.

"Burası leş gibi kokuyor." Köşeye bir yere sinmiş, burnunu kırıştırmıştı. Yüzü kir içindeydi, saçları da karışmıştı. Ben de ondan daha iyi durumda sayılmazdım. "Her yer pis."

"Senden nefret ediyorum."

Bunu söylemem gerektiğini hissetmiştim.

"Ne güzel," diye mırıldandı.

Doğrulmayı düşündüm. Ama bunu yapmadım.

"Zaten pis olması gerekiyor, seni bok çuvalı."

Ağır küfürler savurmadan normal bir iletişim kurmam biraz zaman alacak gibiydi.

Bir deneme daha yaptım.

“Burası bir zindan. Ne bekliyordun ki?” Derin bir nefes aldım. Sonra kendime hâkim olamadığım için, “Kıç yalayıcı,” dedim.

Koridorun sonunda biri kahkahalarla gülmeye başladı.

“Hiçbir zaman zarif biri olmadın zaten.” diye homurdandı Jedrek.

Çenemi o kadar sıktım ki dişlerimden biri kırılacak sandım.

Öldür şunu, dedi ejderham. Onu öldürebilecek kadar güç topladın. Zor olmaz.

“Bu leş koku biraz da senden yayılıyor,” dedi. Üç dört metrelik hücremizin diğer tarafındaki parmaklıklara yanaştı. Diğer hücrelerden epey büyük gibiydi. Gerçi diğerleri Jedrek’i ve abartılı hâllerini çekmek zorunda kalmadıklarından benimki onlarinkine göre ufak bile sayılırdı. “Sen *bana* vadedilmişken İblis Kral’ın seni o... yaratığın almasına izin verdiğine inanmıyorum.”

“O *yaratık* senin Prens’in ve taç giymemiş Kral’ın. Bir kadının mal gibi sana verilebileceğini düşündüğüne inanmıyorum.”

“Belli ki verebiliyorlar. Neden burada olduğunu sanıyorsun?”

İçimden sonsuz kırmızı bir denizi andıran öfke yükseldi. Düşünmekte zorlandım. Sözcükleri bir araya getirmekte bile zorlandım.

“Neden burada olduğumu biliyorum.” Yine doğrulmayı düşündüm. Doğrulmadım. “Esas saçma olan, *senin* neden burada olduğunu bilmiyor olman. Bütün bunların benimle çiftleşmek istediğin için olduğunu sanıyorsan hayal görüyorsun demektir.”

Ofladı ama bu sözlerimden etkilendiği için mi öyle yaptı-ğın anlayamadım. “Burada doğru dürüst bir tuvalet bile yok.”

Köşedeki henüz kullanmadığım kovaya bakmamak için kendimi zor tuttum. Hayatımda hiç bu kadar susuz kalmayı istememiştim.

"Başka neyi şikâyet edeceksin, doğru dürüst bir yatak olmayışını mı? Burası bir *zindan*. Zindandasın, Jedrek. Bunlar seni neden şaşırtıyor? Ne bekliyordun ki?"

"İş birliği yaptım!" Hızla ayağa kalkıp nedense yeri işaret etti. "Bir anlaşma yaptım ve sorun çıkarmadım. Burada olmamalıyım. *Bu*, anlaşmanın bir parçası değildi!"

"Sen bir anlaşma yapmadın, Jedrek. Laf olsun diye buradasın. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Kıpkırmızı bir suratla, kahverengi gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir şaşkınlıkla bana baktı. "Neden söz ediyorsun? Sen bana vadedildin. Benimle çiftleşeceksin. Benimle çiftleşmeni sağlayacağını söyledi."

"Ben seninle çiftleşmek için değil, evlenmek için anlaşma yaptım. Evlilik bir iblis geleneğidir ve kokusunu üstümde taşıdığım adamla gerçekten çiftleşmemin aksine sonsuza dek süren bir şey değildir. Sen bir piyonsun, Jedrek. 'Anlaşman' yüzeysel bir şeydi. Sen aslında bir anlaşma *yapmadın*. Bir şey teklif ettin, o da bunu bana işkence etmenin bir yolu olarak kullandı. O kadar." Bunu biraz düşündüm. "İblis Kral'ın hakkını yiyemem doğrusu. Çok etkili bir işkence. Sen pisliğin tekisin. Gerçekten de pisliksin. Nasıl mümkün olabiliyor bilmiyorum ama senden eskisinden daha çok nefret ediyorum."

Başını iki yana sallayıp başka yöne çevirdi ve gözlerini hücremizin dışındaki duvara dikti.

Huzurlu bir sessizlik çöktüğünde tartışmanın sona erdiğini umdum. Ya da şikâyetlerinin kesildiğini. Ya da benimle konuşma isteğinin sona erdiğini. Konuşmasına daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Hey, Tuhaf Leydi..."

Duyduğum bu yumuşak erkek sesiyle kaşlarımı çattım. Sonrasında etrafa sessizlik çöktü.

Jedrek başını çevirip zindana baktı. Kaşlarını çattı.

"Tuhaf Leydi..." dedi adam yine.

"Merdivenin oradaki hücreden bir adam buraya bakıyor." diye mırıldandı Jedrek, bana hızlıca bir bakış atarak.

"Sen, son hücredeki. Sana diyorum."

Yere sürtünen ayak sesleri duydum. Bir kumaş hışırtısı yankılandı. Birileri hareket hâlindeydi.

Doğrulmayı düşündüm. Bu sefer neredeyse başaracaktım. "Evet?" dedim doğrulmak yerine.

Başımı o yöne çevirdim. Görüş alanımda yüzüme fazla yakın olan birkaç saman sapı vardı ama iri kollar yine parmaklıklardan dışarı çıkmış, demir bir sürgüye yaslanmıştı. Birkaç hücre ileride, birileri parmaklıkları tutmuştu, insanlar hücrelerde öne yaklaşmışlardı, kimisi dışarı bakıyor kimisi de bizi dinliyordu.

"Az önce konuşmanızı dikkatle dinliyordum," dedi adam. "Birkaç sorum var."

Yana döndüm ve nihayet doğrulup parmaklıklardan öteye bakabildim. Gözüme bir kıpırtı ilişti ve tepeden biraz aydınlatılmış olan zindanın diğer tarafından birinin bana el salladığını gördüm. Parmaklıkların önüne oturmuş, omzunu demirlere yaslamıştı, sırtını karşı duvara vermişti. Göz göze geldik. O mesafeden gözlerinin rengini göremiyordum ama derin göz çukurlarının üstünde koyu renkli kaşları ve koyu kahverengi bir teni olduğunu görebiliyordum.

"Merhaba, Tuhaf Leydi," dedi gülümseyerek. Kolunu içeri çekip dizinin üstüne koydu. "Yeni bir yüz görmek hem hoş hem de üzücü."

"Onlar..." Basamaklara baktım. "Bizi dinliyorlar mı?"

"Hayır. Buralara gelmezler." Biraz kıpırdanarak yüzünü parmaklıklara yaklaştırdı. "Belirli işler için gelip kısa süre sonra giderler. Sizi alıp götürmelerini istemezsiniz."

Yüzümü buruşturdum.

Uzun parmaklarını demir parmaklıklardan birine sardı. "Hücrendeki yaratıkla başlayalım. Az önce onun..."

"Onca şey varken o konudan mı başlıyorsun?" dedi bir kadın adamın lafını keserek. Konuşan adamın karşı hücrelerinde kollarını öne uzatmıştı. Birbirine uzak gözleri vardı, esmer tenliydi. Koyu renkli saçlarını arkadan toplamıştı ve giysileri ince vücudundan sarkıyordu; burada kaldığı sürede aç bırakılmış olmalıydı.

"Sabredenler muratlarına ererler, Tamara," dedi diğer uçtaki adam. "Önce sahneyi hazırlamalıyız. Böyle yapınca resim daha güzel oluyor."

Kadın bakışlarını benden ayırıp ona çevirdi. Yüzünde sevecen ya da sabırlı bir ifade olmadığından emindim ama adamın oturduğu yerden onun yüzünü görebildiğini sanmıyordum.

Adam parmağını bana doğrulttu. "Tuhaf Leydi, az önce sizinle aynı hücreyi paylaşan yaratığa... sizinle evlenebileceğinin vadedildiğini söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Ama siz başkasıyla çiftleştiniz?"

"Evet. Bana bir başkası sahip oldu ama bu adama benimle evlenebileceği vadedildi. Onlar, yani iblisler, çiftleşmek yerine evleniyorlar. Farklı bir gelenek."

"Eşiniz... bu anlaşmalı evliliğe bir şey demiyor mu?"

"Demiyor. Yani... diyor ama... O konu biraz karışık."

"Tanrım," diye mırıldandı biri.

"Evet, Jade," dedi Bay Kulak Misafiri. "Aynen, Tanrım. Benim bile kafam karıştı. Tamam, soruları geri alalım." Duraksadı. "Ama ne konuşacağımızı bile bilmiyorum."

"Nerelisiniz?" diye sordu Bay Kulak Misafiri'nin karşı hücreindeki kadın. Adam ona Tamara diye hitap etmişti.

"Evet, güzel soru. İyi bir başlangıç noktası," dedi Bay Kulak Misafiri.

"Wyvern," dedim.

"Haaa. Kimsenin hatırlayamadığı gizemli Wyvern."

"Vemar, bunu konuşmuştuk." Tamara sinirlenmişti. "Bu zindandaki birçok kişi için orası gizemli değil. Öyle değil mi? Bu zindandakilerin üçte ikisi Wyvernli." Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Orası sadece büyü yüzünden var olduğunu unutanlar için gizemli ve gerçek olduğunu itiraf edemeyen tek kişi sensin."

"Son karartmada bana çocukları yiyen devasa bir solucandan söz etmiştin. Kimse bozuntuya vermedi ve bir sürü öykü anlattın... Ama sonra bunları uydurduğun anlaşıldı. Yavaş yavaş aklımı yitirdiğimi biliyorum, Tamara. Aceleye gerek yok."

"O gün dalga geçiyorduk. Ama bu gerçek," dedi Tamara.

"Aradaki farkı nereden bileyim?"

"Keser misiniz artık?" Kim olduğunu göremediğim bir kadının sesi hücrelerin arasında yankılandı. Nerede olduğunu anlayamadım. "Sen aklını yitirmiyorsun. Sadece çok safsın. Seninle dalga geçmek eğlenceli oluyor"

"Hayır, hayır." Elini hücrelerinden sarkıtıp yere indirdi. "Bu süreçte aklımı yitirdiğimden eminim. Ama henüz tamamıyla çıldırmadım. Bunu nereden bildiğimi biliyor musunuz? Çünkü beni bir kafese koymadan o güzel partilere yollamaya cesaret edemiyorlar. Beni kullanmak istedikleri âna kadar kafeste zincirli tutuyorlar, sonra da beni soymadan önce büyüyle havaya sokuyorlar. Tanrıça popoma şaplak atsın, o sırada çok eğleniyorum. Her şey sona erdikten sonra keyif aldığım için kendimi kirlenmiş ve pis hissediyorum ama o anda gerçekten de keyif alıyorum. Hepiniz ne demek istediğimi biliyorsunuz, sakın bilmediğinizi söylemeyin. Ama bir gün büyüleri o kadar etkili olmayacak ve o gün hepsi ölecek. İşte, kafayı *yemediğimi* buradan biliyorum."

"Buna utanç seksi deniyor," diye mırıldandım. "Geldiğim yerde sık sık yapılan bir şeydi. Geceleri iblisler hüküm sürerdi. Artık çok sayıda düzgün insan da kalmadı. Bu tür şeyler anlatanlar varsa bile çoğu vasat..."

"Belki sen de aklını yitirmişsindir," diye lafımı bölünce ona krallığımdan gelen kişilerle ilgili soru sormaya fırsat bulamadım.

"Wyvernliysen seni neden hiç sarayda görmedim?" diye sordu Tamara. "Saraydaki bütün ejderhaları tanıyorum. Özellikle de dişileri. Seni fark ederdim."

"Saraylı değilim. Halktan biriyim. Zaman benim için durmadı. Lanet başladığında yedi yaşındaydım. Bir ejderha olduğumu kısa süre önce öğrendim. Hiç şekil değiştirmedim."

Ortalık sus pus oldu. Kollar parmaklıklara biraz daha yaklaştı ve Vemar'ın sivri burnu aralarından dışarı çıktı.

"O hâlde bir ejderha olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu ilerideki biri. Bir kadındı ama hangisi olduğunu anlamadım.

Yanıt vermek üzere ağzımı açtım ama tam o esnada basamaklarda ayak sesleri duyuldu.

Herkes kimin geldiğini anlayabilmek için susup kulak kesildi.

Dar siyah pantolonun altında ağır ve kararlı adımlar atan parlak siyah botlar belirdi. Hemen arkasından bir çift bot daha gördüm.

"Lanet olsun," dedi Vemar başını döndürerek. "Onur hır-sızları geldi."

Govam ve Denski gelmişti. Giysilerini değiştirmişlerdi ve banyo yapıp uyumuş gibi daha dinç görünüyorlardı ama yüzlerinde aynı kararlı ya da boş ifade vardı. Hareketleri yine gergindi.

Arkalarında başka çizmeler belirirken bir grup dişi ve erkek iblis daha geldi. Dişilerden birini tanıyordum. Benimle ilgilenen Sonassa isimli *succubustu*. Yürürken kalçasını diğerlerinden daha iyi sallıyordu ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Basamaklardan inip doğrudan bana baktılar. Diğer mahkûmların hücrelerinin önünden hızla geçerlerken akıllarında tek bir hedef varmış gibiydi.

"Zalimlere huzur yok galiba, Tuhaf Leydi," dedi Vemar onları izlerken.

"Savaşmak için ayrı, kazanmak için ayrı bir zaman vardır." Bu sesi tanıyordum. Önceki gece benim yerime dayak yemeye gönüllü olan şekil değiştirendi. Bariton sesi zindanı tatlı, ılık ve huzurlu bir yaz günü gibi doldurdu. "Kendi içine dön ve bitmesini bekle. Kimse seni olacaklar yüzünden yargılamaz. Ejderhalar birbirine destek olur. Bunu unutma. Her adımda yanında olacağız. Geri döndüğünde burada olacağız. Sen sadece geri dönmeye gayret et."

Bu sözleri onaylayan mırıltılar yükselirken siyah giysili muhafızlar yaklaşmaya devam ettiler.

Govam hücremin önünde durdu. Kılıca, sonra da köşeye sığınan Jedrek'e baktı.

"İkiniz benimle geliyorsunuz," dedi. "Ayağa kalk."

"İş birliği yapıyorum," dedi Jedrek ellerini öne uzatarak. "Gördünüz mü?"

"Sırtını parmaklıklara yasla, ejderha," diye bağırdı Govam.

Eski bir öykünün yeni versiyonunda onlara popomuzu göstereceğiz, millet. Nefesinizi tutun ve bir terslik olmamasını umut edin.

Lütfen, şu seyircileri öldür, dedi ejderham.

"Sen de," dedi Govam. Jedrek kapıya yaklaşıp dönerken gergin bir ifadeyle bana baktı. "Ellerinizi parmaklıkların arasından geçirin. İki elinizi aynı aralıktan bileklerinize kadar dışarı uzatın."

Midemin düğümlense de derin bir nefes alıp dediğini yaptım. Jedrek de gergin bakışlarını benden ayırmadan söyleneni yaptı.

Sağ bileğime soğuk metal bir şey geçirip sıktı. Sol bileğime de aynı şeyi geçirdi ve metalin ağırlığı ellerimi aşağı çekti. Kelepçeler.

"Öne çık, ejderha." Govam'ın sesi sert ve resmîydi. Yine lider pozisyonundaydı. Komutandı. "Sen de..."

"Misk sıçanı," diye seslendi biri. "Bir misk sıçanı olduğuna bahse girerim!"

"Ejderha olmadığı kesin," dedi Vemar bilmiş bir tavırla. "Ejderhalar ölü taklidi yapmazlar. Bence o bir keseli sıçan."

"Evet, keseli sıçan," diye bağırıp gülüştüler.

"Annem ve babam kurttu," diye parladı Jedrek. "Ben de kurt olmalıyım."

Govam bunları duymazdan geldi. "Kapılara yaklaşın, mahkûmlar."

Denski anahtarı kilide sokarken gözlerini benden ayırmadı. Anahtarı çevirip kilidi açarak kapıyı yavaşça kendine doğru çekti.

"Önce Ejderha." Elini uzatıp yaklaşmamı işaret etti. "Arkana dön ve geri geri bana doğru gel. Ters bir hareket yaparsan kırbaçlanırsın, ellerin kolların bağlanır ve ağzına tıkaç takılır."

"Bunları daha önce de söylemediniz mi?" dedim ama dediğini yaptım. "Geçen sefer ters bir şey yapmadım."

"Bir askeri öldürdün," dedi Govam yanıma gelip.

"Evet ama o başlattı."

"Doğru söylüyor," diye seslendi Vemar. "Her şeyi gördüm."

"Sessiz olun," diye bağırdı muhafızlardan biri. "Kesin sesinizi!"

Denski dirseğimden tutup beni hücreden çıkararak Govam'a teslim etti. Govam beni basamaklara yöneltti.

"Şimdi sıra sende, Keseli Sıçan," dedi Denski Jedrek'e. Hücrelerde gülüşme sesleri yankılandı.

"Yürü," dedi Govam beni öne iterek.

Dört muhafız ileri çıktı ve ikiye ayrılıp iki yanıma geçtiler. Sonassa da onlardan biriydi ve keyfimi kaçıran tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Birkaç iblis de Jedrek'i almaya gitti. Ona o kadar çok muhafız yollamıyorlardı. Bunu ejderhama söyledim.

Onları suçlayabilir misin? dedi biraz küstah bir tavırla.

Ben de ölü taklidi yapmalıyım. Güçsüz olduğumu düşünürlerdi. Daha az muhafız olsaydı kaçmam kolaylaşırdı.

"Şuna bak, Micah," dedi biri. "Küçük Ejderha'ya sana verdikleri kadar muhafız veriyorlar."

"Yeni ejderha seni endişelendirdi mi, patron?" dedi sırtarak Govam'a bakan Vemar.

Ejderhalar güce tepki verirler, diye düşündü ejderham. Sen de gücünü belli ediyorsun. Birkaç muhafız daha fazla olması onların desteğini ve saygısını kazanmaya değer.

Diğer hücrelerin önünden geçerken dediğinin doğru olduğunu gördüm. Önünden geçtiğim insanlar bana destek vermiş gibi başlarıyla selamlıyor ya da başparmaklarını kaldırıyorlardı.

"Güçlü ol," dedi Tamara. Elini parmaklıklardan birine dayayıp yumruk yapmıştı. "Yanıdayız."

"Yalnız değilsin," dedi İri Kol. Oraya ilk getirildiğimden benim yerime kırbaç yemeye gönüllü olurken kullandığı bariton sesle konuşmuştu. Yumuşak kahverengi gözleriyle ve yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. "Zihnini olacaklardan uzaklaştır ve bize geri döndüğünü düşün. Bizler ejderhayız. Her zaman yanında olacağız."

"Her zaman değil," dedi Sonassa hafifçe gülümseyerek. "Eninde sonunda öleceksin, Bay Ejderha. Ölümüne... biraz üzülebilirim belki. Favorim sensin."

İçimi büyük bir korku kapladı ama giderken başımı dik tuttum. Herkes parmaklıklara yanaşmış bizi izliyordu. Beni cesaretlendirmeye çalıştılar ama endişeli görünüyorlardı. Belli ki bana iyi bir şey yapmayacaklardı.

ALTINCI BÖLÜM

FINLEY

Muhafızlar bizi yukarıya, oradan da koltuklarla sandalyelerin olduğu ufak dinlenme odasındaki diğer askerleri görmezden gelerek ana kata çıkardılar. Askerlerden biri kocaman bakır bir sürahiye pembe renkli bir sıvı koyarken sürahinin arkasındaki ufak ağızlıktan buharlar çıkıyordu. Beyazlı iblis dışında hepsi birbirine benzeyen diğer askerler, yanlarından geçtiğimizde bize garip bir ifadeyle gülümsediler.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Jedrek. Korkudan sesi titriyordu.

Konuşma, diye düşündü ejderham temkinle. Sesimiz onunki gibi çıkabilir.

Ejderham çok haklı, millet. Şu anda altıma etmek üzereyim. Ejderhamın hayali izleyicilerimle ilgili bir yorumda bulunmayışı olanlardan hiç hoşnut olmadığını bana bir kez daha gösterdi. Daha doğrusu, başıma gelmek üzere olan şeylerden. Bizi zindana soktukları kapının tam karşısındaki bir girişe yönlendirdiler. Oradan kubbe tabanlı bir koridora girdik. Kafatası kapılar, korkunç köprüler ya da birbirinden ayırt etmeye çalıştığım bir örnek koridorlar yoktu. İzlediğimiz yol daha basit ve sıradandı, yürümesi kolaydı. Mahkûmların oradan kaçabileceğinden endişe etmiyorlardı.

Kısa bir süre sonra basamaklara vardık, üç kat çıktık ve böylece ikinci kata varmış olduk. Bu... çok garipti. Aklimızı

karıştırmak için bunu özellikle mi yapıyorlardı yoksa binanın gerçekten de böyle karmaşık bir mimarisi mi vardı bilemedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jedrek yine.

Yanıt vermediler. Bu gizem sinirlerini bozmaya başlamış, iyice gerilmişti.

Nihayet iki yanına iki sıra parlak bakır küvet dizilmiş büyük bir odaya girdik. Ön taraftaki iki su dolu küvetten buharlar yükseliyordu. Uzun siyah cübbeler giymiş insana benzeyen ve ellerinde keseler olan iki iblis küvetlerin yanında duruyordu.

"Soyun onları," diye bağırdı Govam ama beni bırakmadı.

İnsana benzeyen iblisler keselerini yere bırakıp öne çıkarlarken muhafızlar biraz daha yaklaştı. Etrafım tamamıyla sarılmıştı ve Govam beni tutmaya devam ediyordu.

Eli keseli iblisler ellerini öne uzattıklarında parmaklarından sivri tırnaklar çıktı. Giysilerimi parçalayıp atmaya planlıyorlardı.

Hayır, benim giysilerimi değil. Nyfain'in giysilerini.

Arka cebimdeki not sonradan aklıma geldi. Nyfain'in zarif el yazısıyla yazdığı, sevgi dolu sözcüklerden oluşan not. Hem bir ejderha hem de onun gerçek eşi olduğuma dair bana güven veren sözleri.

İçime bir güç yayıldığını hissettim. Duygularım düşünce-lerime üstün gelerek mantığımı yok etti.

O notu kaybedemezdim. O giysileri ya da kılıcı kaybedemezdim. Hiçbirini kaybedemezdim. Bunları elimden almak isteyeniyi öldürürdüm.

Ejderham bana biraz daha güç pompaladı. Güç. Öfke. *Eylem!*

"Durun!" Govam paniğe kapılmış gibiydi. "Herkes dursun! Ejderha –Finley– bir yolunu bulmama izin ver."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Jedrek debelendi, onu tutan muhafızların elinden kurtulmak için tekmeler attı. İblisler pençelerini çıkarmış önünde bekliyorlardı. "Hayır! Bunu istemiyorum! *Hayır!*"

Kendini önce sağa sonra sola attı, kurtulmaya çalışarak sırtını Denski'ye doğru gerdi.

"Kesin şunun sesini!" diye bağırdı Govam.

Jedrek'in yanındaki bir muhafız, belindeki kınından otuz santimlik bir sopa çıkardı. Ama bileğini sallamasıyla bir metrelik parlak bir sopaya dönüştü. Diğer muhafız da aynı şeyi yapıp hızla Jedrek'e yaklaştı. Denski onu hâlâ tutuyordu. Başına zarar vermemeye özen göstererek iki yanına hızlı ve acımasız darbeler indirmeye başladılar.

Jedrek çığlıklar arasında geriye kaçmaya çalıştı.

"Bu kadar yeter." Govam onlara biraz alan açmak için beni sağa itti.

Son bir darbe daha indiğinde Denski, Jedrek'i yere bıraktı. Jedrek inliyor, titriyor ve güçlükle tuttuğu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Kesinlikle bir ejderha değil," dedi Denski. Kollarını göğsünde kavuşturup botunun ucuyla onu dürttü.

Jedrek ığlık atıp titreyerek kaçmaya çalıştı.

Kalbimin sıkıştığını, acıma hissinin hoşnutsuzluğumu bastırđını hissettim.

"Bunları yapmanıza gerek yok," dedim. "Ona bana davranđınız gibi davranmanıza gerek yok. O benim gibi tehdit oluşturmuyor. Bunu siz de biliyorsunuz."

"Biz herkese böyle davranırız," dedi Govam. "Genellikle ejderhalar daha aşırı tepkiler verirler." Elleriyle kollarımı sıkı sıkı tutarken duraksadı. "Sen de aşırı tepkiler verecek misin?"

"Bilmiyorum." Dürüst bir yanıtı.

"Denski."

Denski kollarını iki yanına indirip arkama geçti ve Govam'ın yerini aldı. Dirseklerimi nazikçe kavramasına bakılırsa tam bir aptal değildi.

Govam önüme geçip buğulu gri gözlerini gözlerime dikti.

"Burası senin için çok tehlikeli bir yer değil mi?" dedim elimde olmadan. Gözlerimi ellerinden ayırıyordum.

Ellerini havaya kaldırıp parmaklarını açtı. "Genel olarak evet. Çok tehlikelidir." Başını hafifçe yana yatırdı. "Ama sen çoğu ejderha gibi değilsin, değil mi? Sertsin, haşınsın ama eğitilmiş bir savaşçı değilsin. Sen hayatta kalmayı bilenlerdensin. Hayatta kalanlar öylesine savaşmazlar. Egoaları onları endişelendirmez. Bir sonraki şafak vaktini görebilmeyi isterler. Öyle değil mi?" Duraksadı. "Hayatta kalmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Finley. Bu yüzden hâlâ bu işi yapıyorum. Söylesene. Neye tepki verdin?"

Kaşlarını çatarken bir yandan da bana neden yine o soruyu sorduğunu merak ettim. Bunun bir numara olup olmadığını düşündüm.

"Giysilerim," dedim tepkisini dikkatle izleyerek. "Giysilerimin parçalanmasını istemiyorum."

"Giysilerin berbat durumda. Gömleğinin bazı yerleri yırtılmış ve kan lekesiyle kaplı. Uzun süre dayanmaz."

Not aklıma düştüğü anda kalp atışları hızlandı. "Pantolonum deri. Onda bir hasar yok."

Gözlerini hafifçe kıstı. Geri çekilip pantolonuma baktı. Kırbaç darbelerinin kazara denk geldiği birkaç iz dışında bir hasar yoktu. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirirken o da benim gibi kaşlarını çatı.

"Tamam. Hücrene yollatırını. Başka bir şey var mı?"

Omzumu silktilim. "Var. Beni serbest bırak."

Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra bir adım geri çekildi. "Giysilerini çıkar. Bize zorluk çıkarırsan seni döveriz ve pantolonunu da paramparça ederiz."

"Düzgün davranması için onu etkileyebilirim." Sonassa dikkatimi çekmek üzere bize yaklaştı ve oraya ilk getirildiğim zamanki gibi büyüünün tenimde dolandığını hissettim.

"Keseli Sıcan'ı büyüle," dedi Govam uzaklaşmasını işaret ederek. "Bu ejderhanın çok güçlü gerçek bir eşi var. Senin büyüünden etkilenmez."

"Öyle mi?" Sonassa'nın gözleri parıladı. "Bundan emin miyiz?"

Büyüsü tenimi saten bir kumaş gibi sarıp meme uçlarımın etrafına dolanarak sertleşmelerine neden oldu ve bacaklarımın arasına kayd. Bu ani haz akımı karşısında nefesim kesildi ve karnımın altı gevseyip kasıldı. Birden içime âdeta asit gibi bir his akın ederek büyüyü bozdu. Safranın boğazıma kadar yükseldiğini, başımın döndüğünü hissettim.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim güçlkle. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. "Hayır dedim."

"Gördün mü?" dedi Govam. "Git de becerilerini adamda kullan. Bu durumla başa çıkamıyor ve onun sağlıklı görünmesi gerek."

Sonassa bana kaşlarını çatarak bakıp tepeden tırnağa süzdü. "Büyü işlemiyorsa partilerde nasıl yola getireceğiz?"

"O benim sorunum değil." Govam sert bakışlarını ondan ayırmadı. Denski'nin arkamdan alçak sesle, "Umarım değildir," dediğini duydum.

Sonassa büyüünü Jedrek'te kullandığında Jedrek birden gevşedi ve şapşal bir gülümsemeyle direnmeyi kesti. "Ah evet, böyle daha iyi. İş birliği yapıyorum..."

Sonassa onu kendi elleriyle soymaya başladı ve Jedrek'in elini başının üstüne koyup başını yavaşça aşağı itmesine izin verdi. *Succubus* bakışlarını benden ayırmayarak sinsî bir gülümsemeyle dizlerinin üstüne çöktü.

"Evet," diye mırıldanan Jedrek başını geriye attı. "İşte böyle. İş birliği yapıyorum. Böyle daha iyi."

Jedrek için bu utanç seksî değildi. O kadarı belliydi. Gerçekten zevk alıyordu. Bu eğlenceden mutlu olacak kadar iblisle birlikte olmuştu.

Tiksintiyle arkama dönüp soyunmaya devam ettim ama Sonassa seslendi. “Bizi izlemesini sağlayın.”

“Bana verilen talimatlar arasında öyle bir şey yok,” dedi Govam. Küvete girmeme yardımcı olmak için elini uzattı.

Succubusun dudaklarının Jedrek’in inlemelerine karışan şapırtısı tüylerimi ürpertiyordu. Sonassa’nın özellikle ses çıkardığı ve Jedrek’in bundan çok hoşlandığı belliydi. Jedrek küvete girdikten sonra Sonassa ona elle mastürbasyon yapmaya geçmiş olmalıydı çünkü suyun şapırtısı Jedrek’in inlemelerine ve keyif dolu seslerine karışmaya başladı. Lanet olasıca herif bir ara resmen kişnedi. *Kışnedi!* Ne halt ettiğini sanıyordu?

“Sonassa biz yıkanana dek devam etmek zorunda mı?” diye sordum. İblisler saçımı sabunluyorlardı. Arka plandan gelen sesler olmasaydı banyo yapmak keyifli bile olabilirdi. Beni rahatsız eden şey arkamda olan biten eylem değildi –ne de olsa kalede bunların âlâsına tanık olmuştum; yani bu tür şeyleri biliyordum– o lanet herifin bunu hak ettiğini düşünüyor olmasıydı.

Govam kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımda dikilemek onları izliyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bana yanıt vermedi ama durumdan rahatsız olduğu belliydi.

“Seni etkiliyor mu?” diye sordum sudan çıktıktan sonra. İblisler beni kurulamış, perdeyi andıran pembe renkli kabarık bir tuvalet giydirmişlerdi.

Kılıcımı belime bağladıklarında kıyafetimin azıcık daha tahammül edilebilir olduğunu hissettim.

Govam bana baktı; hâlâ yakınımdaydı ama beni çıplak görmemek için nezaketten başını diğer tarafa çevirmişti.

Kaşlarını kaldırdı.

“Seks büyülerini,” dedim açıklama yaparak. “Bunlar seni etkiliyor mu?”

“Hayır,” dedi Denski, Jedrek’in yanından. Sonassa Jedrek’in onu ellemesine izin verirken Jedrek’i yıkayan iblisler bir sandıkta o aptalın bedenine uygun pantolon arıyorlardı. “Bizden

daha güçlü olmadıkları sürece etkilenmeyiz. Bu da nadiren olur zaten, öyle değil mi, Sonassa? Senin gibi iblislerin keseli sıçan benzeri şekil değiştirenlerin sikini emmesi, bu tür ayak işlerini halletmesi daha uygun.”

“Onunla evlenmek senin için hoş olmayacak, değil mi, Küçük Ejderha?” diye sordu Sonassa seksi bir ses tonuyla. Denski’yi duymazdan gelmişti. Farklı iblis grupları birbirinden hoşlanmıyormuş gibiydi. En azından birlikte çalışmaya zorlananlar hoşlanmıyorlardı. “Seni havaya sokacak bir büyü yapılmayacak. Sanırım Kral bir vâris yaratırken birinin seni tutması gerekecek. Tabii benimle arkadaş olursan ayrı. Kral’ın gözdesiyimdir. İstersen nikâhı erteleyebilirim...”

Kanımın donduğunu hissettim. Yaptıkları şey bu muydu? Bizi bir nikâha mı hazırlıyorlardı?

“Kral’ın gözdesi mi?” Denski alaycı bir ses çıkardı. “Gözdesi olmayı bırak, aletine erişimin bile yok.”

Sonassa ona ters bir bakış attı ama bir şey demedi.

Bir süre sonra tekrar yürümeye başladık. Jedrek’in ısrarcı sorularına rağmen bizi nereye götürdüklerini söylemiyorlardı. İlerledikçe koridorlar daha görkemli ve sık bir hâl aldı. Buranın soylulara ait bir yer olduğu belliydi. Dolion kendisi için önemli olan alanlara özen göstermiş, şatonun geri kalanını bir kenara atmıştı.

Çift kanatlı bir kapıdan altın-krem rengi duvarları, kocaman kristal bir avizesi ve yerde upuzun kilimi olan büyük bir salona girdik. Oturak ve sırt kısmı mor renkli bir kumaşla kaplı, gösterişli bir altın tahtın bulunduğu yüksek platforma uzanan koridorun iki tarafına kırmızı minderli tabureler yerleştirilmişti. Tahtın iki yanında mor ve kırmızı kumaşlarla süslenmiş iki altın direk vardı. Gerçekten de etkileyiciydi. Nyfain’in kalesinde bir taht odası olup olmadığını bile bilmiyordum. Olması gerek diye düşündüm ama orayı görmemiştim.

Govam beni platforma yönlendirdikten sonra durdu. Jedrek'i yanıma getiren muhafızlar etrafımızı sardı. Sonassa sırıtmayı kesmişti.

Dikkat kesilerek etrafa bakındım ama yerinden fırlayıp yerde yuvarlanarak benden uzaklaşacakmış gibi hissettiğim kalbimin çılgın ritmi yüzünden ayrıntıları fark edemiyordum. Neler olacağını beklerken midem düğüm düğümdü.

Kapı açıldı, Govam ve muhafızları gibi üstlerinde bol siyah gömlekler, dar siyah pantolonlar ve parlak siyah botlar olan birkaç muhafız içeri girdi. Tahtın etrafına dağıldılar ve Dolion kendini beğenmiş, küstah bir tavırla içeri girmeden önce birkaçı önümüze geçti. Kenarları beyaz kürkle çevrili uzun mor kadife pelerini arkasında yerleri süpürüyordu. Kokularını ta uzaktan hissettiğim iki iblis daha geldi. Küflü gibi kokuyorlardı ve güçlülerdi. Güç hiyerarşisinde İblis Kral'dan sadece birkaç kademe düşük bir seviyede idiler. Tenleri onunkıyla aynı mavi tondaydı ve şakaklarında onunkine benzer boynuzlar vardı.

Dolion tahtına çıkıp pelerinini savurarak oturdu. Diğerleri de bir basamak aşağıda yanına geçtiler. Buradaki hiyerarşi aptalların bile anlayabileceği kadar barizdi.

Etrafımızdaki muhafızlar başlarını eğip selam dururken Govam dirseğimi iyice sıkarak beni başımı eğmeye zorladı.

Lanet olsun. Ejderham bana direniyor, kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. *Eşek siken bu gerzeğin önünde eğilmem.*

Eşeklere hakaret ediyorsun. Çenemi sıktım ama yerlere kadar eğildim ve başımı kaldırmadan kirpiklerimin arasından Kral'a baktım.

Dolion dirseklerinden birini tahtının kolçağına yaslamış, dikkatle beni süzüyordu. Ona itaat ettiğimi görmek istiyordu. İçime derin bir öfke yayıldı. Onu öldürebilirdim, bunu yapabileceğimi biliyordum.

Bunu yapacak gücüm vardı. Kuvvetliydim. Daha da önemlisi öfkeliydim. Aileme yaptıklarının öfkesini *hâlâ* içimde taşıyor-

dum. Köyüme yaptıklarının. Öldürdüğü insanlara yaptıklarının. Eşimi incitmiş olmasının.

Çektirdiği acıların.

Hayvanım içimde yükseldi ama tam yüzeyin altında kaldı. Govam'ın parmaklarını beni uyarıyormuş gibi derime batırdığını hissettim. Ya da belki de kendini hazırlıyordu.

Şimdi zamanı değil, diyebildim güçlkle. Öfkem de Dolion'un gözleri kadar kırmızıydı. Onu öldürebilirim ama hepsini haklayamam. Beni yakalarlar.

Biliyorum, diye hırladı ejderham. Ama bir gün onu öldüreceğiz. Bir gün kafasını koparacağız, gözlerini oyacağız ve cesedinin üzerine işeyeceğiz.

O kadarı biraz fazla. Ama bu durumda seninle hemfikirim.

İnanılmaz bir gayretle gözlerimi yere indirdim. Dizlerimi biraz daha kırdım. Ona itaat etmeyi kabul etmiş gibi yaptım.

Govam'ın fısıldayarak, "Aferin," dediğini duydum. Dirseklerimdeki elleri gevşedi ve beni hafifçe tutmaya başladı. Öfkemin yükselmesini engelleyen tek şey küstah ya da otoriter bir ses tonuyla konuşmamış olmasıydı, beni destekliyormuş gibiydi. Sanki bunu yapmak için ne kadar çaba sarf ettiğimi biliyordu.

Bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünmeye fırsat bulamadan kolumu çekiştirdiğini hissettim. Herkes doğrulmuştu.

"Evet." Dolion ince bacaklarından birini diğerinin üstüne attı. Önce beni, sonra da Jedrek'i dikkatle inceledi. "Mutlu çift huzuruma çıktı. Yeni evinizi nasıl buldunuz?"

Jedrek olduğu yerde korkuyla kıpırdanınca Dolion'un bakışları ona kilitlendi. Neden onun hayvanını serbest bırakmadığını merak ettim. Belki de hâlâ Sonassa'nın etkisi altındaydı. İblis etkisi altındayken hayvanları serbest bırakıp bırakamayacağımızdan emin değildim.

"Olamaz, bir şekil değiştiren," dedi Dolion ince dudaklarına hafifçe vurarak. "Ne kadar büyük bir ustalıkla kendinizi gizlediğinizi unutmuşum."

"Kesinlikle gizleniyor," dedi sağındaki iblis. Boynuzları biraz daha ince ve kıvrıktı. "Hayvanı ne?"

Dolion gözlerini kıstı. "Köylerden birinden geldi. Bilmiyordur."

"İtaatkâr," dedi Govam.

"Hımm, itaatkâr olanları severim," dedi dişi iblis.

"İtaatkâr değilim," diye homurdandı Jedrek.

"Ayrıca hayal dünyasında yaşıyor," dedi Govam.

Platformdaki iblisler keyifle güldüler ama Dolion'un gözleri parıldadı. "Yakışıklı ve hayal dünyasında yaşayan bir 'alfa'. En sevilen gözdelelerden biri olacak. Büyüne nasıl tepki verdi. Sonassa?"

"Bir kedi yavrusu gibi, Majesteleri," dedi Sonassa hafifçe eğilerek. "Hoş karşıladı. Köyündeki iblislerden hoşlandığı izlenimine kapıldım."

"Evet, ben de onunla ilk karşılaştığımda aynı şeyi düşünmüştüm." Dolion yine dudaklarına vurdu. "Üzerine doğru düzgün uyan bir takım elbise bulun. Bu akşamki yemeğe getirin. Diğer şekil değiştirenler olmasın. Sadece o gelsin. Neler yapacağını görmek istiyorum. Sonassa, onunla sen ilgilen. Denski'den daha faydalı olursun."

"Büyük bir zevkle, Majesteleri." Sonassa kalçasını sallaya sallaya yürüyüp Denski'nin yerini alırken kendini beğenmiş bir tavırla ona sırtıttı. Belli ki mahkûmlarla ilgilenme işi genellikle daha yüksek rütbeli iblislere veriliyordu.

Dolion biraz öne eğilip tepeden Jedrek'e baktı. "Unutma, iş birliği yaparsan sana iyi davranılır. Beni memnun edersen el üstünde tutulursun. Ama beni kızdırırsan kendini o zindandan da berbat bir yerde bulursun, anlaşıldı mı? Eşi benzeri olmayan bir acı hissedeceğin."

"Pe-peki, Majesteleri." Jedrek sırtını biraz dikleştirdi. Göz ucuyla bana baktığında gülümsediğini fark ettim. Bunun o cehennemden bir çıkış bileti olduğunu düşünüyordu. Ya da

belki de Dolion'un gözüne girerek benimle daha kısa sürede evlenebileceğini düşünüyordu. Her hâlükârda ne tür görevlerden sorumlu olacağıyla ilgili zerre endişesi yoktu. Büyük ihtimalle bu görevleri dört gözle bekliyordu.

Kendi başıma geleceklerden endişelendiğimi belli etmemeye, bana ne gibi görevler vereceklerini düşünmemeye çalıştım. İblislerin beni kullanmasına izin vermeyecektim. Birçoğu bunu daha denerken öldü.

Dolion parmaklarını şaklattı. "Sonassa, nereye gideceği belli olana dek ona geçici bir oda bul."

"Elbette, Majesteleri." Sonassa eğildi, büyüğü etrafımızda dönerek vücudumu okşadı ve bacaklarımın arasına girmeye çalıştı.

Ben ürperip titreyerek onu engellemeye çabalarken büyüğünden hoşlanan Jedrek'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Gel, evcil hayvan," dedi Sonassa ona ama aç bir ifadeyle bana bakıyordu. Kadın gerçekten de ısrarcıydı.

Onlar giderken savunmasızlık hissinden ve orada tek başıma kalmış olmaktan nefret ederek çenemi sıktım. Jedrek'ten gerçekten iğreniyordum ama bu zorlu ve her şeyin belirsiz olduğu yerde bana tanıdık gelen tek canlı oydu.

"Altın Ejderha'nın eşi nasıl?" dedi Dolion. "Bir sorun var mı?"

"Onunla ilgili her şey sorun, efendim," dedi Govam. "Onu yakından izlemek zorundayız. Kendisi tam anlamıyla bir ejderha."

"Seni pis yalancı," dedim öfkeyle ona dönerek. Dirseklerimi sıkı sıkı tutuyordu. Denski hızla yanımıza geldi. Elinde bir anda uzayan o sopa belirdi ve sertçe bana savurdu. Beni sindirmeye, Jedrek'e yaptığı gibi acı içinde kıvrandırmaya çalışarak tekrar vurduğunda dişimi sıkıp katlandım.

Üçüncü darbe karnıma inince ciğerlerimdeki hava boşaldı. İki büküm oldum ama dizlerimin üstüne çökmedim. Denski geri çekilip sopasını indirdi.

"Hımm, oldukça güçlü," dedi Dolion'un yanındaki erkek iblis. "Bir şekil değiştirene göre de çok güzel. Ama şu koku..."

"Bu konuda bir şey yapabilir misin?" dedi Dolion. "Wyvern alfası tarafından seçildi. Aralarındaki bağı koparmanın yeterli olacağını sanmıyorum."

"Bugüne kadar bir ejderhanın çiftleşme bağına koparmayı başaramadık," dedi dişi iblis ellerini önünde kavuşturarak. "Sadece kurtlarda başarılı olduk. Onlar güçsüzlerdi. Ama... en azından kokuyu hafifletmeyi deneyebiliriz."

"Ever, belki bunu yapabiliriz," dedi diğer iblis.

Dayan, dedi ejderham ani bir panikle o bağı tutunmaya çalışarak. Tüm benliğine Nyfain'e tutun. Şanslarının yaver gitmesini ve bir şekilde bağımızı koparmalarını istemeyiz. Burada aklımızı yitirmemize engel olan tek şey o.

"Tutun onu," dedi Dolion. Platformdaki iki iblis basamaklardan indi ve kararlı ifadelerle bana yaklaştı.

İki yanıma üçer muhafız geçip beni kollarımdan ve belimden tuttular. Govam hâlâ dirseklerimi sıkı sıkı tutuyor, parmakları tenime batıyordu. Diğer muhafızlar da yaklaştılar. Beni tutmadılar ama tutmaya hazırlandılar. Güçlü iblisler etrafımı sararken büyüler devreye girdi, tenimden içeri sızarak âdeta kemiklerimde delikler açtı.

"Hayır," dedim keskin bir acıyla çenemi sıkarak. Feci bir acıydı. Zihnimi hızla ele geçiriyordu. "Hayır!"

Muhafızların arasında debelenmeye başladım. İblis büyüsü daha da derinlere inerek göğsümü tırmaladı, Nyfain'le aramdaki bağı aradı. Sırtım büküldü ya da ben bükülüymüş, geriye doğru katlanıyormuş gibi hissettim. Büyü derinlere ilerlemeye devam ederek vücudumun her karışına muazzam bir acı yaydı.

Gözlerimi sıkı sıkı yumarak çılgılık attım. Üzerimde hissettiğim ellerden kurtulma çabasıyla tekmeler savurup debelendim. Gücüm etrafa yayıldı, iblislerin etini ve kemiklerini paramparça etti. Yakınımdakiler uzağa savruldu ama ejderham Nyfain'in

gücüne ulaşmaya çalışırken daha fazla muhafız üzerime çullandı. Güç anında içime akın etti ama acıyı dindirmeye yetmedi.

Görüşüm karardı ve onlar bağımızı ararken acı gitgide arttı. Her yanıma âdeta kesip biçiyor, içimi dışıma çıkarıyordu.

Büyünün minnacık bir damlası bağımızı keşfeder gibi olunca içime yeni bir dehşet hissi doldu.

Tüm benliğimle ona tutun, diye bağırdı ejderham. Bağ koruyabilmek için etrafına dolandı. *Acıya dayan. Çektiğin acı onu kaybetmenle kıyaslanamaz. Bizi ayırmalarına izin verme.*

O belli belirsiz his gitgide artarak içimi ısıtmaya başladı. Büyüyordu. Parılıyordu.

Ama bunun nedeni iblisler değildi. Nyfain bağımızı kullanarak bana ulaşmaya çalışıyordu. İçinde bulunduğumuz bu zor durumda bana yardım etmeye çalışıyordu.

Hayır, yardım etmeye çalışmıyordu, bizi korumak için başvurabileceği tek yolu deniyordu.

Varlığı bağımıza akın etti. Her nasılsa neler olduğunu anlamış olmalıydı çünkü varlığıyla birlikte berrak bir emir geldi: *Kendini bana bırak*. Bilincimi kendine doğru çekti. Bağ aracılığıyla böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmiyordum ama beni kollarına aldı. Sonra da gücüyle, özüyle etrafımızı sardı.

Tereddüt etmeden, duraksamadan kendimi ona bıraktım. Baskın gelen büyüüne teslim oldum ve beni tamamıyla sarmalamasına izin verdim. Gözlerimi yumup azgın, şiddetli gücünün güvenli kollarına süzıldüm.

İblislerin büyüünün yarattığı acı derinlere işliyordu ama bir anda nefesimi kesen bir zevke dönüştü. İçime dolup bacaklarımın arasına yerleşirken şaşkınlık dolu bir sesle inledim.

Kendini bu hisse bırak, dedi ejderham bağımız üstündeki korumasını artırarak. *Bedenini ve ruhunu ona teslim et.*

Bunu yapabiliirdim.

İçime dolan bir başka keskin acı, hızla gözlerimi kırptırtmamama neden olan devasa bir haz dalgasına dönüştü. Zihnime

anılar hücum etti: dağılmış çarşafar arasında tutkulu geceler, içime girdiği o tatlı, baştan çıkarıcı sabahlar. Bunları bir fanteziye dönüştürüp sadece bana aktardığı hazza odaklandım. Sadece *ona* odaklandım.

Yatakta sırtüstü uzanıp bacaklarımı açtığımı, Nyfain'in bacaklarımın arasına eğilip alev alev yanan noktayı yaladığını hayal ettim. Nyfain yukarı doğru ilerleyip avuçlarını dizlerimin iç kısmına koyarak bacaklarımı iki yana açarken inledim. Sırtımı yay gibi gererek işini kolaylaştırdım.

Ani bir acı yüzümü buruşturmama, az kalsın o andan uzaklaşmama neden oluyordu.

Nyfain'in dişlerinin derime geçtiğini, üzerimde izini bıraktığını hayal ettim. Ama sonra dili tam oramı yaladı, içime dolan haz onu çılgınlar gibi arzulamama neden oldu. Beni ısırarak ve emerek, canımı acıtan izler bırakarak yukarı ilerledi. Üstüme uzandı ve beni güzelce sert zemine mıhladı.

Etrafımı saran baloncuk bir kırbacın üstüme inmesiyle titrer gibi oldu. İblisler beni kırbaçlayarak yola getirmeye çalışıyorlardı.

Daha fazla, Nyfain, diye düşündüm çaresizlikle. Kendimi yine ona teslim ettim. Altında kıvrandığımı hayal ettim ve tutkumu bağımıza aktardım. *Evet, Nyfain, al beni.*

İçime girmeye hazır olduğunu hissettim. Sert penisinin bacaklarımın arasındaki ıslak noktaya sürtündüğünü, sonra içime girip beni tamamıyla doldurduğunu hayal ettim. Çok tatlı bir sızıydı.

Daha sert, Nyfain, dedim acı hissi artıp fantezimi yerle bir etme noktasına gelince. *Daha hızlı, daha sert.*

Zevk içime akın ederken zihnim kırbacın acısını Nyfain'in içime girip çıkışına dönüştürdü. Daha derinlere ulaşıyordu. Odak noktayı dolduruyordu. Kalçasını benimkine çarparken bu acıyla harmanlanmış zevkten bedenim gerildi. Sırtını, altın pullara dönüşmüş yara izlerini hayal ettim. O sertçe içime girip çıkarken bacaklarımı beline doladım ve sırtımı gerdim.

Darbelerin acısı hâlâ fantezime sızıyor, ufak vahamı ve Nyfain'in üstümdeki etkisini tehdit ediyordu. Kırbaçlar ve iblis büyü müthiş bir işkenceyle etlerimi kemiklerimden ayırıyormuş gibiydi.

Lütfen, Nyfain, diye yalvardım bu saldırıya tahammül edemez hâle gelince. Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. *Yardım et bana, Nyfain, lütfen!*

Bağımız aracılığıyla beni sıkı sıkı sarıp sarmaladı.

Yanıtı çok açıktı: *Benimsin!*

Altın Ejderha şahlanmış, kanatlarını üstümüze açıyormuş gibi hissettim. Gücü iblislerin bağımızı söktüğü ilmeklerin içine akarak delikleri kapadı. Beni öyle çok dağıtıp sonra yeniden birleştirmişti ki bu noktada artık her şey bir reflekse dönüşmüştü.

Sert hareketlerle içime girip çıkıyor, acıyı hafifletiyordu. Hazzı kullanarak bu durumla savaşıyordu. Sertleşen meme uçlarım kaslı göğsüne sürtünüyordu. Sırtını tırmaladığımda zevkle inlediğini duydum. Hissettiğim her şey içimde güçleniyor, hızlanıyor ve büyüyordu. Derken orgazma ulaşır bağırardım ve ona sıkı sıkı sarıldım. O kadar güçlü bir histi ki gerçek gibiydi.

Nyfain'in sırtında iki sıra parıldayan altın renkli pul olduğunu hayal etmeye devam ettim. O koruyucu kanatların sapsarı güneşin altında ışıldadığını, günün birinde yeniden Wyvern'in gururu olacak muhteşem altın ejderhayı hayal ettim. Hepimizi gururlandıracaktı. Bağımızda içimi rahatlatan bir uğultu titreşti ve her şey karanlığa gömüldü.

YEDİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Serin zemin alev alev yanan ön tarafımı rahatlatmıştı. Dolion'un Shuzuruna çıkmamdan bu yana aradan iki hafta geçmişti. İblislerin büyü... arındırma işlemi? Öylesine acı vermişti ki bayılmıştım. Kırbaç mı kullanmışlardı? Beni dövmüşler miydi?

Belli ki üçünü de yapmışlardı.

Amaçları beni öldüresiye dövmek değildi ama bayılma-saydım ölecektim.

Öyle görünüyordu ki iradesini güçlü bir fiziksel varlık gibi kullanabilen ve ona güç veren son derece güçlü bir alfa eşi olan biriyle ilk defa karşılaşıyorlardı. Bana işkence etmişlerdi, çok net hatırlamıyordum ama galiba sert bir karşılık vermiş, onları parçalamış, darbeler indirmiş ve Nyfain'in gücünden aldığım destekle uzuvlarını koparmıştım.

Kısacası onları biraz korkutmuştum.

Buna beni bayıltana kadar dövmeye çalışarak karışık vermişlerdi. Bunu başardıklarında da her ihtimale karşı beni biraz daha dövmüşlerdi. Onları üstümden Govam almış ve kokumu gidermek için başka bir yol denemeye karar vermişlerdi. Bunu büyüyle başaramayacaklardı.

Şükürler olsun.

Bütün bunları kulakları çok keskin olan ve konuşmaları gizli gizli dinlemeyi bir sanat hâline getiren Vemar'dan duymuştum. Jedrek'i iblis toplumunun önüne ilk kez çıkmaya hazırlamak

için bir süreliğine geri getirirlerken Govam'ın başka bir muhafıza olanları anlattığını duymuştu. Belki de Jedrek'in beni sakinleştirebileceğini düşünmüşlerdi. Ondan ne kadar nefret ettiğime dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Dolion'un Büyük Gösteriş olayından sonra iyileşmem üç gün sürmüştü ve sonrasında muhafızlar beni zindanın en üst katına sürüklemiş, arka köşedeki bir direğe bağlayıp yeniden kırbaçlamışlardı. Bunda çok başarılıydılar. Nyfain'in bana orgazm yaşatacağı kadar canımı yakmışlardı, sonra da bunu tekrarlamadan önce bir iki gün kendime gelmemi beklemişlerdi. Ölümüne dövülme tehdidi yüzünden bu sefer gücümü kullanarak onlara saldırmayacağımı biliyorlardı.

Hayatım acıdan ibaretti ama Nyfain hep bunun zevkle harmanlanmasını sağlıyordu. Artık delilik seviyesinde bir hayat yaşıyordum. Dehşet vericiydi ama aynı zamanda güzeldi. Lanet olasıca bir kâbustu... ama kendimi o zevk dolu anlarda bulduğumda nadide bir gündüz rüyasına dönüşüyordu.

Çektiğim işkencelere rağmen bir kere bile kılıcıma uzanmamıştım. Tehlikenin ortasındaiken ya da kelepçelerimi değiştirirlerken ve elimde sadece birkaç saniyem varken bunu yapamazdım. Zaten kılıcımın hâlâ belimde olmasının nedeni buydu. Kırbaçladıklarında kılıcımı almışlar, sonra pis pis sırtarak geri vermişlerdi.

Ha-ha, hergeleler. Bu güzel kılıcı kullanmayı bilmiyorum. Çok komik.

Muhafızlar işlerinden pek de keyif alır gibi görünmüyorlardı. Birer robot misali emirleri yerine getirirlerken temkinle kılıcıma bakıyorlardı. Bu yüzden onları daha çok seviyordum.

Kırbaçlandıktan sonra geri döndüğümde cesaret almak için yeniden okuduğum Nyfain'in mektubunu avucumda sıktım. Govam söz verdiği gibi giysilerimi geri yollamıştı. Nyfain'in mektubunun yerine, bana onun hangi taşın altında olduğunu

söyleyen bir not bırakmıştı. Hücrenin en gerisinde birkaç gevşek taş, bunlardan birinin altında da derince bir çukur vardı.

Govam'ın neden bazı konularda çok yardımcı olduğunu ama diğer konularda korkunç davrandığını anlamıyordum. Herhâlde aklımı karıştırmak istiyordu. Mahkûmları bu şekilde kırılma noktasına getiriyorlardı. Temkinli olmalıydım. Burada iyilik denen şeyin emaresi yoktu. Her hâlükârda iblislerden iyilik görmek imkânsızdı. Aksi düşünülemezdi.

"Bunu sen istedin," dedi Jedrek. Hücrenin köşesine oturup dizlerini karnına çekti ve kollarını dizlerinin etrafına doladı. Saçları dağınıktı ama kısa bir süre önce kesilmişti, giysileri sade ama temizdi, üstünde tek bir kir toz bile yoktu.

"Öyle mi?" dedim. Vemar'ın hücreinde yere oturmuş, omuzunu parmaklıklara yaslamış bizi dinlediğini gördüm. Diğer mahkûmlar da parmaklıklara yanaşmıştı ama saman ya da giysi hıştırtıları haricinde kimseden ses çıkmıyordu. İblisler Jedrek'i ne zaman "beni neşelendirmesi" için geri getirse didişmelerimiz diğerlerine eğlence kaynağı oluyordu.

"Onlara cevap vermezsen seni dövmeleri ya da kırbaçlamaları... veya başka ne yapıyorlarsa yapmaları için bir nedenleri olmaz."

"Biliyor musun, zoraki ilişkimiz işte bu yüzden sonsuza dek sürecek. Hayatımla ilgili ayrıntılara dikkat ediyorsun. Konuştuğumda *ciddi ciddi* beni dinliyormuşsun gibi hissediyorum, anlıyorsun değil mi? Hayatımda olup bitenlerle yakından ilgileniyorsun."

"Alaycılığın biraz fazla olmaya başladı."

"Biraz mı? Hah, ben de sana haddini bildirdiğimi düşünüyordum." Yüzümü kaşımayı düşündüm... ama canım yanardı. O an için kaşıntı hissini acıya tercih etmek zorundaydım. Üstümü saran kumaş parçası lime lime olmuştu. Bana ancak üstümdeki giysiler düşecek kadar parçalandığında başka bir şey giydireyorlardı. Artık çıplak olmayı umursamıyordum. Bu-

nun bir anlamı yoktu. "Çoğunlukla beni kırbaçlıyorlar, Jedrek. Bunu söylüyorum çünkü beni umursadığını biliyorum – yine alaycı davranıyorum, yanlış anlama. Bazen bıçaklarla yaralar açıyorlar. Bir ara gelip izlemelisin. Çok ilgi çekiyorum. Askerler yaydığım gücü emiyorlar. Bir de acı çektiğimde bununla mest olan eğlence düşkünü iblisler var. Duygusal karmaşa ve acı peşinde olanlar. Gerçekten de çok ilgi çekiyorum. Hayır, bunları yapmalarının nedeni onlara cevap vermem değil. Onlar benimle konuşmuyorlar, ben de onlarla konuşmuyorum. Muhafızların aksine askerler güç arzuluyorlar. Güçle o yaratıkları yaratıyorlar ve sonra sürekli hazırladıkları o içkiyi içerek kutlama yapıyorlar. Müthiş bir eğlence."

"Onlarla alay ettiğini duydum. Askerlerle yani."

"Nereden duydun?"

"Affedersin, Tuhaf Leydi," diye seslendi Vemar. "Birlikte kırbaçlandığımızda söylediğin şeylerin komik olduğunu düşünmüştüm. O salağın böyle saçmalayacağını tahmin edemedim."

Bazen birkaç kişiyi birden alıyorlardı. Vemar ortak işkence seansımızda büyük bir kalabalık olmasına çok şaşırılmıştı. Sonunda ben orgazm olunca daha da şaşırılmıştı. Bana daha da büyük bir ısrarla "Tuhaf Leydi" diyordu. Haksız değildi.

"Bu yeni bir gelişme," dedim. Ağzımın kenarından salya aktı. Bunu da umursamıyordum. Kandan iyiydi. Ama belki de *kandı*. İyileşme sürecimin bu noktasında artık ne olduğundan emin değildim.

"Ne yaparsam yapayım beni yukarı çıkarmaya devam edecekler. Arkadaşlar arasında biraz şakalaşmaktan ne zarar gelir ki?"

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Vemar.

"Benim gibi iş birliği yapsaydın iblis sarayında biraz vakit geçirebilirdin," dedi Jedrek. "Birkaç gece onlarla yemeğe katıldım. Güzel giysiler giyip gerçek yemekler yedim ve... güzel bir gece geçirdim. O kadar da kötü değildi."

Ofladım. Jedrek o âna kadar “güzel gece” ifadesini birkaç kere kullanmıştı. Anladığım kadarıyla onu elden ele geçiriyorlardı. Buradaki grup seks partileri Nyfain’in kalesindekiler kadar kontrolsüz değil gibiydi ama Jedrek tek gecede birkaç partnerle birlikte oluyordu. Aynı anda birden fazla kişiyle seks yaptığını sanmıyordum ama yine de birden fazla kişiyle seks yapıyordu.

Dahası, bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Tıpkı köyümüzdeki meyhanede düzenlenen o partilerde olduğu gibi. Hatta seks büyüüne ihtiyaç duymadığını söyleyerek böbürleniyordu.

İblisler arasında gözdelelerden biri olup çıkmıştı. Özellikle de ben hâlâ leş gibi, kanlı bir hâlde burada olduğum ve tuvalet olarak bir kova kullanmak zorunda kaldığım için egosu tavan yapmıştı.

“*Güzel bir gece* anlayışımız çok farklı,” dedim keyifsizce. “Dediklerimi düşündün mü?”

“Harita çıkarıp casusluk yapmayı mı diyorsun?” Alaycı bir sesle güldü. “Neden, senin gibi olayım diye mi? Tanrıçanın dönüp bakmadığı bu hücrede olmamın tek nedeni seni neşelen-dirmek. Yaklaşan bir partiye katılmanı ve sorun çıkarmamanı istiyorlar. Boşa uğraştıklarını söyledim. Yaptığın tek şey sorun çıkarmak. Her zaman böyleydin.”

“O hâlde beni neden istiyorsun?”

“Herkes seni istiyor. İblisler bile. Onca kusuruna rağmen çok güzelsin. Benim olacaksın.”

“İyi de sonsuza dek burada kalmayı mı düşünüyorsun? Çünkü harita çıkarıp bir çıkış yolu bulmama yardım etmezsen ikimiz de burada öleceğiz.”

“İblis Kral istediğini elde ettikten sonra bizi serbest bırakacak.” Saçlarını düzeltti ama bunun neye faydası olacağını düşünüyordu bilemedim.

“Jedrek,” dedim. Gülsem de sesim öfkeliydi. “Sence o ne istiyor?”

"Ona vadedilen şeyi. Doğacak ilk çocuğumu."

İyiden iyiye sinirlendim. "Sen aptal falan mısın? *Çocuğunu* korkunç bir iblise verecek olmanı bir kenara bırakalım. Kral bir çocuğu ne yapsın? O sadece canı ne isterse onu çalmaya almış. Çaldığı şeyler de yetişkinler, Jedrek. Yetişkin ejderhalar. Yetişkin periler. Yetişkin şekil değiştirenler. İsteddiği şey çocuk değil ve bizi asla serbest bırakmayacak. Beni yola getirmeye çalışacak, Nyfain'e zarar vermek için kullanacak ve sonra da öldürecek. İkimiz de buradan kurtulamayacağız. En sonunda seni de tüketip öldürecekler. Buradan kaçabilmemiz için bana bilgi toplamalısın."

"Peki buradan kaçıp nereye gideceğiz?" diye ofladı. "O boktan köye mi? Altın Ejderha'nın krallığı çökmek üzere. Artık altın bile değil, üstelik uçamadığını da duydum. Ne Ejderha Prens ama. Geri dönecek bir şey kalmadı."

"O zaman diğer şekil değiştiren krallıklarından birine git. *Herhangi* bir yere git, Jedrek. Bu berbat zindana hapsolacağına özgür olacağın herhangi bir yere git."

"Sen olmasaydın beni bu berbat zindana tıkmazlardı."

"Tanrıçam sen bana yardım et, ben..."

"Pes et artık," diye seslendi bir kadın. "İçinde bulunduğu durumun gerçeklerini görmek istemiyor. Onun gibi birkaç kişi tanıdım. Hepsi kurttu, belki o da bir kurttur." Tiksintiyle konuşuyordu. "Onun türü gerçeği gördüğünde mahvolacağından fantezi dünyasında yaşamayı tercih eder."

"Ne yazık ki beni de kendi fantezileriyle birlikte buraya mahkûm ediyor," diye homurdandım. Jedrek'e laf anlatmanın başka bir yolunu düşündüm. Bana bilgi toplamak için çok elverişli bir pozisyondaydı. Ondak korkmuyorlardı. Benim gidemediğim yerlere girip çıkıyordu ve çoğu zaman yanında muhafız bile olmuyordu. Bana bilgi vermeliydi.

Öldür onu da kurtulalım, diye düşündü ejderham öfkeyle. Kim bilir daha ne kadar bu bok çukurunda mahsur kalacağız. Bir

de ona katlanmak zorunda değiliz. Sonra... ölümünden işkence-cileri sorumlu tutarsın. Birkaç kişiyi öldürdüklerinden eminim.

İşkenceciler ona bir kere bile ellemediği için onlar yüzünden öldüğüne inanacaklarını sanmıyorum. Özellikle de kanı her yere bulaşmış olursa.

Bazı riskler göze almaya değer, diye yanıt verdi.

Basamaklarda ayak sesleri yankılanınca iç çekip gözlerimi yumdum. Lanet olsun, muhafızlar geliyordu. Çizmeleri basamaklarda askerlerinkinden farklı bir ses çıkarıyordu.

İblislere götürmek üzere mahkûmları almaya gelmişlerdi. Utanç seksi için götürüleceklerdi ama en azından Hadriel ve diğerleri burada değildi de katılmaya zorlanmıyorlardı.

Partilerde ne hissettiklerini bir kenara bıraksak bile pek konuşmamalarına rağmen hâllerinden memnun olmadıkları anlaşılıyordu. Onları teselli etmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nyfain'in kalesinde hayatı herkes için güzelleştiren Hadriel'i özlediğimi fark ettim. O beni güldüren tek kişiydi. Burada birileri benimle birkaç saniyeden fazla konuşsa onların da dostu olurdu.

Kimlerin götürüldüğünü görmek için başımı çevirip diğer yanağımı sert zemine yasladım. Daha iyi görebilmek adına vücudumu kıpırdatacak değildim. Kırbacla yaptığım son danstan beri ani hareketler yapmak canımı çok yakıyordu. Büyük bir hızla iyileşiyordum ama acımı dindirecek kadar hızlı değildi. Açıkçası iyileşme hızıma bakılırsa yara izi kalacağı kesindi. Bedenim görevini fazla saldırgan bir tavırla yerine getiriyordu. Çektiğim işkenceyi hissetmeyecek kadar umursamazlardı. Hızla iyileşmem de beni diğerleri gibi birkaç günde bir değil, neredeyse her gün dövdükleri anlamına geliyordu.

Govam ve Denski peşlerinde başka muhafızlar olmaksızın zindana girdiler. Hah. Demek ejderhalar için gelmemişlerdi.

Buraya neden muhafız yolladıklarını merak ettim. Seks iblisleri herkesi gayet rahat kontrol edilebiliyordu. Ama askerler,

yaratıkları için cesetleri kullanıyorlardı. Dolion kendi halkını zerre kadar umursamadığını belli etmişti. Belki muhafızlar da hem canlı hem de ölü olarak faydalıydılar.

"Bak, Jedrek, bu senin buradan çıkış biletin." Başımı öbür tarafa çevirdim. Yaklaştıklarını görmek istemiyordum. "Dediklerimi unutma."

İki muhafız parmaklıkların önünde durdular, botlarının raş zemine sürtünme sesi orada olduklarını söylüyordu. Jedrek öne eğildi ama ayağa kalkmadı.

"Son zamanlarda seni her gün götürdüklerini duydum," dedi Govam.

"Herhâlde benimle konuşuyorsun. Ya da sevgili Jedrek'im benden bir şeyler gizliyor."

"Onu öldürecekler," dedi Vemar ortaya. "Karartmaya yaklaştığımızı biliyorum ama bu hızda giderlerse o minik sevimli ejderha ölecek. Partileri onsuz eğlenceli olur mu?"

Karartma, Nyfain'in mola diye söz ettiği olay olmalıydı. Askerler çarpık yaratıklarını yaratıp Wyvern'deki Yasak Orman'a ve bilinmeyen yerlere saldıktan sonra gerçekleşiyordu. Belli ki talihsiz olanlar yalnızca bizler değildik ama bu olayın ayrıntılarını bilmiyordum. Sadece kırbaçlanma direğinden sürüklenerek uzaklaştırılırken kısa bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Bu yaratım eylemi onların gücünü büyük ölçüde tüketiyordu. Dolayısıyla işlerini bitirdikten sonra büyük bakır sürahideki o içkiden içiyor, sonra da aşırı yorgunluktan sızıyorlardı. En azından ejderhalar böyle düşünüyordu. Ben de konuşmaları dinlemekte Vemar kadar ustalaşmaya başlamıştım. Ne de olsa yapacak başka işim yoktu.

"Yok, beni öldürmezler." Yine burnumu kaşımayı düşündüm. "Beni pes edecek noktaya getirebileceklerini düşünebilirler ve doğrusu bunun için ellerinden geleni yapıyorlar ama beceremeyecekler. Sikmişim hepsini."

Zindana sessizlik çöktü. Sonra Vemar, "Galiba senden hoşlanıyorum, Tuhaf Leydi," dedi. "Seni gerçekten de çok sevdim."

Saf olmasının yanı sıra Vemar'ı mutlu etmek inanılmaz kolaydı.

"Buraya erkek olan için geldik," dedi Govam. Tepemdeki parmaklıklara yaklaştığından beri yerinden kıpırdamamıştı.

"Evet, yanınızda birileri olmadan geldiğiniz için bunu anlamıştım zaten. Ama siz onu alırken beni tutsun diye birini yollamadıklarına şaşırdım."

"Direnecek durumda değilsin."

"Bir hanımefendinin kusurlarını yüzüne söylemek nazik bir davranış değildir."

Kilit açıldı ve Denski kapıyı açarken demir menteşeler gıcırdadı.

"Sen. Gel buraya," dedi sertçe.

Jedrek bana, *Gördün mü? İş birliği yaptığım için bana iyi davranıyorlar*, der gibi baktı.

"O yanlış katta," diye seslendi biri. "Onlara hiç direnmeden gitmesi beni deli ediyor."

"Keseli Sıçanlar için ayrı bir katları yok," dedi başka biri ve gülüşme sesleri geldi.

"Pis kurtların yanında olmalı," dedi üçüncü bir şekil değiştiren.

"Neden kız onu şimdiye kadar öldürmedi?" diye sordu ilk konuşan. Bunu sık sık soruyorlardı. "Bir sürü muhafızı ve bir askeri öldürdü. Bunu yapabilecek kapasitesi var."

"Ben olsam onu *çoktan* öldürmüştüm," dedi Vemar.

"Artık onun yanına yaklaştırmayacaksınız, Vemar," dedi Denski sabırla.

"Zaten beni onun yanına yaklaştırmayacaktınız ki. O, bir ödül. Çok hoş. Ben bir kafeste onu yeni efendisinin koluna girmiş hâlde izleyeceğim."

"Hepiniz burada çürüyeceksiniz," dedi Jedrek alçak sesle, bileklerine kelepçeler geçirilirken.

Bir deri gıcirtısı duyunca başımı diğer tarafa çevirdim ve Govam'ın botlarının kırıştığını gördüm. Bana yaklaşmak için çömelirken dizleri ve elleri görüş alanıma girdi.

"Seni kırbaçladıklarında neredeyse hiç konuşmadığını ya da bağırmadığını duydum," dedi. "Seni almaya geldiklerinde onlara küfür de etmiyormuşsun. Seni götürürlerken onlara bağırıp çağırmıyormuşsun... Acıya tepki vermeden dayanıyor, seni hücrene geri getirmelerine ses etmiyormuşsun."

"Bunların çoğu doğru ama sevgili nişanlımın az önce beni suçladığı gibi zaman zaman onlara karşı çıkıyorum. Monotonluğu değiştirmek gerek."

"Altın Prensın sana yardım ediyor."

"Ne dedi?" dedi birisi.

"Şişşt," dedi Vemar. "Duymaya çalışıyorum."

Govam sesini biraz daha alçalttı. "Belki sana yardım etmeyi keserse askerler seni sık sık alıp götürmezler. Seni o kadar hırpalamazlar. Senden duramayacakları kadar güç emiyorlar."

Nyfain'e durmasını nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum ve bunu yapacak cesaretim olduğundan da emin değildim. Bağımız benim için çok değerliydi. O bağı arzuluyordum.

Hem muhafızların refleksleri üzerine çalışıyordum. Beni alırlarken ve geri getirirlerken uysal davranarak rahat olmalarını sağlıyordum. Beni hücreden belirli rutinde alıyorlar, kelepçeleri takıyorlar, yürütüyorlar, kılıcımı çıkarıyorlardı. Hazır olduğumda o rutini paramparça edecektim ve yarattığım şok bana kaçabilmem için fırsat verecekti.

Hem direnmenin ve karşı koymanın kimseye faydası yoktu. Diğer ejderhalar öyle yapsa bile yine de her yanları kesilip yaranlanmış hâlde geri geliyorlardı. Ne anlamı vardı?

Bir diz yere değdi, bunu eldivenli bir el izledi. Govam onu görebilmem için eğilmişti. Gözlerini gözlerime dikti.

"Seni buraya getirirken bana birkaç soru sormuştun ama ben yanıtlamamıştım," dedi alçak sesle. "Hazır birkaç saniye-

miz varken şimdi yanıtlayacağım.” Jedrek’e hücreden çıkması söylenirken biraz duraksadı. “Beni öldürmeyi düşündüğünü anladım çünkü ejderhaları tanıyorum. Onların davranışlarını yorumlamayı öğrendim. En ufak hareketlerinin bile ne anlama geldiğini biliyorum. Zaten bu yüzden bu görevde ölmemiş olan tek komutanım.”

“Henüz.”

“Doğru. Henüz.” Duraksadı. “Bir ejderha olduğunu yeni öğrendiğin belli. Dediğim gibi, diğerlerinden farklı davranıyorsun. Hiç şekil değiştirmemişsin ama hepsinden daha tehlikeli olacaksın. Sana bakınca bunu görebiliyorum. Yaklaşan tehlikeyi görebiliyorum. Kokusunu almıyorum, *görüyorum*. Bunun Altın Prens’le ilgili olması da gerekmiyor. Sen belasın, Finley.”

“Bu yüzden beni öyle şevkle kırbaçlıyor olmalılar.”

“Bu zindana girmiş her şekil değiştirenden daha fazla güç yaydığını duydum. Sadece perilerden biri aynı miktarda güç yayabiliyor ama o da ancak kız kardeşi yanında olduğunda.”

Demek zindanda güçlü bir peri vardı. Bunu öğrenmek ilginçti. *Acaba iblisler onun gücünü bastırıyorlar mı*, diye düşündüm. Büyük ihtimalle bastırıyorlardı. Dolion herkesi o şekilde kontrol altında tutuyor olmalıydı. Onun gibi bir sersem için ne kadar da pratik bir büyüydü.

“Buradaki askerler her şeyden çok gücü sever,” diye devam etti Govam. Neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. “Acımasızlar. Acımasız olabiliyorlar. Partilere katılacak olanları buluyor ve Majesteleri’nin çarpık yaratıklarını yaratıyorlar ama bunlar dışında onlara pek bir iş verilmiyor. Yardıma ihtiyaçları olmadığı takdirde çoğu zaman burada olup bitenler burada kalıyor. Şatodakilerin geri kalanı tarafından kontrol edilmiyorlar.”

Birkaç kere gözlerimi kırıştıtarak sözlerini anlamaya çalıştım. Başımı kaldırılabildiğim kadar kaldırıp ona daha yakından baktım.

Onları kimse kontrol etmiyor muydu yani? Demek ki kaçışımın zamanlamasını iyi ayarlarsam, Dolion partileri için en gözde konuklarını isteyene kadar bundan kimsenin haberi olmazdı, öyle mi?

Neden birliğin komutanı bana bunları anlatıyordu? *Bana*, yani diğerlerinden daha tehlikeli olduğunu düşündüğü ejderhaya.

Gözlerimi kısıtım.

“Bir yere kıpırdama,” dedim. Kollarımı güçlükle kaldırıp ellerimi iki yanına dayadım. “Kalkmam gerek.” Nefes aldım. “Canım çok yatacak.”

Vücudumun üst kısmını kaldırırken bedenime müthiş bir acı yayıldı. Sırtımın derisi gerildi, taze yaralar ve kabuk tutmuş olanlar yeniden açıldı. Doğrulduğum, sızlayan bacaklarımı kıpırdatıp dizlerimi altına çektim, yan dönmeye çalıştım ve popo üstü yere oturdum.

Acı, bacaklarımın arasından yayılan ve bütün vücudumu etkisi altına alan tatlı bir haz patlamasıyla kesildi. Her yanıma akın ederek dudaklarımdan şehvet dolu bir inleme dökülmesine neden oldu.

Lanet olsun. Kötü zamanlama, diye düşündüm. Herkesin önünde boşalmadan önce bunu hızla bitirsem daha iyi olacak.

Yan dönüp oturduğumda keskin acı derime yayıldı. Acıyı sertleşmiş meme uçlarımdan üstünde usul usul gidip gelen bir dil bastırdı ve içimi bir alev kapladı.

“Lanet olsun,” dedim uyarılmış hâlde. Bu sefer zevk dalgasını kesen şiddetli bir acı hissetmedim. Bir anda sanki Nyfain bacaklarımı açıp içime giriyormuş gibi hissederek sarsıldım.

“Bir saniye,” diyebildim. Zevkten güçlükle nefes alıp vererek duvara yanaştım. “Belki iki saniye...”

Artık her yanımda alev almış gibiydi. Giderek daha fazla haz duyuyordum. Utanç hissim de kontrolden çıkmış durumdaydı.

Sırtımı duvara yasladım. Onu bacaklarımın arasında hayal ederken hissettiğim haz yüzünden doğru dürüst düşünemiyordum. Elleri vücudumda geziniyordu. İçime girip çıkıyordu.

Onun aldığı haz diğer duygularla birlikte bağımıza akın etti. Sevgisi. Adanmışlığı. Bana yapılanlara duyduğu öfke.

Boynumdaki iz, üstünde kayan sıcak, ıslak dilin dokunuşuyla sızladı. Bacaklarım kendiliğinden düzleşti ve hissettiğim acı bana beni ısıtırıp sahiplendiği günü hatırlattı.

Orgazm olduğum anda boğuk bir ses çıkardım, istemsizce çenemi sıktım ve nefes alamadığımı hissettim. Boşalırken içime dolan güç dalgası yüzünden ürperdim.

Titreyerek ve güçlkle nefes alarak başımı kısa bir süreliğine duvara yasladım. Zindanda yere iğne düşse sesi duyulabilirdi.

"Pardon," dedim soluklanmaya çalışarak. "Az önce olanlar için özür dilerim..."

Govam bana gözleri irileşmiş hâlde boş boş bakıyordu. Belli ki İblis Kral'ın önünde olanları anlamamıştı ve kimse ona askerlerin kırbaçlarına nasıl dayandığını söylememişti. Eh, artık biliyordu. Altın Ejderha'nın acıya dayanmamı nasıl sağladığını en ön sıradan izlemişti.

Denski bize bakmak için durmuştu ve Jedrek salak gibi kaşlarını çatmıştı.

"Affedersiniz," dedim yine. Yüzüm utançtan yanıyordu. Büyük ihtimalle çenemden salyalar akıyordu, her yanımda pislikle ve kurumuş kanla kaplıydı. O anda kesinlikle seksi görünmüyordum ama... konuşmanın ortasında, bir sürü insanın önünde boşalmıştım. Bu öyle hafife alınacak bir şey değildi. En azından Nyfain'in kalesinin dışında alınmazdı.

Govam'ın şaşkın bakışları altında, "Ne diyordun?" dedim.

Hücrelerin ortasından bir yerden bir kahkaha koptu. Vemar olanları komik bulmuştu.

"Az önce ne oldu öyle?" Bunu Tamara'nın sorduğundan emindim.

"Az önce o..." Bir kadın sorusunu tamamlayamadan sustu. Yeşil gözlü Jade olmalıydı.

"Bağ kurduğum eşim hareket ettiğimde acı hissetmemem için yardım etti," dedim yüzümü buruşturarak.

Govam elini kaldırdı, gözleri normal boyutlarına geri döndü ve tam olarak anlamlandıramadığım bir ifadeyle parıldadı. "Bilmem gerekmiyor."

"Ben bilmek istiyorum," diye seslendi Vemar. "Çok müstehcen bir şey bu, Tuhaf Leydi ve tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Teşekkürler, Vemar," dedim keyifsizce. Govam ayağa kalkacak oldu. "Hayır, bekle..." Elimi uzatıp sesimi sadece ikimizin duyabileceği kadar alçalttım. "Neden bana bunları anlattın? Şatoyla ilgili durumu yani."

Govam hareket etmedi ama arkasına baktığını hissedebiliyordum. "Sana önemli ya da kimsenin bilmediği bir şey anlatmadım."

Ama gözleri farklı bir şey söylüyordu. İmalı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Seni buraya getirdiğimizde sorduğun diğer soruya gelince," dedi. "Hayır, bağırمام. Az önceki gösterin yüzünden bunu neden merak ettiğini anlayabiliyorum..."

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ayağa kalktı. "Şeyi... nişanlını yukarı çıkarmam gerek. Herkesi çok erkiledi. Bir alfa gibi çalımmlı ama alfaların o sinir bozucu inatçılığından ve gücünden eser yok. Dahası, yakışıklı ve memnun etmesi kolay. Çok seviliyor."

"Biliyordum," dedi Vemar.

Govam'ın bakışları sertleşti. "İlk partin yaklaşıyor. Senin için bir kafes hazırlandı. Onun neler yaptığını kendin görebileceksin."

Sonra arkasına döndü ve hücrelerin önünden geçip kararlı adımlarla basamakları çıktı. Denski'yle Jedrek de onu izlediler.

Denski'nin Jedrek'i daha hızlı yürümesi için dürtmesine gerek yoktu. Jedrek büyük bir hevesle gidiyordu zaten. "İyi geceler," diyen Denski ışıkları kapadı ve zifiri karanlıkta kaldık. "*Obice* aktif."

Obice dediği şey büyülu kilitti. Askerler bunu genellikle en üst katta uyguluyorlardı ama baş muhafızlar da bunu yapabiliyordu.

Gözlerim karanlığa alışırken hafifçe iç çektim ve yine uzansam mı diye düşündüm. Bir yanım Nyfain bana daha çok zevk versin diye hareket etmek istiyordu ama inleyeceğimi ya da zevkten bağıracağımı biliyordum ve kendimi bir daha rezil edemezdim.

Böylece olduğum yerde oturup sert zemine baktım ve zih-nimi serbest bıraktım. Jedrek beni sinir etmek için burada olmadığından, düşüncelerimin nereye gideceğini tahmin etmiş olmam gerekirdi.

Nyfain'e.

Hayalimde belirdi. Dağınık kahverengi saçlarını aydınlatan güneşin altında Everlass tarlasında duruyordu. Güzel altın gözleri beni delip geçerken aramızdaki hava elektrikleniyordu. Düz burnu neredeyse çıkık olan ve yanaklarına doğru düzleşen elmacık kemiklerini gölgeliyordu. Bir zamanlar neredeyse sert görüldüğünü, dalgın gülümsemelerinin o müthiş yakışıklılığını ortaya çıkardığını düşünürdüm ama artık öyle düşünmüyordum. Öfkesini, ruh hallerini, nelere sinirlediğini öğrenmiştim... Bunların hepsi o yüce, büyük ve kırık kalbini örten bir pelerindi. İblis Kral beni aldığı anda yeniden kırılan kalbini.

Ama geri dönecektim. Ölümünden kaçamamış olan annesinin aksine ölümün beni almasına izin vermeyecektim. Buradan sürünerek kaçmak zorunda kalsam bile bunu başaracaktım. En kısa zamanda ona geri dönecektim.

Yanımda da süvariler olacaktı. Ejderha süvari birliği.

Klik.

Bu ses beni âna geri döndürdü. Bir... kilit mi açılmıştı? Şaşkınlıkla Vemar'ın hücresinin kapısının yavaşça açıldığını gördüm.

Neler oluyor, diye düşündüm ejderhamla aynı anda.

Bir dakika, hayal mi görüyorum?

Vemar hücrelerinden çıktı ve bana döndü. Yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

"Hey, Tuhaf Leydi..." dedi tatlı bir sesle. "O kılıcı kullanıp kullanamadığını görmenin vakti geldi galiba, değil mi?"

"Ejderhalar kendi sorunlarını kendileri halledeler," dedi Bay Bariton. Tam o sırada bir klik sesi daha duyuldu. Onun hücresinin kapısı da açıldı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Ve bizim seninle bir sorunumuz var. Artık ortalık biraz yatıştığına göre bazı soruları yanıtlamanın vakti geldi. Konuşmaya başlasan iyi edersin."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Ağzımı açıp benimle ne gibi bir sorunları olduğunu sormak üzereyken Vemar konuşmaya devam etti.

“Çok sessizsin, Tuhaf Leydi.” Ağır adımlarla hücrelerin ortasındaki koridorun sol tarafına doğru giderken elini hücrelerin parmaklıklarına sürttü. Arada sırada birinin koluna ya da parmaklarına çarpyordu. Hem o hem de dokunduğu kişi hafifçe irkiliyordu.

Karanlıkta göremiyorlardı. Hayvanları hâlâ bastırılmış durumdaydı. Şu anda her ne oluyorsa, benimle ne gibi bir dertleri varsa artık onlara karşı avantajlıydım. Ama benimle kimin sorunu olduğunu da merak ettim. Bay Bariton ilk gece bana yardım teklif etmişti. Gerçi zindandaki alfa da o gibiydi. Herkesi kastederek biz demiş olabilirdi. Vemar bunca zamandır en azından diğerlerine kıyasla benimle konuşmaya çalışmıştı. Askerlerin canımı yakmasını önemsiyormuş gibi davranmıştı. Bütün bunlar oyununun bir parçası mıydı? Ne yapmıştım? Yoksa sadece grubun fiziksel gücünü mü temsil ediyordu?

Her hâlükârda iyi şeyler olmuyordu. Bir şey yapmak zorundaydım.

Çenemi sıkarak yavaşça ve sessizce hücremin diğer tarafına doğru gittim. Ellerimi yere dayadım. Her yanımda minik acı kıvılcımları çaksa da o hissi bastırmaya çalıştım.

Geçici olarak Nyfain'in ne yaptığımı hissetmesini engelleyebilir misin? diye sordum ejderhama. Ağırlığını ellerime verip ayaklarımı altına çekerek doğruldum. Bedenime daha büyük bir acı yayıldı. Hoş değildi ama tahammül edilir seviyedeydi.

Engelleyebilir miyim bilmiyorum ama hissettiklerini biraz köreltebilirim. Gerçi ejderhası bunu yaptığımı anlar. Bağımızı yakından izliyor.

Körelt o zaman. Bilmesi sorun değil. Belki araya girmesini istemediğimi fark eder.

Vemar son hücrenin en ucuna varıp duraksadı. Başını azıcık yana eğdi ve yolunu bulmaya hazırlanıyormuş gibi diğer elini öne uzattı.

Sırtımı dikleştirip birkaç derin nefes alarak yorgun zihnime ve sızlayan bedenime oksijen doldurmaya çalıştım. Damarlarımı haz dolunca Nyfain'in hazırda beklediğini fark ettim.

Dikkatle öne adım attım, ses çıkarmamak için samanlara basmamaya çalışıyordum. Karanlıkta görememesinin yanı sıra Vemar'ın işitme becerisi de benimki kadar keskin değildi.

Hayvanı bastırılmış durumdayken Nyfain'in kokusunu alamaz, diye düşündü ejderham. *Onun ejderhasını serbest bırak ve etrafta bir güzel koklamasına izin ver. Böylece bu yaramazlığı biraz yavaşlatabilirsin.*

Ama şekil değiştirip ortalığı karıştırabilir, askerlerin ya da muhafızların buraya gelip onu öldürmesine neden olabilir. İblis Kral seni bir kez daha bastırabilmek için beni hemen Jedrek'le evlendirebilir. Evlendikten sonra bile büyüü halkımızdan uzak tutması gerektiğini şart koşmayı nasıl unuttuğumuzu hatırlıyor musun?

Nyfain baskıya direndi.

Nyfain bunu yapabilmek için şekil değiştirdi. Biz bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyoruz. Dikkatimi dağıtmayı kes. Bu işte beyin benim, unuttun mu? Sen kaba kuvvetsin.

Hücremin yan tarafına ulaşip parmaklıkları kavradım.

Şimdi ne olacak, Bayan Beyin? dedi ejderham.

Çok iyi bir soruydu. En ufak bir fikrim yoktu.

Vemar taş zeminde ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ediyordu. Derken solumdaki sert taş duvara çarptı ve karanlıkta görmeyen iri gözlerini boşluğa dikip duvarı yoklayarak hücremin yönünü bulmaya çalıştı.

“Beni duyduğunu biliyorum, Tuhaf Leydi,” dedi alçak ve çatlak bir sesle. “Gergin misin?”

Hayır, sadece neden bana sataştığını anlamaya çalışıyorum, diye düşündüm yutkunarak.

Bay Bariton hücresinin açık kapısının yanında başını yana eğmiş, duruyordu. Etrafı dinliyordu. Bekliyordu. Başka kimse hücrelerinden çıkmamıştı ama hepsi ya parmaklıkları tutmuştu ya da konuşmaları dinlemek için parmaklıklara yaklaşmıştı. Herkes Bay Bariton gibi bekliyordu. Her ne oluyorsa bundan hepsinin haberi vardı.

Bay Bariton’un, hatta Vemar’ın yanından sürüklenerek hücreme getirildiğimde tam olarak fark edemediğim şeylerden biri de onların ne kadar iri olduklarıydı. Özellikle de Bay Bariton, Nyfain kadar iriydi. Omuzlarını geriye atmış, iri kollarını yanına sarkıtmış, sırtı dimdik, gururlu ve kendinden emin duruyordu. Mahkûm edilmeden önce nasıl görünüyordu acaba? Karanlıkta bile Nyfain’in yara izlerini andıran pek çok yara izi olduğunu görebiliyordum. Onun acı hissini dindiren güçlü bir bağ eşi yoktu. Hepsinin acı toleransı inanılmaz olmalıydı.

Bu heriflere bulaşmak hiç eğlenceli olmayacak, diye düşündüm keyifsizce. *Özellikle de bu hâlimle.*

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Zihnim açıldı. Vücuduma tatlı bir his yayıldı.

Bağı körelt, dedim ejderhama.

Körelttim. Onu hissetmek için biraz daha fazla çaba sarfet artık.

Yüzümü buruşturdum ve bağımız aracılığıyla öfke ve kızgınlık aktarıp bana yardım etmemesini söyleyen bir emir *yolladım*. Bunu anlayacağından emin değildim ama Vemar çok ağır adımlarla bana yaklaşıırken aklıma gelen tek fikir buydu. Birden o da çıt çıkarmamak için dikkatli davranmaya başlamıştı.

Parmakları hücremin ilk parmaklığına değince durdu. Elini parmaklıkların üst tarafına sürtene kadar kaldırdı. Uzun boyuydu. Boyu Nyfain'in boyuna yakındı ve asla kaçamayacağı bu zindanda ortaya çıkmış olma ihtimali yüksek hafif kamburu dışında dimdik duruyordu.

İlk kez gülümsemiyordu. Koyu renkli kaşlarını çatarak parmaklıkları geçti ve kapıya yaklaştı. Ellerimi geri çektim ama hemen kıpırdamadım. Beni yakalayabileceği kadar yakındı. Onu kendime çekip çevirebilir ve neye uğradığını anlayamadan kolunu boynuna dolayabilirdim. Bir saniye sonra da ölmüş olurdu.

Ama ya elindeki şey bir anahtar değil de maymuncuk gibi bir şeyse? O tür bir şeyi kullanmayı bilmiyordum. Bana bir faydası olmazdı.

Gerçi öfkeli bir ejderhanın saldırısının da bir faydası olmazdı.

Parmaklarını parmaklıkların üst kısmına sürterek yaklaştı ve tam karşımda durdu.

Nefesimi tutup onu dikkatle süzdüm. Uzaktan zayıf olduğunu sanmıştım. Güçsüz ve narin bir yapısı varmış gibi gelmişti. Belki eski hâline kıyasla gerçekten de öyleydi. Ama bana kıyasla hiç de narin ve güçsüz değildi. Fazlasıyla aç kalmış gibi *görünüyor* olabilirdi ama Jedrek'in sağlıklı hâlimden daha ufak tefek değildi, bir dövüş sırasında becerilerinin ve ejderha öfkesinin onu tehlikeli yapacağını biliyordum.

Lanet olasıca çük suratlılar.

Nefesim kesilir gibi oldu. Köyümdeki kadınların hepsinden daha iri yapıyıldım. Hatta erkeklerin birçoğundan da iriydim. Ama bir ejderhayla savaştık kadar iri olmadığımı hissediyordum. Çünkü Bay Bariton'un beni ikiye katlayacağından emindim.

İzleyin, millet. Şimdi onu sessizce kapıya kadar geçireceğim.

İçimden konuşurken bile fısıldıyor, ânın yarattığı gerginlikle tepeden tırnağa titriyordum. Beni buraya hapsedmişlerdi ve burası kuralların işlemediği bir zindandı.

Zindandaki diğer mahkûmlardan çıt çıkmıyordu. Ne hareket ediyor ne de sabırsızlıkla kıpırdanıyorlardı.

Vemar'ın hafif ayak seslerini duydum ve dikkatle samanların yanına adım atarken çıkardığım sesi duymamasını umdum. Acıya karşılık vücuduma tatlı bir keyif yayılmış, bu da garip bir uyuşukluk etkisi yaratmıştı.

Nyfain mesajımı anlamakla kalmamış, durumu daha iyi hâle getirmişti. Zor durumlarda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Bastığımı yere dikkat ederek onunla aynı hızda yürümeye devam ettim. Jedrek'in içeriyi temiz tutmakta pek başarılı olmayışına sevindim. Buraya ilk geldiğimizde olduğu gibi samanları etrafa yaymayı hiç şu an olduğu kadar istememiştim.

Vemar benden önce kapıya vardı ve duraksayarak gözlerini kıstı. Sonra başını yana yatırıp etrafı dinledi.

Az ötesinde durdum. Kapıyla aramda sadece biraz saman vardı. Zindana gergin bir sessizlik çökmüştü.

Bir terslik varmış gibi ağır ağır kaşlarını çattı ve bir süre kaşları çatık hâlde kıpırdamadan durdu. Sonra başını yavaşça bana çevirdi ama gözlerini sağımdaki noktaya dikti. Ardından pis sıırttı.

"Beni öldürmeye hazırlanıyorsun, değil mi, Tuhaf Leydi?" Sanki gülmek için kendini tutuyordu. "Zekisin doğrusu."

Olduğum yerde kaldım. Beni oyuna getirmeye çalışıyor olabilirdi. Ne yapmaya çalıştığını sadece tahmin etmiş olmalıydı.

Vemar öne atılmadı. Ben de hamle yapmadım. İçeri nasıl gireceğini görmek istiyordum.

Önce başını, sonra omuzlarını döndürdü. Yine elini kaldırıp parmaklıkların üst kısmına sürmeden önce kendi kendine güldü. Elini yavaşça indirdi ama parmaklarını demirlerden

ayırmadan gidebileceği kadar geriye gitti. Parmakları göğsümle aynı seviyeye geldiğinde orada durdu.

Bir şey bekliyormuş gibi hareketsiz kaldı. Beni sınıadığını düşündüm. Belli ki öne atılıp parmaklıkların arasından bileğini kapacak mıyım diye merak ediyordu.

Bunu yapmalı mıyım? diye sordum ejderhama. *Vücut yapısına göre zayıf ama yine de benden daha iri. Gücü beni aşar mı?*

Benim yardımımıyla senden daha güçlü olacağını sanmıyorum. Ama güçlü olmalı. Yoksa niye kendini yem etsin?

Evet, haklıydı. Bileğini kavrayıp onu öne çekeceğimi düşünmüştü. Bu hamleyi bekliyorsan bana vereceği bir karşılık da var demekti.

En sonunda oyun oynamayı kesmeye karar verdim.

"Ne yapıyorsun?" dedim sesimi alçaltarak.

Elini indirdi ve sesim onu yönlendirdiği için bakışlarını yüzüme daha yakın bir noktaya dikti. "Beni yakalayıp kendine çekecek misin diye merak ediyordum. Bunu yapmayacaksın demek."

"Hayır."

"Hayır..." Konuşmaya devam etmemi bekliyormuş gibi duraksadı. "Sadece hayır mı? Bir açıklama, iğneleyici bir laf yok mu? Sadece hayır. Seninle ne yapmam gerektiğinden emin değilim, Tuhaf Leydi. Nasıl ses çıkarmadan hareket etmeyi başardın? Dikkatle etrafı dinliyordum ama hiçbir şey duymadım."

"Adımlarıma dikkat ettim."

"Yani, ya hücrendeki her saman sapının nerede olduğunu biliyorsun ya da karanlıkta görebiliyorsun. Bence ikincisi. Bu durumda duyduklarımız da doğru demek; hayvanına erişimin var. O ilk gece direndiğinde, birkaçımız baskılama büyüsü tekrar başlamadan önce senin büyüün ejderhalarımızı uyandırdığını hissettik. Bir de hızlı iyileşiyorsun. Neden hem ejderhana hem de bir kılıca erişimin var? Çok ilginç. Govam bu yüzden mi tehlikeli olduğunu düşünüyor? Yoksa bunu bizi korumak için

mi söylüyor? İblislerin ne yapacağı belli olmaz. Bazen iyiler, bazen değiller. Onlarla... bize karşı iş birliği mi yapıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Govam'ın neden o tür şeyler söylediğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Hımm. Kılıcını üstünde taşımana ve ejderhana erişimin olmasına neden izin verdiklerini biliyor musun?"

"Ever."

"Şu âna kadar o çok güzel, çok görkemli ve büyük bir ihtimalle çok keskin olan kılıcınla kimseyi öldürmeyi denemedin."

Yanıt vermedim. İblis Kral'ın benimle alay ettiğini itiraf etmektense hiçbir şey söylememek çok daha iyiydi.

Bir klik sesi daha yankılandı. Aynı anda birkaç farklı noktada demir kapıların kilitlerinin açıldığını duydum.

Bay Bariton arkasına dönüp basamaklara doğru gitti. Hücrelerin kapıları açıldı ve içeridekiler dışarı adım attı. Kalp atışlarım bir anda hızlandı. Bir terslik vardı. Bu ejderhalar hücrelerinden çıkabiliyorlardı ama kaçmaya yeltenmiyorlardı, bana odaklanmışlardı.

Belki bağı eski hâline getirsen daha iyi olur, diye düşündüm bacaklarım titremeye başladığında.

Zindan aydınlandı. Bay Bariton ışıkları açmıştı. Ama basamaklardan yukarı çıkmadı. Hücreme doğru gelmeye başladı.

Vemar gözlerini kırptırarak ışığa alışmaya çalıştı. Bakışları üstümde gezindi ve kılıcıma takılıp kaldı.

"Kapıyı aç, Vemar," dedi Bay Bariton. Sesi toktu ve sert bir tavırla emir vermişti ama genellikle bir alfanın emirlerinin yansıttığı güçten yoksundu.

Vemar yine kıs kıs gülerek hücrenin kapısına biraz daha yaklaştı. "Kınından bile çıkarmadın. Kılıcı bana savurma diye elimden geldiğince uzak durmaya çalıştım ama sen bunu denemedin bile."

"Sen kapıya doğru yürürken kılıcımla saldırabilirdim. Yeteri kadar yakındaydın."

"Doğru, Tuhaf Leydi ama saldırmadın. Bu, benden hoşlandığın anlamına mı geliyor? Boynundaki izi görebiliyorum. Onun üzerine kendi izimi bırakmama izin verecek misin? Senden baskın olduğumdan eminim."

Ejderham ofladı ve yanıt vermeye bile tenezzül etmedi. Bunu Nyfain söylemiş olsaydı mırlar, göğsü kabarır ve ona haddini bildirmeye çalışırdı. Ancak önemli bir alfanın onu sinirlendirmeyi başarabileceğini tahmin ettim. Belli ki bu adam onu endişelendirmiyordu.

Vemar kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Hayır mı? Ben yeterli olmadığımı göre o izi kimin bıraktığını merak ettim. Keşke Micah kokusunu alabilseydi. Acaba o durumda seni sahiplenme konusunda şiddetli bir isteğe kapılır mıydı?"

"Bunu deneseydi ölürdü," dedim hiç düşünmeden.

Vemar akik gözlerini bir anda yüzüme çevirdi ve dikkatle bana baktı. Gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı.

"Hımm," demekle yerindi.

Hücrelerinden çıkanlar zindanın ortasında toplanırken Vemar kilidi açmaya girişti. *Obice* oradan kaçış yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Bir klik sesi daha gelirken Vemar aleti kilitten çıkarıp kulağının arkasına, kıvrıcık gür saçlarının arasına gizledi. Parmaklıklardan birini tutup kapıyı açtı ve dışarı çıkmamam için yolu kapadı.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

Omuz silkti. "Şimdi, askerlere göstermediklerini bize göstereceksin."

Kaşlarımı çattım. Neden söz ettiğinden emin değildim. Sakin bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Zindanın ortasındaki mahkûmlar harekete geçti ve önce ufak gruplar hâlinde birbirlerine yaklaştılar, sonra da kenarlara doğru yürüdüler. İçlerinden biri bana doğru geldi.

Bana yaklaştıkça koyu bronz yüzüne gölgeler vuran bu kişi Tamara'ydı. Vemar'inki gibi ince vücudundan sarkan kıyafetler paçavraya dönmüştü. Mahkûmların çoğu bu hâldeydi. Ama göründükleri kadar güçsüz olduklarını düşünmek hata olurdu.

"Çık dışarı da oynayalım, Küçük Ejderha," dedi.

Vemar kapıdan çıkabilmem için kenara çekildi.

Kafeste gizlenmenin bir anlamı yoktu.

Evet, hiç mantıklı değil. Karşılarına dikil, dedi ejderham sert bir sesle.

İçime akıttığı gücü hissedince derin bir nefes aldım ve kanımda fokur fokur kaynayan alevlere teslim olmamaya çalıştım.

Henüz onların düşman olup olmadıklarını bilmiyordum. Emin değildim.

Belki onları hâlâ kendi tarafıma çekebilirdim. *Yanımda* savaşmalarını sağlayabilirdim.

Hücremden çıktım ve sol tarafa, Vemar'dan uzağa adım attım. Bana yaklaşmaya çalışmadı.

Tamara ağır ağır bana doğru yürümeye devam etti. Koyu ela gözlerinde zeki ve midemi düğüm düğüm eden vahşi bir parıltı vardı.

Boğazıma oturan yumrudan yutkunarak kurtulmamak için kendimi zor tuttum. Başımın deritte olduğunu hissediyordum ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, sonucunun son derece sert olacağıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

FINLEY

Tamara'nın arkasındaki ufak grup da onunla harekete geçip pozisyon aldı. Birkaç kadın arkasında bir sıra oluşturarak hayatları boyunca birlikte savaşmışlar gibi aynı anda hareket etti. Diğerleri de onların arkasına geçti. En uzun boylu olan Bay Bariton yan tarafta kaldı. Kadınlar tam önünde dururken Bay Bariton sağ taraftaki son hücrenin köşesine dikildi.

Tamara'nın otuzlarının başında olduğunu tahmin ettim. Arkasındaki kadınlar farklı yaşlardaydı. Kılıcıma bakmıyorlardı ama ona odaklandıklarını hissedebiliyordum. Tamara bana değil, arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Sanki çoktan beni tartıp biçmiş, güçsüz olduğuma karar vermişti.

"O kılıcı nereden buldun?" diye sordu. Gergin sesi içimi ürpertti.

"Dediğim gibi, ben Wyvern Krallığı'ndan geldim..."

"Nereli olduğunu sormadım," dedi nihayet gözlerimin içine bakarak. "Kılıcı nereden bulduğunu sordum."

Ne kadar bilgi vermem gerektiğinden emin değildim, bu yüzden bakışlarını inceledim.

"Hediyeydi."

"Hediye mi? Sahi mi?" Güldü ama arkasındaki kadınlar gülmediler. Gözlerindeki ifade bana yumruk atmak istediklerini ve onları engelleyen tek şeyin beni sorguya çeken kadın olduğunu söylüyordu.

“Kimin hediyesiydi?” dedi.

“Prens’in. Nyfain’in.”

Yüzündeki sahte gülümseme silindi. Gözlerini kıstı. “Bunu sana Veliaht Prens’in verdiğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Ya buraya geldiğinde üstünde olan giysiler? Onlar da mı onun hediyesiydi?”

“Evet,” dediğimde mahkûmlar kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Tamara’nın arkasına dizilen kadınlar iki yana sallanıyor, belli ki harekete geçmek istiyorlardı. Artık nedenini anlamıştım: Kılıcı çaldığımı sanıyorlardı.

Evet, verdiğim yanıtın ne kadar saçma olduğunun farkındaydım. “Açıkçası... her şeyin... mantıklı bir açıklaması var.” Yüzümü buruşturdum çünkü her inanılmaz öykü böyle başlardı.

Tamara öne doğru küçük bir adım attı.

Midemin alt kısmında kaynayan gücü hissettim. Ejderham Nyfain’den güç çekmeye ve depolamaya başladı. Onu durdurmadım. Bunca yolu bir yanlış anlaşılma yüzünden öldürülmek için gelmemiştim.

“Kraliçe’nin muhafızlarının komutanıyım,” dedi Tamara alçak sesle. “Kraliçe iyi yürekliliğin, zarafetin, gücün ve cesaretin simgesiydi. O, krallığı bir arada tutan kişiydi. Yemin etmiş olsak da olmasak da hepimiz onun için canımızı feda ederdik. Değerli eşyalarının o tiksiniç iblisler tarafından ele geçirilmesine ve bize işkence etmek için gözümüze sokulmasına izin *vermeyeceğim*. O kılıcı bana verirsen seni rahat bırakırım.”

İçimdeki alev titremeye başladı.

“Olmaz.” Aslında, *Yanlış anladınız*, demek istemişim ama gözlerindeki ifade dilimin tutulmasına neden oldu. Acı. Kayıp. Hüzün. Kılıcı benim gibi birinin üstünde yeniden görünce aklına kayıpları gelmişti. Ona elinden alınan bir hayatı hatırlıyordu. Sevdği bir kraliçeyi.

Belli ki ben kötü şeylerin habercisiydim.

Göz ucuyla Vemar'ın burnunu kaşıdığını gördüm. Gü-lümsüyordu.

"Olmaz..." dedi alçak sesle. "Herhangi bir neden ya da açıklama yok, yanır sadece olmaz."

Neden yanıma ilk gelenin o olduğunu anlamamıştım. Belki bunu yapmak için gönüllü olmuştu, ölmeyi göze alabilecek kadar çılgındı.

Tamara onu duymazdan geldi. "Sana son bir şans veriyorum. Sonra o kılıcı alacağım," dedi.

İçimdeki ateş daha da yükselerek hararetlendi. Gücüm kaynamaya başladı. Derimi gerdi. Ejderham hâlâ Nyfain'den güç çekmeye devam ediyordu. Giderek daha fazla güç çekiyor, beni savaşmaya hazırlıyordu. Genel olarak iblislere karşı öfkemi kontrol etmeyi başarmıştım. Elimden geldiğince... zihnimi kullanmıştım. Ama bütün öfke içimde birikerek depolanmıştı ve artık parlamak istiyordu. Bir açıklama yapmam gerekse de bir şey bana Tamara'nın anlatacağım akılalmaz hikâyeleri dinlemek istemediğini söylüyordu. Daha ziyade bu durumu ejderhalara has bir yöntemle halletmekle ilgileniyordu; yani şiddet kullanarak.

Ben kimdim ki onu korkutacaktım?

Nihayet konuşabildiğimde sözcükler ağzımdan karşımdakilerin sergilemekte çok başarılı olduğu öfkeyle karışık alçak ve sert bir tonda çıktı. "Eh... Bunu kesinlikle deneyebilirsin."

Üstüme atıldı ama hazırdım. Ellerimi önümde birleştirerek kollarının arasına geçirdim ve sertçe iki yana ittim. Sonra onu yumruk yağmuruna tuttum. Savurduğu koldan son anda kurtulup kolunu tuttum ve başımın üzerine kaldırıp bükttüm, kadını yana ittim.

Evet, ejderhamın gücüyle bu gıdasız kalmış, bastırılmış şekil değiştirenlerden çok daha güçlü ve hızlıydım.

Arkadaki kadınlar bana doğru gelince öne çıkıp aralarına daldım ve yumruklarla, tekmelerle karşılık verdim ama fazla yaralamamaya gayret ettim. Hepsini kendilerine göre haklı olarak

kılıcın bende olmasına ve Nyfain'in annesiyle müttefik olan herkese öfkeliydi...

Onlar bendendi. Bana destek vermelerini istiyordum. Ama bu işi onlar başlatmıştı ve içimden hepsini bir güzel pataklamak geçiyordu.

Buna mecburdum. Böyle karşılık verdiğim için bana daha çok saygı duyacaklarını umuyordum.

Bir tekme savurup ayağımla üstüme atılan birini geriye ittim. Bir başka kadına sert bir çelme taktım ve kadın düşerken bir de tekme savurdum.

Üstüme inmek üzere olan bir yumruğu fark ettiğimde gözüme isabet etmesin diye başımı yana çevirip darbeyi yanağıma aldım. Bu arada da kolumu bir kadının boynuna doladım, aralarından hızla geçip bir adamın boğazına yumruk attım. Adamı kenara ittim ve sonraki adamı da yakaladığım gibi arkama savurdum.

Sorun kimsede ciddi yaralanmalara neden olmamamdı. İnatçı ejderhalar oldukları için yaylı bebekler gibi hemen ayağa kalkıyorlar, dövüşmeye devam ediyorlardı.

Sert bir kapanış yap, sonra durumu açıklarsın, diye düşündü ejderham. Yumruğumu bir adamın karnına, sonra da bir kadının göğsüne geçirdim. Kadının canı çok acımış olmalıydı. Onun yerinde olmak istemezdim doğrusu.

Tamam.

Bir adamı daha ileriye savurdum. Birinin kılıcı tutup çektiğini ve kılıcın yarısına kadar kınından çıktığını hissettiğimde dehşete kapıldım.

Düşünmeden etrafıma şok etkisi yaratan bir güç dalgası yolladım, onları *ittim* ve uzun süre akıllarında kalacak sert bir tokat indirdim. İçimden resmen güç akıyordu ama aktığı gibi hemen Nyfain'in özüyle doluyordu. Onu kullanmam için bana âdeta yalvarıyordu. Öfkemi iyice serbest bırakmamı istiyordu. Nyfain kavgaya uzaktan katılsa da işlerin kendi istediği gibi gitmesini arzuluyordu.

Gülümsedim. Gözlerim doldu. Onu çok özlemiştim. Ayrı olmaktan nefret ediyordum.

Tekrar güce sarılıp saldırıya geçtim.

İnsanlar arkaya savrularak benden uzaklaşabilmek için apar topar kaçmaya çalıştılar. Adamlardan biri yere düştü ve nereye gittiğine bile bakmadan emekleyerek kaçmaya başladı.

Bay Bariton karşıma dikildi. Geniş omuzlarıyla ve kalm göğsüyle lanet olasıca dev bir hayalet gibiydi.

Vücudunu esnetip bana doğru eğildi. Güç patlaması feci bir şekilde yüzümü sıyrıp geçti. Bana geri çekilmemi, itaat etmemi emrediyordu.

Belli ki Nyfain ve ben ejderhasını serbest bırakmıştık. Wyvernli değildi, daha doğrusu ben oralı olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden, baskılama büyüsünün devreye girmesi an meselesiydi. Bu arada, zindanda alfa gibi davranabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

İrademle gücünü böldüm ve ters bir tokarla derisini sıyrardım. Gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. Sürpriz!

Ama hiç vakit kaybetmeden beni yakalayıp diğer tarafa çevirdi. Öne doğru hamle yaparak sırtımı demir parmaklıklara doğru o kadar büyük bir hızla itti ki tepki bile veremedim. Gücü yine içime işledi: *İtaat et!*

Öldür şu sikik herifi, dedi ejderham. Son bir haftadır olanlar ejderhamın kan dökme arzusunu fazlasıyla şiddetlendirmişti.

Ama düşüncelerimle ejderhama ya da irademle Bay Bariton'a yanıt veremeden içimde daha önce hiç deneyimlemediğim muazzam bir güç dalgası kabardı. Acımasız ve şiddetli, vahşi ve amansız bu güç, damarlarımda erimiş lav gibi akarken titremeye başladım. Güç karnıma akın ederken belli belirsiz bir hanımeli kokusuyla karışık çam ve leylak kokusu etrafımı sardı. Kendim kadar iyi bildiğim leziz, mis gibi bir kokuydu.

Nyfain bir başka alfanın eşine saldırdığını hissetmişti ve aklını yitirmek üzereydi.

Bu gücü kullanıp Bay Bariton'un emrini bir kenara ittim ve irademle saldırıya geçtim. Parmağımı bile kıpırdatmadım. Nyfain hep fiziksel güç konusunda erkek ejderhaların daha üstün olduğunu ama dişilerin de irade gücü olduğunu söylerdi. O iradeyi fiziksel anlamda devreye sokup kendimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak istiyordum.

Dur durak bilmeden akan bir güç bombardımanı Bay Bariton'un üstüne yağarak darbeler indirdi, derisini kesip kaburgalarını yumruk yağmuruna tuttu. Bununla yetinmeyen Nyfain daha fazla güç yolladı. Kontrol edilmesi mümkün olmayan vahşi ejderhası da bize katıldı ve ikisi birlikte diğer alfayı bir güzel benzettiler.

Bay Bariton güçlükle üzerime gelip kollarımın üst kısmını kavrayarak sıktı. Yüzü ter içinde kalmıştı. Kaşlarını çattı. Gözleri panik ifadesiyle giderek irileşti. Kime bulaştığına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Bırak beni," dedim, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Emrime büyü gücümü de kattım.

Bay Bariton, Nyfain'in hep yaptığı gibi emre direnmedi. Benden etkilenip etkilenmeyeceğini merak edecek kadar bile duraksamadı.

Parmaklarını kolumdan derhâl çekerek kollarını iki yanına indirdi.

"Geri çekil," dedim biraz daha sert bir sesle. Emrim sırtından aşağı hızla yayılacak ve testislerinin onu rahatsız edecek kadar karıncalanmasına neden olacaktı.

Tereddütle geriye doğru iki adım atıp bana yer açtı. Göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu ve gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Baskın taraf olmaya alışkın Bay Bariton, kendinden daha baskın birisiyle karşı karşıya gelmişti.

"İtaat et," dedim. Neredeyse yüzeye çıkmış olan ejderham konuşmamı zorlaştırıyordu. Bağımız aracılığıyla Nyfain'in ej-

derhasının bana daha fazla güç pompaladığını, en az benim ejderham kadar devreye girmek istediğini hissedebiliyordum.

Bay Bariton bana baktı ama ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi.

Ona dizlerinin üstüne çökmesini söyle, dedi ejderham. İtaati ettiğini söylemesi yeterli olmaz. Seni böyle hırpalamaya çalıştıktan sonra kabul edilemez. Dizlerinin üstüne çökmesini sağla ve emrini ikinci kere tekrarlamak zorunda kalma. Zaten ilk emrine direnmesine izin vererek hata yaptın, bu seferkine uymalı.

Bu biraz aşırıya kaçan bir istekti ama zaten karşımdakiler de uysal insanlar değildi. Aralarında ejderhalar vardı ve hepsi çatlaktı.

Gücü kendime çektim. Sırtımı dikleştirdim. Daha önceden yediğim kırbaçların ağrısı devam ediyorsa bile içimde akan o muhteşem güç yüzünden hissetmem mümkün değildi.

"Diz çök," diye emir verdim. Her şeyimi sesime aktardım.

Ejderham, *Ayyyyy,* diye düşündü. Genellikle bir hata yaptığında böyle düşünürdü. Zindandaki herkes diz çöktü. Birkaçı acı içinde bağırды ve diz çökmeye çalışırken diz kapakları yere sürttü. Bazıları bu darbeye yüzüstü yere kapaklandı.

Nyfain'in ejderhasının göğsü gururla kabardı. Bu da fazla ileri gittiğimin bir başka kanıtıydı.

Fazla güç kullandın, dedi ejderham. Onlara zorla yaptırman değil, seni dinlemelerini sağlaman gerekiyordu.

Aradaki fark ne? diye düşündüm bağırır gibi.

Ejderham sessizce geri çekildi ve olacaklarla başa çıkmam için beni yapıpınlız bıraktı. Ne gerzek ama.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, diğer şekil değiştirenlere dönerek. Hepsi temkinli veya acı dolu ifadelerle bana bakıyordu. *"Affedersiniz, millet. Özür dilerim! Açıkçası ejderham hayatımın büyük bir kısmında bastırılmıştı. Daha şekil bile değiştirmedim! Bunu daha önce de söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Doğruyu söylüyordum. Onun bir ejderha olduğunu bilmemin tek nedeni,*

Wyvern Prensi Nyfain'in gerçek eşim olması. Aramızda bir bağ var ve ikimizin ejderhası da manyak. Ciddiyim. Bana kendini göster dediler ve... Özür dilerim."

"Doğru olamaz," dedi Tamara yumuşak bir sesle. Gözlerini bana dikmişti. "Dediklerin doğru olamaz."

"Şu anda kokumu hissedebiliyorsunuz, değil mi? Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz."

"Ama..." Ön dişlerinin arasında boşluk olan bir kadın gözlerini kırıştıtarak hasret dolu bir ifadeyle bana baktı. "Lanet. Eğer..."

Parmağımı ona doğrulttum. Belli ki Dolion bu konuda konuşamama büyüsünü sadece Nyfain üzerinde etkisiz hâle getirmişti. "Senin üzerinde de konuşmama büyüsü var, değil mi?" Evet anlamında başını salladı. "Bende yok çünkü ben köylerden birinde doğdum. Halktan biriyim. Yani özet olarak..." Basamaklara göz atıp dudaklarımı yaladım. Kim-senin bizi dinlediğini sanmıyordum ama... Daha alçak sesle devam ettim. "Lanet kalkmadı ama baskılama büyüsü kalktı. Wyvernliyseniz ejderhanıza erişmenizi sağlayabilirim. Belki... bunu çoktan yapmışımdır. Ama lanet hâlâ geçerli olduğu için şekil değiştirme becerinizi köreltebilir."

"Demek hissettiğim şey buydu," diye mırıldandı biri. "Büyülü bir şeyin değiştiğini ya da farklı bir yere kaydığını hissettim ama ne olduğunu anlayamadım."

"Prens'in kanatları kesildi," dedi geniş alınlı, sivri çeneli bir adam.

"Evet, çok doğru," dedim. "Bunun bir önemi yok çünkü şekil değiştirmiş olsaydınız sizi hemen öldürürlerdi. Bunu kendinize saklamanız ve ejderhanıza kavuştuğunuza sevinmeniz daha iyi. Tabii, sizin ejderhanız da benimki gibi gerzekse o ayrı konu... Olay çıkardığım için tekrar özür dilerim."

Sen de en az benim kadar gerzeksin, diye düşündü ejderham. Hadi oradan.

"O, senin gerçek eşin ama sen..." Tamara başını hafifçe yana eğip lafını tamamlamamı bekledi.

"İz bırakma konusu mu? Hayır. Lanet kalkmadı." Kocaman bir gülümsemeyle, ne kadar bilgi vermem gerektiğini bilemeden ona baktım. "Böyle bir şeyin olmasına fırsat vermeden iblisler beni aldılar." Söylediklerim yeteri kadar gerçeğe yakındı ve çoğu doğrudu.

"Peki ama *neden* kılıcı kullanmıyorsun, Tuhaf Leydi?" dedi Vemar. Dirseğini yere, başını da eline yaslamıştı. Benimle dövüşmeye çalışmamıştı ama diz çökme emrimden de kaçmamıştı.

Ellerimi havaya kaldırıp sonra pes eder gibi indirdim. "Kılıç bir *hediye*di. Biraz sorun yaşıyordum –Jedrek yüzünden– ve Nyfain bana yardım etmek istemişti. Bana birçoğunu kullanabildiğim bir sürü silah verdi. Ama kılıcı hiç kullanamadım. Bir hançerle harikalar yaratabilirim ama bir kılıçla... Hayır. Bana eğitim vereceği kadar vaktimiz olmadı. Şu anda belimde olmasının nedeni, iblislerin bunu kullanamamamla dalga geçiyor olması."

"Hayır," dedi Tamara alçak bir ses ve üzgün bir ifadeyle. "Bunu seninle dalga geçtikleri için takmıyorsun. Bize neyi kaybettiğimizi hatırlatıyorlar. Kılıcın belinde olmasının nedeni, İblis Kral'ın bunun yaratacağı etkiyi biliyor olması. Seninle değil, bizimle dalga geçiyor."

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Omuzlarım çökerken söylediği şeyi idrak etmeye çalıştım. Etrafımdaki yüzler de üzgün ifadelere büründü. Tamara'nın acısını herkes paylaşıyordu.

Derin bir nefes aldım. Kahraman olmak, biraz da insanların moralini yükseltmekle ilgiliydi. Her hâlükârda yapabileceklerimle ilgiliydi.

"Peki o zaman," dedim kararlılıkla. "Siktir edin onları. Ne hissedeceğimize onlar karar veremezler. Kılıç bundan böyle yeniden kavuşacağımız bir geleceğin sembolü olsun."

Hepsinin gözleri parıldadı. Sadece Wyvern Krallığı için değil, herhangi bir gelecek olasılığıyla umutlandılar. Başlarıyla onaylayıp sırtlarını dikleştirdiler.

"Bu arada, belki biriniz bana bu kılıcı nasıl kullanacağımı öğretebilir!"

Birkaçı gülümsedi, diğerleriyse tebessümle baktı. Ciddi olduğumu fark etmemiş olabilirlerdi.

Tamara gözlerinde hâlâ o ateşli parıltıyla ayağa kalktı.

"Bir köylü." Gülmemeye çalışarak bana elini uzattı. "Altın Prens'in gerçek eşi bir köylü."

Sözlerindeki ironiyi duyabiliyordum.

"Çok da yoksul," dedim sırtarak. "Deli Kral mezarında ters dönmüş olmalı."

Tamara güldü. "Büyük olasılıkla."

"Köyde büyümüş olmakta bir sorun yok," dedi Vemar. Birçok mahkûm evet anlamında başını salladı.

Tamara hemen toparlandı. "Kraliçe, Flamma Krallığı'ndaki bir köydendi. Daha yüksek statüsü olan farklı bir krallıktaki bir yerdî ama yine de bir köydü işte. Acaba o buna ne derdi? Oğlu için istediği şeylerden biri tevazuydu. Ayakları yere sağlam basan biri olmasını istiyordu. Korkusuzca askerleri öldüren ve muhafızlara kafa tutan yoksul bir köylü onun her an tetikte olmasını sağlıyordu."

Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. Yanaklarım yine alev alev yanıyordu. Tamara bu hâlîme güldü.

"Size birkaç sorum var," dedim konuyu değiştirmek için.

Bay Bariton ayağa kalkıp yanımıza geldi. Bakışları Nyfa-in'in izine takıldı ve gözlerinde aç bir ifade belirdi. Gücünü hissettiğimde öfkelen dim.

"Eyvah," dedi Vemar. Doğrulup dizlerini ovuşturdu. "Micah'nın ejderhası başka bir alfanın kokusunu aldı ve meydan okumayı kabul etmek istiyor."

Demek Bay Bariton'un ismi Micah'ydı. Nyfain bana izini bir tehditten çok bir meydan okuma olarak görecektir. Şekil değiştirenler olacağını söylemişti. Onlardan birinin bana kendisinin veremeyeceği bir gelecek sunabileceğini söylemişti.

Bunu aklından bile geçirme, diye uyardı ejderham. Gözlerimi devirdim.

"Sorun olmayacak," dedi Micah. "Baskılama büyüsünün ejderhamı etkilediğini hissedebiliyorum. Ben Wyvernli değilim. Serbest bırakıldım. Ejderham baskılandığında, meydan okumayı kabul etmem ve seni sahiplenmem için beni zorlamaz."

Ona ejderhasının orada bile olmayan başka bir ejderhanın meydan okumasını nasıl kabul edeceğini ya da onunla ilgilenmeyen bir kadını nasıl sahiplenebileceğini sormak istedim ama şimdi bu soruların sırası değildi. Daha önemli meseleleri konuşmalıydık.

"Hücrelerinizden çıkabiliyorsanız, neden gitmiyorsunuz?" dedim.

"Basamakların tepesinde büyülü bir kilit var." Micah arkasında kalan basamaklara baktı. "Oradan geçmeye çalışırsan bir yerin kopar."

"Anladım," dedim. O karmaşada bu ayrıntıyı unuttuğum. "Maymuncukları nereden buldunuz?"

"Çaldık tabii ki," dedi Vemar başını kaşıyarak. "Bizi... o görkemli partilerine davet ettiklerinde elimize geçen her şeyi alıyoruz. Bazen faydalı şeyler buluyoruz ama çoğu zaman bu tür fırsatlarla karşılaşmıyoruz. Bizi yakından izliyorlar. O yüzden, özellikle de çoğu zaman bizi soktukları ruh hâlindeyken gizlice alabileceğimiz çok az şey oluyor."

"Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama kurtlar günü kuruyor," dedi Micah. "Genellikle onların bizden daha uysal oldukları düşünülür..."

“Çünkü *gerçekten* de bizden daha uysallar,” dedi, açık kah-verengi saçları kir ve yağ içinde kalmış bir kadın. “En önemli konularda beş para etmediklerini gösteriyorlar.”

“Ortalığı bizler kadar karıştırmıyorlar,” dedi Vemar bana göz kırparak.

“Daha itaatkâr olanları korkudan siniyor, kırıлма noktasına geliyor, iblisleri memnun etmek için uğraşıyor ve bu konuda çok da başarılı oluyorlar,” dedi Bayan Kötü Saç dudak bükerek. “Bu da onların *özelliği* sanırım.”

Birkaç kişi bunu duyunca hırladı.

“Ama ekip olarak diğer şekil değiştirenlerin çoğundan daha iyi çalışıyorlar,” diye araya girdi Micah. “Şatoyu iyi öğrendiler, ihtiyaç duyduğumuz şeyleri topladılar ve oyuncularını bizim yapabileceğimizden çok daha iyi tanıdılar. Onları sadece partilerde şöyle bir görüyor olmamız çok yazık.”

Mahkûmlar kıpırdanmaya başladı. Birkaçı bu durumdan memnun olmadıkları hâlde dediklerini doğruladı. Belli ki ekip olarak çalışmaları gerekmesine rağmen ejderhalar kurtlardan daha üstün olduklarını düşünüyorlardı. Büyük ihtimalle kurtlar da tam tersini düşünüyordu.

“Ne zamandır bunun üstünde çalışıyorsunuz?” diye sordum biraz umutlanarak.

“Senelerdir. O geldiğinden beri.” Vemar, Micah'yı işaret etti. “Bizi bir araya getiren o oldu. Sen geleli ne kadar oldu, Micah?”

“Burada aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamak zor ama... beş sene sanırım. Yoksa biraz daha fazla mı?”

Umutlarım bir anda yıkıldı ve mideme kocaman bir taş oturmuş gibi hissettirdi. “O kadar zamandır buradasın ha? Kurtlar şatonun dört bir yanına dağıldıysa ihtiyacınız olan birçok şeyi bulmuşsunuzdur. Neden bekliyorsunuz?”

“Onlarla konuşma fırsatını yakalamak çok zor,” dedi Micah. “Bizleri sadece büyük davetler olduğunda buradan çıkarıyorlar

ve yanımızda hep bir sürü muhafız oluyor. Onlarla nadiren konuşabiliyoruz.”

“Bir kere kaçmaya çalıştık,” dedi Tamara. “Her şeyin hazır olduğunu sanıyorduk. Denizin kıyısına vardık ve tam teknelere binmek üzereyken...”

“Ne oldu?”

“Govam,” dedi Bayan Kötü Saç dudaklarını birbirine bastırarak. “Nasıl becerdiyse ne yapmayı planladığımızı öğrenmiş. Adamları bizi bekliyordu. Ejderhalarımız olmadan karşı koyamazdık. Bizi sürükleyerek geri getirdiler ve ölesiye dövdüler.”

O iblisle aramda geçen konuşmaları düşünüp ofladım. Demek beni oyuna getirmek için önüme yem atmıştı. Sonra beni yakalayacaktı. Evet, aklımı karıştırmaya çalışmıştı ve bunu başarmıştı.

“Hıh,” dedim başparmağımı kılıcın sapında gezdirerek. Peki. Belki de Govam’ı biraz incelememiz ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyordur.”

“Bunu yapmaya başladık bile,” dedi Micah gözlerinde parıltıyla. “İkinci bir deneme yapacağız ve bir dahaki sefere biz galip geleceğiz.”

“Bir dahaki sefere,” dedi Tamara muzip bir gülümsemeyle, “yarımızdan çoğu ejderhasına erişmiş olacak.”

“Ya gitmek istemezsek?” dedi arkalardan biri. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünen, bir deri bir kemik kalmış adamdı bu.

Avurtları çökmüş yüzünde gözleri parıltıyordu. Cansız saçları çıkık alına düşmüştü.

“Neden gitmek istemeyesiniz ki?” dedim.

“Çünkü canıma susamadım. Alfanın dediği gibi, daha önce denedik. Başarısız olduk. Ejderham yine baskılandı. İyileşme becerisine erişimim yok. Beni hücreme en son geri getirdiklerinde kafatasımı çatlattılar ve bütün uzuvlarımı farklı yerlerinden kırdılar. Neredeyse kan kaybından ölecektim. Bunu bir daha

yaşamak istemiyorum. Bu sefer beni kesin öldürürler, bundan eminim.”

Hayretle ona baktım.

Çoktan ölmüş gibi görünüyor, diye mırıldandı ejderham. Neden buna tahammül ediyor? Neden ağır ağır ölmek istiyor?

Alçak tavanlı zindanın iki yanındaki hücrelere, üstümüze üstümüze gelen tavana baktım. Ayak başparmağımla soğuk, sert zemini yokladım ve boğucu, keskin kokuyla burnumu kırtırdım.

“Buna *yaşamak* mı diyorsunuz?” dedim. İki adım atıp en yakınımdaki hücrenin kapısını ardına kadar açtım. Gözlerimi ondan ayırmadan hücreyi işaret ettim. “Bu kafeste çürümeye terk edilmeye? Acımızı ve korkumuzu emebilsinler diye dışarı çıkarılıp dayak yemeye?” Bir yatak izlenimi verdikleri ince saman katmanını ya da boşaltılmadan önce genellikle dolup taşan tuvalet kovanını işaret edecektim.

Ama gözüme başka bir şey takıldı. Götürüp getirilirken daha önceden fark etmediğim bir şey.

Taşların arasında biraz solmuş, yaprakları kurumuş beş Everlass bitkisi bitmişti. Cehennemde bile bize eşlik etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Everlass, köylerde insanların iblislerin bizi lanetlediği hastalıktan iyileşmesini sağlayan bitkiydi.

Nyfain'i ve beni birleştiren bitkiydi.

Bir anda duygu seline kapıldım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Boğazımdan bir kahkaha yükselirken kenara istiflenmiş samanlardan uzak durarak hücreye girdim. İlk bitkinin başına çömelip koparmaya koyuldum.

“Ne yapıyor?” dedi adamlardan biri.

“Orada ne saklıyorsun?” diye sordu bir kadın. Hücrenin sahibine sormuş olmalıydı.

“Hiçbir şey. Sende ne varsa bende de o var. Hatta daha azı,” dedi adam.

Tamara peşinde Vemar'la hücrenin kapısına geldi. Micah da arkalarından hücreye yaklaştı.

"Everlass bitkisi topluyor," dedi Tamara alçak sesle. "Kraliçe'nin eskiden yaptığı gibi. Kraliçe'nin nedimelerinin yaptığı gibi. Birkilerden anlıyor demek."

"Burada bize hiçbir faydası olmaz," diye mırıldandı biri.

"Everlass bitkisinin olduğu yerde umut vardır." İşim bitince bir sonraki hücreye girdim. Orada da arkadaki karanlık alana âdeta sığınmış gibi duran dört tane bitki buldum. "Çünkü Everlass bitkisinin olduğu yerde hayat vardır." Heyecanla hücreden hücreye geçtim. En sonunda, hücrelerden birinde kalbimin sızladığını ve umutlarımın yeşerdiğini hissettim. "Bazen de..." Çok yapraklı bitkinin üstüne eğildim. "Ölüm vardır."

ONUNCU BÖLÜM

HADRIEL

“Pardon.” Kısrağım efendimin huysuz beygirinin arkasında yürümesine rağmen elimi kaldırdım. “Efendim, yanlış yola saptınız.”

Prens kaleye uzanan soldaki yol yerine sağdakine sapınca Kraliyet Ormanı’ndaki eski yol ayrımında durdum.

“Efendim...” Hayal kırıklığı içinde önce izlememiz gereken yola, sonra da cılız, çarpık ağaçların arasında kararmakta olan göğe baktım. Artık kurduma yeniden erişebildiğim için genellikle karanlıkta görebiliyordum ama sorun bu değildi. Karanlık çöktükten sonra bu cehennemvari ormanda kalmak istemiyordum. Hele burada yaşayan dehşetengiz yaratıklarla savaşmayı hiç istemiyordum.

Açıkçası efendimin yanında olmak istemiyordum. Bağır-saklarım iyi gelmiyordu. Adam fazla gergindi.

“Hava kararmak üzere, efendim,” diye seslendim gitgide geride kalarak. “Artık... Lanet olsun.”

Öne eğilip kısrağımı efendime doğru yönlendirmeye çalıştım. Onu burada bırakıp kaleye dönsem belki ceza almayabilirdim ama bu riski göze almak istemiyordum.

“Efendim, eminim ki hatırlıyorsunuzdur,” dedim ona yettiğimde. “Geçen hafta iblis yaratıkların mola zamanıydı. Bu akşam yeniden ortaya çıkacaklar. Tehlikeyle yüzleşmeden önce bir şeyler yemeniz ve biraz dinlenmeniz gerek.”

Efendimin şekil değiştirenleri baskılanmaktan kurtarmak için ziyaret ettiği ilk yer olan Glenarm Köyü biraz ilerideydi. Majesteleri dur durak bilmeden çalışmış, oradaki işini iki haftada tamamlayıp yoluna devam etmişti. Önceki haftayı da ikinci en güçlü köyde geçirmişti. Bu hızda giderse ve yorgunluktan yığılıp kalmazsa Finley'nin kafesinden kaçması için gerekli olduğunu tahmin ettiğim sürede krallığın her yerini dolaşmış olacaktık.

Finley'nin kesinlikle kafesinden kaçmasını umut ediyordum. Kaledeyken konuştuğumuzda planı kulağa umut vadediyor gibi gelmişti. Geri geleceğinden çok emindi. Ama sorun, o sırada dişleri falan olan garip iblis penislerinin, vajinalarının ve başka garip şeylerin olduğu bir iblis seks partisinde olmamızdı. Gerçekleri pek iyi görememiş olabilirdik. Açıkçası biraz endişelenmeye başlamıştım.

Harra çok endişelenmeye başlamıştım. O kadar ki her sabah efendimizi önceki gece öldürdüğü iblis yaratıklar konusunda soru yağmuruna tutuyordum. Onları nerede bulduğunu, çılgınlar gibi ortalıkta mı koşturduklarını, birlikte mi hareket ettiklerini yoksa mankafalar gibi etrafa mı saçıldıklarını öğrenmeye çalışıyordum. Bana verdiği bilgileri kullanarak yaratıkların nereden geldiğini anlayabilmek için bir harita çıkarıyordum. Yaratıkların krallığa girdiği kapının yer değiştirdiği söyleniyordu ama kaç tane giriş noktası olabilirdi ki? Hem bu saçmalık o kadar uzun zamandır devam ediyordu ki büyük ihtimalle bunu artık planlı programlı yapıyorlardı. Yapmam gereken tek şey bağırsaklarımı kontrol altında tutup efendimizden daha fazla bilgi almaktı. Eninde sonunda giriş noktalarını öğrenecektim. Bundan emindim. Bu aptal işte başarılıydım.

Yine de verdiği bilgilerle tam olarak ne yapacağımı bilemiyordum ama bunu sonra düşünecektim. Çaresiz durumların çözümünü hep sona kalırdı.

Efendim ilerideki köye doğru yol almaya devam ederken konuşmadı. Güneş eteklerini toplayarak ufkun ardına çekiliyordu.

“Kaybolmuş olabilir misiniz? Evet için bir kere, hayır için iki kere hımm deyin...” Başımı yana eğip kulak kesildim. Ses gelmedi.

Lanet olsun. Keyfi o kadar kaçık ki salak gibi davrandığım için beni azarlamaya bile tenezzül etmiyordu.

Sınır çizgisinden geçerken istifini bile bozmadı. Büyü bozuluyordu ve baskılama büyüü kalktığından beri efendim daha güçlüydü. Bu noktada sınırlar sadece birer hatırlatmadan ibaretti.

Köyün ahırlarına vardığımızda kalın bacağını beygirinin üstünden atarak yere indi. Bir anlığına durup dar kotunun biçimli, sıkı poposunu nasıl kavradığını hayranlıkla izledim. Tanrıça aşkına, adam gerçekten de çok yakışıklıydı. Ona bakmak o kadar hoştu ki fiziğini kıskanamıyordum bile.

Atımdan inip beygirini bir seyis yamağına teslim eden efendimin peşinden gittim. Ben de atımı aynı yamağa emanet ettim.

“Efendim, sakıncası yoksa... Hayır.” Yüzümü buruşturup tekrar denedim. Adam aklımı karıştırıyordu. “Yalvarmamın, pardon sormamın... Lanet olsun! *Sormamın bir sakıncası yoksa tam olarak ne yapıyoruz?*”

Altın rengi gözlerini bir anlığına bana çevirdikten sonra köyün yeşil alanına doğru yürümeye koyuldu. Alanda bir grup insan toplanmıştı ve kalabalık bir grup da onları izliyordu. Efendimizi gördüklerinde hemen etrafa yayıldılar. Bir adamla iki kadın onu karşılamak üzere yanımıza geldi.

“Efendim,” dedi şakakları ağarmış orta yaşlı kadın.

Bazıları biraz daha zarif ve ne yaptığını bilir bir tavırla hep birlikte eğilip selam verdiler. Ne de olsa kale vasat gerzeklerin üst kademelere yerleştirildiği tek yer değildi.

“Mesajınızı aldım.” Efendim kadının karşısında durup etraftaki insanlara baktı. “Neler oluyor?”

“Şey, göstersek daha iyi olacak.” Kadın dikkatli bakışlarını ondan ayırmadan geri çekildi. Üstünde sahte inciler, parlak

renkli ipler ve birkaç tane de yanlış yere dikilmiş püskül olan parlak yeşil renkli korkunç elbisenin eteklerini tuttu ve yukarı çekip çıkardı. Elbise ayaklarının dibine düştüğünde gecenin cılız ışığında karşımızda çırılçıplak kaldı.

Ani bir büyü dalgası hissedince bir adım geri çekildim. Kadın yanlışlıkla ona meydan okuduğumu sandığı için durup dururken saldırıya uğramak istemiyordum. Derken kadın ela gözleri hafifçe parıldayan gri renkli ince bir kurda dönüştü.

Nefesim kesildi. Kendimi bir adım öne çıkıp neresinde deformasyon olduğuna bakınırken buldum.

"Ama... lanet," dedim. Efendim de benim gibi düşünmüş olmalıydı ki kadının etrafında dolaştı.

"Siz hayvanlarımızı serbest bıraktıktan sonra birkaç kişi hayvanlarının posta bürünme arzusunu kontrol edemedi," dedi otuzlu yaşlarının ortasında görünen, siyah saçları sıkı sıkı arkadan toplanmış, siyah gözleri ten rengiyle bir olan bir başka kadın. "Şekil değiştirdiler."

Sade beyaz elbisesini çıkarırken büyüünün gücü bir kez daha geriye adım atmama neden oldu. Sonra da bir bal porsuğuna dönüştü. Bu, müttefik olarak son derece avantajlı ama düşman olarak korkunç olabilen bir hayvandı. Aslında bu açıdan ejderhalara benzerlerdi. Sadece onlar kadar aksi değillerdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi, garip sarımsı kahverengi gözleri ve yüzündeki her şey birbirine fazla yakın olan kırmızı yüzlü bir adam, "lanete rağmen şekil değiştirmek onları sizin gibi etkilemedi, efendim. Hiçbirimizi öyle etkilemedi."

Adam şahini andıran bir kuşa dönüşüp havalanırken yaydığı güç diğerlerininki kadar kuvvetli değildi. Üstüme pike yaptı ve kanatlarının ucuyla vurdu.

"Neler oluyor..." Ellerimi sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama adam ısrarla üstüme pike yapmaya devam edince korkuya kapılıp eğildim. Yine uzaklaşmayınca panik içinde

koşarak daire çizdim ve ellerimi başımın üstünde çırparak lanet şeyi kovmaya çalıştım. "Git buradan, git dedim!"

Kalabalıktan şaşkınlık dolu kahkahalar yükseldi.

"Tüneyecek bir yer bulmaya çalışıyor." Kalabalığın arasından bir kadın öne çıkarak kolunu uzattı.

"Tamam, tüneyecek bir yer arıyor demek." Koşmayı bıraktım ve kendime çekidüzen vermek adına saçlarımı geriye atıp sırtımı dikleştirdim. "Beni bu işe karıştırmasın."

Efendim bana kızsın mı, sinirlensin mi yoksa gülsün mü bilemiyormuş gibi bakıyordu.

İşaret parmağımla üst dudağımın hemen üstünde başlayan bıyığımın iki kenarını düzelttim. Vasat uşak iş başında.

Kurt tekrar insan formuna dönuştü, nefes nefese kalmıştı ama hızlıca şekil değiştirdiğı hâlde gücü tükenmemişti. Kadın elbisesini yerden alıp giydi.

"Şu anda şekil değiştirmeyle ilgili tek sorun göz rengi pigmentlerinde meydana gelen değişim," dedi. "Bazılarımızın göz rengi hayvanımızın postunun, tüyelerinin ya da pullarının rengine göre değişirken geri kalanımızinsa insan formlarının ten rengine yakın hâlde geldi. Nedenini bilmiyoruz. Ama herkesinki değişti. Tıpkı sizinki gibi."

"Pullar mı?" diye sordu efendim.

Kadın başıyla onaylayıp yan tarafa döndü. Diğerleri gibi bol, dökümlü giysiler giymiş bir kadın öne çıkıp ince uzun bir çocuğı da beraberinde çekti. Çocuk yanlış bir şey yapmış gibi omuzlarını sarkıtmış, yere bakıyordu. İnsanların yaşını tahmin etmekte pek iyi değildim ama on altı yaşında ya var ya yok gibi görünüyordu. Yani şekil değiştirme çağına yeni girmişti.

"Oğlum, Majesteleri." Kadın hızlıca reverans yaptıktan sonra gergin bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Ona şekil değiştirmemesini söyledim. İki kere söyledim, hatta konseyimiz de söyledi. Bunun onu öldürebileceğini belirttim. Ama bana kulak astı mı? Hayır!"

"Efendim, öyle görünüyor ki çocuk bir ejderha," dedi başka biri. "Annesi de babası da büyük kedi ailesinden, onların anneleri ve babaları da öyle..."

"Aslında, huzur içinde uyusun, babasının babası bir ayıydı," dedi anne.

"Değişimi nasıl oldu peki?" diye sordu efendim, dikkatle çocuğu inceleyerek. "İyi geçti mi? Kanatları sağlam mıydı?"

"Evet, efendim." Kadın oğlunu tuttuğu gibi döndürüp gömleğini kaldırarak sırtını gösterdi. Çocuğun sırtının iki yanında zümrüt yeşili bir sıra pul vardı. "Artık gözleri de pulların renginde ama bunun dışında gayet iyi. *Ölebilirdi...*" Kadın dönüp öfkeyle oğluna baktı. "...ama tek başına şekil değiştirmeyi başardı."

"Canım acıdı," diye homurdandı çocuk.

"Evet çünkü kimse sana yol göstermeden yaptın, aptal!" Kadın çocuğun kafasına bir şaplak indirdi. Belli ki onun için çok endişelenmişti ve bir şey olmadığını gördüğü için de endişesini ondan çıkarıyordu. Çocukluğumda annem de hep öyle yapardı.

Efendim ağırlığını bir ayağından diğerine verip dikkatle çocuğa baktı. İfadesi o kadar duygusuzdu ki efendime içim sızladı. Bu yeni ejderhanın uçabilmesi için eğitim alması gerekiyordu ama efendim artık bunu yapamazdı. Artık diğer ejderhalarla birlikte uçması mümkün değildi. Babasının yaptıklarına karşılık çok büyük bir bedel ödemişti.

"Efendim," dedi kadın ellerini önünde kavuşturarak, "değişiminizi etkileyen şeyin baskılama büyüü olduğunu düşünüyoruz. Mantıklı geliyor. Baskılama büyüü olmayınca sorun yaşamadan şekil değiştirebiliyoruz."

"Anlıyorum." Efendim bir an duraksayarak kalabalığa baktı. "Biraz zamana bırakın. Önce diğer köylerde neler olacağına bakalım. Oralarda da aynı şey yaşanırsa gençlerimizin en güçlüleri için bir ilk şekil değiştirme günü planlarız. Her şey yolunda giderse daha çok gence yardımcı olabiliriz. Onları

hemen eğitmeye başlayın. Şekil değiştirmekle ilgili bilgilendirin. Hızlanmaları gerek.”

“Peki, efendim. Bir de... efendim...” Kadın ellerini birbirine bastırıp omuzlarını dikleştirdi. Şu âna kadar gayet iyi idare etmişti ama birden ne kadar gergin olduğunu ele verdi. Ejderha Prens’le doğrudan konuştuğu her seferinde bağırsakları düğümlenen biri olarak kendimi yalnız hissetmedim. “Marcus –burada gördüğünüz çocuk– yaşına göre oldukça uzun boylu. Babasından daha uzun. Onun gibi birkaç gencimiz daha var. Diğerlerinden daha uzun boylular. Bazıları çok inatçı. Düşünüyordum da...” Kadın birden cesaretini kaybetmiş gibi sustu.

Bal porsuğu tekrar insan formuna dönerek elbisesini giydi ve konuşmaya devam etti.

“Halk öykülerinde, halk büyük bir tehlikedeysen onları korumak için bir sürü ejderhanın dünyaya geldiği söylenir. Tanrıçanın halkını bu şekilde koruduğu.”

“Kurtlar da yeteri kadar halklarını savunabilir,” diye homurdandı biri. Büyük ihtimalle çenesini kapasın diye bir başkasından dirsek yiyince de bağırdı. Haklıydı... Tabii, kurtlar uçabiliyor olsaydı. Ejderhalar o açıdan herkesten üstündü, küstah hergeleler de bunu gayet iyi biliyorlardı.

“Tehlike zamanlarında ejderhalar ortaya çıkar,” diye mırıldandı başka biri.

“Ama bu çocukların birçoğu krallık lanetlendiğinde çoktan doğmuştu,” dedi içlerinden bir adam.

Efendimin bakışları bana kaydı.

Ne ima ettiğini anlamadığım için kaşlarımı kaldırdım... Aklından geçenleri hiç anlayamıyordum.

“Bu krallık lanetten çok önce karışmıştı,” dedi sonunda. Altın rengi gözlerini kalabalığa çevirdi. “Yakında neler olduğunu anlarız.”

“Peki, efendim,” dedi kadın ve arkadaşıyla birlikte reverans yaptılar. Uzun boylu çocuk yine kalabalığın arkasına itildi.

"Gel." Efendim arkasına dönüp atlara doğru yürümeye başladı.

Sabahdan beri ilk kez bana gerçek bir emir vermişti.

Dediğini yapayım derken neredeyse tökezleyip düşecektim. "Peki, efendim. Hemen arkanızdayım... Daha doğrusu size yetişmeye çalışıyorum. Artık size Majesteleri diyebilir miyim? *Ünvanları dile getirip iblisleri kızdırmayın*, demiştiniz. Bu konuda şu an ne durumda olduğumuzu bilmiyorum. Kaledeki çoğu iblisi öldürdüğünüz için aslında şu anda onların ne düşündüklerinin de bir önemi kalmadı ama..."

"Finley'nin erkek kardeşi Hannon," dedi atına bindikten sonra. Söylediklerimi duymamış gibiydi.

"Evet... Majesteleri?"

Yanıt vermedi. Kaleye varıp ahırlara ulaşana kadar yürümeye devam etti, sonra seyis çocuğa atını getirmesini işaret etti. Çocuk emri yerine getirmek üzere hızla uzaklaştı.

"Babasından daha uzun boylu, değil mi?"

Ne dediğini anlayınca biraz düşünüp başımı iki yana salladım. "Sanırım onları hiç yan yana görmedim. Ama iri yapılı. Uzun boylu ve iri yapılı. Galiba köylerindeki en uzun boylu genç olabilir. Finley de köyündeki en uzun boylu kızdı. Öyle dediğini hatırlıyorum. Hatta köyündeki erkeklere kıyasla bile uzun olduğunu söylemişti."

Atı geldiğinde bir şeyler homurdandı. Bir saniye içinde atının sırtına atladı ve bana dönüp tepeden yüzüme baktı.

"Bu akşam bana gölge olmanı istiyorum," dedi. Testislerimin ufaldığına yemin edebilirdim. "Finley son birkaç gündür endişeli. Onu... her ne için cezalandırıyorlarsa bir süredir bir şey yapmadılar. Şu anda resmen diken üstünde bekliyor. Yardıma ihtiyacı olursa yardımına hazır olmam gerek. Ben... kendi işime bakarken sen iblislerin yaratıklarını izleyebilirsin."

"Ama..." Efendim ilerlemeye başlayınca telaşla Bella'nın sırtına atlayıp peşinden gittim. "Ama efendim, bir ejderhaya nasıl ayak uydurabilirim?"

"Sen bir kurt değil misin? Kurtlar hep ormanda ne kadar hızlı ve sessiz ilerledikleriyle övünmezler mi?"

"Ama ben..." Dişlerimi sıkıp içimden küfrettim. Belli ki artık şekil *değiştirebilirdim*. Köylüler öyle demişti. Böyle bir şey genel olarak harika olurdu ama bu, keyifsiz Prens'le biraz *daha* zaman geçirmem anlamına geliyorsa o kadar da harika olmayabilirdi.

"Paslandığını hissediyorsan şekil değiştirirken sana yardımcı olabilirim," dedi. Birden çenesi düşmüştü. İş kötü haber vermeye gelince üstüne yoktu. "Dönüşümünün kolay olması için sana güç verebilirim."

"Ya Urien?" dedim. Urien sadık uşağıydı. İnsanların eğitimini aldıkları işi yapmaya odaklandığı zamanlardan kalma bir adamdı ve işini iyi yapıyordu.

"Hep yardıma hazır bekliyor ama bu akşam... yanımda başka birinin olmasını istiyorum. Bunu Finley için yapıyorsun, Hadriel. Bir şey bana bu akşam..." Sesi birden haşın bir tona büründü. "Orada neler olduğunu bilmiyorum ama... yardımına çok ihtiyacı olacak."

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON BİRİNCİ BÖLÜM

FINLEY

“Hiç eğlenceli olmayacak, Tuhaf Leydi,” diye seslendi Vemar hücresinin parmaklıklarını kavrayarak. “Unutma, bunu hepimiz seninle birlikte yaşıyoruz. Geri kalanımız bunu daha önce yaptı ve hayatta kaldı.”

“Birini öldürme fırsatını yakalarsan hiç durma öldür,” dedi Tamara. Hücresinde volta atıyordu.

“Öyle yaparsan seni kafesinde tutarlar,” dedi, bir ejderhaya göre ufak tefek görünen Lucille. “Hepimiz gibi.”

“Kafeste kalması gerek.” Micah kollarını parmaklığa yaslayarak hep yaptığı gibi ellerini dışarı sarkıttı. “Şimdiye dek kaç kişi öldürdün?”

“On dokuz.” Lucille sırtınca üst dişlerinin arasındaki boşluk göründü. Belli ki muhafızlar ağızına tekme attığında dişleri kırılmıştı. “Yirmiye çıkmaya çalışıyorum ama beni sıkı denetim altında tutuyorlar.”

“Ya sen, Micah?” diye sordu ilerideki hücrelerden biri. “Yeni kıza hava atmayacak mısın?”

“Öldürdüğün kişi sayısı rütbe kadar önemli değildir,” dedi Micah.

“Biri hariç bütün komutanları öldürdü,” dedi Tamara karşı hücreden ona sırtarak. “Onu da öldürdükten sonra canın sıkılmaya başlayacak.”

“Yeni muhafızları sürekli komutanlığa terfi ettiriyorlar.” Micah omuzlarını silketti. “Avlayacak çok iblis var.”

Taş zeminde yankılanan ayak sesleri hücrelere ulaştı. Bir ordu geliyor gibiydi.

“İşte başlıyoruz,” dedi Micah alçak ve sakin bir sesle. Ağzından çıkan her heceden akan kötülük tüylerini diken diken etti. “Finley, bizler kurtlar ya da periler kadar sık partilere gitmeyiz çünkü tehlikeliyiz. Sağımız solumuz belli olmaz. Bu gibi gecelerde muhafızları öldürürsen diğer zamanlardaki gibi büyük bir dayak cezasına çarptırılmazsın çünkü bizimle gösteriş yapmak istiyorlar. Bunun için birkaç muhafızı feda edebilirler ama bir dahaki sefere seni almaya geldiklerinde çekinirler. Bu da iyi bir şeydir.”

“Sezon açılışı gibi gör bunu,” dedi Tamara hafifçe gülerek. “Dilediğini öldür.”

Ejderhalar teker teker parmaklıklardan uzaklaştılar. Görebildiklerim, hücrelerinin ortasında durup ellerini iki yanlarında tuttu. Micah dışında herkes basamaklara bakıyordu. Micah bana bakıp bir kere başıyla onayladı ve cesaretlendirmek, güven vermek için elini kaldırdı.

Kuru Everlass yapraklarını sakladığım köşeye dönüp hasretle çok yapraklı bitkilere baktım. Partide onlara biraz su bulabilirsem epeyce bir muhafız öldürebilirdim. Gerçi daha önceden bu bitkiyi soğuk suda demleyip etkili olup olmadığını denememiştim. İblislerin beni suya yaklaştıracaklarını da sanmıyordum...

Ayak sesleri giderek yaklaşırken ellerimi açıp kapadım. Ben de diğerleri gibi hücremin ortasına geçtim. Jedrek bir süredir burada olmadığı için hücre bomboştu. Basamaklarda parlatılmış siyah postallar belirdi ve Govam'ın aşağı indiğini gördüm. Denski de peşinden geliyordu. Onun arkasındaysa ellerinde kelepçeler, yüzlerinde kararlı ifadelerle haşın görünümlü bir grup iblis vardı. Muhafızlar savaşımaya hazır görünüyordu.

"Muhafızlar yerine neden seks iblislerini yollamıyorlar?" diye sordum diğerlerine. Birkaç kere bunu merak etmiştim ama sormayı hep unutuyordum.

"Bir grup şehvetin esiri olmuş, eli kolu durmayan ejderhayı bir yerden başka bir yere götürmek kolay değildir," dedi Tamara, gözlerini muhafızların indiği basamaklardan ayırmadan.

"Bence bu kendi aralarındaki hiyerarşiyle ilgili," dedi Micah alçak sesle.

"Meraktan sormuştum ama kimse bana net bir cevap vermedi. Seks iblislerini pek ciddiye almıyorlar sanki."

"Şikâyet ettiğimi söyleyemem," dedi Vemar.

Muhafızlar zindana doluşarak üçerli beşerli gruplar hâlinde hücrelerin kapısına dikildiler.

"Aramızda yeni yüzler var sanırım," diye seslendi Vemar. "Yeni bir ekibe liderlik eden yeni bir komutanımız da var mı acaba?"

Govam ne dönüp ona baktı ne de benim hücreme yaklaştı. Micah'nın hücresinin önünde durup bir an sessizce onu izledi.

"Bunu alacağım, değil mi?" Soluk tenli, başında iki büyük boynuzu olan bir iblis hücremin önünde durup bana baktı. Beni tepeden tırnağa süzerken bakışları kılıcıma takıldı. Tekrar göz göze geldiğimizde gözlerindeki parıltı hoşuma gitmedi. Düşmanca ve dengesiz bir ifadeyle bakıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Arzu. "Ne kadar da güzel bir dişi ejderha. İlk kez bu pozisyonda görev alıyor olmamın şerefine güzel bir armağan olabilir, değil mi? Sen beni tatmin edersin... ben de seni yerle bir ederim."

Ben iblisin dediklerine kulak tıkarken Vemar konuşmaya devam etti. "Bu geceyi atlatabileceğini düşünüyor musun, Govam?"

Karşımdaki iblis arkasına bakarken yanına beş muhafız daha geldi.

“Yeni herif kim?” dedi Tamara bana bakarak. “Ölü gibi görünüyor. Çirkin bir ceset gibi.”

“Yaşasın,” dedi Vemar. “Taze kan.”

“Ne güzel, yeni bir komutan,” diye seslendi biri. Ayak seslerine hücrelerin metal kapılarının çınlaması karıştı. Muhafızların hepsi pozisyon aldı, götürecekleri ejderhaların hücrelerine bakıyorlardı.

“Eskiden ejderhalara beş muhafız yollarlardı, değil mi, Govam?” dedi başka biri. “Micah içinize korku saldı sanırım.”

Soluk tenli iblisin dudakları bükülürken bir başka muhafız parmaklıkların karşısına geçip kelepçeleri uzattı.

“Gidelim, ejderha,” dedi. Elindeki kelepçelerin iki yanı birbirine çarparak çınladı.

“Tuhaf Leydi,” diye seslendi Vemar her zamanki tatlı sesiyle. “Uslu davranacak zaman değil. Micah’yla denk olmak istiyorsan bilmen gereken çok şey var.”

Gıcırdayan menteşeler hücrelerden birinin açıldığına işaret etti. Sonra bir başka kapı açıldı. Ellerimi parmaklıkların arasından uzatmak için dönerken bir bağırış çağırış koptu. Bir başka kapı daha açılıp hemen kapandı. Arkama bakınca zindanın sonundaki muhafızların harekete geçtiğini, bazılarının öne atıldığını, bazılarının da geriye savrulduğunu gördüm. Uzun bir kol havada kavis çizerek bir iblisin yüzüne indi. Kalabalığın arasında Vemar’ı görür gibi oldum. Yüzü sarf ettiği çabadan ve öfkeden kıpkırmızı olmuş, iblis grubunu yarmaya çalışıyordu.

İblislerin bir anda ortaya çıkardığı sopalar üzerine inmeye başladı. Ellerini bir iblisin boğazına dolarken güldü. Boynunu öyle bir tutuyordu ki. Çat sesi duymadım, zaten duymama da gerek yoktu. İblisler Vemar’ın etrafını sarıp onu yere yıkarken boynunu kırdığı iblis külçe gibi yere yığıldı.

Biri bileklerimi sıkıca kavrayarak parmaklıkların arasından çekti. Kollarım metal parmaklıklara sürtünürken omuzlarıma

keskin bir acının yayıldığını hissettim. Yüzümü buruşturdum ama çırpınmadan kelepçeleri takmalarını bekledim.

"Tamam," dedi muhafız.

Ellerimi ittiğinde tökezler gibi oldum. Ama düşmeme fırsat kalmadan bir el saçlarıma dolanarak başımı sertçe geriye çekti. Başım parmaklıklara çarparken iblis dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Sorun çıkarmasan iyi olur, ejderha. Yoksa pişman olursun," diye fısıldadı soluk yüzlü pislik. Saçlarıma biraz daha çekti ve başımı biraz salladıktan sonra beni serbest bıraktı.

"Onları çıkarıp yukarı götürün," diye seslendi Govam muhafızlara.

"Geri geri bize doğru gel, ejderha," dedi muhafızım. Üç muhafız kapının diğer tarafında beni bekliyordu. "Geri gel... Bu kılıç nedir, Komutan? Burada bırakabilir miyiz?"

"Govam kılıcın üstünde kalması gerektiğini söyledi. Kral'ın emri."

Soluk yüzlü iblis tereddütte belime baktı. "Demek kılıç kullanmayı bilmiyor. Kullanmayı denememiş bile. İblis Kral bu konuda endişelenmiyor sanırım."

Önümdeki muhafız pek ikna olmamış gibi kaşlarını çattı. "Bir ejderha nasıl olur da kılıç kullanmayı bilmez? Onların çok iyi kılıç kullandığını duymuştum."

"Hadi, gidelim." Yeni komutan, Micah'yı hücreden çıkarıp diğer muhafızlara teslim eden Govam'a baktı. Onu ejderhaları hücrelerden çıkaran ya da Vemar'ı yatıştırmaya çalışan diğer muhafızların yanından geçirerek basamaklara götürdüler.

Anahtar kilitte dönüp kapı açıldığında beni dışarı çekitirdiler. Tökezleyip düşmekten kıl payı kurtulurken daha fazla muhafız beni basamaklara sürükledi. Biri arkamdan ittiğinde yine düşecek gibi olsam da benden biraz daha kısa olan iki iblis beni tuttu.

Hücrelerinden çıkarılan Tamara koyu ela gözlerini bana çevirdi. O kısacık gerilim dolu anda göz göze geldik ve muhafızlar beni ona doğru iterken gücünün etrafında dönmeye başladığını hissettirdi. İmalı bir ifadeyle bakışlarını aşağı çevirdi, gözleri kılıcıma kilitlendi. Tekrar yüzüme baktığında ne kastettiğini söylemesine gerek yoktu.

Ben kılıç kullanmayı bilmiyordum ama o biliyordu.

Yaramazlık vakti gelmişti.

Yanımdan geçerken gücümü devreye sokup muhafızları geriye savurdum. Hızla arkama dönüp yeni komutanın karnına bir tekme attım.

Tamara'nın gücü etrafını sardı, ellerini muhafızlardan kurtarıp iki yana açarak kelepçelerin zincirlerini kırdı ve bunu yaparken de muhafızların ayaklarını yerden kesti.

Lanet olsun, diye düşündü ejderham.

Haklıydı. Tamara açlıktan güçsüz düşmüştü ve uzun zamandır pratik yapamamış olabiliirdi fakat ejderhasına eriştiğinde ciddi anlamda güçleniyordu.

Muhafızlarım beni yakalamak için öne atıldılar. Ama Tamara onlardan hızlı davrandı.

Kılıcın kabzasını kavrayıp yukarı çekti ve beni geriye itti. Kusursuz bir hareketle öne atılarak kılıcı sağa savurdu. Gücünü kullanarak karmaşık bir dansa kalkıştı. Bu ejderha kesinlikle kılıç kullanmayı *biliyordu*.

Kılıç yeni komutanın karnının tam ortasına saplandı. Tamara kılıcı çıkarıp onun en yakınındaki üç muhafızı da bir güzel kesip biçti.

Ona hayran oldum, dedi ejderham.

Sanırım ben de olmuşum.

Birileri beni arkadan yakaladı. Tamara gibi zincirlerimi koparmak için tüm gücümü topladım ama üzerime yağın darbelerden biri başıma isabet etti. Gözlerimin önünde noktalar uçuşsa da irademi devreye sokup iblisi hedef aldım ve bir adım

yana geçip diğer yöne döndüm. Kafamla birinin burnunu kırdım. Zaten başım dönüyordu, iyi bir amaç uğruna biraz daha travma yaşasam ne çıkardı?

Uzayan sopalardan biri omzuma indi. Bir diğeri de yan taraftan bacağıma isabet etti.

“Direnme,” dedi Tamara, bir grup muhafız onu yakalamadan önce bir iblisi daha haklayarak. Bağırış çağırış ve inleme sesleri arasında onu güçlükle duyabiliyordum. “Direnmezsen dururlar. Devam edersen saldırmaya devam ederler.”

İki iblis üstüme çullanıp beni yere yapıştırdı. Yanağım taş zemine çarparken ağırlıklarıyla nefesim kesildi.

Ejderham öfkeden kudursa da debelenmeyi kestim. Ellerimi arkadan tuttukları için yapabileceğim bir şey kalmamıştı. İrademle onları öldürebilirdim ama yine de bir şey değişmezdi, onların yerini başka muhafızlar alırdı. Enerjimi harcamak istemiyordum, ona daha sonra ihtiyacım olacaktı.

Biri dizini sırtıma dayadı. Diğerleri etrafıma çömelip beni zapt edebilmek için ellerini sırtıma bastırdılar. Yerde kıpırdamadan bekledim.

“Lanet ejderhalar,” diye homurdandı içlerinden biri geriye kaykılarak. “Keşke hepsini topyekûn öldürebilsek.”

“Hepimiz için daha iyi olurdu,” dedi başka bir muhafız kolumu tutarak. Bir diğeri de diğer kolumu kavradı ve sert hareketlerle beni ayağa kaldırdılar.

“Kılıcı alın,” dedi Govam basamakların ortasından aşağıya bakarak. “Hücreesine bırakın. Kınını da oraya koyun.”

Muhafızlar kılıcın kınını hemen belimden çözdüler. Kılıcı da zorla Tamara’nın elinden aldılar. Kılıcı temizlemeden hücreye fırlatıp kapıyı küt diye kapadılar. Beni önlerine düşmem için ittiklerinde gözleri gururla parıldayan Tamara’yı da ayağa kaldırdılar.

“Gidelim.” Govam bize gururla bakmakta olan Micah’yla yukarı çıkmaya devam etti.

Bu ejderhaların böylesi anlar için yaşadıkları belliydi. Zindan denilen o cehenneme tıkilip kalmış olabilirlerdi ama ortalığı karıştırmayı iyi biliyorlardı.

Şatonun üst bölümlerine giden o tanıdık yolda ilerledik. Askerler yine en son oradan geçirildiğinde durdukları yerdeydi. Govam'ın onlara zindanda yaratıkları için kullanabilecekleri yeni cesetler olduğunu söylediğini duyar gibi oldum. Ama Başçavuş'un yanıtı gayet net anlaşılmıştı: "Bir komutan daha gitti demek, Govam. Acaba sıra sana ne zaman gelecek?"

Hamamda ortalık sakindi. Diğer zindanlar da boşaltılmıştı ve diğer mahkûmlar bizden daha uysaldı. Bu yüzden önce onları yıkadılar. Sıra bize geldiğinde görevli iblisler kelepçelerimizi açmadan gysilerimizi yırtarcasına çıkarıp bizi yıkamaya koyuldular.

Kurulandıktan sonra üstüme yine çirkin bir elbise geçirildi, saçlarıma da garip bir şekil vererek partiye hazırlandım. Bizi çift kanatlı bir başka kapıdan geçirdiler ama bu sefer raht odasına gitmiyorduk. Sıraya dizilip beklemeye başladığımızda ejderha muhafızları zaman zaman sorun çıkaranlara sopalarıyla karşılık verdiler.

"Ne bu şimdi, az önce tam on iki muhafız ölmedi mi?" dedi Tamara. Muhafızlarının arasında durmuş, etrafına bakınıyordu. "Partilerinize gitmekten hoşlanmadığımızı ne zaman anlayacaksınız?"

"Sana ihtiyaç kalmadığında seni büyük bir zevkle öldüreceğim," dedi onu tutan asık suratlı iblis.

"O kadar uzun yaşamayacaksın," dedi Tamara. Özgüveni etrafında kocaman bir balon oluşturmıştı.

Sıra daha hızlı ilerlemeye, muhafızlar bizi öne itmeye başladı. Çift kanatlı büyük kapının yanındaki iblisler mahkûmları inceledi. Öne doğru yaklaştığımda teninin rengine uyan ipekli bir tuvalet giymiş yeşil iblis gözlerini bana dikti.

"Kafes," dedi bir muhafız davetlilerin önüne çıkarıldığımızda.

Yanımdaki Tamara'nın muhafızı da smokinli erkek iblise aynı şeyi söyledi. Büyük ihtimalle bütün ejderhalar için geçerli bir durum vardı.

"Bu koku da ne?" dedi yeşil iblis burnunu kırıştırarak.

"Şekil değiştirenin eşiyle ilgili bir şey galiba. Onu zindandan buraya getirip kafese koymam söylendi. Hangisi?"

Dişi iblis yüzünü buruşturarak kenara kayıp önümüzden çekildi. "Alfa ejderhanın yanındaki beşinci kafese koyun. Güzel bir gösteri olacak."

"Onuncu kafes," dedi erkek iblis Tamara'nın muhafızlarına. "Soyun onu."

Kapıdan girdiğimizde Tamara'nın dişlerini sıkıldığını fark ettim. Ama mağrur bir ifadeyle başını dik tutuyordu. Yapılanların onu etkilediğini belli etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Nefesimi yavaşça verirken midemin düğümlendiğini hissettirim. Ama en azından bir kafeste olacağı için kimse ona dokunamayacaktı. Hem o bir şekil değiştirendi, büyük ihtimalle çıplak olmayı sorun etmiyordu. Nyfain bu konuda her zaman çok rahattı.

Madem onu soyacaklardı, neden banyo yaptırdıktan sonra giydirdiler? diye sordum ejderhama. Bizi birkaç noktada uzun kristal avizelerin asılı olduğu kocaman bir salona aldılar. Çoğu duvarların yakınında, tavandan sarkan altın kafesler vardı ama iki tanesi müzik grubunun hazırlandığı sahnenin hemen yanında, salonun en sağ köşesinde birbirine biraz daha yakın duruyordu. O kafesler bir odak noktası oluşturmuştu. Davetliler dans pistine girip çıkarken bizi yakından göreceklardı.

Govam "gösteri" kafeslerinden birinin yanında durup muhafızların Micah'yı kafese koymalarını izledi. Micah bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Bunu ondan daha ufak tefek olan iblisi korkutmak için yaptığını biliyordum. Gerçi Govam endişelenmişse bile bunu hiç belli etmedi.

Muhafızım nedense ona direniyormuşum gibi beni ikinci kafese doğru itti. O anda kurtların ve perilerin nerede olduğunu merak ettim. Onlar salona getirilmemişlerdi. Dikdörtgen biçimli büyük salonda sadece hizmetçiler dolanıyor, geniş yemek masalarını düzenliyor, etrafı süslüyordu.

Micah'nın altın kafesinin kapısı kapandıktan sonra muhafızlar geri çekilip ona baktı.

"Bu akşam sorun çıkarmasanız iyi olur," dedi Govam, Micah'nın yanındaki altın kafes benim için açılırken. "Kral'ın önemli misafirleri gelecek. İçlerinden birinin ölmesi hiç hoşuna gitmez."

"O hâlde onlara kafesimden uzak durmalarını söylesin," dedi Micah yumuşak ama ürkütücü bir sesle.

Muhafızlar beni kafese tıkıp kapısını kapatırlarken Govam dönüp bana baktı.

"Önüme dön," dedi Micah'nın muhafızları. Benimkiler de bana aynı şeyi yapmamı söylediler.

Micah gibi ben de önüme dönüp ellerimi kafesin parmaklıklarından dışarı uzattım. Kelepçelerimiz aynı anda çıkarıldı. Öne eğilip bileklerimi ovuştururken Micah muhafızlardan birini yakasından yakaladı.

"Dikkat edin," diye bağırdı biri. Arkasından biri daha bağırdı. Govam onlara yardım etmek için kılını dahi kıpırdatmadı.

Micah muhafızı bırakmadan öne atılıp iblisin göğsünü kafese çarptı. İnanılmaz bir hızla arkasına döndü ve yakaladığı muhafızı kendisine çekip iri, güçlü ellerini boğazına doladı. Gözlerini Govam'dan ayırmadan, üstüne inen sopalara aldırış etmeden iblisi boğdu.

Büyülenmiş gibi ağzım açık olanları izledim.

Şakası yok, dedi ejderham hayretle.

Micah, ancak boğduğu muhafız debelenmeyi kesince onu bırakıp diğer muhafızlardan ve sopalarından uzaklaştı. Hâlâ Govam'a bakıyordu.

"Günün birinde bu sen olacaksın," dedi kâbuslardan fırlamış gibi bir sesle.

Tenimin karıncalandığını hissettim. Ejderham bu güç ve şiddet gösterisi karşısında canlanarak hafifçe mırladı.

Govam sakın sakın gözlerine baktı. "Olabilir ama ölümün senin elinden olmayacak," dedi. Beni işaret etti. "Onun elinden olacak."

İki muhafız yerdeki cesedi ayaklarından tutup sürükleyerek dışarı çıkardılar.

Govam bana döndü. "Hareketlerine dikkat et. Burası olay çıkarılacak bir yer değil."

"Burası tam da olay çıkarılacak yer," dedi Micah.

Ejderhaların geri kalanı da kafeslerine koyulurken Govam arkasına dönüp uzaklaştı. Odanın etrafındaki kafeslerden dördü boş kalmıştı.

Şaşırdığımı gören Micah parmaklıklara yaslanarak, "Bunlar üç kurt ve iki peri için," dedi. "Perileri aynı kafese koyuyorlar."

"Kurtlar ve periler nerede?"

Tamara'nın odanın ortasında olduğunu fark ettim. Esmer tenindeki çapraz yara izleri olduğu gibi ortadaydı. Gururlu bir ifadeyle dimdik duruyordu. Özgüvenli ve cesur görünüyordu. Kafesime yaklaşın da size gününüzü göstereyim dercesine meydan okuyordu.

İşin aslı, tam olarak bunu yapıyor olabilirdi.

"Kafeslere koyulacak olanlar gelmek üzeredir," dedi Micah. "Diğerleri misafirler geldikten sonra içeri alınacaklar."

Diğer üç ejderha da çırılçıplak salonun ortasında duruyordu. Salondaki diğer herkesin üstünde mahkûmlarındakinden biraz daha düzgün giysiler vardı: kabarık, aptal tuvaletler ya da üstlerine uymayan takım elbiseler veya smokinler.

"Buna nasıl izin verebiliyorlar?" diye sordum öfkeyle. "Dolion büyülü bir konseyden söz etti. Dediği gibi bir konsey değilse bile orada başka krallıklardan yetkililer olmalı. Benimki şu anda

istila altında ama seninki değil. Kurt Krallığı iblis kontrolü altında değil, değil mi? Sizlerin bu durumda olmasına nasıl ses çıkarmıyorlar?”

“Bilmiyorlar.” Micah takım elbisesinin yakasındaki ip parçasını çekiştirdi, bana doğru eğildiğinde iri bedeniyle geniş omuzları kumaşı gerdi. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen muhteşem görünüyordu ve üstündeki giysiler çarpıcı yakışıklılığını daha bir ortaya çıkarıyor, senelerdir çektiği işkencelerin izlerini gizliyordu. “Bizler kayıp kişileriz. Aslında hepimiz kaçırıldık ve bizi çürüyüp gitmemiz için buraya tıktılar. Tek kaçış yolu ölüm.”

“Ciddi ciddi böyle düşünüyor olamazsın.”

Omuzları çökmedi ama gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. “Artık neye inandığımı bilmiyorum, Finley. Kaçmaya çok yaklaşmıştık. Her şeyi planladığımızı düşünüyorduk. Meğer başından beri iki adım gerideymişiz. Diğerleri için umudumu yitirmemişim gibi davranmak zorunda kaldım ama... Ejderhalarımıza erişimimiz olsaydı bile anakara uçamayacağımız kadar uzakta. Tekneleri sıkı denetim altında tutuyorlar ve anlamadığım bir biçimde büyüyle yüzdürüyorlar.” Başını iki yana salladı. “Bu adadan kaçmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyorum. Bu kadar kalabalıkken kaçabileceğimizden emin değilim. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar kimse kaçamadı. En azından benim burada olduğum süre boyunca kaçamadı ve ben, beş ömürdür burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

Çatlaklarını belli etmeye başlamıştı. Bu güçlü ejderhayı birkaç kırbaç darbesiyle ya da bu gülünç partilerle yıkamazlardı... Hayır, onu ancak buradan kaçış olmadığı düşüncesiyle yıkabilirlerdi. Bu durumun onu içten içe tükettiği çok belli oluyordu.

İçime dolan umutsuzluğu üstümden atarak kararlı davranmaya çalıştım.

“Buradan *kurtulacağız*, Micah. Artık herkesi toparlayıp kaçırabileceğin bir desteğin var. Sana taze bir enerji ve yeni

istila altında ama seninki değil. Kurt Krallığı iblis kontrolü altında değil, değil mi? Sizlerin bu durumda olmasına nasıl ses çıkarmıyorlar?”

“Bilmiyorlar.” Micah takım elbisesinin yakasındaki ip parçasını çekiştirdi, bana doğru eğildiğinde iri bedeniyle geniş omuzları kumaşı gerdi. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen muhteşem görünüyordu ve üstündeki giysiler çarpıcı yakışıklılığını daha bir ortaya çıkarıyor, senelerdir çektiği işkencelerin izlerini gizliyordu. “Bizler kayıp kişileriz. Aslında hepimiz kaçırıldık ve bizi çürüyüp gitmemiz için buraya tıktılar. Tek kaçış yolu ölüm.”

“Ciddi ciddi böyle düşünüyor olamazsın.”

Omuzları çökmedi ama gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. “Artık neye inandığımı bilmiyorum, Finley. Kaçmaya çok yaklaşmıştık. Her şeyi planladığımızı düşünüyorduk. Meğer başından beri iki adım gerideymişiz. Diğerleri için umudumu yitirmemişim gibi davranmak zorunda kaldım ama... Ejderhalarımıza erişimimiz olsaydı bile anakara uçamayacağımız kadar uzakta. Tekneleri sıkı denetim altında tutuyorlar ve anlamadığım bir biçimde büyüyle yüzdürüyorlar.” Başını iki yana salladı. “Bu adadan kaçmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyorum. Bu kadar kalabalıkken kaçabileceğimizden emin değilim. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar kimse kaçamadı. En azından benim burada olduğum süre boyunca kaçamadı ve ben, beş ömürdür burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

Çatlaklarını belli etmeye başlamıştı. Bu güçlü ejderhayı birkaç kırbaç darbesiyle ya da bu gülünç partilerle yıkamazlardı... Hayır, onu ancak buradan kaçış olmadığı düşüncesiyle yıkabilirlerdi. Bu durumun onu içten içe tükettiği çok belli oluyordu.

İçime dolan umutsuzluğu üstümden atarak kararlı davranmaya çalıştım.

“Buradan *kurtulacağız*, Micah. Artık herkesi toparlayıp kaçırabileceğin bir desteğin var. Sana taze bir enerji ve yeni

lar kadar inatçı değillerdir. Bir çıkarları olmadan muhafızları öldürmeye yanaşmıyorlar.”

“Ya periler?”

“Perileri pek bilmiyorum. Genellikle kimseyle konuşmazlar. Ama şu kafestekiler... Onların çok uysal olduğunu duydum. Çok yumuşak başlılar. Buna rağmen onları kafese tıkıyorlar. Sanırım büyü güçleri İblis Kral’ı korkutuyor. Çok güçlüler. Etraflarındaki fazla güç serbest kaldığında baskılama büyüünün yayıfladığını duydum.”

Kadınların aynı kafese girdiklerini gördüm. “Ne tür bir güçleri var?”

“Onu bilemiyorum. İblis büyüü olduğunu düşünüyorum.”

“Onlarla ilgili gerçekten de pek bir şey bilmiyorsun.”

“Çünkü onlara yaklaştığımda aklım başımda olmuyor. Zihnim iblis büyüü yüzünden bulanıyor. Ayrıca... bizler diğerleriyle uyumlu değiliz. Asla da olmadık. Esasen kurtların yönettiği bir krallıkta yaşıyorum. Daha doğrusu yaşıyordum. Ama ejderhaların ayrı bir bölgesi vardır, biz kimsenin kurallarına tabi olmayız. Onlar bize yabancı der, sanırım başlarının belasıdır ama bize bulaşmazlar. Karşılığında biz de onları rahat bırakırız.”

Ona biraz daha yaklaşıp parmaklarımı kafesin altın demirlerine doladım. “Flamma Krallığı’ndan söz etmiyorsun herhâlde...”

Bana döndü ve şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kaşlarını çatı. “Tabii ki oradan söz ediyorum.”

“Eşim... Onun annesi oralıydı. Kraliçe. Bizim Kraliçemizdi ama öldü.”

Şaşkınlıkla başını bana çevirdi. Sonra iki yana salladı. “Derinlere gömdüğüm anıları canlandırırıyorsun. Bununla ilgili bir şey hatırlar gibiyim ama... ne olduğunu bilmiyorum.”

“Acaba onu tanıyor muydun?” Diğer kafesler de kapatılırken elimi kalbime götürdüm. Hizmetliler salonda dolaşarak çiçekleri ve çevredeki sandalyeleri düzeltiyorlardı. “Ben sıradan biriydim ve o zaman çok küçüktüm. İnsanların ondan söz ettiğini hayal

meyal hatırlıyorum. Ama sonradan onunla ilgili bir sürü öykü dinledim. Çok seviliyordu, o köyden geldiğini biliyorum. Kurt Krallığı'ndaki ejderha köyünden."

Hayal kırıklığına uğrar gibi oldu. "Krallığımda pek çok ejderha köyü var. Daha çok krallığın en güneydoğu ucundaki dağ ülkesini yönetiriz. Köyümden birinin kraliçeliğe eriştiğini hatırlamıyorum sanırım ama dediğim gibi, bazı anılar hafızaya kök salmayı reddeder."

Dudaklarımı büzdüm. Haklıydı.

Ejderhalardan birkaçı yere oturup beklemeye başladı. Kurtlardan ikisi de aynı şeyi yaptı. Kimse konuşmuyor, birbirine bakmıyordu. Ya herkes gergin hâlde oturmuş yere bakıyor ya da içinde bulunduğumuz durumla ilgili duygularını belli etmeden ileriye izliyordu.

Gerilmeye başladığımı hissettim. Kafeslerdeydik. Durum daha ne kadar kötü olabilirdi? Ama belli ki çok daha korkunç bir şey olacaktı.

Bunu düşünmemek için konuşmaya devam ettim. "Krallığı kimin yönettiğine bağlı olarak neden oraya ejderha ya da kurt krallığı diyorlar? Krallığımızda bir sürü şekil değiştiren var ve orada artık *sadece* ejderha olmayanlar yaşıyor çünkü ejderhaların hepsi ya öldürüldü ya da buraya getirildi. Şekil değiştirenlerin kendi türleriyle bir arada olmaktan hoşlandıklarını duydum ama belli ki öyle değil."

Garip bir ifadeyle bana baktı.

"Ne oldu?"

"Hiç türümüzle birlikte yaşamamış gibisin."

"Bizim... Lanet... Karmaşık bir mesele."

Omzunu silkti. "En güçlü olanların bir arada kaldığı doğrudur. O kadar güçlü olmayanlarsa... dağınık yaşarlar. Ama ejderhaların neden dört bir yana dağıldıklarına gelince... Bizler sürü olarak yaşayan hayvanlar değiliz. Daha fazla alana ihtiyaç duyarız."

“Ama ejderhaların değil, kurtların yönetiminde olan bir krallıkta yaşıyorsun.”

“Ah. Şimdi ne demek istediğini anladım. Evet, tarihi açıdan çok uzun zaman önce bir bölünme oldu. Şey yüzünden...” Yine kaşlarını çattı. “Tahta layık olmayan bir kral yüzünden diyelim. Ayrıntıları hatırlamıyorum. Hatta... krallığın ismini de hatırlamıyorum.” Sesini alçalttı ve başını salladı. “Tanrıça yardımcım olsun, çok uzun süredir buradayım. Tarih derslerini bile hatırlayamıyorum.”

“Bunlar tarih dersleri değil.” Kafesimin ön tarafına geçtiğimde Tamara gergin bir ifadeyle bana baktı. Heyecandan midemin gerildiğini hissederken ona sorun olmadığını göstermek için başparmağımı kaldırdım. Hafifçe ama minnetle gülümsedikten sonra sırtını biraz dikleştirip olacaklara hazırlandı. “Büyük ihtimalle benim krallığımdan söz ediyorsun. Lanet anıları bulanıklaştırıyor.”

“Olabilir. Her hâlükârda tahta kimin çıkacağıyla ilgili bir sorun olduğunu hatırlıyor gibiyim. Sanırım, uzun zaman önce oradan ayrılıp benim yaşadığım yerdeki köylere ve dünyanın başka yerlerine göç eden ejderhalar olmuş. Tamara daha fazla şey biliyor olabilir. O belki tarih derslerini benden daha iyi hatırlıyordur. Bir de doğal olarak başka yerlerde doğanlar var, bazen bizleri ararlar. Ya da ararlardı diyelim.”

Lanet hatıraları silmeye devam ediyor, büyü tarihimizi yok etmeye çalışıyordu.

Başını iki yana salladı. “Başka yerlerde yaşayan ya da ebeveynleri farklı yaratıklar olan ejderhalar da var. Onlar da ya bize geliyorlar ya da başka yerlerde yaşıyorlar.”

Üstüme derin bir çaresizlik ve hüznün çöktü ama bir anda güç dalgasıyla gelen sevgi ve desteği hissettim.

“Buradan kaçmayı başaracağız,” dedim alçak sesle. Salonun karşısındaki perilerden birinin masmavi gözleriyle karşılaştım. “Buradan kaçacağız ve bu siktiğimin krallığını yerle bir edeceğiz.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Bir saat sonra her biri insana benzer formdaki iblis konuklar salonunda dolaşmaya başladı. Ellerinde koyu kırmızı renkli şarap ya da sarımtırak bir içki doldurulmuş kadehlerle dolanarak kafesleri inceliyor, parmaklarıyla içlerindeki kişileri gösteriyorlardı. Daha uysal olan mahkûmlar, mallarını sergileyen önü açık mavi sabahlıklarla aralarında dolanırken pezevenkleri olarak tanımlayabileceğim iblisler de serbestçe dolaşan bu mahkûmlara eşlik ediyordu. Kafeslerdeki herkesi tatmin etmeye ya da edilmeye istekli hâle getirmek için büyülerini kullanan seks iblisleriydi bunlar.

Onları izledikçe daha da öfkelandim. Nyfain artık sevgi ve destek aktarmaktan çok öfkemi ateşlemeye başlamıştı. Bağımız aracılığıyla dalga dalga gelen öfkesini hissedebiliyordum. Günün bu saatinde ormanda olmalıydı ve iblis yaratıklarını öldürüyor, öfkemle ve huzursuzluğumla da saldırganlığını besliyordu.

"Katıldığım en güzel parti bu," dedi Micah. Kafesinin ortasında durarak saçları özenle yapılmış iki dişi iblise baktı. Dişi iblisler birbirlerine sokularak ona korkuyla ama bir yandan da şehvetle bakmaya devam etti.

"Gerçekten de bu kadar büyüleyici miyim?" dedim alaycı bir tavırla, karşıma geçmiş beni izleyen iblislere bakarak. Üç erkek ve bir dişi iblis bana huzursuz olmuş gibi baktı. Dişi olan burnunu kapadı.

Onlara bakıp sııttım.

“Öncelikle, evet. Ama bunu biliyorsun zaten.”

Kaşlarını çatarak Micah’ya baktım. Ciddi gibiydi.

“İkincisi... bu işte tek başıma olmadığımı hissettirecek kadar güç yayıyorsun.”

Hayvanının üstünde bıraktığım etkiden söz ettiğini biliyordum. İblislerin baskılama büyüsü hiç durmadan bu etkiyi yok etmeye çalışacaktı ama belli ki şu anda işe yarıyordu. Yani yalnız değildi.

Tam o sırada tanıdık bir yüz gördüm ve canım sıkıldı.

Jedrek.

Üstünde sık bir takım elbise, saçları geriye taranmış, kendinden emin bir tavırla salondaki en varlıklı, en önemli kişiymiş gibi ortalıkta dolanıyordu. Yanındaki insan kılığına bürünmüş dişi iblisin üstünde göğüs dekoltesi karnına kadar inen, sırtı açık parlak siyah bir elbise vardı. Jedrek gülümsedi ve kasım kasım kasılıp şarabını yudumladıktan sonra eğilip kadının boynuna bir öpücük kondurdu.

“Harem kurmak istiyor gibi,” dedi Micah nereye baktığını fark edince. “Belki de senden daha istekli birini bulmuştur.”

Jedrek’in eli dişi iblisin çıplak sırtından poposuna kaydı. Poposunu hafifçe sıktığında dişi iblis ona dönüp kasıklarının Jedrek’in bacağına sürttü. Elini Jedrek’in karnından aşağı kaydırdı.

İğrenç.

“Çift gibiler,” dedim. “Ona kız arkadaşymış gibi davranıyor.”

“Bu durum seni üzüyor mu?”

“Duygusal anlamda mı? Hayır.” Jedrek’i süzmeye başlamış olan dişi ibislere baktım. “Ama ondan gözlem yapmasını ve rapor vermesini istemek bir hataydı. Buradan kurtulmayı bile istemeyecektir.”

Micah başıyla onayladıktan sonra salonda dolanan insanları izlemeye koyuldu. Çoğu kafeslerinde onları izleyen yaratıkları

görmezden geliyor, daha hoş, daha uysal olan mavi sabahlıklı olanları aralarına davet ediyorlardı.

"Aslında kararı... pek de şaşırtıcı değil." Micah başıyla sağ tarafı işaret etti. "Leylak rengi elbiseli, kahverengi saçlı kadın bir kurt. Neredeyse benim geldiğim zamandan beri burada. İş birliği yapması uzun sürmedi. Onu elden ele geçirirler de genellikle her seferinde tek bir kişiyle birlikte oluyor. Biri ondan sıkıldığında başka biri devreye giriyor."

"Kiminle birlikte olacağı onun seçimi olmuyor mu?"

"Hayır. Mahkûmlara seçim hakkı verilmez. Bunu sen de biliyorsun. Orada onun gibi biri erkek, diğeri dişi iki kurt ve birkaç peri var." Jedrek beni fark edince Micah sustu. "Yakışıklı. Parmaklıkları olmayan bir kafeste yaşamayı sorun etmezse burada güzel bir hayatı olur, ona çok iyi bakılır."

Jedrek bana gözlerini devirdikten sonra eğilip dişi iblise bir şey söyledi. Dişi iblis onun omzunun üzerinden bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Başıyla onaylayarak ona izin verdi.

Jedrek ortamın sahibiymiş gibi yürüyordu, omuzlarını dikleştirip ceketini düzelterek bana yaklaştı. Mavi sabahlıklı mahkûmların yanından geçerken onlara acıyormuş, küçümsüyormuş gibi baktı. Tıpkı köydeki gibi davranıyordu ama artık hem üstünde daha şık kıyafetler vardı hem de bir hayal dünyasında yaşıyordu.

"Bir mahkûma göre fazla çalışmı," diye gürlledi Micah.

"Değil mi?"

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi Jedrek yanıma gelerek. Bana en yakın parmaklıklara yaslanan Micah'ya baktı. Sonra burnunu kırıştırıp kokumdan uzaklaşabilmek için birkaç adım geriledi.

Beni izleyen iblisler ona gülümseyip salına salma uzaklaşarak bir sonraki kafese doğru ilerlediler. Bize bakmaktan neden bu kadar keyif aldıklarını anlayamıyordum.

"Eminim beni buradan kurtarmak için kılını bile kıpırdatmamışsındır," dedim.

“Onlara seni incitmemelerini söyledim ama cidden, Finley, ne bekliyordun ki? Muhafızlara direniyorsun, onları öldürüyorsun ama... Sen her zaman vahşiydin zaten. Sonuç bu işte. Şimdi anlıyorsundur umarım. Bence biraz itaat eğitimi almak senin yararına olabilir.”

“Onu hâlâ öldürmemiş olman beni hayretlere düşürüyor,” dedi Micah. Parmaklıklardan uzaklaşıp sırtını dikleştirdi ve kafesine doğru gelmekte olan iki dişi iblisi kesmeye başladı.

Jedrek onu duymazdan geldi.

“Sana öğretmeye çalıştıkları şeyleri öğren,” dedi bana. “Böylece buradan kurtulabilirsin. Benim odalarım taşınabilirsin.”

Odalarım demişti. Sanki burada meritebe atlamış da şatodaki hiyerarşide kendine kalıcı bir yer edinmişti.

“Sence bu işin sonu nereye varacak?” dedim, kafesin yan tarafına geçerek. “Seni bir evcil hayvandan başka bir şey olarak aralarına kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Uyan artık, Jedrek. Böyle davranarak hayatının sonuna kadar mutlu mutlu yaşayamazsın.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Neden zor yolu denemek için bu kadar ısrarcısın bilmiyorum.” Ellerini havaya savurdu. “Peki, keyfine bak. Mantıklı düşünmeye hazır olduğunda bana haber verirsın.”

İçimdeki öfke gitgide büyüyerek canımı acıtan bir güce dönüştü. Derimi yırtarcasına kaçmaya çalıştı. Sırtıma keskin bir acı yayıldığı anda tok bir çınlama duydum. Bir el beni elbisemden tutup geriye çekti. Başımı kafesin parmaklıklarına çarptım. Gözlerimi hızla açıp saldırmaya hazırlandım ama Micah koyu kahverengi gözlerini dikkatle üzerime dikmişti.

“Hayır,” dedi. Bu emir bende bir şok etkisi yaratırken donakaldım. “Burada olmaz. Gücünü dizginle.”

Beni daha iyi tutabilmek için kafesinin parmaklıklarına yaslanıp elbisemi sıkıca kavradı.

"Ayırın onları," diye seslenildiğini duydum. Govam'ın sesine benzettim.

Micah'nın sesi alçak ve sertti. Gözlerini gözlerime dikmişti. "Yalan söylemediğini biliyordum. Bugüne kadar hiç şekil değiştirmedin. Sırtında pul yok. Şu anda buna kalkışma. Doğru zaman geldiğinde seni yönlendirebilirim ama bunu burada yapamazsın. Seni saniyesinde öldürürler, anlıyor musun? Kim olursan ol."

Muhafızlar kafeslerimize doğru koşarken güçlkle yutkundum. Ellerinde ucundan kıvılcımlar saçan, ufak bir şimşegi andıran bir sopa vardı.

Micah bana bakıp sırtıttı. "Hiç ders almıyorlar."

İlk muhafız sopayı parmaklıkların arasından kafese soktu. Soplanın ucu Micah'nın bacağına değdiğinde bir uğultu duydum. Micah dişlerini sıkarken yüz kasları gerildi. Bir başka muhafız Micah'nın belini dürttü. Micah elektrige kapılmış gibi parmaklıklara doğru sarsıldı. Beni hâlâ bırakmamıştı.

"Bırak beni." Elinden kurtulmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun? Beni bırakırsan dururlar!"

Vücudu bir başka şokla sarsılırken boğuk bir kahkaha attı. "Onları... buraya... çekmem gerek."

Bir uyarıda bulunmadan arkasına döndü ve sopaları yakalayıp kendine çekti. Muhafızlar silahlarını kaybetmemek için direndiler. Kolları kafesin parmaklıklarına çarptığında Micah sopaları bırakıp ellerini dışarıya uzattı ve muhafızları boğazlarından yakaladı. İri elleri boğazlarının yarısından fazlasını sarmıştı. Eğilerek boğazlarını iyice sıkıp nefes almalarını engelledi.

Muhafızlar sopalarını bırakıp Micah'nın bileklerine sarıldılar ve elinden kurtulmaya çalıştılar. Ağızları balıklarınki gibi açık kalırken yüzleri kıpkırmızı kesildi.

Diğer muhafızlar da koşarak bize doğru geldi ama dikkatli davranıp fazla yaklaşmamaya çalıştılar. Hızla öne atılıp Micah'ya vurdular ama boğazını sıkıdığı iblisleri bırakıp onları

yakalayacağından korkarak hemen geri kaçtılar. Muhafızlar di-
rendi, debelendi, tekmeler attı ama kurtulamadılar. En sonunda
nefessiz kalarak Micah'nın ellerinde can verdiler.

"Adamlarını kurtarmaya çalıştığını görmedim, Govam,"
dedi Micah bariton sesiyle. Muhafızları karşıya fırlattı. İblisler
yere yığıldıklarında artık kıpırdamıyorlardı. Diğerleri ellerinde
sopalarıyla, temkinli ifadelerle kafesin önünde dolanmaya baş-
ladılar.

"Oyun oynadığını biliyorum." Govam işaret ettiğinde mu-
hafızlar geri çekildi.

"Buna rağmen adamlarını üstüme saldın..."

"Protokole karşı çıkmamam gerektiğini de biliyorum." Go-
vam ölen muhafızların götürülmesini bekledikten sonra salonun
köşesine doğru gitti.

Nefes nefese kalmış, hıncını alamamış Micah bir süre arka-
larından baktı. Salona çöken derin sessizlikte gür bir kahkaha
duyuldu.

"Duvarına birkaç çentik daha atacaksın, Micah," diye ses-
lendi Vemar elini sallayarak.

Ufak bir grup iki yana açılınca salonun diğer tarafındaki
Dolion'u gördüm. Diğerleri gibi insan formuna girmediği için
mavi teni ve boynuzlarıyla hemen dikkat çekiyordu. Gülüm-
süyordu ve gözleri parılıyordu. Gösteri hoşuna gitmişti. Vahşi
yanımızı görmek onu keyiflendirmişti.

Dolion'un bizi öfkelenendirerek ne yapmaya çalıştığını merak
ederken kafesimin ortasına geri döndüm.

"Şu Govam çok kurnaz," dedi Micah alçak sesle. Hayatta
kalmayı başaran Komutan'ın köşedeki yerine geçişini izledi.

"Ejderhaları iyi tanıdığını söylüyor."

"Doğru. Çok sinir bozucu. Senelerdir onu öldürmeye ça-
lışıyorum." Micah derin bir nefes aldı ve gergin ifadelerle ona
gülümseyen bir grup iblisi fark etti. "Bu akşam Kral'a iyi para
kazandıracağım sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana şöyle bir baktıktan sonra salona döndü. "Açık arttırmaya çıkacağız. Bu, sadece ön gösteri. Çok geçmeden bize teklif vermeye başlayacaklar. Kazanan istediği kişiyi alacak. Bir seks iblisi bizi havaya sokacak ve sonra..."

"Utanç verici seks partileri."

Yampiri bir gülümsemeyle yine bana baktı. "Daha önce de öyle demiştin. Uygun bir isim koyunca kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Bu işi ustasından öğrendim."

Öfkemin arttığını hissettim. Ejderham hâlâ yüzeye yakın bir yerdeydi.

"Demek Dolion bu yüzden memnun görünüyor," diye mırıldandım. Salonda dolaşarak konuklarla tek tek sohbet etmeye özen göstermesini izledim. Yanından ayrıldığı konuklar hâllerinden memnun görünüyordu. "Bizim sayemizde para kazanıyor."

"Elbette. Askerleri güçlenirken kendisi de para kazanıyor."

Elimi uzatıp parmaklıklardan birini tuttum. "Bunun hâlâ devam ettiğine inanmıyorum. Kimsenin bu konuda bir şey yapmadığına da!"

"Kim nereden bilecek ki?"

Gözlerimi açıp salondaki davetlileri işaret ettim.

"Bir şekil değiştireni becerme ayrıcalığı elde etmek için para ödemeye razı gelenlerin bu eğlenceyi sunanları gammazlayacağını sanmam," dedi Micah. "Bu işe karıştıklarının duyulmasını istemezler."

Gücü içimde ve etrafımda hissederek dudağımı ısırdım. İçimden bir şeylere saldırmak geliyordu.

"Beni bu adadan kurtarırsan, Finley..." dedi Micah boğuk bir sesle fısıldayarak. "Beni ülkeme götürmeyi başarırsan senin için bir ejderha ordusu toplamak üzere harekete geçeceğim. Tanrıça yüzümüze gülerse sana yardım edeceğim."

Başımı ağır ağır onaylarcasına sallayarak ufak gruplar hâlinde önümüzden geçen iblisleri izledim. Mutsuz mutsuz aralarında dolaşan mavi sabahlıklı kişileri inceledim. Jedrek de ortalıkta dolanıyordu ama bunu kendinden emin gülümseyişi ve her zamanki çalımli yürüyüşüyle yapıyordu. Bu korkunç adaletsizlik nefesimi keserken öfke içimi kemirene dek beni boğdu.

"Taliplerini ürkütüyorsun," diye keyifsizce güldü Micah. "O sahiplenme kokusunu artırman hoşlarına gitmiyor."

"Artırmam mı? Ne demek istiyorsun?"

Bana yine o garip ifadeyle baktıktan sonra başını sallayarak önüne döndü. "Ne olduğunla ilgili bu kadar az şey bildiğine hâlâ inanmıyorum."

"Sen güçlüsün. Neden senin kokuna böyle tepki vermiyorlar?"

"Çünkü benimki kendisine yaklaşılmamasını istemeyen güçlü bir dışıdan yayılan sahiplenme kokusu değil. Yanlış anlama, bu kafes olmasaydı benimle tanışmaya bu kadar hevesli olmazlardı ama sahiplenme kokusu farklıdır. Çok çok farklıdır. Bu koku, sana dokundukları takdirde o devasa, haşin eşinin onları öldüreceğine dair bir uyarı niteliğindedir."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum, bu yüzden... rica ederim, diye düşündü ejderham.

Demek bilinçsizce *yaptığım* bir uyarı değildi bu. Ejderhamın uyarısıydı.

Teşekkür ederim, dedim içimden. Yapmaya devam et.

"Sana fazla teklif vereceklerini sanmıyorum," dedi Micah parmaklıklara yaslanarak. "Tabii, Dolion onlara kokunun giderileceğine dair teminat verirse o ayrı."

"Ama... bunu yapamazlar."

"Doğru. Belki de ona ait olduğun için seni açık artırmaya koymaz. Böylece onların ilgisini daha çok çekersin. Yine de... sana bir şey yapmaya kalkışmadan önce kokuyu gidermesi gerek."

"Ama... bunu yapmayacak."

Micah güldü. "Senin iyiliğin için öyle olacağını umalım."

"Ama senin için değil," dedim gülerek.

"Sanırım buradan kurtulana ve seni dışarıda daha iyi alfalar olduğuna ikna ettiğim zamana kadar benim için de."

Neden bilmiyordum ama midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim. Bu hissi geçiştirmeye çalıştım.

Micah parmaklıklardan uzaklaştı. "Ziyaretin var."

Mavi sabahlıklı bir kadın bize yaklaştı ve durup yere eğildi. Sandaletinin kayışını düzelttikten sonra yavaşça doğruldu ve salondaki mutlu yüzlere bakındı.

"Konukları gerdin," dedi kalabalığa dönük hâlde. Açık kahverengi saçlarının altından görünen sivri kulaklarını fark ettim. Bir periydi.

"Soğuk esperilerim yüzünden olmalı," dedim. Micah gibi ben de parmaklıklara yaslandım.

"Unutulmuş krallıktan geliyorsun, değil mi?"

"Orayı biliyor musun?"

"Evet. şey... hayır. Oralı olduğunu iddia eden birilerini tanıyordum. Bir hastalığa yenik düştüler. Bir tür bulaşıcı hastalık. Bir lanetten kaynaklandığını söylediler."

Nefesim kesildi. "Evet. Doğru. Kurtulan var mı?"

"Hayır. Ejderhalara o hastalık bulaşmıyor."

"Doğru. Sayılır. Kaledekilere ve saraydakilere hastalık bulaşmadı, bütün ejderhalar saraydaydı." Lanetin ayrıntılarını anlatmadım. Onun için bir anlamı olacağını sanmıyordum.

Arkasına döndü ve bir süre karşıya baktıktan sonra yine sandaletine eğildi ama doğrulduğunda yüzüme baktı.

"Calia'nın dikkatini çektin. Çok güçlü olduğunu duymuş. Umudumuz sensin. Seninle iletişim kuracağız."

"Calia kim?"

Ama kadın uzaklaşarak salonda dolanmaya geri döndü ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Calia şu kafesteki peri." Micah sağ tarafa kaarmak bir bakış atıp gözlerini tekrar karşıya dikti.

Calia, salonun karşısından bile masmavi gözleri beni delip geçen şu periydi.

"Bir zamanlar çok güçlü bir büyüsü olduğunu duydum," dedi Micah. "Baskılama büyüsü gücünü içine hapsetmiş. Bizden sonra kaçmaya çalıştı ama bizim kadar bile uzaklaşamadı. Boşa kürek çekti."

"Başka? Yani kaçmaya çalışan başkaları da oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla bir girişim daha oldu. Birkaç kurt. Lav çukurunun üstündeki köprü sağlamlaştırıldıktan sonra bunu denemişler. Asla geri dönemediler." Micah daha dik durdu. "Calia'nın baskılama büyüsünü yok edebileceğini ve büyülü kilitleri açabileceğini söylediğini duydum. Tabii, ona yeteri kadar güç verilirse."

"Verilirse mi?"

Omzunu silkti. "Ben de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Vemar'dan duydum ama onunla konuştuğunda aklı pek başında değilmiş. Yalnızca alfa şekil değiştirenlerin başkasına aktarabilecek kadar gücü vardır ama hepimiz büyüyle baskılandık. Gücümüzün büyük bir kısmına erişemiyoruz ki."

"Ta ki ben buraya gelene kadar."

Ağır ağır başıyla onayladı. "Sen her şeyi berbat edip ayrıcalıklarının elinden alınmasına neden olana kadar, evet."

Hiç bu kadar doğru sözler duymamıştım.

Parti devam etti. Micah'ya bakmak için başka gruplar geldi ama parmaklıkların arasından onları yakalayabilir diye hep uzakta durdular. Birkaçı bana yaklaşacak oldu ama sonra burunlarını kırıştırıp hızla uzaklaştılar. Sadece bir adamı iyice yaklaştırmaya cesaret edebildi, gözlerini kısıp beni dikkatle süzdü. İnce uzun yapıydı ve iblis görünümünü gizlemişti. Kokusunu ya da yüzünü tanıımıyordum, benimle tek kelime konuşmadı. Hızla Micah'nın önünden geçerek kalabalığa karıştı.

Gecenin sonunda sivri tırnaklı mavi eline bir kâğıt alan Dolion sahneye çıktı.

"Diğer tarafta görüşürüz," dedi Micah veda eder gibi.

Dolion'un mahkûmların kafes numaralarını okuyarak açık artırmanın galiplerini anons edişini izledim. Davetliler arasında yüzlerinde sırnaşık ifadelerle büyü yayan seks iblisleri dolanıyordu. Ejderhalar bir anda şehvetli tavşancıklara dönüştürüldü, onları kurtlar ve periler izledi.

Mavi sabahlıklı kişiler seçilmemiş olanlarla birlikte gittiler. Kafesimin numarası anons edildiğinde büyük salonda çok az kişi kalmıştı. Gerim gerim gerilmeye başladım.

"Son olarak, evcil hayvanım," dedi Dolion eliyle beni işaret ederek. "Eminim ki onunla ilgili çalışmaların devam ettiğini görebiliyorsunuzdur. İlk olarak kokusu. Kızı ne kadar yıkarsanız yıkayın şekil değiştiren ejderha kokusunu bir türlü çıkaramıyorsunuz."

Birkaç kişi güldü ve nedense nazikçe İblis Kral'ı alkışladı.

"Şimdi, lafı fazla uzatmadan partiye başlayalım. Gelin. Sizlere büyük bir sürprizim var." Dolion onlara gülümsedi ve sahnenin yanındaki basamaklardan inmeden önce bana kısa bir bakış attı. Öfkelendiği belliydi. Ben gereksiz bir yükütm. Kokuyu gideremezse bu gibi partilerde bir işe yaramazdım.

Beni zindana geri götüreceklerini sanıyordum ama çok yanılmıştım. Bu geceki son durağım kırbaçlanma direği idi ve bu direk sonraki haftalarda uğrak yerim olmaya devam edecekti. Şatoda bizden daha fazla özgürlüğü olan diğer şekil değiştiren mahkûmlarla iletişim kurma fırsatı bulamadan aradan haftalar geçti. Kaçış planlarımı sekteye uğratan haftalar. Partilere katılamadığım ve şatoda serbestçe dolaşamadığım için o çok gerekli bilgilere erişemiyordum.

Sırf sosyalleşebilmek için bile olsa Nyfain'in kokusunu yaymayı nasıl önleyebileceğimi öğrenmem gerekiyordu. Kaçabilmem buna bağlıydı. Ya da... bir mucizeye.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HADRIEL

En az benim kadar sabrı tükenen sadık ve atılğan kırsağımanın üzerinden eğilerek, "Acele et, Hadriel. Çok zamanımız yok, Hadriel," diye mırıldandım Bella bu lanet olasıca ormandan bir an önce çıkabilmek için hızlandı. Eskiden Kraliyet Ormanı çok hoş bir yerdı ama artık berbat durumdaydı. Bakımsız, çarpık ve son derece ürkütücü bir yere dönüşmüştü. Buradan nefret ediyordum.

Zaten bu yüzden efendimin durup mastürbasyon yapmasına sinir olmuştum.

Kalbim sızlasa da bakışlarımı ondan ayırmadım. Kenardaki bir ağacın arkasına geçip gizlenmeye gerek bile duymadan mastürbasyon yapmaya koyuldu. İnleyip kıvrandı, başını geriye atarak şevkle devam etti.

Aslında bu tür görüntülere alışmış olmam gerekirdi. Normal insanların böyle şeyler yapmasına alışmıştım. Ama onu öyle görmek... Buna dayanamıyordum.

Çünkü bunu sadece Finley'ye yardım etmek için yapıyordu.

Gözlerim dolsa da bakmaya devam ettim. Kendimi bakmaya *zorladım*. Yaptığı şeye şahit oluyordum. Finley acı çekiyordu, efendim de onun acı çektiğini bilerek paramparça oluyordu. Bense beş para etmez boktan bir herif gibi elim kolum bağlı oturuyordum.

Bundan, yaşadığımız her şeyden nefret ediyordum. Bu durum beni öldürüyordu.

Hepimizi öldürüyordu.

Ama en çok efendimi öldürüyordu.

Yaptığı şey, sergilediği şiddet ve gaddarlığı telafi etmek için bir fedakârlık ve adanmışlık eylemiydi. Ben bundan usanmıştım. Kırılma noktama vardığımı itiraf etmekten utanmıyordum. Efendim çökmek üzereydi, ben de aynı durumdaydım; hepimiz aynı durumdaydık.

Bu hâlleri hemen hemen iki aydır devam ediyordu. Aradan daha fazla zaman geçmiş gibi gelse de aslında daha kısa da olabilirdi. Artık bundan bile emin değildim. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun epey uzun sürmüştü. Finley'nin yardımı ihtiyacı vardı. Kıcıma şaplak atıp bana Betty diyebilirsiniz ama kadının yardımı ihtiyacı olduğunu biliyordum, bulunduğu durumun köklü çözümü Prens ve onun koca aleti değildi. Birinin devreye girip daha kalıcı bir çözüm bulması gerekiyordu.

Onu kurtarmak gibi aptalca bir şey yapamadan daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. O geçitlerin nerede olduğunu biliyordum. Birkaç gece nasıl geçileceğine kafa yormak şifreyi kırmam için yeterli olmuştu. Gerisi sadece çabaya bağlıydı. Ama hâlâ öldürülen her yaratığı özenle kaydediyordum. Haritalar ve bir çizelge çıkarmıştım. Efendim ne yaptığımı fark ettikten sonra o yerlere bizzat gitmem için ısrar etmişti. Doğru noktaları bulduğumdan artık bütün gece iblis yaratıklarının peşine düşmek zorunda değildi. Sadece o geçitlerin yakınlarında dolanıyor, yaratıklar geldikçe onları haklıyordu. Ayrıca lanetin onun krallıktan ayrılmasını engellediğini de kanıtlamıştık. Geçitlerden birine girmeye çalıştığında büyü onu yakmıştı. Tanrıçaya şükürler olsun ki artık hızlı iyileşiyordu. Aksi takdirde o yanıklardan sonra hayatına çirkin bir adam olarak devam edebilirdi. Öfkeden deliye dönmüştü. Finley'yi

kurtaramayacağını biliyordu... En azından herhangi bir geçidi kullanarak.

Bu görevi başka biri üstlenmek zorundaydı. Mesela bilmece ustası olan vasat bir uşak.

Derimi yakmayacağını varsayarak geçitlerden birine girebilirsem yanımda Leala'yı götürebilirdim. Biraz kırbaçlanmak hoşuna giderdi. Efendim kaledeki iblislerin çoğunu öldürdüğünden birkaç dominant erkeğe ihtiyacı vardı.

Ne diye bu iş için kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum ki?

Burada kahraman olma ihtimali en düşük biri varsa o kişi bendim.

Efendim inleyerek işini bitirdiğinde bunun Finley'ye bir faydası olduğunu umut ettim.

Efendim ellerini iki yanına indirip başını geriye attı ama bunun boşalıp rahatlamasından kaynaklanmadığını biliyordum. Olanlara karşı ruhunda biriken dehşeti, hüznü ve öfkeyi yaşayabilmek için Finley'nin uykuya dalmasını bekliyordu.

Hepimiz çok çaresizdik.

"Çok yaklaştık," dedim kendi kendime. Manzara hoşuma gidiyormuş gibi etraftaki çıplak ağaçlara baktım. Kalbini paramparça eden o zevk seanslarından sonra bana bağışlamak ona hep iyi gelirdi. "En güçlü şekil değiştirenlerden çoğu baskılama büyüsünden kurtuldu. Daha güçsüz olanlara yardım ediyorlar. Artık her yerdeler. Hatta aralarında yeni çocuklar bile var! En azından benim için çocuk sayılırlar. Lanet olsun, yaşlandığımı hissediyorum. Her neyse, bence bu büyük bir başarı. İnanılmaz bir hızla ilerliyoruz. Resmen hayatım kalmadı ama hepimizin üstüne düşeni yapması gerekiyor, öyle değil mi? Büyüden kurulan şekil değiştirenler en güçlü olanlar. Artık sadece geriye kalanları biraz hızlandırmamız gerek. Sonra hazır olacağız."

Ayağa kalktı, başını eğip binici pantolonunu yukarı çekti.

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü ve kalbim ikiye ayrılıp kaburgalarımı kan gölüne çevirecekmiş gibi hissettim.

"Yeni ejderhaların sayısına ne demeli! Mucize gibi, değil mi?" Titrek bir nefes alıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bu olay tarih kitaplarına geçecek. Elimize büyük miktarda kâğıt geçtiğinde bunların hepsini yazan bir âlime dönüşebilirim. Neden olmasın? Bir sürü şey gördüm. Hastalığı da neredeyse yok etmek üzereyiz."

Başımı onaylarcasına salladım. Bella sabırsızlıkla hareket ediyor, yola devam etmek istiyordu. Efendimin siyah iri ağız sert bir ifadeyle bize baktı, ikimizi aşağılamış gibi kişnedi ve kuyruğunu salladı. Salak hayvan. Efendisi kadar aksiydi.

"Son zamanlarda hiç gül gördünüz mü?" dedim. "Elbette görmüşsünüzdür çünkü zamanınızın büyük kısmını annenizin odasında surat asarak geçiriyorsunuz. Krallığımızın bütün elementleri gayet iyi durumda. Evet, insanlar hastalanmaya devam ediyorlar ama artık bunu kontrol altına aldık."

Çalılığın arkasından çıkıp atına bindi. Hiçbir şey demeden atını dürttü ve ilerlemeye başladılar. Bana bağırmadı. Azarlamadı.

Eyvah.

Körü durumdaydı. Tatsız bir şey hissetmiş olmalıydı.

Finley'ye yardım seanslarının ne zaman başlayacağı belli olmuyordu. Bazen haftanın her günü efendimin yardımına ihtiyaç duyuyordu, sonra kısa süreliğine hiçbir şey olmuyordu ve ardından her şey yeniden başlıyordu. Arada mola zamanları oluyordu ama bunlar asla çok sürmüyordu. Üstelik bunların hiçbirinin olmaması gerekirdi.

Hiçbirimiz o pis yaşlı İblis Kral'ın efendimizin eşine böyle davranabileceğini tahmin etmemiştik. Ne yaptığını bilmiyordum ama çizgiyi aşırıyordu. Suratını parçalamak istiyordum, genellikle bu kadar şiddet yanlısı birisi değildim. Daha doğrusu, terslik başlayana dek şiddet yanlısı olmamıştım.

"Neyi seviyorum, biliyor musunuz?" dedim biraz fazla yüksek sesle. Seri olarak anlatılan güncel olayların özeti dikkatini dağıtmadığında bazen saçma sapan bir konu onu düşüncele-

rinden sıyrabiliyordu. “Çay. Çayı çok seviyorum. Sade ve belki yanında bir iki kurabiyeyle birlikte. Güneşin altında ya da gölgelik bir yerde, bazen geceleri ama çoğu zaman sabahları. Bir yudum çay iç, sonra kurabiyeyi çaya batır, bir yudum çay iç, sonra kurabiyeyi çaya batır...”

Kaleye geri dönerken sustum. Efendim atının üstünde kambur duruyordu, gözlerinin altında koyu renkli halkalar olduğunu biliyordum. Artık pek uyumuyordu. Kraliyet Ormanı’nda devriye gezerek krallığına yardım ediyordu. Finley ona güveniyordu ama efendim kendini görevine –ona– kalpten adanmış olmasına rağmen eşinin geri döneceğine inanmıyormuş gibiydi.

Kalbim yeniden sızladığında başımı yana çevirip ağlamaya gayret ettim.

“O ikimizden de güçlü, efendim,” dedim alçak sesle ama beni duyduğunu biliyordum. İkimiz de artık hayvanlarımıza tam anlamıyla erişebiliyorduk. Benimki son zamanlarda genellikle sessizdi ve sadece hafif, abartısız bir destek veriyordu. Karanlığa alıştığı için böyle olduğunu tahmin ediyordum, sesi yavaş yavaş geri geliyordu. Zamanla açılacağını umut etsem de o sadece izlemekle yetiniyordu. Sorun değildi. Onu hissetmek bile şimdilik yeterliydi.

“Onu raniyorsunuz. Asla kırılmaz. Hedefinden şaşmayacaktır. Bir şeyi aklına koydu mu mutlaka yapar. Onlarla gittiği zamanki kadar güçlü, öyle değil mi? Öyle dememiş miydiniz?”

Yanıt vermedi.

“İlk hafta zordu ama artık ona yardım ediyorsunuz. Hem ikiniz haberleşemiyor muydunuz? Öyle demiştiniz, bundan eminim. Bu da onu rahatlatıyor olmalı.” Sesim çatlayınca çenemi sıkıp sakinleşmeye çalıştım. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. “Oradan kurtulacak, Majesteleri. Mutlaka kurtulacak.”

“Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim,” dedi ormanın eğri büğrü ağaçlarının arasından çıktığımızda. “Acı çektiğini

hissederken elim kolum bağı beklemeye *dayanamıyorum*. Benim görevim onu korumak.”

“Ama yardım *ediyorsunuz*. Kesinlikle benden daha fazlasını yapıyorsunuz. Ben hiçbir şey yapamıyorum. Kendime bile faydam yok.”

Ahırlara yaklaşırken başını iki yana salladı. “Dolion’u çağırıp bir anlaşma yapacağım. Onun yerine kendimi teklif edeceğim. Bundan böyle krallıktaki kimseye zarar verilmemesini şart koşacağım. Bunu kabul eder çünkü beni aşağılamak istiyor. Oysa beni ancak Finley’ye ve halkıma zarar vererek incitebileceğini henüz anlamış değil. Onlar güvende olursa üzerimde hiçbir gücü kalmaz. Beni sarayına hapsederse de geriye yalnızca biz kalana kadar bütün iblisleri öldürürüm ya da bunu denerken ölürüm. Bakalım önce kim kırılma noktasına geliyor?” Atını mahmuzladı. “Deh!”

Dört nala uzaklaştı.

“Ne?” dedim hemen peşine takılarak. Bizden çok daha hızlı gidiyorlardı. Başlayacağım ona da muhteşem atlarına da. Saraydaki atlar neden *zamanın durması* olayına dâhil oldu da bitkiler, çiçekler ve diğer canlılar olmadı? Aa, süper. Bunu saçma yorumlarıma saklamalıyım.

Ama çok mantıklı, dedi kurdum. *Çok iyi bir soru aslında.*

Evet, kulağa mantıklı geliyor ama efendim huysuz olduğunda o anda yaptığı şeyle ilgisi olmayan konuları dinlemekten nefret eder. Genellikle bu tür şeylere kızar. Bu da onu sinir edebilecek bir soru. Başka bir zamana saklamalıyım.

Ahırların yakınında atımı yavaşlattığımda efendim atından inmek üzereydi.

“Efendim, hayır. Bir dakika.” Bella daha durmadan sırtından atladım ve yere fazla hızlı inince öne doğru tökezledim. Ama düşmedim. Yaşlı Hadriel hâlâ formundaydı. “Efendim, bekleyin. Hayır, bunu yapamazsınız.”

Efendim kuru otları çiğneyerek kaleye girerken ona yetişmeyi başardım. İçimden onu kolundan tutup kendime çevirmek geçiriyordu ama bunu yaparsam beni yere fırlatacağını biliyordum. Canım şu an pek uçmak istemiyordu. O yüzden koşarak uzun adımlarına yetişmeye çalıştım.

“Efendim, kusura bakmayın, siz genellikle çok mantıklısınız ama bu çılgınca fikriniz onun çektiği bütün sıkıntıların boşa gitmesine neden olur.”

“Oraya gittiği zamanki kadar güçlü değil,” dedi basamakları ikişer ikişer çıkarken. “Daha güçsüz. Hayatı kalabilmesi için gücüne daha çok ihtiyaç duyuyor. Sürekli olarak aç, onu aç bırakıyorlar. Yeteri kadar dinlenemiyor. Günden güne eriyor.”

Kalbimde bir delik açılmış da beni içine çekmiş gibi hissettirdi. Finley’nin o durumda olduğunu bilmiyordum. Efendim bana bundan söz etmemişti.

“Bu benim savaşım, onun değil,” dedi sert, boğuk ve öfkeli bir sesle. “Artık benim için savaşmasına izin veremem. Bu acıyı çekmesi gereken kişi benim ve onun yerine *kendimi* teklif edeceğim. İleride bunu neden yaptığımı anlayacaktır.”

“Ama Majesteleri...” Oflaya pufllaya ona yetişmeye çalıştım. “Güller solmuyor, efendim.” Soluklandım ve o içeri girdikten sonra yüzüme kapanmasın diye kapıyı tuttum. “Daha doğrusu fidanlar solmuyor. Güller soluyor ama onlar sadece arı maması. Esas bitki kuruyor, görünüşü çirkinleşiyor ama ölmüyor. Fırtınalara dayanıyor. Hiç ummadığınız bir anda emdikleri üç damlacık suyla bir anda dirilip yeniden büyüyorlar.”

“Güller solar. Ölürler. Annem bunun kanıtıydı.” Sola dönüp basamaklara yöneldi.

“Annenizin hiç desteği yoktu. Hayatını cehenneme çeviren bir kocası ve acı çeken bir oğlu vardı. Bunlar hayat enerjisini tüketiyordu. Siz kurtulduğunuzda direnmeyi kesti. Bir gece odasına gitti ve her şey bitti. Pes etti. Finley onunla aynı durumda değil. Onun için canını verebilecek bir eşi var. Cehenneme hapsedil-

miş olabilir ama desteğinizin onunla olduğunu biliyor. Ayrıca o solmayacak. Ölmeyecek. Zayıflayabilir, çirkinleşebilir, kafayı yiyebilir ama birkaç damla su bulduğu anda yeniden dirilir. Bekleyin de görün. İblis Kral'ın bütün bahçelerini ele geçirir. Bu gül benzetmesinin bokunu çıkardım ama bana kulak verin. Finley bize geri dönecek. Kafesinden kaçabilecek birisi varsa o da Finley'dir. O kadın bu yıkıma uğramış krallığa bile can verdi."

Efendim kapısının önünde geniş sırtını dikleştirerek durdu ama omuzları hafifçe çökmüştü. Meselenin nereye varacağından emin olamadığımdan hemen arkasında durdum. Bu konular benim için yeniydi. Evet, daha önce de moral konuşması yaptığım olmuştu ama asla bu kadar coşkulu bir konuşma yapmamıştım.

Gerçi o da Finley'ye karşı kendini teklif etmek gibi bir fikirden ilk kez söz ediyordu.

"Ona iki ay daha vereceğim. O zamana kadar geri dönmemiş olursa İblis Kral'ı çağıracağım ve durumun kontrolünü ele alacağım."

"Dört ay," dedim ama ikimizin de dört ay daha o işkenceye dayanabileceğinden emin değildim. İşin aslı Finley dayanabilirdi. O hepimizden daha güçlüydü. "Ona dört ay daha verin. O zamana kadar bir şeyler yapacağından eminim. Sadece zamana ihtiyacı var. Bunu hissedebiliyorum."

Bana bakacakmış gibi başını hafifçe yana çevirdi. "Üç. Üç ay daha. O kadar."

İtiraz etmek, yalvarmak ya da belki sadece bağırarak için ağzımı açtım. Artık ne yaptığımı ben de bilemiyordum ama efendim içeri girdiği gibi kapıyı yüzüme kapadı.

"Lanet olsun." Arkama dönüp koridorda koşmaya başladım. "Bir dakika, neden koşuyorum? Bir yere mi yetişmem gerek? Ne halt ediyorum ben yahu?"

Koridorda efendimin uşağını göğsünü şişirmiş, sırtını dikleştirmiş, küstah bir ifadeyle bana doğru gelirken görünce yavaşladım. Üstünde beyaz yelekli ve eski tarz beyaz papyonlu

özel dikim bir takım elbise vardı. Prens'in esas uşağıydı ve öldürülmemesinin ya da yakalanmamasının tek nedeni ortalarda görünmemek için her gece kalede ya da ormanda bir yerde gizleniyor olmasıydı. Cesaretine hayrandım doğrusu.

"Moral konuşmasına ihtiyacı var," dedim yanından geçerken. "Aklından çılgınca fikirler geçiyor."

Yanımdan geçerken dönüp bana bakmadı bile. Buna şaşırmadım. İşlerini iyi yapmayan insanlara ayıracak bir saniyesi bile yoktu ve onun gözünde kalenin büyük kısmı işini iyi yapmıyordu.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" diye sordu Maxine merdivenin dibinde. Sağ elinde nakış işi vardı. Belli ki hobisine ayırdığı günlük süre sona ermişti.

"Tanrıça suratıma yumruk atsın ki şu anda partilerden daha önemli meseleler var, Maxine!" dedim. Efendim beni duyabilecek mesafede olmadığı için birden öfkelenmişim. Hayır, öfkemi Maxine'den çıkarmamalıydım ama bir keresinde çayına tuz koymuştu, böyle şeylerde hafızam çok iyiydi. "Hem etrafta sadece iki orta seviyede güce sahip iblis kaldı, onlar da beni havaya sokacak kadar becerikli değiller. Geriye bir tek siz salaklar kaldınız. Kabalık etmek istemem ama hepinizden usandım. Açıkçası, bu siktiğim at yarışından sıkıldım."

"Bir at becerme yarışı mı yapmak istiyorsun? Ne?" dedi hayretle.

Birkaç basamak çıkmıştım ki elimi tırabzana koyup dalga mı geçiyor diye arkama baktım.

Hayır. Şaşkın, tiksiniş ve merak dolu ifadesi söylediklerimin bir tek o kısmını duyduğunu kanıtlıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var, Maxine." Tekrar merdivene döndüm. "Ama bunu nakış işinde bulamazsın."

"Sen git de bir sünger yala."

"Bir başka partiye gitmektense kesinlikle onu yapmayı yeğlerim. Yüce tanrıça beni çarpsın, bu kalenin tamamı sapkın. Yüzde yüz sapkın."

Leala kulede Finley'nin giysilerini dolaptan çıkarmış düzeltiyor, silkeleyip tekrar yerleştiriyordu.

"Leala," dedim içeri girerken.

İrkilip irice açtığı gözlerle bana baktı. "Ay!" Oflayıp elini kalbine götürdü. "Hadriel. Geldiğini duymadım, kusura bakma."

"Tamam, tamam. Dinle..." Volta atmaya, ellerimi açıp kapamaya başladım. "Pekâlâ, kulağa çılgınca gelecek ama..."

Dolaptan bir elbise daha çıkardı, şöyle bir silkeleyip kırıklığını düzeltmeye çalıştı. "Bunu ütülemem gerek."

"Lanet olsun, Leala!" Ona döndüm. "Ciddi bir konu bu!"

"Hayır, Hadriel. Sadece histerik bir hâlde saçmalıyorsun."

Başımı yana eğdim. Haklıydı. Volta atmaya geri döndüm.

"Efendim Finley'nin karşılığında İblis Kral'a kendini teklif edeceğini söyledi."

Hareketleri yavaşladı. "Ne dedin?"

"İnanamadın, değil mi? Çılgınca bir fikir. Ona üç ay verecek, sonra da değiş tokuş teklif edecek." Durup tekrar ona döndüm. "Finley'nin üç ayı olabilir –üç senesi de olabilir– ama efendimin bu kadar zamanı yok. Bu durum onu hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiliyor."

"Hepimiz kırılma noktasındayız, Hadriel. Onu daha iyi tanıyanlarımız için durum daha da zor. Kısa süre önce Finley'nin ailesini ziyaret ettim. Ormanda geçitleri arıyorlar. Erkek kardeşi Hannon onu kurtarmayı kafaya koymuş. Bir ekip olduklarını, Finley'nin bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğini söyledi. Artık beklemeyeceklermiş."

Bir an dilim tutulmuş gibi ona baktım. "Ne diyorsun sen?"

"Hayvanı serbest kalmış ama şekil değiştiremiyor. Prens ona yardım etmeye çalışmış ama sonuç alamamışlar. Sanırım hayvanının tatlı dille ortaya çıkması için daha deneyimli birinin yardım etmesi gerek ama Prens bile..."

"O konu hiç umurumda değil. Sen Hannon'ın Finley'yi kurtarmaya gideceğini mi söylüyorsun?"

“Şekil değiştirmemiş ama hayvanını hissedebiliyormuş. Baskılama onu erkilemiyor. Belli ki hayvanı bunu yapabileceğine karar vermesine yardım etmiş.”

“Neymiş hayvanı?”

Boş boş yüzüme baktı. “Az önce sana...”

“Tamam, tamam, anladık. Henüz bilmiyoruz.” Elimi sallayıp lafını geçiştirdim. “Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

İç çekip başını hafifçe iki yana salladı. “Ona yardım etmeyi isteyip istemediğime karar verdikten sonra.” Elbiseyi dolaba astı ve başka bir elbise almadı. Omuzları çöktü. “Ben de üç ay dayanamam. Bir şey yapmadan duramam. Ne diye gitmesine izin verdik ki?”

Ellerimi havaya kaldırıp sonra indirdim. “Ne kadar tipik bir durum,” diye homurdanarak pencereye doğru gidip kararan göge baktım. “Aslında o heybetli... iyi yürekli adam fikrimi çaldı.”

“Nasıl yani?”

Başımı iki yana sallarken resmen boğazıma bir yumru oturdu. “Salağın tekiyim ve bunu yapacak cesaretim yok. Ya öleceğim ya da Finley’nin yaptığı şeyi berbat edeceğim ama...”

Ona döndüm. Gözlerimle suratıma tokat atması ya da ağzıma bir vibratör sokması için yalvardığımın farkındaydım, ne şekilde olursa olsun beni susturmasını istiyordum ama sözcükler yine de ağzımdan çıkıverdi.

“Geçitlerin yerini biliyorum. Yani sayılır. Lanet olsun, Finley’ye gideceğim. Başka çarem yok. Gitmem gerek.”

Gözleri doldu. “Geçitlerin yerini bildiğini biliyorum. Her sarhoş olduğunda ağzından kaçırıyorsun. Eninde sonunda bu kararı vereceğini de biliyordum. Ama bu kararı verdiğinde ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu gerçekten de çok kötü bir fikir, Hadriel.”

"Hadi canım. *Tabii* ki çok kötü bir fikir, Leala. Oraya giderek ona ne faydam olacağını bile bilmiyorum. Büyük olasılıkla her şeyi mahvedeceğim. Ama... Finley'yi gitmeye ben ikna ettim."

"Hayır, etmedin."

"Ama bunu başarabilirmiş gibi konuştum. Gitmem gerek. Üç ay sona ermeden onu geri getirmeliyim."

"Şimdi Hannon da sana yardım edebilir."

Başımı onayladım. "Kesinlikle yardım edebilir. O benden çok da cesur."

"Zorda kaldığında savaşmayı da biliyor olabilir."

"Öyle mi?"

Yüzünü buruşturdu. "En ufak bir fikrim yok. Öyle dersem sana cesaret veririm diye düşündüm." Gözyaşları yanaklarından sicim gibi akarken bana baktı. "Ben savaşmayı bilmiyorum."

"Ben de."

"Ama sen gidersen ben de giderim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bunu yapma. Bu sorumluluğu üstüme yükleme. Buna kaltaklık derler, Leala. Kabul edemem."

"Sen gidiyorsan ben de gidiyorum. Gitmezsen de ödleksin demektir."

"Ne diyorsun?" dedim çileden çıkmış hâlde. Ama sonra boktan pantolonum derimi kaşıdırınca, "Sence o salak terzinin gitmesini sağlayabilir miyiz?" dedim. "Bana bu aptal giysileri diktiği bütün zamanları burnundan getirmek istiyorum. Bunu kasıtlı olarak yapıyor! Biliyorum. Çünkü o, bu kadar boktan giysiler dikemeyecek kadar iyi bir terzi. Onu bir iblisin önüne atıp, 'O pantolonların cezası bu işte!' demek istiyorum."

"Ne zaman?" dedi alçak sesle.

Birden kupkuru kesilen boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım ve başımı iki yana salladım. "Sanırım Hannon ne zaman hazır olursa. Şimdi müsaadenle gidip kustumam gerek. Sonra da ayakta duramayacak kadar içmeliyim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HADRIEL

Leala ve ben çok büyük ihtimalle tarihin en kötü kararını verdikten bir hafta sonra, hizmetçi kıyafetimle bir ağacın arkasına gizlendim. Bu seferki, sallanan aletimi örten gerçek bir hizmetçi kıyafeti idi. Leala aptal gibi davrandığımı, Hannon ise çok komik göründüğümü düşünüyordu. Ama vasat görünmeyi çok iyi biliyordum ve bu, yakalandığımızda üstümde olabilecek en uygun kıyafetti. Çünkü kesinlikle yakalanacaktık. Alternatifi öldürülmekti. Bu korkunç fikre gayet uygun bir son olurdu ama planımızda ölmek yoktu. Elbette bu, birçok bilinmeyene bağlı bir plandı.

Öncelikle, tercihen iblis şatosunda çalışan birkaç iblis bulmamız gerekiyordu. Onları geçidin hemen diğer tarafında bulacağımızı umuyordum. Düşündüğüm gibi olmazsa ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu.

Sonra aniden orada belirmemizden korkmasınlar ya da bizi ânında öldürmeye kalkışmasınlar diye sakar ve şapşal gibi davranacaktık. Bizi öldürmeye kalkıştırlarsa ama biz onları önce öldürürsek... plan bozulurdu. ("Biz" derken elbette Hannon'ı kast ediyorum. Leala ve ben birini öldürecek kadar donanımlı değildik.)

Bir sonraki iblis dalgası da bizi öldürmeye kalkışabileceği için hızla uygulayabileceğimiz bir B planı da olmalıydı. Sonuçta

durum lehimize olmayacaktı. Bir adamla ödleğ arkadaşlarının koca iblis sürüsüne karşı pek bir şey yapması mümkün değildi.

Yakalandıktan sonra bizi şatoya götürceklerini ve Finley'i tıktıkları zindana atacaklarını umuyorduk. Hannon bizi götürebilecekleri başka bir yer olmadığını düşünüyordu. Sığ bir mezar dışında tabii. Neler yapabileceğini iyice araştırmıştı, bu konuda ona güvenmek zorundaydık. Zaten elimizde ona güvenmekten başka bir seçenek de yoktu.

Finley'nin zindanda olmadığını öğrenirsek... B planı devreye girecekti. Ya da C planı... ya da o âna kadar belki de bir F planı düşünecek duruma gelmiş olurduk.

Uğraşsak bundan daha kötü bir fikir bulamazdık. Aslında yalnızca riski göze alacak ve ölmemeye çalışacaktık. Zaten Finley de bunca zamandır bunu yapıyor olmalıydı.

En azından tek başına olmadığını bilecekti. Efendim eskinden daha umutlu olmasa bile planımızı onaylamıştı.

"O nerede?" diye fısıldadım öndeki ağacın arkasına gizlenmiş olan Leala'ya. Botlarına kadar kapkara giyinmişti ve sarı saçları çamur kaplıydı. Çamurun neden gerekli olduğunu anlayamamıştım ama benim üstümde de hizmetçi kıyafeti vardı. Onu yargılayamazdım.

Başını hafifçe iki yana sallarken yan tarafta bir şey kükredi. Kısa bir süre sonra *küt küt küt* diye sesler duyduk.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Sırt çantamı sıkı sıkı tuttum.

"Efendimizin bu saate kadar ormanın bu kısmını hallettiğini söylememiş miydin?" dedi Leala alçak sesle.

"Genellikle öyle yapar ama Finley için kötü bir hafta oldu, efendim tükenmiş durumda. Hem bizim için buraya bir kırmızı halı serecek hâli yoktu herhâlde. İstedığımız son şey dikkat çekmek..." Yaratık tekrar kükreyince donakaldım ve yine o garip *küt küt küt* sesleri duyuldu. "Uzaklaşıyor. Efendim onu yakalar. Ya da köylülerden biri halleder. Şekil değiştirebildikleri için ormanı korumak konusunda çok dikkatli..."

"Biliyorum, biliyorum, *şışt*."

Leala ağacın diğer tarafına bakarken dişlerim birbirine çarpmasın diye çenemi sıktım. Tehlike bize yaklaşıyorsa son sürat kaçabileyim diye ben de ağacın diğer tarafına baktım. Hava karanlıktı ama ay ışığı üstümüzü örten ölü ve çarpık ağaçların arasından sızıyordu. O eğri, mahvolmuş ağaçlar her yeri kaplayarak iblis krallığına açılan geçit olduğunu umduğum şeyi gizliyordu. Hiçbir zaman ormanın o kadar derinlerine girmediğim için geçitlerin tam olarak hangi noktada olduğunu bilmiyordum.

"İşte, orada!" Leala ağacın arkasından koşarak çıktı ve bir okçu birliğinin saldırısı altında kalmışız gibi eğildi.

Aptal olmadığımı için ağacın diğer tarafına eğilip onun baktığı yöne baktım. Gerçekten de Hannon üstüne dar gelen bir tişörtle ay ışığının aydınlattığı alanda yürüyordu. Altında eski, bol bir pantolon ve büyük ihtimalle tabanı deliklerle dolu botlar vardı. Sade, masum, iyi yürekli ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Çok da cesur olduğunu umuyordum çünkü Leala ve ben bu konuda çok beceriksizdik.

Ağacın arkasından çıkarken üstümdeki kıyafetin beni ne kadar aptal gösterdiğini düşünmemeye çalıştım. Hannon beni ânında fark etse de tepeden tırnağa süzmeme nezaketini gösterdi. Ne giymeyi planladığımı söylemiştim ama üstümde görmemişti. Planın görsel açıdan etkileyici kısmı da buydu zaten.

Diğer taraftaki iblislerin de şaşıracağını umuyordum.

Ben ona yaklaşıırken Hannon başıyla selam verdi. Yaratık yeniden kükredi ama hâlâ uzaklaşıyordu. Hannon zerre kadar endişelenmemişti, dönüp o yöne bakmadı bile.

Kesinlikle cesurdu. Güzel.

"Karşı tarafa geçebileceğimizden emin misin?" diye sordu. Kızıl saçları başının etrafını alevler gibi sarıyordu. "Köyümüzün karşı tarafındaki ormanda—iblislerin olmadığı normal ormanda—onu aşmaya çalışan herkesi öldüren bir bariyer var."

"Evet... Karşıya geçebiliriz."

"Emin değil," dedi Leala. "Efendimiz geçemedi ama o lanetin odak noktası olduğu için geçemediğini düşünüyoruz. Biz sadece çapraz ateş arasında kalanlarız."

"Beni gammazladığın için teşekkürler, canım. Çok sağ ol." Kaşlarını çatarak Hannon'a baktım. "Şey, aslında karşıya geçebileceğimizden emin değilim. Ama Finley ve... sizin köyden alınan şu diğer adam geçtiler. Karşı tarafa geçmemizi engelleyen bir büyü olsaydı onlar da girmekte zorlanırlardı diye düşünüyorum."

"Denemeye değer," dedi Hannon belindeki kemeri sıkarak. O anda belinden sarkan iki kını fark ettim. Biri bir balta için olmalıydı, diğeriyse...

"Mutfak bıçağı mı o?" dedim belini işaret ederek.

Nereyi işaret ettiğime bile bakmadı. "Ever. Henüz şekil değiştiremiyorum. Silaha ihtiyacım var."

Üsteleyecektim ama... Mutfak bıçağı da işe yarar diye düşünüp sesimi çıkarmadım. Leala'yla yanımızda hiçbir şey yoktu. İkimiz de silah kullanmayı bilmiyor ve yanlışlıkla kendimizi öldürmek de istemiyorduk. Ya da yakalandığımızda bizden daha bilgili kişiler tarafından o silahların bize karşı kullanılmasını istemiyorduk. İşe yarar tek silahımız hayvanlarımızdı.

"Tamam, bu işi yapıyor muyuz?" Etrafıma bakındım ve hayatta kalma içgüdüm devreye girmeden yürümeye başladım.

Neyse ki onlar da peşimden geldiler. İki büyük ağacın arasından geçip yapraklarla kaplı zemini taradım. Her yer dikenli çalılıklarla doluydu ve birçoğu av hayvanları tarafından ezilmişti.

Hayır, av hayvanları tarafından değil. Yaratıklar tarafından.

Yürümeye devam ederken ormandaki patikalar ezilmiş bitkilerle kaplı geniş bir yola açıldı. İleride parlak mor renkli bir pus vardı, kesin olarak öleceğimizi ya da kurtarma girişimine başlamak üzere olduğumuzu işaret ediyordu.

"Tamam, plan nedir?" dedim.

"Planı biliyorsun, Hadriel," diye fısıldadı Leala. Parıldayan pusa biraz daha yaklaştı. "Planı sen yaptın."

"Evet, canım ama o kadar korkuyorum ki şu anda zihnim bomboş ve altıma etmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Şuradan gide..." Hannon aniden sustuğunda dehşet içinde nedenini anladım.

Pusun içinden dört ayağı üstünde yürüyen devasa bir yaratık çıktı. Ön ayaklarında korkunç, sivri siyah tırnaklar vardı, arka ayaklarıysa toynak gibiydi. Boynuzlu bir kafası, sivri dişleri ve parıldayan kırmızı gözleri vardı ve sırtına doğru kıvrılmış uzun kuyruğuyla büyüme büyüğü yapılmış bir kurdu andırıyordu. Kuyruğunun ucunda lanet olasıca bir surat daha vardı. Kâbuslarım bu görüntüyle tamamlanmıştı.

"Siktir," dedim titreyen sesimle.

Yaratık bizi tam Hannon ve Leala harekete geçtiğinde gördü. Hannon baltasını çıkarıp fırlattı, balta havada döne döne uçtukten sonra yaratığın kafasına saplandı ve yaratık öne atıldı.

Leala çılgık çılgına oraya buraya koşuyordu. Ben de salak gibi onları izliyordum.

Hannon bıçağını çekti, yaratıkla teke tek savaşmaya hazırlandı ama balta etkili olmuştu. Yaratığın bacakları boşaldı, yere devrildi ve kayarak Hannon'ın ayaklarının dibinde durdu. Hannon gayet sakin bir ifadeyle ona bakarken Leala sağa sola koşmaya devam ediyordu. Yüzüm korkudan kaskatı kesildiği için ağzımın kenarından biraz salya aktı. Hannon bıçağını kınına zarıfçe soktu ve eğilip baltayı yaratığın kafasından çıkardı.

"Leala, canım, salak gibi koşmayı kes artık." Onu kolundan yakaladıktan sonra salyamı sildim.

Hannon baltasını temizleyip kınına yerleştirdi. Geçitten başka bir şey daha fırlayabilirmiş gibi bakışlarını oraya dikmişti.

Belli olmazdı. Şimdiye kadar bütün yaratıkların geldiğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım.

"Tamam, peki. Süpersiniz, arkadaşlar." Ekibimize biraz yardım etmem gerektiğini düşünerek onlara aferin manasında başparmağını kaldırdım. Bu moral desteğiyle yetinmeleri gerekiyordu.

Leala yaratığın çevresinden dolanıp (öldüğünü umuyorduk) yanıma geldiğinde nefes nefeseydi. Artık ekibimizin cesur kahramanı olduğu kesinleşen Hannon, ucunda surat olan kuyruğun yanındaki bize yaklaştı. Yaratık hâlâ çenesini açıp kapıyor, ufak sivri dişlerini gösteriyordu.

"Bu ne böyle?" diye fısıldadım Leala'nın elini tutarak.

"Cidden," dedi.

Geçidin önüne varıp durduğumuzda Leala beni hafifçe dürttü. Önce benim girmem gerekiyordu.

"Sanırım kurt formunda girmeliyim," dedim hemen.

Hayır, dedi gerzek kurdum.

"Gir. Ben arkadayım." Leala beni bir kere daha dürttü.

"Lanet olsun." Kelime dağarcığımı genişletmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp Hannon'dan bana güç vermesini diledim ve nefesimi tutup geçide daldım. Cesaretinizi kaybetmemek için neden korkuyorsanız onu çok hızlı yapmanız gerekirdi.

Etraf bir anda değişti ve ormanın yerini ürkütücü bir baraklık aldı. Botlarım yapış yapış çamura saplanınca tabanlarımdan içeri su girmeye başladı. Ay ışığı bulanık suları yer yer aydınlatıyordu. Yolda bazıları toprakta, bazıları suda olan çalılıklar ve dalları olmayan incecik ağaçlar garip açılarda eğilmişti.

Başka neler var diye etrafıma bakınırken Leala bana arkadan çarptı.

Biraz ileride, üç kambur figür suya benzer parıltıdan bir patikada ilerliyordu. Tahta bir yılanı andıran büyük bir tekne nehir gibi bir şeyin üzerinde sallanıyordu. Etrafımızda içine bir sürü tuhaf görünümlü yaratık tıklmış kocaman, devasa kafesler vardı.

Hannon Leala'ya arkadan toslayınca öne doğru tökezledim. Böylece atmak istemediğim bir adımı atmış oldum ve ayağım yola çarpınca ayak parmaklarım iyice ıslandı.

"Affedersin," diye fısıldadı Leala. Sesi bu sessiz, ıssız yerde fazla yüksek çıkmıştı.

"Hay aksi."

En azından bu sefer yine *Lanet olsun* dememiştim.

Yanımızda bir yaratık kükrediğinde sırtı kambur figürlerden biri ağır ağır bize döndü.

"Başlıyoruz," diye fısıldadım.

Sonra, yüksek sesle, "Eyvah," dedim ve kıvrandım. Arkamda başkaları olmasaydı dönüp geçitten geri kaçacaktım.

İlk kişi yavaşlarken yanındaki arkasına dönüp bize baktı. En sonunda üçüncüsü de bize döndü ve üçü birden durdu.

"Ah, olamaz!" dedi Leala abartılı bir tavırla.

"Git de oyunculuk dersleri al," diye fısıldadım.

"Bunu kasık biti varmış gibi kıvranan adam mı söylüyor?"

"*Kasık biti kıvranması* daha farklıdır, Leala. Nerede yaşıyorsun sen?"

Hannon öne çıkınca elimize geçitten geri kaçmak için fırsat geçti. Artık güvenli bir yere kaçmak için bir sürü nedenimiz vardı ama bunu yapamazdık çünkü A planının (yani tek planımızın) işe yaraması için yakalanmamız gerekiyordu. Kambur figürler henüz bize doğru koşmaya başlamamışlardı. Hatta yavaş yavaş bile yürümüyorlardı.

"Mahsustan saldıracam," diye mırıldandı Hannon. "Siz arkamdan gelin."

"Hayır... Ürküp bizi öldürmeye kalkışabilirler!" diye fısıldadım telaşla ama çoktan mutfak bıçağıyla koşmaya başlamıştı.

En azından iri yarı vücudu dışında "savaşçı olmayan" biri izlenimini veriyordu.

"Lanet olsun," dedim. Ne diyebilirdim ki? En sık kullanılan küfür buydu. "Tamam, tamam. Hadi ileri!"

“Önce sen!” dedi Leala.

“Lanet olsun!” Bir silahım olmadığından ve şekil değiştirmek için giysilerimi çıkarmak zorunda kalmayayım diye bağırarak Hannon’ın peşinden koştum.

Üç figür hâlâ bize bakmaya devam ettiği için Hannon’ın bu tepki karşısında ne yapacağını bilemez hâlde biraz yavaşladığını gördüm.

“Tamam, ben hallederim!” Suları yararak ilerledim, sonra da iki buklüm koşmaya devam ettim. Onlara yaklaştığımızda üç figür nihayet hareketlenmeye karar verdi. Tam o sırada dramatik bir tavırla tökezleyip yere kapaklandım.

Bunu beklemeyen ya da belki de Leala’dan ve benden daha iyi bir oyuncu olan Hannon ayaklarıma takılıp üstüme düştü.

“Beni bıçaklama,” diye bağırdım. Yüzüm yere çarpınca yanağım çamura bulandı. “İğrenç.”

“Hayır, bizi yakalamayın!” diye bağırdı Leala. Ayaklarımıza *takılmadı* ama o da iğrenç çamurların arasına daldı. Zemin çürümüş et gibi kokuyordu.

Kambur figürler ağır davransalar da *nihayet* harekete geçtiler. Biri eğilip kafama *küt* diye bir şey indirince beynime bir titreşim yayıldı. İnleyip birden yere serildim çünkü ölü taklidi yapmak darbe indirmelerini önlemenin en iyi yoluydu.

Hannon’ın da inlediğini duydum ama ölü taklidi yapmak yerine intikam alacakmış gibi gerildi.

“Direnmeden geleceğim,” dedi Leala hâlâ o yüksek, abartılı ses tonuyla. Oyunculuk tutkusunu *kaybetmediği* belliydi. “Hepimiz direnmeden geleceğiz.”

Hannon yine inledi. Leala ona tekme atmış olmalıydı.

“Onları götürelim mi yoksa öldürelim mi?” diye sordu kamburlardan biri. Eski botları çamur ve pislik içindeydi.

“Kral evcil hayvanları sever. Şuradaki güzel. Diğeri de sağlam yapılı.”

Benden söz etmemelerine alınmamaya çalıştım.

“Alın onları,” dedi üçüncüsü ayağa kalkıp. Birileri beni tutup kaldırdı. Ölü taklidi mi yapsam yoksa beni taşımalarını sağlamak için yaralanmışım gibi mi yapsam karar veremedim. En sonunda fazla sorun yaratmamaya karar vererek aşırı hâl-sizmişim gibi davrandım.

Bizi kaldırıp tekneye atıldılar ve sonra ellerimizi arkadan bağladılar. Kısa bir molanın ardından ağır ağır geçide gittiler ve diğer tarafa bir yaratık daha yolladılar.

Teknede beklerken onlar bizimle ne yapacaklarına karar verene kadar Hannon'ın onları üç kez öldürülmüş olabileceğini fark ettim. Hannon onlara yaklaşıırken öne mi, geriye mi adım atacaklarına karar verene kadar hepsini öldürebilirdi. Bir an planımı değiştirmiş olmam gerekirdi diye düşündüm.

Ama sonra biri arkada, diğer ikisi ortada ve önde olmak üzere tekneye bindiler ama motor olmadığını fark ettim. Direkte bildiğimiz yelkenlerden vardı ama bunlar durgun bataklıkta pek işe yaramazdı. İblis ellerini arka taraftaki masayı andıran şeyin üstüne koydu ve tekne bir anda canlandı. Tekneyi iblis büyüleriyle çalıştırıyorlardı.

“Belki de tekne yapmamız ya da yanımızda kürek getirip iblis şatosuna saldırmamız daha iyi olurdu,” diye mırıldandı Leala kulağıma. Yan yatmıştı, bana dönüktü.

Ama şatoya varmamız tam beş gün sürdü çünkü başka yaratıkları götürdükleri kampın bulunduğu adada uzun bir mola verdik. Şatoya saldırma planının zaten işe yaramayacağını fark ettim. Kocaman bir ordu olmadan mümkün değildi. Bizimse öyle bir ordumuz yoktu. Birkaç çaresiz, formdan düşmüş şekil değiştiren ve bir grup yeni, deneyimsiz ejderha, korunaklı kalelerdeki iblis ordusuna karşı pek işe yaramazdı. Bunu yapmanın tek yolu içeri girmekti. Finley'ye ulaştıktan sonra hep birlikte dışarı çıkmalıydık.

Ama bu imkânsız olabilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

FINLEY

G arip bir karmaşa beni uykumdan uyandırdı. Yüzüstü yere uzanmış, yanağımı taşa dayamıştım, şakağıma saman sapları batıyordu. Bir asker birini almak için geldiğinde kıpırdamak zorunda kalmayayım diye gözlerim basamakların olduğu tarafa dönüktü. Alınan zavallıya moral vermek bizim görevimizdi ama artık bunun bir anlamı yokmuş gibiydi. Hayatımız kırbaç seansları ve partilerden ibaretti. Bana gelince, yeni biri tenimden yayılan “leş kokuyu” silmeyi deneyebilsin diye Dolion’un huzuruna çıkarıldığım eğlenceli günler geçiriyordum. Hepimiz buna alışmıştık artık.

Ya da belki ben alışmıştım. Diğerleri kesinlikle ben devreye girmeden çok önce alışmıştı.

Tek iyi haber, iblislerin bağımızı etkileyeceği konusunda endişelenmeyi bırakmış olmamdı. Çünkü etkileyemiyorlardı. Bu arada Nyfain’in kokusunu nasıl hafifletebileceğimi çözmüştüm ama... bunu yapmıyordum. Siktirip gidebilirlerdi.

Endişelendiğim tek konu zamandı. Askerler beni güç yaydığım için seviyorlardı. Bu yüzden beni öldürmelerini beklemiyordum ama davetlere, özellikle de bunların ardından düzenlenen partilere gidemediğim için kurtlarla ya da perilerle görüşemiyordum. Diğer ejderhalar bir araya gelip toplayabildikleri bilgileri birbirlerine aktarmaya çalışıyorlardı ama onlar da çoğu zaman

diğerlerinden ayrı tutuluyordu. Her şey çok ağır ilerliyor, zamanım daralıyordu.

Bunu Nyfain’de hissettiğim değişimden biliyordum. Duygularının yoğunlaştığını, büyük bir şey yapmaya hazırlandığını hissediyordum. Büyük ihtimalle aptalca bir şeydi.

Zaman geçiyordu.

“Bu kadar sert davranmanıza gerek yok. Ölü taklidi yapmaktan mutluydum!”

Ses basamaklardan aşağı doğru açık alanda yankılanıp zihnimin köşesine ulaştığında birden kalp atışlarım hızlandı.

“Burası ne böyle? Yukarıdaki oda çok güzeldi. Burayı inşa edenler şatonun geri kalanına özen göstermemeye mi karar vermişler? Lanet...”

Çamur ve kir içinde iki ayak görüş alanımda belirdiğinde başımı kaldırdım. Ayakların sahibi tökezledi ama yere düşmeden doğruldu. Sonra iki çıplak diz ve çamura bulanmış bir hizmetçi kıyafeti içindeki vücudunun geri kalanını gördüm.

Kalbim duracak gibi oldu. Koyu kahverengi dağınık saçları ve kirli sakalıyla yüzünü ilk başta tanıyamadım. Kesilmemiş ve düzeltilmemiş ince bıyığı uzamıştı.

Hadriel.

Demek benim için gelmişti... Hem de söz verdiği gibi hizmetçi kıyafeti içinde.

Gözlerim dolarken kahkahalarla karışık hıçkırıklar arasında vücudum sarsıldı. Sonra sadece hıçkırıklara boğuldum. Onu gördüğüme çok mutlu olmuştum ama burada olmasını istemiyordum. Zindanın bu bölümünde hayatta kalamazdı. Burası onun için ölüm fermanı demekti.

“Geri dön,” demeye çalıştım ama kiminle konuşuyordum ki? Artık çok geçti. Buradaydı. Ama... neden? *Nasıl?*

Arkasına baktığında, ellerinde kelepçe olmadığını gördüm. “Yürüyorum, kırmızı cübbeli gerzek. Yürüdüğümü görmüyor musun? Arada sırada bir havuç yersen sen de önünü görürsün.”

Sırtını dikleştirip hizmetçi elbisesinin ön tarafını düzeltti. Yere kurumuş çamur parçaları düştü. "Önce o lanet olasıca ürkünç köprü... Orası neydi öyle?" diye mırıldandı basamakları inerken. "Neden siz pislikler birbirinize benziyorsunuz? Neler oluyor burada? Birbirinize benzemek *istiyorsanız* neden böyle çirkin bir ortak tema seçtiniz?"

Arkasındaki Başçavuş onu bir kez daha dürtükleyince Hadriel iki basamak aşağı sıçradı.

"Hah! İyi denemeydi gerzek. Bu sefer kafa üstü yere çakılmadım."

"Şişşt." Leala kurumuş çamurla kaplı darmadağın saçları ve ince vücudunu saran simsiyah giysilerle arkasından indi. Tereddütlü bir gülümsemeyle gözlerini kısarak arkasına baktı. Arkasındaki askerin elinde kırbaç vardı ama kullanacakmış gibi gözükmüyordu. İkisinin zararsız olduğunu anlamışlardı.

Sonra dünyam tepetaklak oldu.

"Hayır." Gözyaşları yanağımdan aşağı süzölmeye başladı. "Lütfen, hayır!"

Basamaklardan son olarak sert ve kararlı bir ifadeyle Hannon indi. Belinden ikisi de boş olan iki kın sarkıyordu. Aşağı indiği anda yan yana dizilmiş hücrelere baktı ve beni hemen gördü.

Kalbim sıkıştı. Etrafımın güçle çevrildiğini hissettim.

"Lanet olsun, Hannon." Ayağa kalkmaya çalışırken yanlışlıkla bir Everlass bitkisine çarptım. Artık bu bitkiler benim hücremde yetişiyordu ve görevime ısrarla devam etmeme yardımcı olmadıklarını söylesem yalan olurdu.

"Git." Başçavuş, Hadriel'i hücrelerin arasındaki koridora itti.

"Bana her dokunduğunda içimden düş almak geliyor." Hadriel, Başçavuş'a sert bir bakış atıp omzunu silkti ve hem çok komik hem de çok rahat bir tavırla zindanın ortasına ilerledi. Yine aynı anda gülüp ağlamaya başladım.

Leala da Hannon da geride kaldılar ama muhtemelen iri yarı olduğundan Hannon'ın ellerinin arkasında kelepçeli olduğunu

fark ettim. Nereye geldiğinden emin değilmiş gibi omuzlarını sarkıtmıştı. Kıpırdamadan ve büyük bir sabırla neler olduğunu izlerken her şeyi sakince kabullendiğini hissettim. Belli ki bu sakin hâli askerlere ve belki onlardan önceki askerlere onun tehlikeli olmadığı izlenimini vermişti. Böylece onu basamaklardan aşağı itmemişlerdi.

Üçü arasından en çok Hadriel'e dikkat etmeleri gerektiğine karar vermişlerdi.

Daha çok gülüp ağladım.

Micah her zaman yaptığı gibi kollarını parmaklıkların arasından çıkarınca bu hareket Hadriel'in dikkatini çekti. İrkilerek diğer tarafa geçti ama bu sefer de hücresinin ortasında ona bir hayalet görmüş gibi bakan Tamara'yla karşılaştı.

"*Lanet olsun,*" dedi inleyerek, hemen alanın ortasına kaçtı. "Lütfen bana bu kısmın ejderhalara ait olduğunu söylemeyin."

Askerlerden biri elinde bir kırbaçla öne çıktı. Kolunu havaya savurunca Hadriel'e kaçması için bağırarak istedi ama gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Şırak.

Kırbaç Hadriel'in ön tarafında bir yere isabet etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, pis böcek! *Ahh!*" Hadriel geriye doğru sendeleyerek popo üstü düştü ve asker öne adım atınca yan yan kaçmaya çalıştı. Elini öne uzattı. "Hayır! Bu kadar yeter. Ölü taklidi yaptım! *Ölü taklidi yaptım!*"

"Dur." Başçavuş duvardan uzaklaşıp kırbaçlı askere yaklaştı. "Bırak onu. Güçlü değil, sadece dili uzun. Diğerlerinden birini dene."

"Evet, evet," dedi Hadriel nefes nefese. Arkasına dönüp bana doğru emekledi. "Evet, kızı kırbaçlayın, kırbaçlardan hoşlanan o."

Parmaklıklara sürünüp parmaklarını demirlere dolayarak Hadriel'in bana yaklaşmasını izledim. Kırbaç şak etti. Leala

çığlık atarken başımı kaldırıp ona baktım. Kalbim sızladı. Ama sonra, "Hımm, evet, harika. Biraz daha aşağı," dedi.

Leala yan dönüp poposunu uzattı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ama sesi bundan zevk alıyormuş gibi çıkıyordu. Büyük ihtimalle alışık olduğundan daha sert bir darbe almıştı ama hayatta kalma güdüsüyle bozuntuya vermemeye çalışıyordu.

Asker donakaldı, kırbaçlı elini hafifçe indirip Başçavuş'a baktı. Ejderhalar parmaklıklara yaklaşıp, şok içinde olanları izliyorlardı.

"Resmen. *Âşık*. Oldum," dedi Vemar. Hemen parmaklıkların yanındaki en sevdiği köşeye oturdu.

Kaşlarını çatan Başçavuş işaret verdi. "Tekrar dene."

Kırbaçlı asker tereddüt ediyormuş gibi biraz daha ağır hareket etti ama sonra kırbacı indirdi. Kırbaç Leala'nın istediği yere isabet etmiş olmalıydı çünkü bir an suratını buruştursa da dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Evet, *lütfe*. Tekrar dene!"

Başçavuş kaşlarını daha da çattı ve öfkeyle başını iki yana salladı. "Hayır. Güç yaymıyor. Onun da seviye atlaması gerek. Sonuncusunu dene."

"Hey."

Hadriel'in hücreme vardığını sonradan fark ettim.

Popo üstü oturduğumda içime bir acı dalgası yayıldı ama son yaralarım çoktan iyileşmeye başlamıştı bile.

"Ah, canım." *Cık cık* ederek dikkatle yüzüme ve göğsüme baktı. "Üstündeki o şeyin altında memelerini görebiliyorum. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Böyle memelerini sergileyerek yaşayamazsın." Hüzünle gülümsedi ve parmaklıklardan birini kavradı.

Elini tuttum. "Neden buradasın?"

"Ne o? *Benim* için ağlıyor musun yoksa? Şeref duydum." Elbisesinin eteğini çekiştirdi. "Seninle geleceğimi söylemiştim. Sen geri dönmekte geç kalınca ben gelmeye karar verdim."

"Ama... nasıl?"

"Geçidi bulmak zor olmadı. Yolculuk pek hoş değildi ama neyse. Artık bunların tekne düzeneğini çok iyi biliyorum. Ya da... Hannon biliyor. Efendim kardeşine bir sürü kitap vermiş. Kimin aklına gelirdi? Sinsi hergele. Neyse, kitapların çoğu iblislerle ilgiliydi. Efendimin hepsini okuyacak vakti olmadı ama ailenin okuyacağını biliyordu. Hannon yolda gizli gizli kitapları okuyup iblislerle ilgili eksik bilgilerini tamamladı. Konuşkan değil ama sürekli gözlem yapıyor. Ben konuşup dikkat dağıtıyorum, Hannon da... etrafı gözlemliyor. Seninle olduğu kadar iyi bir takım olduğumuzu düşünmediğinden eminim ama benimle idare etmesi gerek."

"Ama... neden? Neden geldiniz? Ben kurtulurdum."

Günün birinde, ne yapıp edip dememiştim. Kesinlikle belki dememiştim.

Hadriel hüznüyle ama kararlılıkla gülümsedi. "Beyin benim, canım. Ben bilmece ustasıyım. Yani demek istediğim... ben uşağım be! Tabii ki burada olmam gerekiyordu. Merak etme, vasat görünmekte o kadar ustayım ki o kamçı darbesi resmen şu âna kadar başıma gelen en kötü şeydi. Her şey berbatı ama o kadar da berbat değildi, anladın mı?"

Hadriel etrafına bakınırken Hannon gözlerini ondan ve benden ayırmadan ağır adımlarla alanın ortasına geldi. Konuşabilmemiz için bize zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Gözlerimden yine yaşlar akmaya başladı.

Hadriel elini parmaklıklardan içeri sokup yüzümü sildi. "Jeddick denen fare nerede? İsmi her neyse işte."

"Evcil hayvan rolü oynuyor. Ona birden fazla oda verdiler. Elden ele geçiriyorlar."

Hadriel hafifçe gözlerini kıstı. "Bu sayede zindanlardan uzak mı kalıyor yani? Bir parça özgürlüğe sahip olabiliyor?"

"Aklından bile geçirme, Hadriel," dedim endişeyle. "Çekilecek bir hayat değil."

Kaşlarını çattı. "Canım benim, affedersin ama son on altı senedir kâbus gibi bir seks kalesine hapsolan sen misin, ben miyim? Neyin çekilebilir olduğunu, neyin olmadığını çok iyi biliyorum."

"Arkana dön," diye bağırdı Başçavuş. "Sana zevk kırbacı yok."

Hadriel bir kahkaha patlatınca tükürükleri yüzüne sıçradı ama hemen sildi. "Affedersin. Lanet Leala, kadın kahramanım. Her neyse, özgürlük peşinde değil miyiz? Bütün şatoyu dolaşıp uranç seksi yapsam bile umurumda değil. Gay ya da hetero olmaları da umurumda değil. İhtiyacımız olan şeyi elde edene kadar ne olmamı istiyorlarsa onu olurum. Beynim tıka basa kâbuslarla dolu zaten. Birkaç tane daha eklense ne zarar? Şerefe!"

Elini kaldırıp etrafına bakındı ve sonra bize bakmakta olan Micah'ya kaşlarını çattı.

"Lanet olsun, şu ejderha çok iriymiş," diye mırıldandı. "Efendimize çok faydalı olurdu. Bu arada, bu yolculukta 'lanet' sözcüğünü fazla kullandım. Sinir olmaya başladım. Farklı bir şey bulmam gerek. Her neyse..."

Kırbaç şak diye Hannon'ın üstüne indi. Birkaç adım geriye doğru sendeledikten sonra hafifçe eğilip soluklanmaya çalıştı. Kısa sürede güçlkle de olsa doğruldu ve yine öne adım attı.

"Evet," dedi Başçavuş gözlerinde parıltıyla. Kalbim sıkıştı. "Evet, o kalabilir. Ona bir hücre bulun. Diğerlerini yukarı çıkarın."

"Tamam, canım. Gitmem gerek." Hadriel duraksadı, sonra ayakkabısının kenarına elini daldırdı. "Az kalsın unuttuyordum. Biraz ıslanmış olabilir ama yine de okunuyor. Üstüm aranır diye dikkatli yazmak zorunda kaldı ama... neyse..."

Bana çamur içindeki buruşuk kâğıt parçası uzattı. Islanmış bir noktasında tanıdık bir el yazısı gördüm.

Kalp atışlarım hızlandı. Nyfain bana mektup yazmıştı.

Gözlerim dolarken kâğıdı hemen kapıp gizledim.

Hadriel hafifçe elimi okşayıp yanağımı kavradı. "Halledeceğim, tamam mı? Partilerde konuklara verildiğimiz gibi şeyler duydum. Benden iyi hediye bulamazlar. İnsanlar bana bir şeyler anlatırlar. Leala'ya da öyle. Onu hafife alma, insanların en savunmasız olduğu garip çevrelerde takılır." Göz kırıp ayağa kalktı. "Bu güzel armağanlar için tanrıçaya şükürler olsun," dedi yüksek sesle. Arkasına döndü. "Çıkarın beni bu ejderha zindanından."

"Şu âna kadar ölmüşsündür diye düşünüyordum, Hadriel," dedi Lucille. Daha önceden bir kere bile görmediğim havalı bir tavra bürünmüştü. Gerçi onu sadece zindandan tanıyordum. "Güzel kıyafet."

"Ben de *senin* öldüğünü sanıyordum, Lucille. Kale *senin* pis şakaların olmadan çok huzurluydu." Kollarını iki yana açıp eğildi. "O kafeste olduğuna sevindim. Bu arada yeni dışlerin güzel olmuş. Sana çok yakışmış."

"Sonsuza dek bu parmaklıkların arkasında olmayacağız, Hadriel." Xavier sivri çenesini parmaklıkların arasından çıkardı. "Kendini kolla."

"Tabii, Xavier çünkü *iblis* şatosunda zindana atılmışken en büyük endişem *senin* kıt aklın olacak." Hadriel askerlerden birinin yanından geçip bir eşlikçi olmadan basamakların yarısına kadar çıktı ve herkesin bildiğini tahmin ettiğim bir selamla gitti. "*Adieu*, gerzekler."

"Hoşça kalın, hanımım," diye fısıldayan Leala da arkasından koştu.

Askerlerden biri Hannon'ı zindanın sol tarafında kalan ve bana biraz yakın olan boş bir hücreye götürdü. Kelepçelerini çıkarıp kapıyı sertçe kapadı ve diğerlerinin peşinden gitti. Yeni mahkûmun bir tehdit olduğunu düşünmedikleri için ışıkları açık bıraktılar. Belki de sadece kurtlara ve perilere öyle davranıyorlardı.

Yere bağdaş kurup etrafına bakındıktan sonra gözlerini bana diken abime baktım.

"Ah, Tuhaf Leydi," diye seslendi Vemar tatlı sesiyle. Elini parmaklıklardan sarkıttı. "Sana birkaç sorum var..."

"O, gerçekten de Hadriel miydi?" dedi Tamara. Gözleri heyecandan fal taşı gibi açılmıştı. "Onunla acımasızca dalga geçerdim. Elimde değildi, hep birilerini sinir ederdi ama kavga çıkaracak kadar da gıcık değildi. Sadece benim onu..."

"Havuz atacağı kadar mı?" dedi Jade gülerek.

"Bir keresinde kafasını at bokuna sokmuştum," dedi açık mavi gözlü, sessiz bir ejderha olan Roarke. Konuştuğunu ilk kez duyuyordum. "Bana pantolonumun beni iki popom varmış gibi gösterdiğini söylemişti."

Zindandakilerin yarısı güldü.

"Yanıdaki leydi hizmetçisi miydi?" diye sordu bir kadın. Bunu kimin söylediğini göremedim.

"Kırbaç ve şaplak seven mi?" Vemar sırıttı. "Kırbaacı kavrayan, kırbaçtan kaçan ve kırbaç darbelerine dayananları gördük de bundan keyif alanı hiç görmemiştik. Bu bir ilk doğrusu."

"O kim?" diye sordu Micah. Herkes sustu.

Gözlerimi Hannon'dan ayırmamıştım ama abimi kastetiğini anlamak için Micah'ya bakmam gerekmiyordu.

"Neden buradasın?" dedim Hannon'a. Yine gözyaşlarına boğuldum. Çok mutluydum, korkuyordum ve öfkeliydim. "Neden geldin? Nasıl geldin? Krallıkta neler oluyor? Çocuklar iyi mi..."

Gözlerimi yumdum, dudaklarımı birbirine bastırıp soruların ağzımdan çıkmasını, Hannon'ın yanına gidebilmek için Vemar'dan kapımı açmasını isteme dürtüsünü engellemeye çalıştım.

Hannon beni rahatlatan bir ifadeyle gülümsedi. "Hadriel geçitlerin haritasını çıkardı. Geçitleri kullanmak çok kolay, diğer tarafta büyük bir sorunla karşılaşmadık."

“Eskiden geçitleri kullanmak o kadar kolay değildi,” dedi Tamara. “Biz de oradan getirildik, büyü derimi soyacakmış gibi hissetmiştim. Bununla başa çıkamayan birkaç kişi kaybettik.”

“Benim grubum getirilirken iblisler büyüyü kaldırmışlardı,” dedi Lucille. “Sonradan tekrar bylediler. O dönemde kimseyi kaybetmedik ama sonrasında hastalığa yenik düşenler oldu. Lanet başladığında sarayda olmayanlar hastalandı.”

“Hastalığa... ya da askerlere,” dedi biri ciddi bir sesle. Lucille evet anlamında başını salladı.

“Geçitler artık büyülü değil,” dedi Hannon hücrelere bakarak. “En azından sorun yaratacak kadar büyülü değiller. Biz sorun yaşamadan geçtik. Diğer tarafta  iblis vardı, isteseydik onları kolaylıkla ldrebilirdik.”

“O zaman neden ldrmediniz?” diye sordu biri. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Hannon başını ağır ağır iki yana salladı. “Tekne olmadan bu adaya gelemezdik ve tekneleri iblisler kullanıyor. Onları büyüyle yüzdürüyorlar.”

“Yani buradan kaçmayı başarsak bile denizi aşmanın bir yolu yok mu?” dedi Tamara fkelenerek.

“Tekneleri nasıl yzdrdklerini biliyorum,” dedi Hannon. “Genel anlamda biliyorum. Sadece dmende bir iblis büyüsü olması gerek. Biri bir iblisi bunu yapmaya zorlarsa deniz aşılabilir. Elbette buradan çıkmayı başarırsak.”

Zindana sessizlik çöktü. Hücrelerin hiçbirinde yaprak kımıldamıyordu. Ne üzerlerindeki paavralardan ne de hücrelerdeki samanlardan tek bir hışırtı çıkıyordu.

Sonra, “İyi de *kim* bu, Tuhaf Leydi?” sorusu geldi.

Güldüm. “O benim abim. Belli ki kahraman olmaya gelmiş.”

“Ama Finley...” Hannon gergin görünüyordu. “Nyfain, yani Prens...” Yana baktı. Nyfain’in zindandaki halkının onunla yakın bir ilişkisi olduğunu anlamasını istemiyordu. Aslında benim de bunu düşünmüş olmam gerekirdi ama düşünme-

miştım. Gerçi bunu değiştiremezdim. "Senin yaşadıklarını kaldıramıyor. Hadriel kırıma noktasına yaklaştığını söyledi. Acıyla başa çıkabiliyor ama *senin* çektiğin acı onu mahvediyor. Açıkçası hepimizi mahvediyor. Hadriel'e üç ay verdi. Sonra senin karşılığında kendini teklif etmeyi düşünüyor. Krallığı için."

Birden korkuya kapıldım. Bağımızdan hissettiğim sabırsızlığın nedeni buydu demek. Aptalca bir şey yapacağını tahmin ediyordum ama bu kadar aptalca olmasını beklemiyordum.

"Anlaşıldı," dedim yepyeni bir kararlılıkla. "O hâlde Hadriel'in bir ağ kurabileceğini umut etmekten başka çaremiz yok."

"Umudumuz bir seyis yamağı mı?" dedi Lucille başını parmaklıklara yaslayarak.

Sırıttım. "Hayır, o bir seyis yamağı değil. Karşılaşabileceğiniz en vasat uşak."

Herkese sırtımı dönüp titreyen ellerle notu açtım.

Sevgili Finley,

Ne yazacağıma karar vermek zor.

Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

Hep seni düşünüyorum, özellikle de ormandaki o ufak tepeye oturup gün doğumunu izlerken. Ya da kuledeki odamızda yatağa girdiğimde. Veya Everlass tarlalarında çalışırken. Yokluğun içimde kocaman bir boşluk açtı; buna ancak özgür olsaydın, hayatını huzur içinde yaşasaydın dayanabilirdim. Ama öyle olmadığını düşünmek beni mahvediyor çünkü acı çektiğini biliyorum.

Bu not eline geçerse kurtarma ekibi sana ulaşmış demektir. Umarım sana yardım edebilirler. Hadriel kendine çok güvenmiyor ama krallıkla ilgili bana çok yardım etti. Zor durumlarda yanımda olan iyi bir insan. Etrafındaki insanlara moral vermek için ne diyeceğini çok iyi biliyor. Onun gerçekten de sana yardım edebileceğini düşünüyorum. Leala da ona güç veriyor gibi. Bu

yüzden iyi bir ekip olacaklarını düşündüm. En kötü ihtimalle sana memleketinden bir parça huzur getireceklerdir.

Hannon'a kalpten güveniyorum ama sana bunu söylememe gerek bile yok. Onu kendini tehlikeye atmaması için ikna etmeye çalıştım. Sen de böyle yapmamı isterdin ama beni dinlemedi. Sevdikleri uğruna koşulsuzca canını feda edecek kadar güçlü ve kararlı bir hayvanı olduğunu düşünüyorum.

Aileden gelen bir özellik olduğu belli.

Sana bağımız aracılığıyla her şekilde yardım etmeye devam edeceğim. Lütfen ama lütfen elinden geldiğince kendini koru. Kaşmayı dene ama gereksiz risklere girme. Güçlü ve sağ kal. Daha fazla acı çekmene izin veremem. Gerekirse son nefesimle özgürlüğüne kavuşmanı sağlayacağım çünkü görevim bu. Eninde sonunda kafesinden kurtulacaksın ve sonra mutluluğu bulman için elimden geleni yapacağım.

Sen benim kalbimsin, Küçük Ejderha. Kendine iyi bak çünkü bunu yaparak en kıymetli parçamı koruyor olacaksın.

Sonsuza dek seninim,

Nyfain

Not: Sana bir kitap yollamayı isterdim ama Hadriel olabilecek en minik kıyafeti giymeyi tercih etti. Kitabı sana getirmek için nereye saklayabileceğini düşününce endişelendim...

Gözyaşları arasında gülmeye başladım. Nyfain'in hasretinden kalbim sızlıyordu. Bağımız aracılığıyla bana sıcaklık ve sevgi yolladığını hissettim. Ne yaptığımı biliyor olmalıydı.

Uzanıp notu kalbime bastırdım. Ailem yanımdaydı. Arkadaşlarım yanımdaydı. Birlikte bunu başarabilirdik. Birlikte mucizeler yaratabilirdik.

ON ALTINCI BÖLÜM

HADRIEL

Muhafızlar bizi Finley'nin zindanından aldıktan sonra üst kata çıkardılar. Küf kokan cübbeli yaratıklardan biri beni dürtüklese de ona sözlü yanıt veremeyecek kadar şok lar şok içindeydim.

"Az önce gördüklerimiz gerçek miydi? Sen de onları tanıdın mı?" diye fısıldadım Leala'ya. Konuştuğumu gören muhafız beni yine dürtükledi. Ona dönüp, "Canım, üstünde hizmetçi kıyafeti olan bir adamı dürterek sert görünmeye çalışamazsın," dedim. "Mümkün değil. Saçma hareketler seni sert göstermez. Bırak da yürüyeyim. Öylesi daha kolay olur."

Aklını karıştırmış ya da belki fazla mantıklı konuşmuş olmalıydım ki bir sonraki dürtüklemesi daha hafifti.

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum," diye mırıldandı Leala. Bu arada ortalarında oturan ya da duvarlarına yaslanmış mahkûmların olduğu bir sıra hücrenin bulunduğu başka bir yerden geçtik. Bizi izlediler ama hiçbirini tanı mıyordum.

Köşeyi dönerek bir başka hücre sırasının bulunduğu blok-tan geçtik. Aşağıdaki alandan çok daha fazla mahkûm vardı.

"Hımm, evet," dedi Leala bir muhafız onu iterken biraz fazla sert davranınca. "Bir şaplak da atar mısın?"

İblise baktığımda kafasının karıştığını ve temkinli davranmaya çalıştığını gördüm. Leala'nın bu garip özelliği en vahşi yaratıkları bile huzursuz ediyordu. Belli ki buradaki düzene

uyum sağlayamayacaktık. Çılgınca bir durumdu çünkü bizi onlar bu hâle getirmişti. Şey... Belki bu hâle *getirmemişlerdi* ama kesinlikle içimizdeki o özelliği ortaya çıkarmışlardı.

"Ben de," dedim. "Herkes öyle düşünüyor. Efendim bunca zamandır burada olduklarını duyunca *çok* sevinecek."

"Bence bilmemesi daha iyi olur. Onları kurtarmak için elinden bir şey gelmez. Hepimizi yine lanetin etkisine sokmadan yapamaz."

"Çok haklısın."

Hücresinin ortasında bağdaş kurmuş, kollarını dizlerine dayamış bir kadının önünden geçtik. Gözlerini açtığı anda insanı biraz duraksatan çok güzel masmavi irisleri olduğunu gördüm. Hiç o renk göz görmemiştim.

Tökezledim ve anlayamadığım bir nedenden dolayı büyülenmiş gibi kalakaldım. Leala yürümeye devam ederken kadın beni izledi. Muhafızım hizmetçi kıyafetimi görmezden gelerek beni dürtüklese mi diye düşünüyordu.

Kadının bir şey söylemesini bekledim. Bir şey söylemesine *ihtiyaç* duyuyormuşum gibi hissettim.

Beni tepeden tırnağa süzüp muhafızıma baktı. Yüz ifadesi değişmedi ama bir anda içinde bulunduğu durumu, neden orada olduğumu ve oynamam gereken rolü anladığını hissettim.

Gözlerini tekrar kapadığında etkisinden sıyrıldım.

Derin bir nefes alıp muhafız beni dürtüklemeden yürümeye devam ettim. Eli boşa gidince dengesini kaybedip sırtıma çarptı.

"Gördün mü?" dedim. "Bu yüzden benim gibi insanları dürtmemen gerek. Bunu yaparak salak durumuna düşüyorsun."

"Ağzını kapaman için iyi bir kırbaç yemen lazım sanırım," diye homurdandı.

"Olabilir. Ama büyük ihtimalle bunun yerine ağzıma birinin aleti girecek. Çok iyi sakso çekerim."

Muhafız şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

Nasıl bir yerdi burası? Bunca zamandır seks iblislerinin krallığımızda olduğunu bilmiyorlar mıydı? Ağzımdan çıkan sözlerin buradaki kimseyi şok etmemesi gerekirdi.

"Kadın. Buraya." Leala'nın yanındaki muhafız yana adım atıp hücrenin kapısını açtı. Yere biraz saman serilmiş, köşeye bir kova konulmuş pis bir yerdi.

"Çok hoş, Leala. Ne güzel bir yer." Ona gülümsedikten sonra muhafızlar beni hücre blokunun biraz ilerisindeki ufak bir bölüme götürdüler. Taş duvarlı, ön tarafında parmaklıklar olan bir hücreydi. "Benim için de muhteşem bir oda. Çok şanslıyım."

Kapı küt diye kapandı ve bir an göğsümü sıkıştıran, midemi düğüm düğüm eden yoğun bir klostrofobi hissettim. Paniğe kapılmamaya çalışarak derin nefesler aldım. Biri, "Zamanla alışıyorsun," dedi.

Karşımdaki hücrenin kenarında bir adam taş duvara ve parmaklıklara yaslanmıştı.

Ona baktığımyı görünce başını onaylarcasına salladı. "Kapının ilk kapandığı an en zordur. Bütün dünyan yıkılmış gibi hissedersin ama zamanla kolaylaşır. En sonunda buraya geri gelmeyi dört gözle bekler olursun. Alternatifinden daha iyidir."

"İnan ki alternatifin ne olduğunu biliyorum ve burası ondan daha iyi değil." Hücreyi turlayıp duvarları yokladım. Sonra parmaklıkları kontrol edip kilidi görünce durdum.

"Seni korkutmak istemem ama deneyimlediğinde çok farklı gelecek."

Meğer haklıymış. Ama düşündüğü şekilde değil.

* * *

İlk parti ya da onların dediği gibi buluşma (çünkü partiler daha büyüktü ve ejderhalar da geliyordu), yastıklarla, oturma alanlarıyla ve koltuklarla dolu ufak bir balo salonunda düzen-

lendi. Şık giyimli ve renkli “normal” iblisler aramızda dolaşıyor, beğendiklerini seçiyor ve hemen hemen her seferinde onları havaya sokması için bir seks iblisini çağırıyorlardı. Seks iblisleri onlara katılmıyordu bile. Garip şeyler yoktu. Acıdan beslenen iblisler de yoktu. Sadece sıradan, sıkıcı seks söz konusuydu. İblisler birkaç itişten sonra boşalıyorlardı ve mutlu mutlu gülümseyerek gidiyorlardı.

Bunun ne anlamı vardı? Kostüm bile giymiyorlardı!

Her şey düz ve açıkçası inanılmaz sıkıcıydı. Tek bir kişiyle normal seks yapmak sorun değildi –büyük olasılıkla bunu son yaptığımdan beri aradan epey zaman geçmişti– ama herkes aynı odada olduğunda toplu seks partisi olmasını beklerdim doğrusu. *En azından* bir üçlü seks olacağını umardım.

Oysa bunların hiçbiri yoktu. Partner bile paylaşmıyorlardı!

Açıkçası buna bir anlam vermiyordum. Beni bunun için neden hücremden aldıklarını bile anlamamıştım. Daha da kötüsü (zincirsiz ve sözüm ona özgür) mahkûmların birbirleriyle konuşmasına da izin verilmiyordu. Birbirimize nor bile veremiyorduk! Kimseyle konuşmadan nasıl bir ağ kurup bilgi edinecektim?

Ejderhalar herkesi öldürmeye çalıştıkları için genellikle bu buluşmalara davet edilmiyorken bunları nasıl Finley’ye anlatacaktım?

Finley’nin bunca zamandır bir şey yapamamış olması çok normaldi. Çünkü durum aleyhimizydi.

Buradaki ahlaksızlık seviyesini artırmamız gerekiyordu. Normal iblislerin sapkınlık seanslarına ihtiyaçları vardı. Bir yere varabilmemizin tek yolu buydu.

Üçüncü buluşmadan sonra zindanlardan yükselen şaşkınlık ve dehşet dolu seslerle bizi yargılayan sert sözler arasında Leala’yla kısa bir süre konuştuk ve buradakilerin sapkın seks partisine ihtiyacı olduğuna karar verdik. Kalede bizi buna zorlamışlardı, artık bu iyiliğin karşılığını vermenin vakti gelmişti.

Doğum günün kutlu olsun, Dolion, seni pezevenk. Hepinizi seneler süreceğ bir seks travmasına sokarak mahvedeceğiz. Terapinin keyfini çıkar.

Sapkın seksin püf noktası ufak adımlarla başlamakti. Büyük bir kayayı tepeden aşağı itmek gibiydi, hızlanana kadar sabırlı davranmanız gerekirdi. O kaya yuvarlanırken ve durdurulamayacak hâle gelene kadar gırgide hızlanırken geriye çekilip beklemekten başka bir şey yapamazdınız.

Ve o kayayı itecek kişi bendim.

Tanrıçaya şükürler olsun ki buradaydım çünkü Finley'nin bana çok ihtiyacı vardı.

Herkese gününü gösterecektim.

* * *

LEALA

Yüzümde hâlimden memnun bir gülümsemeyle koltuğa uzanmış, kollarımı koltuğun sırtına atmış ve memelerimi dikleştirmiştim. Meme ucu kısıkaçları gerildiğinde tüm bedenime tatlı ve muhteşem bir hazza dönüşen keskin bir acı yayıldı. İnledim, düz yüzlü ve iri siyah boynuzlu bir iblis meraklı, temkinli, huzursuz ifadesi ve ereksiyonuyla eğilip beni inceledi.

Yüzüme gülümseme yayılırken başının üstünden iki iblisin arasına uzanmış onlarla oynaşan Hadriel'e baktım. Çaktırmadan ikisini de yakınlaşmaya iten bir yöntem izliyordu. İblislerden biri Hadriel'i tutup onu öpmesi için başını uzattı.

Ama Hadriel yüzünü diğer tarafa çevirip diğerinin yanağını yaladı. Yaladığı iblis ondan bir şey istendiğini anlayıp hafifçe döndü ve Hadriel'i okşamaya başladı.

İnlemelerini oturduğum yerden duyabiliyordum.

Hadriel geriye yaslanıp gözlerini hafifçe araladı. Ona baktığı mı görünce birden dikkat kesildi. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Göz kırpıp önce bacaklarımın arasına çöken iblise, sonra yine arkadaşşıma baktım. *İblis sapkın zevklerime ilgi gösteriyor.*

Hadriel hafifçe gülümseyerek sessiz mesajımı aldığını belli ederken gözleri parladı. Ne düşündüğünü biliyordum: *Tam isabet!*

Sapkın zevkinize uyan birini buldunuz mu diğerlerini de çekiyordunuz. Elbette benimki gerçek bir sapıklıktı, Hadriel'inki de cinsel yönelimdi ama buradaki iblislerin tuhaf bir tahammülsüzlüğü vardı. Erkeklerle seks yapmaktan hoşlandıklarını itiraf etmeleri için Hadriel'in biraz dil dökmesi gerekmişti.

Hadriel elini iblislerden birinden çekerken yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. İblisi geriye doğru itti. Sonra dönüp diğer iblisin kulağına bir şey fısıldadı.

İlk iblis biraz direndi, Hadriel diğerini ikna ederken gözlerini kıstı. Ama Hadriel hızla sekse susamış bir şampiyon gibi işe koyuldu.

Uyarılmaya başladım. Erkeklerin seks yapışını izlemek beni hep tahrik ederdi.

Neden bilmiyordum ama bu sahneler beni baştan çıkarıyordu.

“Hadi bebeğim, anneciğe dilinin neler yapabildiğini göster.” Öne eğilip hayranımı parlak siyah boynuzlarından tuttum.

Ağzını bacaklarımın arasına çekip tekrar geriye yaslanarak işe koyulmasını bekledim. Uyarılmak için seks iblislerine ihtiyacım yoktu, garip ve sapkın durumlar bana fazlasıyla yetiyordu. Hadriel sıkılmıştı ama ben o birkaç buluşmadan çok keyif almıştım. Her seferinde o kadar şiddetli boşalmıştım ki neredeyse bayılacak hâle gelmiştim. Gerilim, dikkatli davranma güdüsü ve bu olayın tabu oluşu... O iblisleri daha önceden hiç deneyimlemedikleri bir yolculuğa çıkarmıştım. O arada bir de kırbaç yeseydim her şey kusursuz olacaktı.

Burada istediklerinden bile emin olmadıkları sınırları aşmalarına yardım ediyorduk. Resmen hayallerimi süsleyen bir rüyaydı bu.

Dilini ıslanmış vajinamın ortasında gezdirip tadıma baktı. Hafifçe inleyince kalçamı kaldırıp ağzına sürtündüm.

"Evet, bebeğim," dedim, bu durum için hangi sapkınlığımın uygun olacağını düşünerek. "Ben çok yaramaz bir kızım..."

Klitorisimi emip dilini etrafında gezdirdiğinde âdeta alev alev yandım. Harika bir histi ama daha fazlasını istiyordum. O da istiyordu. Bu, normal seksti. Ama normali aşmak zorundaydık.

"Hadi bakalım," dedim meme ucu kıskaçlarımı sıkıp acı içinde inleyerek. "Yaramaz küçük kaltağını bir güzel em."

Emrime uyarak diliyle daireler çizdi ve beni emmeye devam etti.

Dominant bir tip değildi, birinin ona dominantça davranmasını istiyordu.

Tamam, bunu yapabilirdim. Beni pek memnun eden bir şey değildi ama zor zamanlarda ne yapmak gerekiyorsa o yapılmalıydı.

"Daha sert em," diye bağırdım. Boynuzlarını sıkıca tutarak yüzünü kendime çektim ve kalçamı ağzına doğru kaldırdım. "Daha sert!"

Öne kaydı, ellerini minderlerin üstüne dayayarak hareketlerini hızlandırdı.

İstedğim noktaya yaklaşmıştık.

"Beni parmaklarınla becer," diye emrettim. Kenarda kendi aralarında sohbet etmekte olan bir erkek ve bir dişi iblisin dikkatini çektim. Bacaklarımın arasındaki iblis elini kaldırıp neyse ki sivri tırnaklı olmayan iki parmağını içime soktu. Acıyı seviyordum ama onun da bir sınırı vardı. Parmaklarını tam istediğim gibi kıvrıp giderek ıslanan vajinama soktu. "Evet, bebeğim. Hımm, evet. Devam et. Emmeye devam et."

Meme ucu kısıkaçlarımı çektim. Hadriel'in bunları nereden bulduğunu bilmiyordum. Hayatımda tanıdığım en becerikli insandı.

Acı içime tatlı bir sıcaklık yaydı ama daha fazlasını istiyordum.

"Klitorisimi ısır. Sakın koparma, sadece hafifçe ısır," dedim nefes nefese.

İblis temkinli bir ifadeyle bana baktı.

"Isır!" diye bağırdım.

Parmakları hızlandı ve penisini ıslak bir vajinaya sokma dürtüsüyle kalçasını öne itti. İstedğim kadar sert ısırmadı ama onu zorlayıp başıma bir kaza gelmesini istemiyordum.

"Evet," dedim doruk noktasına hızla yaklaşıırken. Zevk vücuduma canlı bir şey gibi yayıldı ve iblisin içime girip çıkan parmaklarıyla her yanıma aktı. Meme uçlarımdaki zevk kıvılcımları da buna eşlik etti. "Evet!"

Birden boşalarak bu buluşmalarda kimsenin bağırmadığı kadar yüksek sesle bağırdım. Kendilerini zorlamadıklarının bir işaretiydi de buydu. Cinsel dürtüleri zirve kişilerin yapabileceği kadar zorlamamışlardı. *Incubus* ya da *succubus* büyülerini olmasa bile bu iblisler de cinsel yaratıklardı. Sadece kendilerini ifade etme konusunda yeterince teşvik edilmemişlerdi.

Bu konuda onlara yardımcı olabilirdim...

İçerideki bütün seks iblisleri yüzlerinde büyük bir arzuyla bana bakıyordu. İkiisi yanıma geldi.

"Şimdi beni becer," dedim ayaktaki erkek iblise.

İblis transa girmiş gibi sahiplenici bir ifadeyle beni süzdü. Beni emmekte olan diğer iblis kalkmaya çalıştı.

"Hayır, hayır." Ayağımla yüzünü geriye ittim. "Sana demiyorum. Sen... onu emebilirsin..." Dişiyi işaret ettim. "Bu arada ben de seni emeyeğim," dedim ayaktaki iblisi işaret ederek.

Üçü şok içinde sus pus kesildiler. Göz ucuyla Hadriel'in *aferin* dercesine başparmağını kaldırdığını gördüm. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Başlıyorduk!

Yerdeki minderlerin üstüne kaydım. Riski göze alıyordum. Dediğimi yapmazlarsa büyü silinirdi. Ama denemeden bilemezdik. Aksi takdirde onları manipüle ettiğimi anlar, büyük ihtimalle cayarlardı.

Meme ucu kısıkaçlarımı çekip çıkardım. Kan, acı ve zevk hissi tekrar hassas bölgeye akın etti. Yine boşalmam gerekiyordu.

"Gel, bize katıl, Eslin," dedi ayaktaki iblis. Elini uzatıp parmaklarını saçlarıma doladı. Sert bir hareketle penisini ağzıma sokarak boğazıma kadar itti. Meme uçlarım vücuduma acı ve zevk yaymaya devam ederken doruk noktasına yaklaşmak için inleyerek parmaklarımı içime sokup çıkardım. "Diğer hayvanların yapmasından huzursuz olduğun için hep benim seni yalamamı istiyorsun. Şimdi bizden birinin bunu yapabileceği bir fırsat çıktı karşına. Her hâlükârda istediğin olacak."

Dişi iblis tereddüt etti. Biraz daha teşvik edilmesi gerekiyordu.

Penisini emerken erkek iblise baktım. Saçlarımı sıkıca eline dolamıştı. Artık onun merhametine kalmıştım. Bunu kanıtlamak için gözlerim sulanana kadar penisini ağzıma aldım. Böylece önünde savunmasız görünecektim.

Kontrolü ele aldığını hissedince, "Otur ve seni diliyle becermesine izin ver!" diye bağırdı.

Bir zevk dalgası tenime yayılırken onu emmeye devam ederek inledim. Bu erkek iblis eğlenceli bir tipti.

Dişi iblis irkildi ama tereddütle de olsa dediğini yaptı. Yavaşça sırtüstü uzandı ve bunun beklediğim o an olduğunu anladım. Bu iblislerin sınırlarını zorlayarak birbirlerini becermelerini sağlamak, "Seksin bu kadar eğlenceli olduğunu nasıl daha önce fark etmedim?" ve "Bu durum bir anda olmadık yerlere gidecek" ve en sonunda "Bu noktaya nasıl geldim ve

neden utanç seksine bir son veremiyorum?" denen o muhteşem engin dünyanın kapısını açmak anlamına geliyordu.

Kalede hiç öyle hissetmediğim hâlde burada kontrol ben-deydi. Çılgıncaydı. Çok yanılttı. Çok baştan çıkarıcıydı.

Erkek iblis beni geri itip yüzüme bakrı, yeşil gözleri dikkatle üzerimde gezindi. Hafifçe gülümsedi, gözleri tutkuyla parılıyordu.

"Diğerine onu emmesini söyle," dedi emreder gibi.

Tereddütle bir dişiye bir bana bakan diğer erkek iblisten söz ediyordu.

Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Dişi iblisi huzursuz ettiğini düşünüp giderse diğer ikisi için de büyü bozulurdu. Daha sonradan kendilerini kötü hissedecekler, yaptıklarından biraz utanacaklardı ama hepsi bu işe dâhil olursa kimse büyüklük taslayıp diğer ikisine kendilerini kötü hissettiremezdi. Hepsi bok gibi ama zevkin doruğuna varmış hissedirdi.

"Onu ağır ağır yala," dedim. O dişi iblis gibilerini iyi tanıyordum. "Havaya sok. Rahat etmesini sağla."

Tepeme dikilen erkek iblis penisini tekrar ağzıma sokarken diğerinin partnerinin ya da birbirlerine ne diyorlarsa onun bacaklarının arasına eğilişini izledi. Ağır hareketlerle ağzıma girip çıkarken bir röntgenci gibi keyifle onları izliyordu.

Tamam. Demek partnerini başkalarının becermesini izlemekten hoşlanıyordu.

Dişi iblis partnerini izleyerek biraz geriye yaslandığında hareketlerimi yavaşlattım. Dişinin bacaklarının arasındaki iblis onu diliyle okşuyor, klitorisini emiyordu ama dişi bir türlü havaya giremiyordu. Uzanıp erkeği çimdikledim.

"Ah," dedi.

"Evet," dedi tepemdeki iblis ağzıma girip çıkmaya devam ederek.

Onu birden geriye itip diğer erkek iblisin penisine uzandım.

"Evet, onu em," dedi Bay Babacık arkama diz çökerek.

Dişi hafifçe inlediğinde onu da baştan çıkardığımı anladım.

Önümdeki penisi tutup ağzıma alırken iki güçlü elin popomu kavradığını hissettim.

"Ah! Evet," dedim diğerini emmeye devam ederken. Bacaklarımı araladım.

"Hoşuna gitti mi?" Bir eliyle bana yine şaplak atarken diğer eli büyük bir olasılıkla kendini kavramıştı. İri penisinin ucuyla beni aralayarak sertçe içime girip popoma bir şaplak daha attı.

Bir anda orgazm oldum, zaten çok yaklaştığımı hissediyordum ama bu hareketi boşalmama yetmişti. Sırtımı gerip bağırarak kasılmaya başladım.

İçime girip çıkmaya devam etti. Erkek iblisin diğer kadını becermesini istiyordum ama bunun bir grup seksi olması lazımdı. Beni *kötü karakter* olarak hatırlamalarını istiyordum. Onlara bunları yaptıran kişi olmak. Gizli gizli yeniden görmek isteyecekleri kişi olmak. Çünkü her ne kadar daha sonra kötü hissedecek olsalar da bu deneyimi çılgınca, yeni ve muhteşem bir his olarak değerlendireceklerdi.

Popoma bir şaplak daha inerken iblis sertçe içime girdi. Kasıkları popoma çarptı. Sonra bir şaplak daha attı.

"Tanrıça aşkına, evet. Yine boşalmaya yaklaştım," diye bağırdım. İçime girerken hafifçe irkildi.

Yanımdaki erkek iblisi, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye azarladım. Hâkimiyet altındayken baskın kadın rolü oynamıyordum. İki rolü aynı anda oynamak zordu. "Yüzünün her yerine boşalana kadar dilinle becer onu."

Az kalsın yüzümü buruşturup fazla mı ileri gittim diye düşünecektim ama diğer iblis hevesle dişinin bacaklarının arasına gömülüp onu yalamaya devam etti.

Arkamdaki erkek ritmik bir tempo tutturarak hızlandı. İçimi doldururken attığı şaplakların acısı hazza dönüştü. İblis son bir itişle inleyerek boşaldı.

Fakat dişi hâlâ boşalmamıştı. Lanet olsun. Bunun işe yaraması için boşalması gerekiyordu!

Görev aşkıyla kalkıp beceriksiz iblisi kenara ittim. Bu alanda usta olduğumu söyleyemezdim, yapmak da pek hoşuma gitmiyordu ama o an için bütün çekincelerimi bir kenara bıraktım.

Derken popomda eller hissettim ve bir penis içime girdi. Partiye kimin katıldığını görmek için arkama bile bakmadım. İri penis içimi hoş bir şekilde doldurdu. Arkamdaki yeni biri olmalıydı.

İnanılmazdı. Burada ahlaksızlığı yaymak gerçekten de kolaydı!

Arkamdaki, penisini içimden çıkarıp biraz yukarı sürükledi. Kıcıma girmek için acelesine bakılırsa ilk kez anal seks yapmak istiyordu

Tamam, deneyebilirdi.

Acı hissi enfes bir hazza dönüştü ve ellerin beni kaldırıp geriye çektiğini hissettim. Derken Hadriel'in beni içimdeki penisin üstüne oturttuğunu ve başka bir iblisi önüme ittiğini gördüm. Onları, "Vay canına, bu iş bir anda kontrolden çıktı," dağından aşağı yuvarlıyordu. Azıcık sapkınlıktan, birazcık röntgencilikten, ufak bir grup seksinden bir anda bir saat içinde herkesin dilediğini yapabileceği bir olaya geçmiştik. Neye uğradıklarını bile anlamamışlardı. Muhteşem vajinamla hepsini mahvetmiştim.

İşte bu, sonun başlangıcıydı. Mesafeli, sıkıcı seks partileri bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama utanç verici seks partileri gibi de olmayacaktı. Kesinlikle öyle bir şey olmayacaktı. Sadece içlerindeki şehvet kıvılcımını körükleyeceklerdi. Havaya gireceklerdi.

İblis Kral'ın iştahlarını keserek ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama az önce onları serbest bırakmıştık. Yaptıkları onları sonsuza dek değiştirecekti.

Cehenneme hoş geldin, iblis şatosu. Şerefe!

ON YEDİNCİ BÖLÜM

FINLEY

“Hannon, şunu iç.” Hannon’ın hücresinde yere oturup demlediğim Everlass suyuyla dolu eğri teneke kupayı ona uzattım.

Bir aydır yanımızdaydı, haftada bir ya da iki kere kırbaçlanıyordu ama gördüğüm kadarıyla durumu çok kötü değildi. Mesele gücü değil, –askerler onun yaydığı güçten gayet memnundu– iyileşme becerisiydi. Hayvanına erişimi olduğu için güç alıyor, karanlıkta görebiliyor ve başka becerilerini kullanabiliyordu ama vücudu hızlı iyileşemiyordu. Nedense onu diledikleri kadar sık kırbaçlamıyorlardı.

“Sorun yok,” dedi Hannon alçak sesle. Gözleri kapalıydı ve yüzünden acı çektiği belliydi. “Daha çok ihtiyacı olan birine sakla.”

Vemar ısıklık çalarak açık kapıdan içeri baktı. “Çok fedakâr doğrusu. Kardeşim, *senin* buna daha çok ihtiyacın var. Hayvanlarımız baskılanmış olmasına rağmen hiçbirimizin iyileşmesi bu kadar uzun sürmüyor. Garip İçeceği iç.”

Tamara ve Lucille endişeli ifadelerle hücrenin önünde bağdaş kurmuş, oturuyorlardı.

“İç şunu, Hannon,” dedi Tamara. “En azından kardeşinin topladığı ve gizlediği o Everlass yapraklarının işe yarayıp yaramadığını anlarız.”

"Ateş yakmamız mümkün olmadığı için soğuk, bir bahçemiz ya da şifalı otlarımız olmadığı için de sadece Everlass özünden oluşuyor ama acısını hafifletmesi, iyileşmesini biraz hızlandırması gerek," dedim. "Bitkiler mutlu, yapraklar sağlıklı. Bence faydası olacaktır."

"Tanrıça biliyor ya, o bitkilerle konuşup duruyor," dedi Vemar.

"Kıpırdanınca canım acıyor," diye homurdandı Hannon.

Vemar başını eğdi, kızlar omuzlarını düşürdü. Hannon'ın herkesin sevgisini kazanması uzun sürmemişti. Uysal, sakın—asla huysuz, dırdırcı olmayan, her zaman herkese destek veren—abimin insanların sadakatini kazanmak gibi bir becerisi vardı. Onun acısı, herkesin acısıydı. Buraya gelebilmek için yaptığı fedakârlık herkesi derinden etkilemişti. Onu bu kadar sevmiyor olsaydım fena kıskanırdım.

Ama hissettiğim tek şey minnetti. Hannon'ın yardıma ihtiyacı vardı. Burada olmaması gerekirdi. Riskler alıp dayak yemesi gereken bendim, o değildi.

"Yardım edeyim." Micah, Vemar'ın yanından geçerek hücreye girdi ve elimdeki kupaya baktı. "Senin suyun mu?"

"Evet, kendime de ayırdım. Sorun yok. Muhafıza diğer kupamı kaybettiğimi söylediğimden ve bu yüzden dayak yediğimden beri yaprakları demliyorum. Everlass sıcak suda demlenmeyi sever. Yani çok güçlü olmadı ama yine de faydası dokunur."

"Bu bitkiyle neler yapabileceğini iyi bilmene şaşmamak gerek, Tuhaf Leydi," dedi Vemar, Micah'nın arkasından hücreye girerek. "Senin kadar kaprisli."

Hannon hırıltılı bir sesle güldü, ardından titreyerek ve yüzünü buruşturarak öksürük krizine tutuldu. İçimdeki her şey bir yay gibi gerildi.

"Hadi, yapalım şu işi," dedi Micah. Vemar'la bakiştılar. İkisi Hannon'ı oturma pozisyonuna getirip güç harcamasını diye tuttular.

Kalbim o kadar sıkıştı ki artık göğüs kafesim onu zapt edemeyecekmiş gibi hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve titreyen ellerle kupayı Hannon'ın dudaklarına uzattım.

"Dur, ben yapayım." Tamara birden kalabalıklaşan hücreye girip elini omzuma koydu ve kupayı aldı. "Duygusal açıdan senin kadar yoğun hissetmiyorum. Ellerim o kadar titremez."

Dalga geçtiğini göstermek için gülümserken Lucille beni kenara çekti.

"Hasta bakma konusunda hiçbir zaman başarılı değildi," dedi Hannon alçak sesle. "Bunun benim görevim olması gerekirdi."

"Ama bizimle birlikte ateşe atladın," dedi Vemar başını sallayarak. "Ziyarı yok."

Kimse bu durumda ne büyük bir zarar olduğunu dile getirmedi.

"Sırtında pul yok," dedi Lucille fısıldayarak. Diğerleri Hannon'la ilgilenmeye koyuldular. "Mantıklı çünkü henüz şekil değiştirmedim. Ama... hücreimde hiç Everlass çıkmadığını fark ettin mi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bunu fark etmemiştim. Ama bitkinin fırlamış olması gereken taş zemindeki çatlaklara bakarken haklı olduğunu gördüm. Zeminde tek bir yaprak bile yoktu.

"Annemle babam ejderha değiller." Tamara'nın kupayı eğerek Hannon'a sıvıyı içişini izledim. "Benim ejderha olmam garip."

"O kadar da garip değil," dedi Hannon suyu içtikten sonra. Erkekler onu yüzüstü yatırırken nefes nefese kalmıştı. Micah iri yarı olmasına rağmen bana sadece hafifçe sürtünerek hücreden çıktı ve Vemar abimin diğer tarafına oturup sırtını duvara yasladı. Dizlerini karnına çekip kollarını bacaklarının etrafına doladı. Hannon devam etti. "Sana bunu milyon kere söylemek istedim ama bir türlü doğru zamanı bulamadım. Ya benim

canım konuşmak istemedi ya da sen beni dinlemeyecekmişsin gibi geldi.”

“Ever, ikiniz pek konuşmuyorsunuz,” dedi Vemar. “Ya da...” Duraksayıp biraz düşündü. “Ya da belki de her şey normal seyrinde gidiyor ama yeni birinin gelmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki biz bunun nasıl bir şey olduğunu unuttuk.”

“Prens hemen hemen herkesi baskılama büyüsünden kurtardı ve köylerdeki insanlar şekil değiştirmeye başladı,” diye devam etti Hannon. “İlk kez şekil değiştiren pek çok kişi var ve aralarında çok sayıda ejderha olduğunu görüyoruz. Ejderha olmayan ebeveynlerin çocuklarının ejderha olması inanılmaz bir durum. Bunun bir halk tehlikesinde olduğunda meydana geldiğini söylüyorlar. Tanrıça ya da eski tanrılar veya doğa –hiç kimse kim ya da ne olduğunu doğru düzgün bilmiyor– halklarını korumaları için ejderhaları var ediyor ve her şeyi doğal düzenine sokuyor. Ya da krallığa çekidüzen veriyor gibi bir şey. Bu konuda da fikir ayrılıkları var. Her hâlükârda şu anda uçma eğitimi alması gereken bir sürü ejderha var ama Prens’in kanatları yok.”

Micah kaşlarını çatı. “Neden kanatları yok?”

“Lanetin ve baskılama büyüsünün ejderhasını ondan koparmasına izin vermedi,” dedi Tamara alçak sesle. Bunu sık sık tekrarlamış gibiydi. “Böylece kontrolü ele geçirmeye çalışan baskılama büyüsünde bir değişim meydana gelmesini sağladı. Bunun karşılığında da gücü azaldı ve kanatları koptu ama herkes hayvanını kaybederken onunki kaldı.”

“Peki birçok kişi ilk kez şekil değiştiriyorsa sen neden değiştirmedin, kardeşim?” diye sordu Vemar.

“Denedim. Başaramadım. Köydeki herkes bunu yapabildi. İçime güç dolduğunu ve diğer belirtileri hissettim ama bir türlü şekil değiştiremedim. Hayvanım bu duruma sinirlenmedi. Sanki ortaya çıkabilmesi için gereken şey henüz gerçekleşmedi ve

beklemeyi tercih ediyor. Ama ikimiz de neyi beklediğimizi bilmiyoruz."

"Talihsizlik," dedi Micah yumuşak bir sesle. "Bazen öyle olur. Bu tür kişilere geç şekil değiştiren derdik."

"Ama en azından artık baskılama büyüsü altında değilsin," dedi Lucille. "Bu olumlu bir şey. Bir hayvanın olduğunu biliyor, onun gücünden faydalanabiliyorsun. Biz bu bok çukurundan kurtulana dek bu senin için avantaj olacaktır."

"Hazır konu bok çukurundan açılmışken buradan ne zaman çıkabileceğiz, Tuhaf Leydi?" diye sordu Vemar yampiri bir gülümsemeyle.

Kupayı Tamara'dan alıp hücremdeki gevşek taşlardan birinin altına gizledim. Artık her birini ellerimle kazdığım üç çukurum vardı. Oralara genelde yaprakları gizliyordum ama birinde kupa ve Nyfain'in mektupları bulunuyordu.

İç çekerek başımı iki yana salladım. "Bizi dışarı bırakmıyorlar. Özellikle de beni. Sanırım acımasızlığımızla kendi kuyumuzu kazdık. Hadriel'le konuşup bir gelişme var mı diye sormam gerek ama onu görmedim. Bizi diğer zindandakilerle aynı zamanda kırbaçlamıyorlar bile."

"Kokunu hafifletmeyi denedin mi?" dedi Vemar. "Bunu başarırsan davet sonrası düzenlenen partilere gidebilirsin ve *bu* sayede diğerleriyle sosyalleşebilirsin."

Hannon'ın parmaklıklarına yaslandım. "Evet, bunu başardım. Yani Nyfain'le bağımlı hafifletmek zorunda kaldım. Böyle yaptığımda çıldırıyor ama sonuç olarak artık yapabiliyorum."

"O koku hoşuma gitmesine rağmen," dedi Lucille dudaklarını yalayıp bana göz kırparak, "yap da işe yarayıp yaramadığını görelim."

Nyfain'i fazla strese sokmamak için hızla bağımlı hafifletip ilişkimizi körelttim ama ondan uzaklaştığımda dokunuşuna duyduğum özlemle kalbim sızladı. Onu zorla hafifçe gülümse-

tebildiğim anları, gözlerindeki müthiş seks seanslarına dönüşen o öfke parıltısını özlemiştim.

Micah parmaklıkları kavradı. İri vücudu gerilmiş, gözleri parıldamaya başlamıştı. "Bu kadar yeter."

Vemar güldü. "Onu sahiplenme dürtünü azdırıyor, değil mi, Micah?"

Micah omuzlarını esnetti. "Bugüne kadar hiç bu kadar zorlanmamıştım. Hafiflediğinde, erkek bana meydan okuyormuş, gücünü benden gizliyormuş gibi hissediyordum. Bunu... anlatmak zor."

"Demek ki baskılama büyüüne rağmen çok güçlüsün," dedi Hannon ona. "Senin gibi güçlü bir ejderha nasıl buraya düştü?"

Vemar yanıt verdi. "Bir fırtına bizi rotamızdan çıkardı. Yabancı bir diyara düştük. Perilerin ülkesine. Karaya çıktığımızda bizi bulan teknenin sahibi hangi yaratıktı bil bakalım?"

"Karşılarna çıkan herkesi alıyorlar mı yani?" dedi Hannon. "Dünyanın dört bir yanından büyülu insanları mı kaçırıyorlar?"

"Ellerinde çok sayıda kayıp insan var, evet," dedi Lucille. "Kaçırılmış insanlar. Toprakları fethedilmiş olanlar. Kimse onları aramıyor çünkü en son denize açılmış kişileri iblis şatosunun derinliklerinde aramak kimin aklına gelir?"

"Ya da belki de şüpheleniyorlardır ama ellerinde kanıt yoktur." Sözlerim bir kükreme gibi çıkmıştı. "Bir dakika, kanıt *biziz*. Bunu insanlara göstermek için de buradan kurtulmamız gerekiyor."

"Hadriel'le Leala'ya ulaşmamız gerek," dedi Hannon.

"Ya da alfa kurt Weston'a." Vemar kirli sakalını kaşıdı. Yakın tarihte bir partiye götürülmemiştik ve herkes bakımsız kalmıştı. Yanımıza sadece askerler uğradığından temizliğimizle hiç ilgilenilmiyordu. "Alfa kurtlardan hoşlanmam ama kurtlar arasında olup bitenleri bilen tek kişi odur. Onun izni olmadan kimse osuramaz bile."

Nyfain'le aramdaki bağı eski hâline getirdiğimde içimi büyük bir rahatlık ve sevgi seli kapladı. Bunu ona yansıttım, gözlerimi yumup içimde, derinlerde olmasının keyfini çıkardım. Sonra, içime girip çıktığını düşününce bacaklarımın arasını yakan, meme uçlarımı sertleştiren başka bir sızı hissettim.

"Uyku vakti geldi sanırım." Vemar ayağa kalktı, Hannon'un üstünden atlayıp hücrenin kapısını arkasından kapadı. "Tuhaf Leydi'nin gözlerinde yine o ifade belirdi. Kimsenin inlemelerini duymadığını sandığı sessiz bir köşeye çekilmesi gerek."

Ağzım açık kaldı. Çenemi açık bir şeyler söylemeye çalıştım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Sık sık olmuyordu ama bazen acı çekmediğinde Nyfain'in hislerine teslim oluyor, bağımız aracılığıyla saf bir haz hissediyordum. Ondan. Bu, onu tekrar görme arzumu biraz olsun hafifletiyordu.

"Çabuk, hepiniz yatın da utanmasın." Lucille bana bakıp sırıttı. "Prenses olarak taç giydiğinde orgazm seslerini muhafızlarının dinlediğini düşünerek ne kadar utanacağını düşünsenize."

"Tabii anlattıkları *doğruysa* ve Prens gerçekten de onu sahiplendiyse," dedi Tamara imalı bir bakış atarak.

Lucille gözlerini devirdi çünkü o kokunun kime ait olduğu şüphe götürmezdi. Gücü benimkiyle birleşen kişinin kim olduğu. Yine de sıradan biriydim. İlk değişimim gerçekleşene dek resmî olarak bir ejderha sayılmıyordum ve bu zindandan kurtulamazsam da asla şekil değiştiremeyecektim. Sarayda bazı kurallar vardı ve ben hiçbirini karşılamıyordum. Ama bu daha sonra düşüneceğim bir sorundu.

Hannon'un duyabileceği bir mesafede yapılan bu konuşmalar hoşuma girmiyordu.

"Millet," diye fısıldadım. "Abim burada."

"Lütfen beni buna karıştırmayın," dedi Hannon başını diğer tarafa çevirerek.

Prensip gereği kendimi kontrol etmeye niyetliydim ama karanlıkta hepimiz hücrelerimize hapsolunca ve zeminin sert-

liğini pek engellemeyen samanların üstüne uzanınca... *Yine* ona teslim oldum. Bütün benliğimle onu özlediğimi hissettirdi.

Vücuduma şiddetli bir arzu yayıldı. Bacaklarımı açtım ve çıt çıkarmamaya çalışarak elimi bol pantolonumun içine soktum. Bağıımızdan da bir o kadar şiddetli bir arzu yayıldı. Nyfain bana dokunmayı o kadar çok arzuluyordu ki bir anlığına nefesim kesildi. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı klitorisime sürdüm ve o muhteşem hisle iç çektim. Bağıımız bana onun da kendini okşadığını hissettiriyordu. Resmen bağıımız aracılığıyla seks yapıyorduk. Aramızda çok uzun bir mesafe olabilirdi ama birbirimizle seviştığımızı hayal edemeyeceğimiz kadar da büyük değildi.

Avucumu klitorisime bastırıp iki parmağımı içime daldırdığımda inlememek için kendimi zor tutum. Diğer elimin işaret ve başparmaklarını yalayıp hafifçe meme ucumu sıktım ve bu hissi de bağıımızdan aktarılan hisse ekledim. Zihnim giderek fanteziye dalarken gözlerimin önüne imgeler gelmeye başladı.

Nyfain parmaklarımı tutup içime sokarak beni hafifçe okşadı. Penisinin ucu bacaklarımın arasındaki ıslak katmanlara süründü ve girişimde durdu. Bedenime bir haz dalgası yayıldı.

Sıcaklık hissi alevlere dönüştü. Arzuysa çaresiz, giderilmesi mümkün olmayan bir şehvete evrildi.

Saf güç ve kastan ibaret iri vücudunu üstümde hissettirdim, parmaklarımı geniş sırtında gezdirdim. Fantezimde sırtının iki yanından beline kadar uzanan o muhteşem altın rengi pulları duruyordu. Onları okşayınca sertçe içime girdi. Sırtımı gerip gerçekten inlememek için kendimi tuttum ve bacaklarımı dar kalçasının etrafına sardım. Dudakları çenemden yukarı çıkıp dilini sokabilmek için ağzımı aralarken parmaklarımı yine pullarının üstünde gezdirdim.

Becer beni, Nyfain, diye düşündüm. Kalçamı yukarı ittim. Bir anda içime girip beni âdeta yanındaymışım gibi doldurdu.

Üstümde gidip gelirken kusursuz poposu bacaklarımın arasında hareket ediyordu. Beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye, aklımı başımdan almaya başladı. Sert göğsü meme uçlarıma sürtünüyordu.

Nyfain hiç durmadan devam edip kasıkları bana çarparken içim zevkle doldu. Tutkuyla öpüşüyordu. Sevgisi içimi dolduruyor, taşıyor ve benimkiyle birleşiyordu.

Kulağıma fısıldıyormuş gibi sesini duydum. Beni nasıl sahiplendiğini hissettim. Ona ait olanı korumaya ne kadar kararlı olduğunu hissettim.

Benimsin, diye düşündüğünü biliyordum. Penisi beni âdeta damgalıyor, dişleri boynumdaki izin üstünde geziniyordu. Beni ısırarak yine sahiplendi. Yine. *Benimsin!*

O kadar sert boşaldım ki bir anlığına duyularımı yitirdim, gerçekliği fanteziyle karıştırdım ve kendimi ânın güzelliğine teslim ettim. Vücuduma geri dönmek istemediğimi hissedip üzülürken, *Seni seviyorum, Küçük Ejderham*, diye fısıldadığına yemin edebilirdim.

* * *

“Yine başlıyoruz,” diye seslendi Vemar ertesi öğleden sonra. Her zamanki yerine oturmuş, vakit öldürüyordu.

“Parti vakti geldi.”

Herkes ayağa kalktı ve gerçekten de yankılanan ayak sesleri duyduk. O postallar birkaç saniye sonra görüş alanımızda belirdi. Sonra da alçak tavanın altında vücutlarını gördük. Her zamanki gibi Govam en öndeydi, Denski de hemen arkasından geliyordu. Govam hücrelerin ortasına geldi, bir süre dik dik bana baktıktan sonra Micah’ya döndü. Denksi yürümeye devam edince beni almak için geldiğini anladım. Belli ki henüz yeni komutan atanmamıştı.

"Komutan," dedi Denski Hannon'ın hücresinin orada yaşılayıp.

"Dur," dedi Govam. İçeri girmiş olan muhafızlar emre uyarak yavaşladı ve Govam'ı neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalıştı. Artık onun ağzından çıkan her sözcüğün bir emir olduğunu biliyorlardı. Emirlerle uymadıkları anda diğerleri gibi ölürlardı.

Govam, Hannon'ın hücresinin önündeki Denski'nin yanına gitti. Parmaklıklara biraz daha yaklaştım.

"Bu kim?" diye sordu Govam. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşuyordu. "Onu tanımıyorum."

"Aklını mı yitirdin, Govam?" dedi Vemar sıkılmış gibi. "O hep buradaydı. Kendi aramızda ona Ateşli Apış Arası diyoruz."

"İğrenç," dedi Lucille. "O ateşli apış arasında gizlenmiş bir penis olduğunu düşününce kulağa hiç şirin gelmiyor. Gözümün önüne gelen imgeyi bozuyor."

"Konu bozulmadan açılmışken..." Vemar gülmeye başladı.

Govam tekrar Micah'ya, sonra bana baktı ve gözlerini gözlerime dikip yanıma geldi.

"Kim bu?" dedi. "Burada olduğundan benim neden haberim yok?"

"Burayı benim yönettiğim gibi bir izlenime mi kapıldın?" dedim kaşımı kaldırarak.

Gözlerini kıstı.

"Kötü durumda," dedi Denski. "Onu yine de kaldıralım mı?"

"Hayır." Kendime hâkim olamadan yanıt verdim. "Dediğin gibi kötü durumda. Onu burada bırakın."

Govam başını hafifçe yana eğdi. Gülümsemedi, gözleri parıldamadı ama elimi belli ettiğimi anladım.

"Kaldırın onu," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Yakı-sıklı. İyi para getirir."

İçimdeki güç minnacık bir acı noktası kalacak kadar ufalırken geriye kalan muhafızlar harekete geçip yıkanmaya götürecekleri şekil değiştirenlerin hücrelerinin önüne dizildiler. İçlerinden biri

bağırarak parmaklıklardan uzaklaşmamı söylediğinde dediğini yaptım. Sonra dışarı çıkarılabilmek için muhafızın işaret ettiği noktaya gittim. Hücreyi açıp hızla beni yakaladıklarında istifimi bile bozmadım. Beni, muhafızların sert hareketlerine karşılık vermeyen, yaraları tekrar açılınca sırtından kanlar akan, yüzünde acı dolu bir ifade olan Hannon'ın yanından geçirirlerken de direnmedim.

Bir şey yapmadım çünkü bekliyordum...

Micah'nın her zamanki gibi her şeyi yavaşlatmasını bekliyordum.

Her zamanki gibi Govam'la dalga geçmesini bekliyordum.

Harekete geçmesini, arkasındakilerin olduğu yerde kalmasını sağlamasını bekliyordum...

Bunları yaptığında, içimdeki güç kızgın bir yanardağ gibi patladı. Uzuvarıma yepyeni, muhteşem bir güç aktı. Keskin bir acı sırtımdan aşağı ilerledi, ejderham dışarı çıkmak istiyordu ama bu sefer kontrol tamamıyla bende idi. Öyle olması gerekiyordu. Hannon'ın iyi olması buna bağlıydı.

Ellerimi esnetip iki yana açtım ve Denski'nin elinden, beni zapt edemeyen metal kelepçelerden kurtuldum. Govam'ı arkadan yakaladığım gibi sağa, en yakındaki hücrenin parmaklıklarına savurdum. Ondan daha uzun boylu, daha güçlü ve çok daha öfkeliydim. Tek elimle boğazını kavradım, diğer muhafızları püskürtüp etrafımızda sırf irade gücümle bir balon oluşturdum. Nyfain etrafımı büyüyle kuşatıp kimsenin bana ve Govam'a erişemeyeceği bir alan oluşturdu.

Artık kimse onu elimden alamazdı.

"O adamı yukarı kata götürürseniz," dedim dişlerimi sırakarak, "hiçbir ejderhanın yapamadığı şeyi yapacağım ve işini bitireceğim."

Gözleri irileşti ve kurşuni gri derinliklerinde bir korku parıltısı belirdi.

"Kim olduğunu mu sormuştun?" dedim ölümcül bir sakinlikle. Muhafızlar irademe boyun eğmek zorunda kaldıkları için bir işe yaramıyorlardı. "O benim kanım ve canım. Onu o parazitlere götürürseniz senden başlayarak burayı yerle bir ederim." Parazit sözcüğünü tükürür gibi söylemiş, ne dediğimi idrak etsinler diye biraz duraksamıştım. "Yaşamak mı yoksa ölmek mi istiyorsun, Govam? Hemen karar ver."

Boğazını daha da sıktım ama ikimiz de onu bu şekilde öldürmeyeceğimi biliyorduk. Elleri büyümün etkisiyle iki yanına mihlanmıştı.

"Burayı yerle bir edemezsin," dedi. "Yeteri kadar kalabalık değilsiniz. Çok güçlüsün ama yeterli değilsin. Seni eninde sonunda öldürürler. O da seninle ölür."

"Tamam. Ama önce sen öleceksin. Seni yavaş yavaş öldürebilirim. Burada, bütün muhafızlarının önünde."

Dudaklarını yaladı. Gözleri değişti –rengi değil ama ifadesi– ve orada yeni bir şey gördüm. Korksam mı, dikkat mi kesilsem yoksa geleceğim için endişelensem mi bilemedim. Ama sonra o anda geleceği düşünmemeye karar verdim.

"Beni... bu balonun dışında duyabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Ben bir peri değilim. Öyle bir büyüm yok."

Govam bağırarak emir verirken sesi gergindi. "Bırakın onu. Partiye gidebilecek durumda olsaydı bile, ki değil, muhafızlar yok. Başımıza dert açar."

"Ejderha ne olacak?" diye sordu Denski, irade duvarımın hemen dışından. Duvarı aşmaya çalışırken elleri yanmıştı. Yani komutanını kurtarmak için yaralanmayı göze alabiliyordu. Aralarında sıkı bir bağ vardı. Acaba Denski bu yüzden mi benzer bir rütbeye terfi etmemişti? Govam arkadaşının Micah'ya hedef olmasını mı istememişti?

Govam bakışlarını bir an olsun benden ayırmadı. "Görevine devam et, Denski. Onunla aramızda bir anlaşma yaptık.

Öyle değil mi, Finley? Dediklerimi yaparsan abini partilere götürmem.”

“Tam olarak değil,” dedim. “Penisini koparıp seni onunla boğmayayım diye abimi partilere götürmeyeceksin. Başkalarına iyi davranacağıma dair bir anlaşma yapmadık. Ama evet, onu bu işe karıştırmazsan normalden daha fazla sorun çıkarmam.”

Başıyla onayladı. “Birbirimizi anlıyoruz.”

Geri çekildim, onu bir süre daha orada tutarak geri geri gittim ve ellerimi arkama uzattım. Belli ki istediğim zaman kelepçelerimi koparabiliyordum; sadece yeteri kadar motive olmam gerekiyordu. *Acaba baskılama büyüğü altında olmayan ejderhaların çoğu için de aynı şey geçerli mi*, diye merak ettim. Düşündüğüm şey doğruysa neden kelepçe taktıklarını merak ettim. Ya da neden diğer Wyvernli ejderhaların kelepçelerini koparamadıklarını. Ama Govam baskılama büyüğü altında olmayan mahkûm başına muhafız sayısını artırmıştı. Dolayısıyla kelepçelerden kurtulsak bile bizi yakalayabilirlerdi.

Ama... belki de öyle olmazdı. Mesela az önce bana karşı hazırlıklı değillerdi.

Hannon hücrelerine geri götürülürken Denski dirseğimi tuttu. Abime düşündüğümde daha sert davranıyorlardı ama yine de partide değil zindanda olacaktı. Acı çekmesini engelleyemiyordum ama en azından partilere gitmesini engellemiştim.

Sadece Hadriel ve Leala'nın daha kötü bir durumda olmadıklarını umdum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

FINLEY

“Ne oluyor ya?” diye fısıldadı Micah. Ana kapıdan içeri giren ibislere bakıyordu.

Ağzım açık kaldı. “Ne oluyor ya?” demekte haklıydı.

Kostümler. Hepsi kostüm giymişti. Aklıma Nyfain'in kalesindeki partiler geldi. Konuklardan bazılarının vücutları tamamıyla örtülü olmasına rağmen bazıları neredeyse çıplak sayılırdı. Bu kez aralarında dolaşan sabahlıklı kişiler yoktu, “uysal” şekil değiştirenler ve periler parıltılı külotlar giymiş, vücutlarını rengârenk boyamışlardı.

Gülümsememeye çalışarak, “Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?” diye sordum Micah'ya. Kimse bana yaklaşmak istemediği hâlde bizi esas ilgi odağı olan kafeslerde yan yana sergilemeye devam ediyorlardı. Bu akşam bunu biraz değiştirmeye çalışacaktım. Bu biri tarafından satın alınmam, aşağılanmam ve sonuçlarına katlanmam anlamına gelecek olsa bile diğer şekil değiştirenlere *yaklaşmalıyım*.

“Hayır,” dedi hafifçe gülerek. Sonra bir kahkaha patlattı. “Kesinlikle hayır. Bu krallıkta kalabalık bir seks iblisi nüfusu olmasına rağmen İblis Kral halkını medeni göstermek ister. Ona göre medeniyet...”

“Sıkıcı seks,” dedim, gülümsemem yüzüme yayılırken.

“Belli ki fikir değiştirmişler.” Buna şaşırmış gibiydi.

Hadriel ve Leala ellerini çabuk tutmuşlar, diye düşündü ejderham gururla.

"Onlar..." Micah duraksadı. "Onlar meme ucu kısıkcı mı takmışlar? Moda mı oldu bu?"

Hem de çok çabuk tutmuşlar, diye düşünerek güldüm.

"Öyle görünüyor." Leala'yı meme ucu kısıkaçlarını takmış, altında sadece pembe renkli parıltılı tangasıyla kalabalığın arasındaki bir iblisin kolunda gördüm. İblis yanında tasma ve kayış takan başka bir iblisi gezdirdiyordu.

Gözlerime inanamadım. Tasma mı? Hadriel ve Leala mucizeler yaratmışlardı.

Ama salonda yine seks iblisleri vardı ve bu tam da Nyfain'in kalesinde yarattıkları havaya uygundu. Dolion konuklarına be-lirli bir imaj çizmek istiyor olabilirdi ama bu eksiklik kendini hep belli ediyordu. Gerçek birer uzman olan arkadaşlarım bu eksikliği gidermişlerdi. Şatodaki seks iblislerinin yardım ettiğinden de emindim. Neden etmeyeceklerdi ki? Bu onların işiydi.

Gece öncekiler gibi devam etti. İblisler bizi incelemek için yaklaştıysalar bile kokumu hafifletmeye çalıştığım hâlde benden uzak durdular. Hadriel'i ancak partinin ortalarına doğru, etrafa gülümserken ve sırtırken gördüm ama her zamanki gibi gösterişli şeyler giymemişti. Sanki kalabalığın arasında göze batmamaya çalışıyordu. Bu sefer mor renkli bir canavar kostümü giymemişti ama mor renkli kabarık bir papyon ve kolluklar takmıştı.

Çivir mavisi gözleri olan perinin kafesine gitti, kısa bir süre orada takıldıktan sonra da salına salına alfa kurda geçti. Sırtını kafese verip dudaklarını belli belirsiz oynatarak davetlileri izledi. Onu tanımayan sadece etrafı izlediğini düşünebilirdi ama belli ki bir istihbarat ağı kurmaya çalışıyordu. Bunu anlayınca midemdeki düğüm biraz gevşemeye başladı.

Çok geçmeden kalabalığın arasına karışarak birkaç kişiyle sohbet etmek için durdu ve bir kadının ona dokunmasına izin verdi. Bir dişi iblisi koluna takıp onu Micah'ya getirdi. Orada iri

ejderhanın vücudunu ve kaslarını övdükten sonra da müsaade isteyip benim kafesime yaklaştı.

“Canım,” dedi alçak sesle. Hâlâ Micah’yı izliyormuş gibi sırtını bana döndü. “Üstündeki elbise korkunç. Seni çirkin göstermeye çalışıyorlar galiba.”

“Haber var mı?” diye mırıldandım etrafa bakınarak.

Dolion çift kanatlı kapılardan içeri girdiğinde yüzünde gergin bir gülümseme vardı, omuzları da gergin duruyordu. Salonun uzak ucunda olmasına rağmen bunu görebiliyordum. Olan biteni anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı ve hareketleri giderek daha tutuk bir hâl aldı. El kadar külörlü bir erkek şekil değiştirenin yanında durup kaslarını hafifçe çatarak adamı süzdü.

Dolion’ın yanındaki kadın, şekil değiştirene kocaman bir gülümsemeyle bakarak parmaklarını göğsünden karnına kaydırıldı. Elini bacaklarının arasına götürmeden geri çekti ama gözlerindeki ifade meraklandığını ele veriyordu. Dolion’la birlikte yürümeye devam ederken şehvetle yeni bir av arıyormuş gibiydi. Gördüklerinin hoşuna gittiği belliydi.

Oysa Dolion bundan hiç hoşlanmamıştı, kadını yanından uzaklaşıp aralarına mesafe koydu ama o bunu fark etmedi bile.

“Bunu nasıl başardınız?” diye sordum Hadriel, Micah’yı inceleyen dişi iblisin yanına gitmeden önce.

Duraksayıp bana döndü ve beni bir konuk ya da “uysal” bir şekil değiştiren gibi inceledi. Elini burnunun önüne götürüp sallayarak tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Bu tür sorularla kaybedecek vaktimiz yok, canım,” dedi. Ses tonu hareketlerine ve beden diline uymuyordu. “Seni mavi gözlü periyle ve alfa kurtlarla bir odada buluşturmamız gerek. Senelerdir bilgi topluyorlar. Senelerdir. Ama kaçabilecek güçleri ya da tekneleri yüzdürecek bilgileri yok. Esasen onlar için yolun açılması gerekiyor. Ejderhalara ihtiyaçları var.”

"Ejderhalar yanlarında olacak. Ama zindanlardan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek."

Başıyla onayladı ve dişi iblis ona doğru yürümeye başladığı anda yeniden arkasına döndü.

"Peri ona yardım edebileceğini düşünüyor," dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki güçlkle duyabildim. İblis koluna girerken sesini yükseltti. "Biliyor musun?" Bana döndü. "Bu kız çok güzel. Bence sen Tessau'yu mest ederken kız onun için güzel bir gösteri sergileyebilir. Ya da ben onu mest ederken. Ya da seni! Bizden azıcık uzakta olursa kokusu da rahatsız etmez."

İblis bej gözlerini üstümde gezdirdi ve kısa bir an göğüs dekoltemde takılı kaldıktan sonra yüzümü inceledi.

"Koku hoşuma gitti," diye mırladı, Hadriel'in çıplak kolunu okşarken. "Belki o beni mest ederken sen de Tessau'yla ilgilenirsin." Dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. "Seninle birlikte olurken aldığı keyif aklını karıştırdı."

"Evet ama sonra şiddet gösteriyor. Bu, gecenin sonunda yapılması gereken bir şey. Şöyle yapmaya ne dersin? Sen ejderhayı mest ederken Tessau da seni becersin." Hadriel hafifçe inleyerek burnunu iblisin boynuna sürttü. "İşte bu kulağa muhteşem geliyor."

Dişi iblis beni incelemeye devam ederken biraz kısa boylu ama iri yapılı bir iblis bize doğru yürümeye başladı. Hadriel'i ve dişi iblisi gördü, sonra da bana baktı. Kafese yaklaşırken gözlerindeki ifadeden gördüğü manzaranın hoşuna gittiğini ama sonra kafası karışmış gibi bir anda öfkelenildiğini fark ettim.

"Tessau." Dişi iblis Hadriel'in kolundan çıkmadan ona döndü. "Yeni evcil hayvanımızın harika bir fikri var. Ben bu muhteşem kokulu şekil değiştireni yalarken sen bana arkadan sahip olacaksın."

Erkek iblis yine beni süzdü. Yüz ifadesi uyarılmayla huzursuzluk arasında gidip geldi. Kokuyu kabullenmeye çalıştığını tahmin ettim. Dişilerin bunu hoş bulacağını fark etmemiştim

ama mantıklıydı. Nyfain kokusuyla güç, hâkimiyet ve kuvvet yayıyordu, bu özellikleri seven herkes kokusunu da sevebilirdi. Tabii ben buna "siktir git" tavrımı eklemediğimde.

"Olabilir," dedi Tessau. Dışının koluna girip onu uzaklaştırdı. "Ya da dişiyi ben beceririm."

Onlar uzaklaşırken çenemi sıkıp beden dilimin ya da yüz ifademin öfkemi yansıtmaması için çabaladım. O gerzeğin bana dokunmasına izin veremezdim. Bunu denerken öldü.

Hadriel düşüncelerimi okumuş gibi onların peşine takılmadan önce biraz duraksadı. "Merak etme, canım," diye fısıldadı. "Bu iblislerin çoğu ahlaksızlığı yeni yeni öğreniyor. Onlara hemen hemen her istediğimi yaptırabilirim. Erkek iblis biseksüel ama henüz bunun farkında değil. Yani zor durumda kalırsam onun kafa karışıklığından faydalanabilirim. *Birkaç* cinsel eylemde bulunman gerekebilir ama bunu senin izin verdiğin kadarıyla sınırlarız, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ama bir şey demedim.

Başını onaylarcasına salladı. "Gitmem gerek. Her şeyi bana bırak. Doğru kişileri kafaladım ve birçoğu salak olduğumu düşünüyor."

"Bunun bize ne faydası olacak?"

Kaşlarını çattı. "Beni bir tehdit olarak görmedikleri için dilediğim yere girip çıkabiliyorum. Efendimin kalesindeki dersler işe yarıyor. Sen kendi rolüne odaklan, ejderhaların bizi bu zindandan çıkarması gerek. Hannon nerede bu arada? Tekne uzmanımız o."

"Bu partilere gelmeyecek. Öyle olmasını sağladım."

Hadriel kafası karışmış gibi bana baktı ama başıyla onaylayarak uzaklaştı.

"Değerli bir ekip arkadaşı," dedi Micah o gittikten sonra.

"Ever. Bunu ona birkaç ay önce söylemiş olsaydın sana gülerdi."

"Geliyor," dedi Micah kafesin diğer tarafına geçerek. Dolion kalabalığın arasından doğruca kafesimin önüne geldi. Bu kez yanında kimse yoktu. Partide kaynaşmakta olan konuklardan uzak durmaya çalışırken asık suratından ne kadar öfkeli olduğunu anladım.

"Bunu nasıl başardığını bilmiyorum," dedi hışımla. Sesi alçak ve öfkeliydi. Kalabalıktaki çarpıcı değişimden söz ediyordu. "Bunun sorumlusu seninle gelen şu küçük şekil değiştiren erkek fahişe mi? Onun kontrol altında olduğunu düşünmüştüm. Aptallık etmiş olabilirim. Ama merak etme, zindana geri döndü. Sana geri döndü."

İstifimi bozmamaya, bir şey belli etmemeye çalıştım. "Seks işçilerini aşağılamakla çok ayıp ediyorsun. Senin hakaretlerinden daha iyisini hak ediyorlar. Jedrek de aynı cümle içinde adının anılmasından daha iyisini hak ediyor."

Öfkesini güçlükle kontrol ederek gülümsemeye çalıştı. "Seni Ejderha Prens'i kontrol altında tutmak için getirdim. Ama onun krallıktaki iblisleri öldürdüğünü duydum. Sağ olarak hiçbir işime yaramazsın ama en azından intikam almamı sağlayabilirsin. Senin ve ailenin korkunç biçimde can verişini izlerken ne kadar sakın olabilecek bakalım." Ellerini arkasında kavuşturarak geri çekildi. "Partinin keyfini çıkar. Son partin olacak."

İblis Kral her yanından öfke yayarak uzaklaşırken içimi dehşet kapladı.

"Zamanımız daraldı sanırım," dedi Micah, İblis Kral'ın ardından bakarken.

"En azından benimki daraldı."

"Hayır, *hepimizin*ki. Ama söylediği bir şey dikkatimi çekti."

"Nedir o?"

"Askerler. Karşımıza çıkanları öldürebiliriz ama bir nevi görünmeme becerileri var. Fark edilmeden kaçarak muhafızlara haber verebilirler. Onlar da ensemize çöker."

Kalbimin sıkıştığını hissederek parmaklıkları kavradım. "Onlarla ilgili bir planım var. Mola, yani karartma zamanından önce gazlı bir içki içiyorlar. Everlass yapraklarım hazır. Sadece güç vermelerini hızlandırmak için soğuk suda demlemem gerek. Beni Vemar'la yukarı çıkardıklarında iblislerin sürahisine koyabilirim. Vemar dikkat dağıtmakta ustadır. Periler ve alfa kurt dışarı çıkmamızı sağlar, Hannon da tekneleri idare edebilirse yolun geri kalanında hepimizi idare edebilirim. İhtiyacım olan tek şey bir fırsat."

"O hâlde bu fırsatı mutlaka yaratmalıyız."

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde beni ilk kez satın aldılar. Bizleri satın alan kişiler ve "tanıdıkları" için ayrılan özel odalarda diğerleriyle birlikte olacaktım. Hadriel'in ayarlamaya çalıştığı çift gitmişti. Beni Leala'nın ikna ettiği biri satın almıştı. Ayrıntılar mı? Deri giysiler giymem, memelerimi ve popomu açıkta bırakmam ve... birinin üstüne işlemem gerekiyordu.

Leala ne halt ettiğini sanıyordu?

Cidden, ne halt ettiğini sanıyordu?

İlk kez, *Keşke iblislerin seks büyüğü beni de etkilese*, diye geçirdim içimden. O zaman belki daha kolay olabilirdi.

"Ciddi olamazsın," dedim Leala'ya. Ana partiye ara verildiğinde soyunma odasında bir araya gelebilmiştik. Govam bana oraya kadar eşlik etmiş, kapıyı üstümüze kapamıştı. Kaçma ihtimaline karşılık dışarıda bekliyor olmalıydı.

Leala benim bir şey yapmama gerek kalmadan bacaklarıma deri tozluklar geçirdi. "Üzgünüm, leydim, gerçekten çok üzgünüm. Hadriel'in bir planı vardı. Ama o çiftin Calia'ya ayarlayabileceğimiz bir arkadaşları yoktu. Calia bu akşam görüşmeniz gereken en önemli kişi."

Calia çivit mavisı gözlü periydi ve üstüne işenmesinden hoşlanan Bay Sidik'in ayrı bir odada eğlencesine devam edecek arkadaşına satılmıştı.

Demek başkalarını izlemekten de keyif alıyorlardı.

"Neden benim o adamın üzerine işlemem gerekiyor?" Dolion'un sözlerinden sonra midem hâlâ düğüm düğümdü. Çok az vaktim kalmıştı. Micah bir sonraki büyük partinin bir ay sonra olduğunu duymuştu. Dolion da bana o partiye kalmadan benden kurtulacağını söylemişti. Ama buradan kaçmaya niyetliydim. "Neden sen yapmıyorsun? Ben de izliyormuş gibi numara yaparım?"

"Çünkü siz çok güzelsiniz, güçlüsünüz ve o iblis hükmedilmeyi seviyor. İkimiz onu doğru havaya soktuktan sonra kokunuz onu çılgına çevirecek. Garip bir şey yapmanıza gerek yok, leydim. Belki sadece onu kırbaçlamanız ya da poposuna bir şey sokmanız gerekebilir."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Lütfen bana dalga geçtiğini söyle. Tamam, kırbaçlamaya bir şey demiyorum ama bunun haricinde... Hayır. Yok. Olmaz."

"Gerçekten de sorun yok, leydim. Sadece hükmeden kişi siz olmalısınız. Bir şey denemeye kalkışamaz. Kimse kalkışamaz. O iblis oyuncaklarını diğerleri gibi paylaşmaz."

"Oof. Tamam ama Calia'yla nasıl konuşacağım?"

"Hadriel ve benim sayemde bu buluşma sonrası partileri biraz çığırından çıktı. Ejderhalar bize katılmış olsa bile aynı şekilde süreceğini düşünüyorum. Büyük ihtimalle sizi sakın tutmak için seks büyüsü deneyecekler ama ikimiz de bunun sizi diğerleri gibi etkilemediğini biliyoruz. Evet, bu da deri büstiyeriniz."

Büstiyer memelerimi kapatmıyordu.

"İnanın bana, en iyi yolu bu," dedi Leala, beni giydirmeyi tamamladığında. "Aslında tek yol bu. Fazla seçeneğimiz yoktu."

Seçeneğimiz de yoktu vaktimiz de.

"Tamam. Yani böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama tamam."

"O da bilmiyordu. Ben garip özellikleri ortaya çıkarmakta ustayındım. İşeme konusunun onun ilgisini çekeceğini biliyordum. Urandırılma konusunda çok hevesli biridir. Şunu da takayım."

Boynuma zincirden bir tasma kolye taktıktan sonra kendisi de dantel ve saten giysilere büründü; onun memeleri de ortadaydı, alt kısmıysa çırtlıplaktı.

Keşke gecenin eğlenceli geçtiğini söyleyebilseydim.

Geçmedi. Başından sonuna kadar garipti. Leala gerçekten de ciddi sapkınlıkları olan birkaç kişi bulmuştu. Onları kırbaçladım, şaplak attım, boğdum (biraz fazla güç kullanmış olabilirim) ve evet, erkek iblisin üstüne çıkıp işedim. O kadar güçlü bir orgazm yaşadı ki bir ara öldüğünü sandık. Sivri dili ağzından dışarı çıkmış hâlde bakışlarını yıldızsız göğe dikti.

Leala başıyla bana *aferin* işareti yaptı. İblis kokumu sevmiştii ve onu öldürmeyeyim diye biri beni onun üstünden çekmek zorunda kalmasına rağmen saldırgan tavırlarıma bayılmıştı.

Onu gerçekten de öldürmek istemiştim. O yaratıkların garip huyları beni ilgilendirmiyordu... Ben buna katlanmak zorunda değildim. Birinin ciddi ciddi ölmesi gerekiyordu. Bunun mantığı böyle işliyordu.

"Tamam, leydim," dedi Leala, iblis yerde kendine gelmeye çalışırken. Beni arkasına bakarak hemen odanın yan tarafına götürdü. "Şunu alın." Elime avucuma sığacak kadar ufak bir kâğıt parçası sıkıştırdı. "Alfa kurt bunu size vermeme istedi. Bir yere saklayın."

Memelerimin altındaki kısma sakladım.

"Şimdi," dedi odanın diğer tarafına bakarak. Oradakiler her yere benimle gitmesi gereken ama belli ki o anda aksiyona katılmaya karar vermiş bir seks iblisinin gözetiminde kıvranıp inliyordu. "Bir saniye burada bekleyin. Dikkat çekmeyin. Calia'yı bulacağım."

Hızla gitti ve ben de hafifçe karnıma doğru ittiğim kâğıda dokundum.

"Ejderha." Calia çırılçıplak hâlde hızlı adımlarla yanıma geldi. Elleriyle memelerini ve kadınlığını gizlemeye çalışıyordu. Epey huzursuz olmuş gibi yutkundu.

Ejderhalara çoğu zaman yapıldığı gibi kırbaçlanmadığı ve paçavralar giydirilmediği belliydi.

"Çok vaktimiz yok, kısa keseceğim," dedi hızlı hızlı fısıldayarak. Eliyle güzel yüzünü ovuşturdu. Yanakları kızarmıştı ve gözleri biraz boş bakıyordu. "İblis büyüğü hâlâ tam geçmedi. Kusura bakma. Genel olarak krallığını hatırlamıyorum. Belki de orayı hiç bilmiyorum. Ama görünmeyen ya da anılarımızda yaşayan dünyayla ilgili daha çok şey biliyorum. Wyvernli olduğunu iddia eden kişilerle tanıştım. Birçoğu hastalanıp öldü. Hastalık, iblislerin sık sık büyülerine kattığı, kurbanlarını ağır ağır, acı çektirerek öldürdüğü yollardan biridir. Başka hangi krallıkların yitirildiğini hep merak etmişimdir. Bu şato sadece bir şato. Krallık değil. Krallıksa diğer vatandaşları nerede? Kral'ın işkence çektiği diğer yıkılmış krallıklarda mı? Bilmiyorum."

Kollarını önce göğsünde kavuşturdu, sonra iki yanına sarkıttı. Bunu kendini zorlayarak yaptığı belliydi.

"Ben... iblis yardımı olmadan onları eğlendirmeye alışık değilim," dedi fısıldayarak. "İdeal bir durum değil. Bunların hiçbirisi değil. Mahkûm olmak ayrı şey... Bu büyülü dünyanın her yanındaki zindanları gördüm. Ama bana asla böyle davranılmamıştı. Böyle *kullanılmamıştım*. Bu..." Çenesini sıkıp derin bir nefes aldı.

Kendimi tutamadım. "Neden o kadar çok zindan görmek zorunda kaldın?"

Bir süre yüzüme baktı. "Ejderhalar." Başını hafifçe iki yana salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Çoğu kişi bu itirafımı hayretle karşılardı. Ya da dehşetle. Ejderha-

lar öyle değiller. Bu yüzden kaçabilmek için sizin türünüze ihtiyacımız var. Sizin hiddetiniz olmadan bunu başaramayız.”

“Nasıl yardımcı olabilirsin?”

Yine yüzünü ovuşturdu. “Nadir bir büyüm var. Büyüsel anlamda kilitleri açabiliyorum. Bir büyü varsa bunu bozabiliyorum... ama belli bir dereceye kadar. Kısacası, kocaman bir krallığı kapsayan büyüler beni aşıyor ama kapılardaki gibi orta seviyeli büyüleri bozabilecek kadar güçlüyüm.”

Kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce başını onaylarcasına salladı. “Büyüme erişebilsem zindanlardaki büyülü kilitleri açabilirim. Ejderhalar normal kilitleri açabilirler mi?”

“Evet.”

“Tamam, güzel. Benim kaldığım katta da yardımınıza ihtiyacımız olacak. Ama esas sorun...”

“Ah, menekşe gözler,” dedi biri ürkütücü derecede tatlı bir sesle. “Menekşe gözlüm nerede?”

Calia’nın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Gözleri doldu ama paniğe kapılmadı.

“Sorun yok,” dedim hemen kolunu okşayarak. “Büyüleri beni etkilemiyor. Gitmeden onu öldürürüm.”

Hıçkırdı. Bir an sadece yüzüme baktı, sonra hafifçe kolumu sıktı. “Bunu bir arkadaşlık göstergesi olarak kabul ediyorum.”

Omzumu silktim. “Ben bir güç patlamasının büyüünü serbest bırakabileceğini, bunun da planımız için faydalı bir adım olacağını düşünüyordum ama arkadaşlık da olur.”

“Ejderhalar,” diye fısıldadı yine hafifçe gülümseyerek. Sonra hemen ciddileşti. “Esas sorun,” dedi hızlı hızlı konuşmaya devam ederek, “büyümün baskılanmış olması. Herkesinki gibi. Ama seninki öyle değil, değil mi? Bazı diğer ejderhaların da değil sanırım.”

“Evet.”

“Kendi gücümü artırmak için başka türlerin gücünü kullanabilirim. Büyülerini bu şekilde etkisiz hâle getiriyorum. Yeteri kadar güçlüysen ejderhaların gücünü serbest bıraktığın gibi benim gücümü de serbest bırakabilirsin. Aynı temele dayanıyor, sadece benimki bir hayvan değil büyü.”

“Ama baskılama büyüğü devreye girmez mi? Büyünün kaldırılmadığı ejderhalara öyle oluyor.”

Hafifçe gülümsedi. “Ben... kilitleri açabilirsem öyle olmayacak. Tekrar baskılanmadan büyüğü bozabilirsem serbest kalırım. Bunu yapabilirsem de ilk seviyedeki zindanlardan kaçmamıza yardım edebilirim. Ondan sonra...”

“Ejderhalar devreye girer.”

Seks iblisi gözlerini ondan ayırmadan bize doğru gelirken Calia başıyla onayladı.

“Sence... bununla uğraşırken baskılama büyüğünden tamamıyla kurtulabilir misin?” Köşedeki birbirine dolanmış kişileri gösterdim.

İnce kaşlarını çatı. Dudaklarını yaladı. “Mecburum,” dedi tereddütle.

Dolion yüzünden vaktim daralmıştı. Beni Nyfain’in önünde öldürerek ona bir ders vermeye çalışacaktı zaten. Kaybedecek neyim vardı ki? Bu, bizi özgürlüğümüze götürecek bir sonraki adımdı.

“Sen gitmeye hazırlan, biz de bu partiyi başlatalım. Ne dersin?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FINLEY

Calia'yı yana itip seks iblisine doğru yürüdüm. İblis durdu, büyüğü bana çarpıp etrafımı sardı. Midem bulandı. Safra boğazıma kadar yükseldi. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Üzerine atılıp omuzlarını kavradım ve diğerlerine yaklaştıkça kadar geri geri götürdüm. Sonra büyümle midasını yarıp onu geriye savurdum. Bir grup çıplak iblise ve şekil değiştirene çarptı.

Vücutları birbirine dolanmış hâlde iki yana savruldu, bazıları bir anda ölen iblisten uzaklaşmaya çalışırken diğerleri birbirine çarptı. Etrafımda ve odada bir nabız gibi atan gücü hissederken sıra diğer seks iblisine geldi.

“Şekil değiştirmeyin,” diye seslendim. İkinci seks iblisini de kısa sürede öldürüp kenara attım.

İblis yere çömelip kahverengi pullu yüzündeki irice açtığı turuncu gözleriyle bana baktı. Ben tepesinde dikildiğimde, “Muhafızlar!” diye bağırarak korkuyla. “Muhafızlar!”

Onu öldürmek için yere çömeldim ama sonra vazgeçtim. Neden başkalarının intikam alma fırsatını yok edecektim ki?

“Onu boğmak için tasmamı isteyen var mı?” dedim. Sonradan karşıma çıkacak olan muhafızlar şüphelenmesin diye tasmayı çıkardım.

“Tasmaya ihtiyacım yok.” Bir kadın şekil değiştiren iblisin üstüne atlayıp boğazına sarıldı. İblis çırpınırken bir peri tarafından yakalanıp zapt edildi.

"Hissede biliyorum..." Bir başka şekil değiştiren elini göğsüne götürdü. "Hissede biliyorum..."

"Sakın bir şey yapma," diye bağırdım. Bu emri büyüyle verdiğim için onda bir çok etkisi yarattı.

Tokat yemiş gibi durdu ve birden diğerlerinin de durduğunu fark ettim. Onlar da iblisin seks ve baskılama büyüünün etkisinden kurrulup onları kullanan ibislere saldırmaya, vahşice parçalamaya başladılar.

Yandaki kapılardan biri açıldığında Bay Sidik'in hâlâ orada olduğunu hatırladım.

"İmdat," diye bağırdı kapıdan. "İmdat!"

Muhafızlar odaya doluşup onu kenara ittiler. Ben ona ulaşmadan etrafım sarıldı ama güç hâlâ akıyordu.

Çabuk. Nyfain'den alabildiğin kadarını al, dedim ejderhama. Tamamdır.

İçime güç dolmaya başladı ve akmaya devam etti. Muhafızlar üzerime çullanıp beni yakalamaya ve yere savurmaya çalışırken hâlâ köşede durmakta olan Calia'ya güç akımı yolladım. İncü bu şekilde yönlendirebileceğimden emin değildim ama -nemeye değirdi.

Göğsüm yere çarptı ve biri eliyle başıma bastırdı. Ellerimi sertçe arkaya çekip kelepçe taktılar ve apar topar ayağa kaldırıp odadan çıkardılar. Tam kapıdan çıkmadan arkama baktığımda, diğer şekil değiştirenlerin Bay Sidik'in üstüne çullandığını gördüm. Muhafızlar ejderhalarla öylesine meşguldü ki olanları fark etmediler bile. Bay Sidik'in oradan sağ çıkması imkânsızdı.

Govam'ın sesi koridorda yankılandı. "Gidelim, gidelim."

Beni geniş ve lüks bir koridordan, sonra da hizmetlilerin koridoru olduğunu tahmin ettiğim ufak, kemerli bir kapıdan geçirdiler.

"Onu ben alırım." Govam diğerlerinin arasından geçip beni omuzlarımdan tuttu.

"Ufacık bir sorun çıkardım," dedim nefes nefese. "Ama bunu hak ettiler. Cidden. Ne yapmayı denediklerini bilseydin beni suçlamazdın. Bana göre değildi."

"Onları senin kontrol edilemeyeceğine dair uyardıya çalıştım. Bana kulak asmadılar. Bu yüzden içeride değil, dışarıda bekliyordum. Ejderhalara karşı hayatta kalmak, biraz da ne zaman onlardan uzaklaşacağını bilmekle ilgilidir."

Zeki adamdı.

Beni birkaç katlık taş basamaklardan indirirlerken, "Majesteleri... parti dinamiklerindeki değişiklikler için seni suçluyor," dedi alçak sesle.

"Biliyorum. Söyledi."

"Elbette haklıydı ama düşündüğü şekilde değil."

Birden gerildim.

"Rahat ol, ejderha," dedi Govam. "Benim görevim Majesteleri'nin işine karışmak değil, ejderhalara çşlık etmek. Ünvanımın bir anlamı yok çünkü bu şatoda sadece onun adamlarından biriyim. Muhafızları ya da askerleri kimse dinlemez. Önemli konularda bize kulak asmazlar. Görevlerimiz var ve faydamız da görevlerimizi yerine getirdiğimiz kadar."

Beni zindandan geçirdi. Etrafta bana gülümseyen askerler dolanıyordu.

"Yine erken döndü demek, Govam?" diye seslendi Başçavuş. "Çok yakında onu dilediğim gibi kullanma izni verileceğini düşünüyorum. Hâlâ alabileceğim kadar gücü var."

"Yakında seni dilediği gibi kullanabileceğinde yanılmıyor," diye fısıldadı Govam bir sonraki basamaktan inerken. "İblis Kral, *incubus*larla *succubus*ların aramızda doğal biçimde var olduğunu kabul etmekten pek hoşlanmaz. Onların kontrol etme ve zihin etkileme becerilerini takdir eder ama onları işine bulaştırmak istemez. Zaten bu yüzden onları Kral'ın kontrolünde olan krallıkları etkilemek ve işkence etmek için kullanıyorlar. İblis Kral'ın bazı... garip zevkleri olmasına rağmen düşük standartlı

seksten keyif alan tek iblislerin onlar olduklarını düşünmek istiyor. Bu akşamki parti hassas bir noktaya dokundu. Kral buna izin vermeyecektir."

"Biliyorum. Dedim ya, bana söyledi."

"Onların son gücünü de almalarına izin verecek, sonra da seni Altın Prens'in ayaklarının dibine fırlatıp işini bitirecek. Askerler sadece faydalı olduğu düşünülen kişilere nazik davranırlar. Ama çok acımasız olabilirler."

"Bizi kırbaçlamaları nazik bir davranış mı?"

"Faydalı olduğunu düşündüklerinden seni kırılma noktasına henüz getirmediler. Yakında İblis Kral bunu yapmalarını isteyecek. Bunu Altın Prens'i... ve seni incitmek için yapacak."

Beni ağır ağır son kattan aşağı indirdi. Denski ve diğer muhafızlar geride kalmışlardı.

"Yakında sana ait olan her şeyi yitireceksin, sen öldüğünde Prens de ölecek. En azından kıymetli bir parçası yok olacak."

Doğruyu söylüyor gibiydi. Beni ne uyarıyordu ne de bu konuşmadan keyif alıyordu. Sadece açık açık neler olacağını anlatıyordu.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Yanıt vermedi. Yine hızlandı ve beni Hannon'inkiyle benimki dışında boş olan hücrelerin arasından geçirdi. Jedrek giysileri yırtılmış, kan revan içinde köşede yatıyordu. Belli ki son partide oynadığı rol yüzünden onu bir güzel dövmüşlerdi.

Govam beni hücreye atarken içimi bir korku sardı, kelepçelerimin çıkarılması için geri geri gittim.

Çok geçmeden ortalığı karıştıran kişinin Jedrek olmadığını anlayacaklardı. Her şeyin Nyfain'in kalesinden gelen iki yeni kişiden sonra değiştiğini anlayacaklardı.

Hadriel ve Leala tehlikedeydi. Abim olduğu ve bana işkence etmek için kullanılabileceğinden Hannon da tehlikedeydi. Ben tehlikedeydim. Jedrek de öyleydi ama onun için endişelenmek o kadar da içimden gelmiyordu.

Buradan kaçmak zorundaydık. Hem de *hemen*.

Bu noktada verdiğim gücün harekete geçebilmesi için Calia'ya yeterli olduğunu umuyordum. Aksi takdirde yaptıklarımız şatoda duyulmadan önce askerlerle çatışarak kaçmamız ve suyun karşı tarafına geçmemiz gerekecekti.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde —ya da belki de sabahın ilk saatleriydi— sırtımı duvara yaslamış, öğrendiklerimi düşünüyordum.

Leala'nın elime tutuşturduğu notu okumuştum.

Her şey büyük ve italik harflerle yazıldığı için kolaylıkla okuyabilmiştim. Weston, eşya koleksiyonu yapan insanlar gibi bilgi toplamıştı. Teknelerin kalkış saatlerini (belirli saatler yoktu), muhafızların vardiya saatlerini (karmakarışık) ve askerlerin nerede uyuduklarını ya da herhangi bir yerde kaç tanesinin bulunduğunu, bir de onları koruyan büyüü araştırmıştı. Şatonun haritasını çıkarmıştı, birkaç yer boş kalmış olmasına rağmen çıkış yerleriyle ilgili sağlam bilgiler edinmişti. Dolion'un nerede uyuduğunu bile biliyordu. Ayrıca ona ulaşmanın mümkün olmadığını da öğrenmişti. Bizim için imkânsızdı. Koridorları, muhafızları ve hizmetlileri aşmamız mümkün değildi.

Tamam. Ona ulaşmak zorunda değildik. Sadece kaçmamız gerekiyordu. İntikamımızı sonra da alabilirdik.

Bir an önce buradan kaçma isteğiyle bütün bilgileri dikkatle okuyup noktaları birleştirdim. İki plan yapıyordum. Bunlardan biri Calia'nın büyüü kilidi açmasını, diğeriye onsuz kaçabilmemizi kapsıyordu. Keşke Hadriel'e ulaşip bunları onunla konuşabilsem diye düşündüm. Plan yapmayı, parçalara bakıp bunları birleştirmeyi çok iyi biliyordu.

"İyi misin?" dedi Hannon benim gibi duvara yaslanarak.

"Evet. Sen?"

"Kesin sesinizi, uyumaya çalışıyorum," diye homurdanan Jedrek diğer yöne dönüp dizlerini biraz daha karnına çekti.

Birkaç saat önce herkes geri dönmeden evvel bana bağırmıştı. Gerçi bağırmaktan fazlasını yapamayacak kadar ağrı sızı içindeydi ama bunu son gücünü kullanarak yapmıştı. Yine aynı şeyleri söyleyip durmuştu. Artık hücremizde yetişmekte olan "otlar" dâhil, her konuda beni suçluyordu.

Soğukkanlılığımı yitirip ona yumruk atmak istememiştim ama... Bana dilediğini söyleyebilirdi fakat Everlass bitkisi yüzünden laf edemezdi. Orada çizgiyi aşmış olurdu.

Yine de önemli bir şeyden söz etmişti: Dolion ona beni öldürmek için krallığa geri götürmeden önce benimle evlenmesini ve yatmasını (aletini kaldırabilirse) istediğini söylemişti. Gerçekten de Nyfain'in işini bitirmek istiyordu.

Daha doğrusu bunu yapabileceğini sanıyordu. Bir evlilik töreni gerçekleşmeden önce ne yapıp edip buradan toz olacaktım.

"Şu... içecek iyi geldi," dedi Hannon fısıldayarak. "Hem de çok."

Basamaklardan ayak sesleri geldi.

"Şişşt," dedi biri ve bir şeyler mırıldandı.

Hannon kaşlarını çattı. Sesleri o da duymuştu.

Birkaç saniye sonra basamaklarda iki çıplak bacak, arkasından minnacık bir külot ve eğilmiş olan Hadriel'in vücudu belirdi.

Gözlerime inanamayarak öne eğildim.

Arkasında, uzun bir etek giyen Calia vardı. Parmaklarını taş duvara sürterek iniyordu ve diğer elini Hadriel'in omzuna koymuştu. Kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kadın da üstüne perdeyi andıran bir şey sarmış, peşlerinden geliyordu. Hadriel'in aksine onlar karanlıkta göremiyorlardı. Alfa kurt en arkadaydı. Düşmemek için perinin omzunu tutmasa da kesinlikle adım atmadan önce ayağıyla yeri yokluyordu.

"Micah," dedim ayağa kalkıp. "Micah, uyanık mısın?"

"Ben uyanığım, Tuhaf Leydi," dedi Vemar. Parmaklıklara yaklaştı. "Bu ses ne?"

Hadriel basamakları indi, perilerin inmesine yardım edip alfa kurdu bekledi. Onlara bir şey söyledikten sonra da hücrelerin ortasındaki alana girip hücreme yaklaştı.

"Kim o? Kim buraya gizli gizli girdi?" Vemar paniğe kapılmıştı.

"Şışt," dedi Hadriel. "Askerler sesimizi duyabilir."

Vemar parmaklıklara biraz daha yaklaştı, ellerini dışarı çıkarıp dikey destek demirlerine yasladı. "Bu zindanın kilidindeki büyüü her zamankinden erken mi kaldırdılar? Buraya gelmeniz büyük bir risk."

"Bütün ejderhalar senin gibi gergin midir? Şışt!" Hadriel ona el salladı ama Vemar görmedi. Sonra diğerlerini hücreme yönlendirdi. "Canım," diye fısıldadı bana yaklaşıncı. "Müthiş bir fırsat bulduk."

"Neden buradasınız?" diye sordum paniğe kapılarak. "Ya sizi yakalarlarsa?"

Hadriel, Calia'yı ellerinden çekip parmaklıklara yanaştırdı. Calia soğuk metal demirleri tutup boş boş hücreme baktı. İkizi de peşinden gelip hemen yanına geçti.

"Birkaç saatimiz var sanırım," dedi Hadriel. Alfa kurdun ellerini uzatıp parmaklıkları buluşunu izledi. Kurt biraz daha yaklaştı ama parmaklıkları tutmadı. "Anlat ona, Calia."

Zindanda bir tık sesi duyuldu. Vemar'ın hücresinin kapısı açıldı ve ağır ağır, etrafı yoklayarak yürümeye başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hadriel. "Öldürecek mi beni? Lanet ejderhalar."

"Sorum yok," dedim ona, ardından Calia'nın ellerine hafifçe vurdum. "Elimize geçen fırsat nedir? İblislerin obiceini erkisiz hâle mi getirdin?"

Sesimdeki heyecana ve umuda engel olamadım. Bağınızdan da yavaş yavaş bir merak ve benimki gibi bir umut hissi yayıldı.

Nyfain iyi bir haber alıp almadığını merak ediyor olmalıydı. Doğrusu ben de merak ediyordum.

“Daha önce bana aktardığın güç beni baskılama büyüsünden kurtarmak için fazlasıyla yeterliydi,” dedi Calia alçak sesle. Vemar dikkatle bize doğru gelmeye devam ediyordu. “Sonra... ortalığı karıştırdığında onların baskılama büyüsünden sıyrılmak için de bol bol vaktim oldu. Çok basit bir büyü. Gerçekten de basit ama güçlü ve etkili.”

“O hâlde bu kadın *obiceini* mi etkisiz hâle getirdin?” diye sordum heyecanla.

Güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet. O da basit bir büyü. Yapanlar kadar yıkıcı ve pis ama kolaylıkla hallediliyor. Bunun nedeni daha eski bir büyü olması değil. İblis büyüsü hızla çürür. Yeni büyülerini kaldırmak daha zordur ama hepimiz baskılanmış durumdayken yeni büyülere neden ihtiyaçları olsun ki?”

“Yani krallığın dışında kimlerin serbest kaldığını bilemezler ya da bundan şüphelenemezler,” dedi alfa kurt. Tokalaşmak için elini içeri uzattı. “Weston. Kırmızı Kurt Krallığı’nın Göl Ormanı Sürüsü’nden ayrıldım.”

“Öyle mi? Orası...”

“Hayır,” dedi Hadriel hemen. Yüzündeki ifade *kes sesini* diyordu.

Belli ki alfayla aynı yerden geldiğinin bilinmesini istemiyordu. Ailesinin o krallıktan sürüldüğünü, reddedildiğini ya da başka sebeple atıldığını düşünecek olursak bunun öğrenilmesini istememesi mantıklıydı.

“Ayrıldın mı?” dedim.

“Bir iblis zindanına atılıp seks kölesi olarak satıldığında sürünün alfası olamazsın.”

Derin bir nefes aldım. “Haklısın,” dedim nefesimi dışarı vererek. “Öyle. Haklısın.”

“Bu kız kardeşim Felicia,” dedi Calia kız kardeşini biraz daha yanına çekerek. “Büyüm için güçlendirici rolü oynuyor.

Köyümüzden ilk olarak onu kaçırdılar. Kaçırıldığını gördüm ama çok uzaktaydım. Yine de onu kimin kaçırdığını biliyordum. Peşine düştüm. Ama bu zindandan kaçmanın kolay olacağını düşünerek yeteri kadar hazırlık yapmamıştım. Baskılama büyüsunü hesaba katmamıştım.”

“Hazırlanmak her zaman faydalıdır,” diye mırıldandım. “Baskılama büyüsu altında olmayan ejderhalar şekil değiştiremeyeceklerini ya da hayvanlarının serbest kaldığını söylememeleri gerektiğini biliyorlar. Baskılama büyüsu altında olmayabilirler ama Dolion’un, hayvanlarını serbest bırakabilecek kadar güçlü olduğumun farkında olup olmadığından emin değilim. Bu yüzden şu âna kadar bunu yapmadım.”

Weston başını onaylarcasına salladı. “Güzel.”

“Onun hayvanını serbest bırakman gerek, canım,” dedi Hadriel. “Büyük ihtimalle ejderhaların da en irisinin hayvanını serbest bırakmalısın. Şuradaki aygırı mesela? Çok ürkütücü. Calia askerler sabah buraya gelmeden onları baskılama büyüsunün etkisinden kurtarabilir ama dinlenmesi gerekecek. Hayvanlarını serbest bırakman için birkaç seferde herkesi buraya getirebiliriz ama dürüst olmak gerekirse, canım... O kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum. İblis Kral durumdan memnun değil. Her şeyi eski hâline getirmek ve bundan sorumlu olanları cezalandırmak için harekete geçecektir. Oyun vakti sona erdi.”

“Beni ve Jedrek’i sorumlu tutuyor.”

“Sen yaptın.” Jedrek çıldırması gibi gözlerini iri iri açarak ayağa kalktı. “Bunu sen yaptın!” Parmağını Hadriel’e doğrulttu. “Kaleden geldin, değil mi? Seni bir yerden gözüm ısıırıyordu zaten.” Yumruğunu sıktı. “Her şeyi mahvettin. Ama uzun sürmeyecek. Majesteleri bunu duyduğu anda...”

“Yeter,” diye bağırdı Weston ama sözlerinin ardında güç hissedilmiyordu.

Jedrek’i kontrol altına alabilmesi için kurdunu serbest bırakmamız gerek, dedi ejderham.

Dediğini yapıp alfa kurda güç akıttığımda Vemar, Hadriel'in yanında durup sertçe omzuna vurdu.

Hadriel tökezleyip yan yan kaçmaya çalışınca Vemar sinisi bir ifadeyle gülümsedi.

"Yeter," dedi Weston yine. Bu kez sesindeki güç ve cesaret hissediliyordu.

Jedrek irkilerek dikkat kesildi, gözleri irileşti ve çenesini sıkıttı. Bakışlarından korku okunuyordu. Yakınında bir başka alfa vardı ve bu alfa onunla aynı dili, yani kurt dilini konuşuyordu.

"Buradan götürüleceksiniz," dedi Weston. Calia ve ikiz kardeşi büyük ihtimalle baskılama büyüsunü kaldırmak üzere Vemar'a döndüler. Weston'a çoktan yardım etmişlerdi ve geriye yalnızca benim hayvanını serbest bırakmam kalmıştı. "Ait olduğun doğru dürüst bir sürüye koyulacaksın. Belli ki tek başına takılarak başarılı olamamışsın."

Jedrek elini göğsüne götürdü. Lanet olsun. İstemedi onunda hayvanını serbest bırakmıştım.

"Ona değişmemesini söyle," dedim Weston'a hemen.

"Neler oluyor?" Micah ve Tamara hücrelerinin parmaklıklarına yaklaşmış çoktan uyanmış olan diğer mahkûmlara katıldılar.

Weston, Jedrek'e emirler yağdırmaya devam ederken periler üzerlerine düşeni yaptı. Hadriel parmaklıklardan bana uzandı.

"Yakında bu krallıktan gitmemiz gerekecek, canım. Şimdi bunu nasıl yapacağımızı konuşalım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Sırıma yayılan acıdan hemen önce kamçının şaklama sesini duydum. İçime tatlı bir sıcaklık yayılarak acının önünü kesti. Ama kendimi bu güzel hisse teslim etmedim. Acıya da teslim olmadım. Zihnim yapmam gereken işe odaklanmıştı. Kurtlara o çok ihtiyaç duyulan planlama süresini vermek adına bu piçlere gece boyunca deliksiz bir uyku çekmeleri için etkili, kocaman bir Everlass sürprizi yapmam gerekiyordu.

Çat.

Bağlandığım kırbaçlanma direğindeki çentikleri okşadım. Bunlar benden önce kırbaçlanan kişilerin tırnak izleriydi. Hatta belki benim daha önce kırbaçlandığım zamanlardan kalan izlerdi. Diğer mahkûmlarla aramda bir bağdı. Üstümde kırbaç darbeleri yüzünden lime lime olmaya yüz tutmuş bol bir elbise vardı.

Çat.

Kırbacın ucu derimi sıyırdı. İçimi yakan acı zevkle buluştu. Beynim her ikisinden de uzaklaştı.

Calia'ya mümkün olduğunca çok kişiyi baskılama büyü-sünden kurtarması için bir hafta vermiştim. Ejderhaların çoğu serbest kalmıştı ve en güçlü şekil değiştirenlerle perileri de serbest bırakmışlardı. Ulaşabileceğimiz gücün sınırına ulaşmıştık.

Sıra bana gelmişti.

Askerlerle karşılaşmam tam da umduğum gibi gerçekleşmişti. Kelepçelenmek için ellerimi dışarı uzatmıştım ama bir elimde

ıslak Everlass (zehri salgılamaya başlasın diye demlemiştim), diğer elimdeyse kurutulmuş Everlass yaprakları vardı. Yürürken elimden azıcık su damladığı hâlde askerler bunu fark etmemişlerdi. Fokur fokur kaynayan gazlı içeceklerini hazırladıkları büyük bakır kazanın yanından geçerken kelepçeleri koparıp bir askeri öldürdüm ve tökezlemişim gibi kazana çarptım.

Yaprakları kazanın içine atmak için dikkat dağıtmıştım aslında.

Askerler tahmin ettiğim gibi hemen kazana koşarlarken ben de kaçmaya çalışıyormuşum gibi yaptım.

İşte o anda askerlerin bir anda ellerinde kırbaçlarla ortaya çıkabilme becerilerini hatırladım. Son derece bitkin olan beni (iyi rol yapıyordum) kırbaçlanma direğine sürükleyip bağladılar ve... Everlass bitkisinin sihrini konuşurmasını beklemeye başladım.

Weston'ın dediğine göre, ertesi güne kadar o tuhaf içkilerini içmeyeceklerdi. İçki faslından sonra mola ve dinlenme zamanı başlayacaktı, molanın süresi o süreçte ne kadar çok çaba sarf ettiklerine bağlı olacaktı. Bizden ne kadar fazla güç alırlarsa yaratıkları o kadar güçlü oluyordu. Yaratıkları ne kadar güçlü olursa da askerlerin onları yarattıktan sonraki dinlenmeleri o kadar uzuyordu. Muhafızlar bundan zaman zaman ediyorlardı ve Weston seneler içinde bu konuşmaları pür dikkat dinlemişti.

Büyük olasılıkla son birkaç aydır Nyfain'in işi de zorlaşmıştı çünkü muhafızlara ikimizin gücünü birden aktarıyordum. Buradaki varlığım ona birçok açıdan zarar veriyordu.

Tamam, kendine acıma zamanı bitti, toparlan, diye düşündü ejderham. *Kendini onun kollarında bulduğunda bırakabilirsin.*

Bunun mantığını anlamadım ama his olarak bana doğru geldi.

Askerler kutlama yaparken –ya da her ne yapıyorlarsa– o gazlı içeceği içiyorlardı. Ölmeye başlayana dek zehirlendikle-

rini anlamayacaklardı. Everlass hızlı etki ediyordu ve keskin bir tadı yoktu.

Everlass seven bir ejderhaya asla bulaşmamak gerekirdi.

Çat.

Parmaklarımı bir çentiğin üstünde daha gezdirdim.

Nyfain'in çaresizliğini hissedebiliyordum. Bunu benden gizlemeye çalıştığını biliyordum ama giderek umudunu kaybediyordu. Sabırsızlandığını da hissediyordum.

Zihnimde hayali bir saatin tik takları çınılıyordu. Hazla karıştığı için vücuduma yayılan keskin acıyı neredeyse hissetmiyordum. Odaklanabildiğim tek şey gelecekti. Kaçış planımızın bir sürü hareketli aşaması vardı, bunlardan en önemlisi de Ölüm Köprüsü'yü.

Oradan nasıl geçeceğimizi hiç bilmiyordum.

Çat.

Son kaçma girişiminden beri büyüünün gücü on misli artmış gibiydi. Micah'nın tahmini bu yöndeydi ama mantıklıydı. Direnmeye çalıştığımızda verdiğimiz tepkiler herkesin hatırladığından çok daha sertti.

Nyfain'den biraz daha güç çekip etrafıma yaydım. Askerlerin bunu hevesle emdiklerini burun çekme seslerinden anlıyordum.

Tek yol o köprüydü. Hadriel ve Weston'la mümkün olan her kaçış yolunu düşünmüştük. Diğerleri nöbetçilerin olduğu istasyonların, kalabalık iblis gruplarının ya da alarm çalabilecek diğer grupların bulunduğu yerlerdeydi. Karşımıza çıkan herkesi öldürebilirdik ama sayıları bizden hayli fazlaydı. Kralları için ölmeye hazır iblislerle dolu kocaman bir şatoyla güçsüz düşmüş bir şekil değiştiren ve peri nüfusu karşı karşıyaydı. Şans bizden yana değildi.

Nyfain'in krallığını düşünürken midem bulanmaya başladı.

Wyvern'de de şans pek bizden yana olmayacaktı. Micah, Weston, hatta Calia bile Hadriel'in nüfusumuzla ilgili verdiği bilgilerden sonra böyle düşünmeye başlamıştı. Evet, krallığımızda

daha fazla ejderha uyanmıştı ama gençlerdi. Deneyimsizlerdi. Bir savaşta bize faydaları olmazdı. Deneyimli olsun ya da olmasın, şekil değiştirenlerin geri kalanıysa senelerce iblis işkencesine maruz kalmış olan vasat ya da daha gũçsũz kişilerdi.

Kral'ın istediğini elde etmek için neler yapabileceğini gũrmũřtũm. Hepimiz katledilene kadar ũřtũmũze iblisleri salması yeterliydi. Çok kalabalıklardı.

Ama Nyfain'den bir dakika daha ayrı kalmaktansa zayıf kaçma ihtimalimiz beni daha çok mutlu ediyordu.

Acı her yanımı sararken omuzlarımla ũktũęũ hissettim.

"İki tane daha, sonra onu bırakın," dedi Başçavuş etrafında dolarken.

"Ama Başçavuş, Kral'ın artık ona ihtiyacı yok."

"Haklısın, asker," dedi Başçavuş. Birbirlerine asla isimleriyle hitap etmiyorlardı. En azından bizim yanımızda etmiyorlardı. Lakap bile kullanmıyorlardı. *ok yazık*, diye dũřũndũm ũnkũ aklımdan birkaç uygun lakap geçiyordu. Bok Surat Barney ya da Ekşimik Goblin Sue gibi. "Ama bu tũr gũrevler çok değerli ve dũngũ sona ermek ũzere. Kral'ın emrini yerine getirmeden ũnce diğer gũrevlerimizi tamamlayacağız. Daha çok vaktimiz var."

"Emredersiniz, Başçavuş," dedi asker. Sonra içimi cayır cayır yakan iki kırbaç darbesi daha indirip kenara çekildi.

Beni hemen aşağı gũtũrũp hũcreme tıktılar. Jedrek sırtını duvara yaslamış, bizi izliyordu.

"Kral'a vermek ũzere elimde çok değerli bilgiler var," dedi ũne eğilip. "ok değerli. Partiler ve kaçış girişimleri ile ilgili..."

Sũrũnerek yanına gidip çenesini kapamak istedim ama bedenim beynimle iş birliği yapmıyordu. Ejderham onu susturabilmek için hırladı. Tamara parmaklıklarına doğru geldi ama kimse benim derinden hissettiğim panik emarelerini sergilemiyordu.

En yakındaki asker gũlerek kapıyı at diye kapadı. Diğeri başını iki yana salladı.

"Ben değerliyim," diye bağırdı Jedrek çaresizlik içinde. "Buraya ait değilim. Beni buraya tıkarak hata yapıyorsunuz. Suçlu ben değildim!"

Askerler bir şey demediler. Basamaklardan çıkıp ışığı söndürdüler. O akşam onlara güç veren son mahkûm bendim.

"Kapıyı kilitle," dedi askerlerden biri arkadaşına ve sonra gözden kayboldular.

"Krallığının utancısın," dedi Tamara, öfkeyle Jedrek'e dişlerini gösterirken.

"İyi denemeydi, Keseli Sıçan," diye seslendi Vemar. "Ama bunları daha önce de duydular. Hepsini duydular. Sızlanmalar, yalvarmalar, büyük vaatler. Artık çaresiz mahkûmlara inanmamaları gerektiğini biliyorlar."

"Ama..." Jedrek bana bakıp kaşlarını çattı. Artık benimle çiftleşmek istemiyormuş gibiydi. Eh, bu da iyi bir gelişmeydi. "Sen..."

Onu duymazdan gelerek bedenime yayılan acıyla yerde süründüm. Calia ve kız kardeşi de o gece mola vereceklerdi. Hepimizin güç toplaması gerekiyordu.

Ertesi gün büyük gündü.

Çok fazla önemli hata yapmadığımızı umuyorduk. Birkaç hatayı telafi edebilirdik ama daha fazla olursa...

* * *

Ertesi gece vücuduma yayılan adrenalin akımını, bağımızdan gelen destek ve teşviki hissettim. Nyfain ne yapmaya kalkıştığımızı biliyor olmalıydı.

Diğer ejderhalar muhteşem bir oyunculuk sergileyerek sakın sakın hücrelerinde takılıyorlardı. Ben yüzüstü yerde yarıyordum çünkü iyi bir oyuncu *değildim*, ayrıca hissettiğim korku ve tereddüt büyük ihtimalle yüzümden okunuyordu.

Ya hepimizin ölmesine neden olursam? Ya köprünün karşı tarafına geçemezsek? Ya...

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum ve sakinleşmeye çalıştım.

"Partilerin değişmediğini görünce eninde sonunda bana inanacaklar," diye homurdandı Jedrek. Önce başını, sonra göğsünü kaşıdı. "Burada kalmam gerekmeyecek." Sesi çatallandı. "Burada kalamam. Bunu yapamam. Bu pis yerde yaşamaya, yiyecek ya da banyo olmadan böyle savunmasızca uyumaya zorlanamam. Ben..."

Birden çaresizlik içinde hıçkırarak ağlamaya başladı. Oturduğu yere çöktü, gözlerimin önünde yıkıldı. Hepimizin karşısında.

Elimde değildi. Ona acıdım. İblislerin evcil hayvanı olmak onu umutlandırmıştı. Ama artık pozisyonu elinden alındığı için mahkûm olmakla başa çıkamıyordu. Özellikle de çok güçlü bir alfa ejderha duyularını bastırırken. Kurduna erişimi olduğu için bunu daha da yoğun hissediyor olmalıydı.

Ama basamaklardan gelen ayak sesleri beni düşüncelerimden sıyırdı. Askerler ışıkları kapatmaya ve bizi oraya hapsedmek için büyüyü aktif hâle getirmeye geliyor olmalıydı.

Ama toplam dört çift parlak siyah bot aşağı kadar indi. Muhafızlar. Kaç kişi olduklarını düşünecek olursak daha güçlü olan ejderhalardan birini almak için gelmişlerdi.

Kalbim dolu dizgin atmaya başladı.

Govam basamakları inip hücreme baktı.

Bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmadan bana doğru yürümeye başladı.

Hücresinde ayağa kalkan Micah başını hızla bana çevirdi. Hannon neler olduğunu anlamamıştı ama benim vereceğim repkiye göre harekete geçmeye hazır hâlde yüzüme bakıyordu.

Govam hücremin önünde durdu ve diğer muhafızlar arkasına sıralandığında Denski'nin orada olmadığını fark ettim.

"Kalk, Finley. Kral seni görmek istiyor."

Yavaşça kalkarken seçeneklerimi düşündüm. Hepsini rahatlıkla öldürebilirdim ama o zaman Kral'ın huzuruna çıkamazdık. Nerede kaldığımızı merak ederdi, sabırlı biri olduğunu sanmıyordum.

"Jedrek?" dedim geri geri parmaklıklara yaklaşarak.

"Hayır, o gelmiyor. Sadece sen."

Eh, böylesi daha iyiydi. Belki de Nyfain'in kokusunu silmek için son bir deneme yapacaklardı. Ya da askerler bunu reddetdiği için beni pes edeceğim noktaya getirmeye çalışacaklardı. Buna dayanabilirdim. Ama zaman sorunumuz vardı. Zaman bizim için çok önemliydi ve herhangi bir şey yapacak zamanım yoktu. Çok yapraklı Everlass o gazlı içeceğin içindeydi. Henüz içmedilerse bile askerlerin bunu içip ölmesi an meselesiydi. Bu kadar büyük bir yerde bile cesetler fark edilirdi.

Lanet olsun, neden onca gün içinden bugünü seçmişlerdi?

Tereddütle, tir tir titreyerek kelepçeleri takmasını bekledim ve hücrenin kapısına gittim. Gözlerini yüzüme dikti, hafifçe kaşlarını çatarak kapıyı açtı.

"Kral öpüşüp barışmak istemiyor mu?" dedim sırtarak.

Govam yanıt vermedi. Zaten bir şey demesini beklemiyordum. Beni çevirip basamaklara doğru götürdü.

Diğerleri beni izlediler. Birçoğu korkusunu gizlemeyi başarmıştı ama hepsi değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Oradan bensiz kaçamayacaklarını düşünüyorlardı.

"Hızlı çık," dedi Govam beni basamaklara doğru iterek.

İkinci kattaki alan boştu. Çok geçmeden nedenini anladım. Askerler en üst katta toplanmıştı ve ellerinde ya kadehler vardı ya da içecek almak için kazana gidiyorlardı.

"Bunun için iyi bir gün değil, Govam," dedi bol minderli bir koltuğa oturmuş olan Başçavuş. "Geri döndüğünde obice devreye sokup kızı zindana hapsedecek durumda olmayacağız."

"Ben hallederim. Kral'ın emri."

"Gerçekten de azimlisin. Genellikle senin gibiler öyle değildir. Terfi alamaman çok yazık, değil mi? Kötü genler. Ne kadar da sıkıcı bir hayatın var."

Govam'ın sinir içinde ofladığını duydum ama yanıt vermedi. Asker, Govam'ın nasıl bir hayat sürdüğünü düşünüyordu acaba?

Yıkanma odasında ses çıkarmadan beni yıkamalarına izin verdim ama neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Neler oluyordu? Ne kadar sürecekti? Fakat sesim titremeden soru sorabileceğimi sanmıyordum. Bunun bir an önce bitmesini istediğimi belli etmemeliydim. Ben bir mahkûmdum, benim için zaman önemli olmamalıydı.

Saçlarını öncekinden farklı olarak sade topladılar ve yüzüme çok az makyaj yaptılar. Elbise her zamanki gibi çok korkunçtu. Sıra ayakkabı seçimine geldiğinde duraksadılar.

"Ne giydirelim?" diye sordu görevli.

Govam kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Ayakkabı... bir şey seçin işte. Bilmiyorum."

"Elbiseye uygun kısa topuklu bir ayakkabı ya da sandalet olabilir..."

"Efendim." Denski nefes nefese içeri girdi. Bana baktı. "Kral'ın beklenmedik ziyaretçileri var ve her zamanki muhafızlar yok. Partiden sonra cezalandırılanların yerine yenileri atanmadı. Yardımınızı istiyorlar."

Govam uzun uzun yüzüme baktı. "Bu akşam sorun çıkarıp öldürülmek istemiyorsun, değil mi, Finley? Denski de benim kadar beceriklidir."

İstifimi bozmamaya çalıştım ama sesimdeki rahatlamayı engelleyemedim. "Dolion'u görmek zorunda kalmazsam kuzu gibi davranırım."

Govam başıyla Denski'ye işaret verip gitti.

"Tamam. Ona her zamanki giysilerini giydirin," dedi Denski. "Acele edin, bana ihtiyaçları olursa hemen gidebilmek istiyorum. Bir ejderhayla uğraşacak vaktim yok."

"Temiz elbisemiz kalmadı, efendim," dedi yardımcılardan biri. "Ama erkek giysilerimiz var."

"Tamam," dedi Denski. İçimden bunun ne kadar garip bir tesadüf olduğunu düşünerek güldüm. Buraya erkek giysileriyle gelmiştim. Aynı şekilde kaçabilirdim.

"Ya ayakkabılar, efendim? Burada... terlikler ve... eski postallar var."

"Fark etmez. Postal olsun." Bana baktı. "Böylece hücre arkadaşına tekme atıp sızlanmasını kesebilirsin. Buraya gelen en itici evcil hayvan o herif olabilir. Güç dinamiği denen şeyi asla anlayamadı."

Bana ikisinde de sadece birer delik olan bir çift çorap verip ayağımı biraz sıkın postallar giydirdiler ama işimi görürdü.

Denski dirseklerimi tuttu. "Kelepçe takmam gerekiyor mu? Neden taktığımı bilmiyorum. Her seferinde koparıyorsun zaten."

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Hayır, gerek yok. Yalan söylemedim. Dolion'a gitmiyorsam sorun çıkarmayacağım."

"O hâlde umalım da konukları gittikten sonra seni çağırmasın." Beni öne itti ve acaba öyle olabilir mi diye merak ettim. Beni çağırırsa kaybedecek bir saniyemiz bile olmayacaktı.

Koridorda ilerlerken Denski canı sıkılmış, sohbet etmek istiyormuş gibi konuşmaya başladı. "Kral o partide olanlara çok kızdı."

"Bunu birkaç kişiden duydum. İşlerin farklı yapılması hoşuna gitmiyor sanırım."

"Doğru, hoşuna gitmez. Ama ilginçtir ki konukları çok memnun kaldı. Bir sonraki partinin öncekilerden çok daha kalabalık olacağı söyleniyor. Haber ağızdan ağıza yayılmış. Yani ücretler de artacak. Kral buluşma kurallarını katılaştırırsa hazinedarı dâhil herkesi hayal kırıklığına uğratacak."

"Belki buluşma kurallarını katılaştırır ama parti kurallarını değiştirmez."

“Olabilir. Umarım öyle yapmaz. Yapılanları izlemek zordu. Seksten soğudum.” Biraz duraksadı. “Birinin üstüne işemen gerektiğini duydum.”

“Duydun demek?” dedim keyifsizce.

“Evet. Bu arada o kişi öldü. Son gülen sen oldun diyeceğim ama... O sırada güldüğünü hiç sanmıyorum.”

“Doğru.”

“Bu bana ilginç geliyor.”

Vay be. Denski'nin sohbet edebileceği hiç aklıma gelmezdi. Govam'ın yanındayken pek konuşmuyordu.

“Sen de o parti dinamiklerinden hoşlanmıyorsun. Duyduklarım doğruysa kalendeki o garip partilere katılmamışsın. Neden buradaki partileri değiştirmeye çalıştın?”

“İntikam?”

Zindanın en üst katına vardığımızda sessizleşti. “Evet, nedeni bu olabilir. Ama pek senin yapacağın bir şey değil gibi.”

“Öyle mi? Benim yapabileceğim şeyler neler, Bay Gardiyan?”

Büyük salonun sütunlarının arasından geçtik. Sonlara doğru birkaç asker sandalyelerinde ya da minderlerinde başlarını geriye atmış, kollarını iki yana sarkıtmış hâlde uyukluyorlardı. Elinde bardak olan başka bir asker de yanlamasına yerde yatıyordu ve başı koltuğun arkasındaydı. İçeriye tiz bir ağıt gibi yankılanan ses dışında ölüm sessizliği çökmüştü.

“Neler oluyor burada?” dedi Denski alçak sesle. Adımlarını yavaşlattı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Onları ben zehirlememişim gibi şaşkınlıkla etrafa bakındım. Hücrelerimizde yetişen çok yapraklı Everlass bitkisinin tek yapraklı arkadaşından daha güçlü olduğu belliydi. Her yerde ve durumda etkisini gösterebilirdi. Artık bundan emindim.

Bu bitkiyi şimdi daha da çok sevmiştim.

Ne yazık ki biz daha kaçmaya bile yeltenemeden yakalanmamıza neden olabilirdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

FINLEY

“Dün gece beni fena kırbaçladılar, sonra da yaratıklarını yaratmaya başladılar... bunu yaptıktan sonra da uykuya daldılar. Ya da o işlemden sonra ne oluyorsa öyle oldu,” dedim bu konuyu çok iyi biliyormuş gibi. “Elbette beni normalde çoktan hücreme tıkmış olurlardı. Aslında bunu daha önce görmemiştim. Tek bildiğim işleri bittikten sonra bir buçuk gün zindana gelmedikleriydi.”

Denski ağır ağır yürümeye başladı. Göz ucuyla başını salladığını görebiliyordum.

“Ever, doğru. Ama sizi yalnız bıraktıklarını bilmiyordum.”

“Bir önemi var mı?”

“Sen ne düşünürsen düşün, bizler kötü yürekli değiliz, Finley. Yapmamız gereken bir iş var. Bunu iyi yapmadığımız zaman cezalandırılıyor. Buralarda ceza ölüm anlamına gelebilir. Peki bir önemi var mı? Hayır, yok. Görevimiz sizi bir noktadan diğerine götürmek. Bunu ölmeden yapmaya çalışıyoruz. Görevimiz sizinle ilgilenmek değil.”

“Görevinizin Kralınızı devirmek olduğunu söyledim ama ben ne biliyorum ki?”

“Belli ki hiçbir şey bilmiyorsun.”

Beni en alt kata indirip hücreme tıktı ve kapıyı kapadı. Yerde uyuyan Jedrek’e, sonra tekrar bana bakıp başını iki yana

sallayarak arkasını döndü. Bu arada hiç sesi çıkmamış olan diğer muhafızlar da peşine takıldılar.

Basamaklara vardığında durup diğerlerinin geçmesini bekledi. Işıkları söndürdü ama yukarı ulaştığında büyülu kilidi devreye sokmadı. Başımı yana eğip dinlemeye devam ettim. Kalbim sıkışmaya başladı. Belki de bunun nasıl yapıldığını bilmiyordu. Askerleri uyandırması gerektiğini düşünebilir, sonra onların uyanmadığını fark ederdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Hannon telaşla kendi hücrelerinden.

"Beni Dolion'a götürüyorlardı ama beklenmedik konukları gelmiş. Govam'ı yardıma çağırdılar. Bana da normal giysiler giydirdiler. Sonra Denski'den beni geri getirmesi istendi."

Micah ileriden bana baktı. "Govam'ı Kral'a yardım etmesi için mi çağırdılar?"

"Evet. Gitti. Diğerleri geride kaldı."

"Govam sadece ejderhalarla ilgilenir. Onu başkaları için harcamazlar. Onu kaybederlerse herkesi kaybedeceklerini bilirler. Govam olmadan hepsini rahatlıkla öldürebilirdik."

Omzumu silktim. "Son partiden sonra cezalandırıldıkları için yeteri kadar muhafız olmadığını söylediler."

"Buralarda cezalandırılmak genellikle ölüm anlamına gelir," dedi Tamara, Micah'ya. Denski'nin bana söylediği şeyi tekrarlamıştı. "Çok sayıda muhafızın cezalandırılmış olması mantıklı. Bir sürü muhafızın... kutlamalara katıldığını gördüm."

"Evet, ben de gördüm," dedi Vemar. "Üçünü öldürdüm, hatta şu sürtük utandırma büyülerini de emdim."

"Utanç seksi, salak," dedi Lucille.

"Ha, evet."

"Şimdi ne olacak?" dedi Tamara. "Bir dakika... Ayağında postallar mı var? Altına da... tayt mı giydirdiler?"

Esnek pantolonuma baktım. "Ellerinde elbise yoktu. Sanırım bunları erkeklere giydiriyorlarmış. Bilemiyorum." Basamaklara dönüp kulak kesildim. "Sizce gerçekten de gittiler mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Vemar gözden kaybolup tekrar belirdi. Bir çınlama sesi duydum, kapısını açıyordu.

"Ya gitmedilerse?" dedim elimden geldiğince alçak sesle. Orada duruyorlarsa beni duyabilirlerdi.

"O zaman beni kırbaçlarlar. Ama öldürmezler çünkü gücümüze ihtiyaçları var. Ne kadar şanslıyız, değil mi?" Senelerce pratik yaptığı için hızla kapısının kilidini açıp çıktı. Sessizce basamaklara gidip ışığı yaktı.

"Ne kadar da dikkatli davranıyorsun," dedi biri onu azarlar gibi.

"Kimseyi görmüyorum," dedi Vemar. "Bir üst katta bekliyor olabilirler ama beklemeleri için bir neden yok. Muhafızlar işleri olmadığında buralarda oyalanmazlar."

"Askerlerin kilit büyüsunü yapmasını beklemeliyiz," dedi Micah. Tok sesi zindanda yankılandı.

"Çoğu öldü," dedim. Hemen gevşek taşların altındaki boşluklara koyduğum şeyleri çıkardım. Üstümdeki kıyafet garip olmasına rağmen birkaç cebi olduğu için minnet duyarak Nyfain'in notlarını aldım. Bunları cebime koyduktan sonra kılıç kemerini alıp belime taktım. Tamara'nın söz ettiği kılıç pratiğini yapmaya fırsat bulamamıştık. Elimize birkaç fırsat geçmişti ama bunları kullanabilecek kadar iyi durumda değildik. Yine de burada bırakmak istemiyordum.

"Ne, hemen mi gidiyoruz?" dedi Hannon. "Çok hızlı etki etmedi mi?"

"Evet. Ama test yapamadığım için bitkinin etki süresini ve gücünü sadece tahmin edebiliyorum ve bize yeteri kadar zaman kazandıracağını umuyorum. Biz buraya gelirken askerlerden biri ölmek üzereydi."

Vemar zindanın ortasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durup bana baktı. "Bunu muhafızlara nasıl açıkladın, Tuhaf Leydi?"

Vemar'ın beni hücremden çıkarmasını beklerken neler olduğunu anlattım. Kilit bir *klik* sesiyle açıldı ve Vemar kapıyı açıp yana çekildi.

"Buna inandılar mı?" dedi Hannon. Tamara hücrelerinden çıkmasına yardım etti.

"Askerler ve muhafızlar birbirlerini sevmezler," dedi Tamara kılıcına bakarak. "Denski'nin de o askerleri umursamadığından eminim. Onu ilgilendirmedigini düşünmüş olabilir."

Ama kaçarsak bu konu onu ilgilendirecekti ve bir grup ölü asker planımızı ele verebilirdi. *Acaba geri dönerken onları kontrol etti mi*, diye merak ettim. Öldüklerini fark edip birilerine haber verdiyse yakında zindana muhafızlar doluşacaktı. Yani harekete geçmemiz gerekiyordu. Bizi zindanda köşeye sıkıştırmalarındansa onlarla savaştık daha büyük bir alanımızın olacağı üst katta karşılaşmamız daha iyi olurdu.

"Gitmemiz gerek. *Obicein* devreye girip girmediğini nasıl kontrol edebiliriz?"

"Denski'nin büyüü mırıldandığını duymadım," dedi Vemar. Daha ağır hareket eden ejderhaları hücrelerinden çıkarmaya koyuldu.

Büyünün sesli yapıldığının bile farkında değildim. Hücrem ne dediklerini duyamayacağım kadar arkadaydı.

"Yine de birinin kafası uçmadan kontrol etmemiz gerek," dedim.

"Ben yaparım," dedi Elex, buradan kaçma konusunda tereddütlü olan adamdı. Sırtında belirgin bir kamburla topallayarak basamaklara doğru gitti. "Yakalanırsak bize yapacakları şeylerle yüzleşmektense bir anda ölmeyi yeğlerim."

"Bizi yakalarlarsa hiçbir şey yapamazlar," dedim, "hepsini gebertiriz."

Vemar gülerek başını arkaya attı. "Evet!"

"Keser misin sesini?" Tamara kaşlarını çatıp ona döndü. "Çaktırmadan çıkmaya çalışıyoruz."

"Affedersiniz," dedi Vemar gülümsememeye çalışarak.

"Başka bir yolu olmalı," dedim, Elex basamakları çıkarken. "Ya..."

Micah ağır ağır başını iki yana sallayarak herkesi hücrelerden çıkarıp hazır olmalarını sağladı. "Bırak yapsın," diye fısıldadı Elex giderken.

Neden sesimi çıkarmamı istemediğini anlamamıştım ama onlar çok daha uzun süredir buradaydı. Karşı çıkmamaya karar verdim.

Elex basamakların üzerine eğilip görünmez bir halatın altından geçer gibi yaptı. Sonra kaskatı hâlde doğruldu. Hiçbir şey olmadı.

Herkes derin bir oh çekti.

"Jedrek, kalk," dedim. Hücreden çıkmasını işaret ettim.

Kan çanağına dönmüş gözlerinde şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Neden? Başka birinin yaptığı şey için suçlanayım diye mi? Hayatta olmaz. Başaramayacaksınız. Bu işe karışmak istemiyorum."

"Onu burada bırak," dedi Vemar. "Gelmek istemiyorsa keyfi bilir."

Bunu yapamayacağımı bildiğim için çenemi sıktım. Hannon yüz ifademi görüp tek kelime etmeden hücreme girdi. Jedrek'in suratına yumruk atarak onu bayılttıktan sonra geniş omzunun üstüne attı.

"Tamam, bu işe yarar," dedim önüme dönerek.

"Bize hep çok nazik davranmıştı," dedi Vemar yine gülümseyerek.

"Acaba neden büyülu kilidi devreye sokmadı?" dedi Hannon. Hep birlikte basamaklara doğru koşmaya başladık. "Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?"

"Zaman zaman," dedi Micah. Diğerleri onun öne geçebilmesi için kenara çekildiler. "Nadiren de olsa hata yaptıkları olur. Bunu çok sorun etmezler. Askerlerin zindandan çıkmamızı

engelleyeceğini ve şatoda başka bir yere ulaşırsak bizi başkalarının durdurabileceğini düşünürler.”

“Daha önceden yakalandığımızda kaçmaya bile çalışmamıştık,” dedi Lucille.

“Ama daha önce buradan çıkabildiniz...” dedim basamakları tırmanırken.

Elex bizi merdiven sahanlığında bekliyordu.

“Evet, büyülu kilidi devreye sokmadıklarında. Sonra neler olduğunu biliyorsun.”

“Moral bozuyorsunuz, millet,” diye mırıldandı Tamara, herkes ikinci kata doluşurken.

Hücrelerin arasında koşmaya başladık. Herkes uyanmış, şok içinde bize bakıyordu.

“Neden *obice* büyüünü yapmadılar?” diye sordu Calia ayağa kalkarak.

Hücreden hücreye koşarak herkesi çıkarırken olanları anlattım.

“Canım, erken geldin,” dedi Hadriel. “Neden? Nasıl?”

Hücreler hızla açılıp herkes ejderhalara kıyasla çok daha düzgün giysilerle dışarı çıktığında her şeyi baştan anlattım. Onlara bizden çok daha iyi bakmışlardı. Elbette bizden çok daha fazla şeye katlanmak zorunda kalmışlardı.

“Askerlerin öldüğünden emin miyiz?” diye sordu Leala. Hep birlikte yine basamaklara gittik. Bir kez daha kalabalıklaşan grubumuz liderin öne geçmesi için kenara çekildi.

“Emin miyiz?” dedim basamakları çıkarken. “Hayır. Ama çoğunun öldüğünden emin miyim? Evet. İçlerinden biri şu anda ölmek üzere.”

“Bekle.” Basamakların tepesine ulaşmadan Micah kolumu tuttu. “Bu kilidin de devreye sokulmadığından emin olmamız gerek.”

“Doğru, haklısın.” Sırtımı hemen duvara yasladım.

Bu sefer Calia ve kız kardeşi öne çıktı.

Kollarını iki yana indirip gözlerini kapadılar. "Hiçbir şey yok," dedi Calia gözlerini açarak. Yine bir basamak inip bana yol verdi. "Büyülü bir kilit yok."

Derin bir oh çekip yola devam ettim. Diğerleri de bana yol verdiler. "Gerçeklerle yüzleşme ânı."

Askerleri öldürecek kadar zehirleyip zehirlemediğimi ve Denski'nin bunu fark edip birilerini çağırıp çağırmadığını öğrenmek üzereydik.

* * *

HADRIEL

Finley ve diğerlerinin peşinden hızla basamakları çıktım. Leala yanımdaydı, ikimiz de bizi yukarıda neyin beklediğini görmeye hazır hâlde nefesimizi tutmuştuk. Bütün askerlerin nalları diktiğini umuyordum. Muhafızlar bizi endişelendirmiyordu, yukarıda muhafızlar varsa ejderhalar ânında onları dümdüz eder, bunu yaparken de mutlu mutlu gülümserlerdi. Ama askerler bize sorun çıkarabilirdi. Büyü yaptıklarında kokularını almak bile imkânsızdı.

Finley üst kata varıp tereddüt bile etmeden öne atıldı. Peşinden büyük salondan dışarı yayılan ışığa doğru gittik. O güne dek görmediğim sayıda asker koltuklara ve minderlere serilmişti.

Öldüklerinden emin olmak için şöyle bir bakmak yeterliydi. Öylece ölmekle de kalmamışlardı, garip bir şekilde can vermişlerdi.

Daha doğrusu garip bir şekilde öldürülmüşlerdi.

Kolları yanlarına açılmış, başları geriye düşmüş ve dilleri ağızlarından sarkmıştı. Bazılarının yüzü ölü olmalarına rağmen gülümsüyordu.

"Off," dedim. Hani dehşet verici bir şey gördüklerinde ko-koş kadınlar inci kolyelerine sıkı sıkı tutunurlardı ya, işte öyle bir andı. Ama benim tutunabileceğim bir inci kolyem yoktu.

Micah gördüğümüz ilk askerin yanına çömeldi, parmaklarını boğazına bastırdı.

"Normal şartlar altında nabızları var mı ki?" diye sordum fısıldayarak. "Yani... kalpleri var mı?"

Birkaç kişi ses çıkarmamaya çalışarak güldü ama ben gayet ciddiymdim, bu yaratıklar kesinlikle insan değildi ve diğer iblislere de benzemiyorlardı. Hatta biraz kendi yaratıkları yaratıklara benziyorlardı. Anatomilerinin bizimki gibi işleyip işlemediğinden emin değildim.

"Sorun yok. Gidelim. Çabuk olun," dedi Finley herkese ilerlemelerini işaret ederek.

İçime bir huzursuzluk yayıldı. Bir terslik varmış gibiydi.

Aslında bu doğru değildi. Kaçışımızla ilgili her şey *fazla* doğrudu. Bir muhafız bu yaratıkların öldüğünü fark etmeden yanlarından geçip gitmiş olamazdı. Kimse o kadar dikkatsiz olamazdı.

Birden parçalar yerine oturmaya başladı. Gözlerimin önünde resmin tamamı belirdi.

İçimden kusmak geldi.

Finley'yi Kral'a götürmek üzere almışlardı ama son anda iptal mi edilmişti?

Tamam, öyle olmuş olabilirdi.

Sonra ona daha sağlam giysiler ve *postallar* mı giydirmişlerdi?

Büyük bir partiden sonra yedek giysileri yıkanmak üzere götürülmüş olabilirdi. Bu mümkündü.

Ama bütün bunlara bir de muhafızların öldükleri alenen belli olan askerleri fark etmemesi eklenince...

Kafamdaki bütün alarm zilleri çalmaya başladı. Alnımda boncuk boncuk terler birikti.

Lanet olsun, tuzağa mı düşmüştük?

Ama bunları Finley'ye söylemedim. İçine şüphe tohumları ekmek istemiyordum çünkü işin gerçeği bu fırsatı geri tepemeyeceğimizdi. Hemen kaçmazsak çoğumuz öldürülecektik. Bu kadarından emindim.

Bu girişimin tek bir iyi yanı vardı. Bu gerçekten de bir *nuzaksa* ve muhafızlar ya da başka birileri bir yerlerde bizi bekliyorsa çoğumuzun şekil değiştirebileceğini bilmiyorlardı. Ejderhaların üstlerine püskürtebileceği ateş gücünden –gerçek *ateş* gücünden– haberleri yoktu. Bunu zor yoldan öğrenecekler, ejderhalara bulaşmamaları gerektiğini anlayacaklardı. Buna değmezdi. Ejderhalar çılgın yaratıklardı, bununla gurur duyarlardı.

Yine de aklımdaki bilmece eksiksiz görünüyordu. Vücuduma bir adrenalin akımının yayıldığını hissettim. Derin nefesler alıp başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

“Bunu gerçekten kullanabilir misin?” diye sordum Leala'ya. Askerlerden birinin elindeki kamçıyı almıştı. Birlikte diğerlerinin peşinden koşmaya devam ettik.

“Tabii ki,” diye fısıldadı, kamçının deri sapını sıkıca kavrayarak. “Bu konuda bir uzman değilim ama kullanabilirim.”

“Kırbaçlamaktansa kırbaçlanmaktan hoşlandığını sanıyordum.”

“Ne yapmamız gerekiyorsa yapmalıyız. Şimdi *sessiz* ol.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ve bunu asla öğrenmeyeceğimi umuyordum. Seksle ilgili bütün gariplikleri geride bırakmaya hazırdım.

İblislere, lanetlere ve garip büyülere haddini bildirmeye hazırdım. Bu yolculukta sabrım cidden tükenmişti.

Kurtlardan en güçlü olanlar giysilerini çıkarıp işkence aletlerinin bulunduğu ufak odacıklara atıldılar. Kurt formlarını almalarına ilk kez şahit oluyordum.

Alfadan nefesimi kesen bir güç akımının kurdumun bilincine ulaştığını hissettim. Bu çekimi, bizi yeni sürümüze katılmaya teşvik eden bu dürtüyü son hissettiğimden beri uzun zaman

geçmişti. Alfamızın ona katılacağımızla ilgili beklentisi ona karşı çıkma isteğimizi yok etmek istiyormuş gibiydi. Ama ona teslim olduğumuz anda sürüsü üzerindeki hâkimiyeti tamamlanmış olacaktı.

İki bacağımız üstünde kalacağız, dedim kurduma. Grup Finley'nin peşinden kalın sütunların arasında koşmaya devam etti.

Ama bir sürüye ihtiyacımız var, diye sızlandı kurdum. Alfaya katılma dürtüsü onu içten içe kemiriyordu. Bir sürüde, özellikle de böyle bir alfanın liderliğinde güvende olurduk. Aile olurduk.

Bizim sürümüz Finley. Alfamız da o. Bizi hayvanıyla dışarı çıkaramaz ama saygı ve güven vererek bize liderlik eder. İki bacağımız üstünde durup onun yanında kalacağız.

Kurdum ne demek istediğini anlamadı. Weston kadar güçlü bir alfaya karşı gelmek doğasında yoktu ama bu dürtüye direndim. Kurdum dünyaya geleli uzun zaman olmamıştı, yakında beni anlayacaktı. Finley ve efendim birleştiğinde, onlardan daha iyi lider bulamayacağını görecekti. Onlar birbirlerini çok daha güçlü kılıyorlardı.

Yapmamız gereken tek şey birleşmelerini sağlamaktı.

"Bu yol ölüme gidiyor," dedi arkadan biri. Paslı teller onu bir arada tutuyormuş gibi görünen zayıf, topallayan bir adamdı. Bir ejderhaydı ama yarı ölü gibiydi. "Burası sonu olmayan bir dizi çıkmaz koridordan ve tünelden oluşuyor. Elinde harita olmadan yön bulmaya çalışan herkes öldü. Bu kez yanımızda bir harita da yok."

"Gerek yok," dedim. İlerlemek için biraz morale ihtiyaç duyduğumdan Leala'nın elini tuttum. "İnsanlar buraya getirildiklerinde kaçırılmanın şokuyla baş etmeye çalışıyorlar. Panîğe kapılıyorlar ve korkuyorlar ya da öfkelenip direniyorlar. Etraflarındaki ayrıntıları fark etmiyorlar. Yolun sonunda neler olacağından endişelenmeyecek kadar kaçmaya odaklanıyorlar. Finley ve ondan sonra biz buraya geldiğimizde aynı deneyimi

yaşamadık. Bu yoldan geri dönmemiz gerekirse diye ince ayarları beynimize kazıdık. Biz..."

Finley'nin Ölüm Köprüsü dediği yere açılan alçak kapıya varınca duraksadım. Hâlâ o şeyin üstünden geçmeyi başatabileceğimizden emin değildim. Buraya getirilirken çok zorlanmıştım. Muhafızlar beni resmen sürüklemişlerdi.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken kapıya doğru koştuk. Başka kimse bakmamış olabilir diye hemen sağa baktım. Orada birinin sürünerek girebileceği büyüklükte gizli bir delik vardı. Bunu biliyordum çünkü bir ara kaçmayı düşünmüş, oraya kadar gidip deliğe saklanmıştım ve beni unutacaklarını umut etmiştim. Korkuya kapılmıştım. Bu yolculukta bu gibi anları çok yaşamıştım. Aslında o kadar çok yaşamıştım ki bundan utanıyordum.

Ama hiçbir şey üstüme atlamadı. Etrafta en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Kurdum da değişik bir koku almadı.

Buradan çıkamadan kalp krizi mi geçireceğim diye düşünerek yürürken lafımı tamamladım.

"Elimizdeki bilgileri karşılaştırıp birbirlerine uyduklarını gördük. Yolu biliyoruz. Burası dışarı çıkabileceğimiz tek yol."

Söylediklerimin onu rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyordum ama en azından çenesini kapadı. Artık kimse bu işten cayamazdı. Yaptığımız şey zaten yeteri kadar tehlikeliydi.

Yola devam ederken ayak seslerimizin yankıları beni endişelendirdi ama karanlık köşelerden üzerimize herhangi bir şey saldırmadı. Ya da bizi arkadan bıçaklamadı. Ölüm Köprüsü'ne yaklaşmadan önceki sükûneti yaşıyorduk.

Bir köşeyi daha döndük ve köprüden geçerken büyük bir korkuya kapıldığım için hatırlamadığım bir koridora girdik. En sonunda turuncu parıltının ilerideki kapıyı aydınlattığını gördük. Bir nabız gibi atıyor, bizi âdeta yakınına çağırıyordu. Belki bize gülüyordu.

“Buradan geçmekten hiç hoşlanmamıştım,” dedi Leala fısıldayarak. Kamçısını arkadan pantolonun beline sıkıştırdı. Bir irade savaşına hazırlanıyordu.

Onu buradan geçirmek için zor kullanmalarına gerek kalmamıştı ama yine de sürüklemiş, biraz olsun itmişlerdi. Hatta bir kısmında da koluna girip taşımışlardı.

Lanet olasıca köprü.

Hepimiz önden gitmesini için Finley’ye yer açarken gerilim tırmanmaya başladı. Finley en ufak bir yanlış adımda hareket eden, gözlerinizi ve aklınızı yitirmenize neden olan halat köprü’nün yanında durdu.

Leala’nın elini sıktım. “Gelmiş geçmiş en mükemmel, işini en iyi şekilde yapmış uşak olarak tarihe geçmezsem önüme gelen ilk kişiyi tokatlayacağım.”

O da elimi sıktı. “Bana tokat atabilirsin. Birkaç kere. Nereye istersen.”

“Her şeyi mahvetmek zorundasın değil mi?”

Güldüğünde bu sese ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark ettim.

Birazdan içimizdeki bütün heyecan ve yaşama hevesi yok olacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Köprü'nün karşısına geçtiğimde bu işin bir an önce bitmesini diledim. Kaçışımızın en zor kısmı bu olacaktı ama karşı tarafa geçebilirsek sağ salim evimize ulaşacaktık. Bunu hissedebiliyordum.

"Calia, bu konuda bize yardımcı olabilir misin?" diye sordum, halatlarla bağlı olan asma köprü'nün yanına geçerek. Altından lavlar fokurdayarak akıyordu. Zehirli akıntıdan insanın başını döndüren bir ısı yükseliyordu.

"Sadece kendim ve kız kardeşim için işe yarar. Çok güçlü bir büyü bu. Temellere inşa edilmiş."

"Tekmeler ve çılgınlık atan birini karşıya taşıyabilir misin?"

Şüpheyle bana baktı. Tamam, demek ki bunu yapamazdı.

"Peki. İstersen karşıya geç."

Başıyla onaylayıp kız kardeşinin elini tuttu ve köprüye adım attı.

Hayvanların köprüyü geçmesine izin ver, diye düşündü ejderham. Kurtulmak ve devreye girmek için can atıyordu. Yüzeyin hemen altındaydı, bana daha çok güç ve kararlılık aktarıyordu. Hayvanlar kendilerini ölüme attıklarını düşünmezler. Bunu sadece insanlar yapar. Beyinlerindeki bir kusur bu. Hayvanlar hayatta kalma güdülerine güvenirlir. Kenarlara gitmemeleri gerektiğini bilirler.

Denemeye değer, diye düşündüm. Ama bir terslik olursa kesinlikle onu suçlardım.

"Ejderham hayvanların karşıya geçme şansının daha yüksek olduğunu düşünüyor," dedim arkamdaki gruba. Herkese elimizi çabuk tutabilmek adına köprüye atlayıp koşmalarını söylememek için kendimi zor tutuyordum. Dolion'un beni çağırabileceğinden korkuyordum. Öyle bir şey olmadan çok önce gitmiş olmalıydık.

"Peki, şekil değiştiremeyenlere ne olacak?" diye sordu biri arkadan.

"Ya şekil değiştiren olmayanlar?" Erkek perinin gözlerinden korku okunuyordu.

"Sizleri ben taşıyabilirim," dedi Hannon. Omzuna attığı Jedrek hâlâ baygındı (ya da numara yapıyordu). "Bu köprü beni etkilemiyor."

Micah dönüp ona dik dik baktı.

"Nesin sen?" diye sordu Lucille gözlerini kısarak.

Hannon omzunu silkti. "Belki de bir iblisimdir, bilmiyorum ama koşarak geriye kalanları taşıyabilirim."

"Çok cesur doğrusu," dedi Vemar sırtarak. "Hoşuma gitti. İblis de olsa umurumda değil."

"Köprüden ilk geçtiğimizde etkilenmediğini gözden kaçırmışım," diye mırıldandı Hadriel.

"O bir iblis değil," dedim bıkkınlıkla ama ne tür bir hayvanın Ölüm Köprüsü'nden etkilenmediğini de merak ettim.

Tamara göğe baktı. "Aslında... zıplayabileceğimiz kadar alan var. Ejderham köprüyü bu şekilde geçebileceğinden emin."

"Benimki de," dedi Micah. Onun arkasından şekil değiştirebilen ejderhalar da bunu yapabileceklerini söylediler.

Weston hafifçe inleyip köprüye yaklaştı.

"Köprüyü geçmeyi deneyecek," dedi Hadriel. "Hani belki *kurt* dili bilmiyorsunuzdur diye söylüyorum. Diğer kurtlarla arasında bir bağ var. Zarar görmezse diğerlerine de bir şey ol-

maz. Bunu yapabileceğinden emin. Zaten hepiniz eminsiniz. O yüzden...”

Bir başka deyişle, ego, cesaret ve gerçek söz konusuydu. Gerçeğin nasıl tezahür edeceğini görecektik ama Hannon herkesi taşıyamazdı. Hayvanların geçebileceğine güvenmek zorundaydık.

“Tamam, geç,” diye bağırdım. Nyfain’den güç alan ejderhamdan güç aktardım.

Ejderhalar giysilerini çıkarıp tutmak isteyenlere verdiler. Giysilerin uçarak lavların arasında yanacağını söylememenin daha iyi olacağını düşündüm.

Kurtlar tüyleri diken diken olmuş hâlde dişlerini göstererek köprüden geçerken Tamara kalabalığın mümkün olduğunca arka tarafına gitti. Kubbe biçiminde yükselen taş tavana baktı. Ejderham bir güç akımı hissederek telaş içinde yüzeye çıkmaya hazırlandı.

“Hayır, salak.” Çenemi sıkıp onu zapt ederek geride tutmaya çalıştım. “İlk kez burada şekil değiştiremeyiz. Herkesi ezer, tökezler ve köprüden lavlara düşüp ölürüz. Sakin ol.”

Tamara’nın Nyfain’den daha ufak gri ejderhası bir anda karşımızda belirdi. Tavana çarpmamak için eğilmeyi başardı. Aşağıdaki lavlara baktı, geri geri bize doğru geldi ve kanatlarını açabilmek için biraz daha geniş bir alana ilerledi. Nefeslerimizi tuttuğumuz anda lavların üzerinden atladı ve kanatlarını hızla çırparak bizi hava akımına maruz bıraktı.

Kurtlar Tamara’nın kanatlarının esintisi altında köprüden karşıya geçiyorlardı. Arkadakilerden biri arka ayaklarının üstüne kalkıp döndü ve havayı ısırmaya çalıştı. Ürperdi, titredi ve başını önüne indirip inledi.

Tamara biraz yükseldi ama fazla yer yoktu. Kanatlarını hafifçe kırdı, hızla öne atılarak diğer taraftaki geniş alana konmayı hedefledi.

Neredeyse güvenli bir noktaya varan Weston kulaklarını başına yapıştırdı, arkasına bakıp vahşi bir sesle hırladı.

"İçlerinden birini kaybediyor," diye fısıldadı Hadriel. Neler olduğunu görebilmek için ön tarafa yanaştı.

Sona kalan kurt tir tir titriyordu. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmıştı. Köprü'nün kenarına gitti ve yolunu kesen halatlardan birini kemirmeye başladı.

Weston daha sert hırladı. Arkasındaki kurtlar korkudan hızla yere çöktüler ama sona kalan kurt daha da kenara giderek halatlara yaslandı. İradesiyle savaş veriyormuş gibiydi. Ya da belki de Weston'a direniyordu.

Lucille, Tamara'nın havalandığı noktaya gitti ama şekil değiştirmeden korkan kurdu izledi.

Weston beklediği yerden ayrılıp arkasına sıralanmış kurtların yanından geçerek geri döndü. Köprü'nün kenarına fazla yaklaşmıştı. Geride kalan kurda ulaştı, onu kanatacak kadar sert biçimde başından ısırdı ve korkunç bir sesle hırladı. Hırlama sesi vücudumda yankılandı. Üstelik onun hayvanıyla uyumlu bile değildim. Korkan kurdu ensesinden çekiştirip yürütmeye çalıştı.

Kurt uysallıkla ona boyun eğdi. Başını önüne çevirip kulaklarını yanlara sarkıttı.

"Kontrolü ele geçirmeye başladı," diye fısıldadı Hadriel. "Büyük bir sürünün alfası olmalı. İşinde çok iyi. İblislerin onu nasıl yakaladığını merak ettim. Hiç anlatmadı."

Büyük ihtimalle onu yakaladıklarında iblisler çok kalabalıklardı. Birkaç kurdu yalnızken yakalamış, onları zapt edebilmek için de gerektiği kadar iblisi feda etmiş olmalıydılar. Kendi halkınızı önemsemediğinizde istediklerinizi elde etmek uğruna kaçının öldüğünü umursamazdınız.

Weston tehlikeli köprüde arkasına dönüp tekrar diğer kurtların yanından geçti. Ayakları köprü'nün kenarından birkaç santim uzaktaydı. Tekrar sürüsünün önüne geçince yavaşlayarak

hafif bir ses çıkardı. Arkasındaki kurtlar ayağa kalktılar, büyük bir ağırlık taşıyorlarmış gibi başlarını eğdiler ve liderlerinin peşinden köprüden geçmeye koyuldular.

Son kurt da köprüyü geçince Lucille ejderha formunu aldı. Parıltılı, buğday rengi pullarıyla Tamara'dan biraz daha ufaktı. Aynı şekilde geri geri gitti ve koşarak boşluğa atladıktan sonra kanat çırpıp hafifçe yan yatarak karşı tarafa geçti.

Yine insan formuna dönmüş olan Tamara ona yer açarken Lucille diğer tarafa konmaya hazırlandı. Ama yere dengeli konamayınca arka ayağı kaydı. Kuyruğunu indirip dengesini kurmaya çalışsa da beceremedi ve vücudu lavlara doğru savruldu.

Micah öne çıkarak köprünün kenarından aşağı baktı. Yardım etmek istediği ama ne yapacağını bilemediği belliydi.

Nefesimi tutarak ejderhanın ön ayaklarının taş zemine sürünüşünü, gövdesinin arkaya doğru kayışını izledim. Ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp insan formuna geri döndüğünde bacaklarından biri yandan sarkmıştı, gövdesi de düştü düşecek hâlde duruyordu.

Tamara hemen öne atılıp Lucille'in öne uzattığı elini sıkıca tuttu. Lucille aşağı kaydığı anda arkamdan biri çığlık attı. Ama Tamara yüzünde kararlı bir ifadeyle dayandı, geriye doğru bir adım attı ve Lucille'i taşların üzerine çekene kadar geri gitmeye devam etti.

"İnanılmaz," dedi Hadriel derin bir oh çekerek. Lucille nefes nefese kalmıştı ama artık güvenli alandaydı. "Uzun süre ekip olarak çalışmış olmaları iyi bir şey çünkü düşmesine ramak kalmıştı."

Haklıydı.

"Tamam, Hannon, insanları karşıya geçirmeye başlayalım," dedim fikrimi değiştirmeden.

"Sen de mi etkilenmiyorsun?" dedi Hadriel.

"Etkileniyorum ama dayanacağım. Hannon'ın taşıyamayacağı kadar çok şekil değiştiremeyen insan var. Birinin yardım etmesi gerek."

Dayanmam gerek, diye düşündüm.

Evet. Çünkü bunu beceremezsen ikimiz de ölürüz.

Söylemene gerek yoktu.

Yine de söyleyeyim dedim, malum bazen kalın kafalı olabiliyorsun.

Ejderham gerçekten de geri zekâlinin tekiydi.

Hannon hızla omzundaki Jedrek'i karşıya geçirmeye başladı. Jedrek neredeyse ânında etkilendi. Kollarını savurarak Hannon'dan kurtulmaya çalıştı. Belli ki daha önceden baygın taklidi yapıyordu. Devam etseydi daha iyi olurdu.

Parıltılı bir büyü Jedrek'i değiştirerek vücudunun tüyle kaplanmasına neden oldu.

"Şekil değiştiriyor," diye fısıldadı Hadriel heyecanla. "Alfanın çağrısına boyun eğerse bunu görmek ilginç olacak."

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Hannon yan döndü, eğilip değişmekte olan Jedrek'i bıraktı ve onu köprü'nün kenarına mıhladı.

"Bir alfanın kurtlar için çekici bir büyüğü vardır. Onlar sürünün liderleridir, itaatkârlığa karşılık emniyet ve güvenlik vadederler. Bir kurt yeteri kadar güçlü değilse büyüye boyun eğmez ve hizaya gelir. Lidere direnebilmek için gereken güç ona bağlıdır ama Weston çok güçlü. Kurt formundayken ona direnebilmek için çok fazla güç gerekir. Bahse girerim ki Jedrek bunu yapamayacak. Belki direnmeyi bile denemez. Bilemiyorum."

Jedrek dönüşümünü tamamladı, hırladı ve silkinip Hannon'ı itti. Sonra ok gibi fırlayıp abimin şahdamarını hedef aldı. Bağırarak yardım etmek için öne atıldım ama Weston çoktan dişlerini göstererek köprüye çıkmıştı bile.

Hannon, Jedrek'in çenesini kavradı. Ellerinden biriyle üstten, diğeriyle alttan çekerek ağzını açık tuttu. Jedrek'in sivri

dişlerinden salyalar akıyordu. Hannon geriye savruldu, kurt onu köprüde yere devirip üstüne çıkmıştı. Hannon en ufak bir öfkelenme belirtisi göstermeden gerildi ve *çat* diye feci bir ses duyuldu. Ellerini hızla açmıştı.

İrkildim, sonra Jedrek'in vücudunun havaya fırlayışını izledim. Hannon bir anda pelte gibi olan kurdun altından kalkmış, onu havaya fırlatmıştı. Jedrek halata çarparak döne döne lavların arasına düştü.

Ağzım açık kaldı.

"Vay canına," dedi Hadriel yampiri bir gülümsemeyle. "Anlaşıldı. Kimse Hannon'a bulaşmayacak."

"Tanrıçaya şükürler olsun ki nihayet biri o gerzekten kuruldu." Micah kenara gidip şekil değiştirmeye hazırlandı. "Ama onu hep bir keseli sıçan olarak hatırlayacağım."

Hannon yanıma geldi. "Üzgünüm, Finley," dedi alçak sesle. Elini omzuma koydu. "Kendimi kurtarmaktan başka bir şey düşünemedim."

Ağır ağır başımı iki yana salladım. Daha çok şok içindeydim ama biraz hüznün ve suçluluk da hissediyordum.

"Başka seçeneğin yoktu," dedim aşağı bakarak. "Onu daha önceden değiştirmeye zorlamalıydık. Weston onu kontrol altına alabilirdi."

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyordun," dedi omzuma hafifçe vurarak. "Jedrek salağın tekiydi, Finley. Böylesi daha iyi."

Çok daha iyi, dedi ejderham.

Ama yine de biraz suçluluk hissediyordum. Jedrek gerçekten de can sıkıcı bir tipti, ondan asla hoşlanmamıştım ama en azından onu buradan kurtarmış olmam gerekirdi. Durumla daha iyi başa çıkabilmeliydi. Liderler gerzekleri bile kurtarırlardı. Nyfain'in yanında durabilmek istiyorsam Jedrek gibiler de dâhil *herkesin* iyiliğini düşünebilmeliydim.

"Benim suçumdu, senin değil, Finley," dedi Hannon elini omzumdan indirmedi. Duygularımı çok iyi okuyordu. "Zaten

gitmek istemiyordu. Birini hayatta kalmaya zorlayamazsın. Sen elinden geleni yaptın, ben de yapmam gerekeni yaptım. Biliyor musun? Üzgün değilim. Güvenilir bir tip değildi. Böyle daha güvendesin."

Hannon haklıydı. Kurtulmak istemeyen birini kurtarmak zordu.

"Hannon yapmasaydı bakmadığın bir anda ben yapacaktım," diye seslendi Vemar. Gayet ciddi idi.

"Gel," dedi Hannon yine omzuma vurarak. "Yola devam etmemiz gerek. Yoksa hepimizin sonu aynı olacak."

Evet, devam etmemiz gerek, dedi ejderham. Buradan kaçmalısınız. Hepimizin ölmesine değmez.

Haklıydı. Hepsı haklıydı. Aslında hissettiğim suçluluğun sadece onu kurtaramamamla ilgili olmadığını da biliyordum. Bir yanımda rahatlamıştı. Bana yaptıklarından sonra içten içe onu kurtarmayı hiç istememiştim. Onu geride bırakmak istemiştim. Başka birinin Jedrek sorununu çözmesine rahatladığım için suçlu hissediyordum sadece.

Daha iyi bir insan olamadığım için.

Eninde sonunda bu konuda hissettiğim pişmanlığı geride bırakacaktım. Durumu kabullenecektim. Ama o anda hayatta olanları düşünmeliydim.

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. Şekil değiştiremeyenleri işaret ettim. "Kim önce gitmek ister? Sizi ejderhaların gıysileriyle bağlayacağım. Karşıya geçmeniz daha kolay olur."

"Ben şekil değiştireceğim, leydim," dedi Leala. Kamçısını Hadriel'e emanet etti. Ona ne yaptığını sormaya bile fırsat bulamadan Leala bir tür... maymuna dönmüştü. Ya da bir le-mura. Yüzünde fazla iri görünen, etrafı siyah halkalarla çevrili kahverengi gözleri ve ufak bir burnu vardı. Kahverengi, yer yer beyazları olan bir gövdesi ve tüylü ayaklarında ufak siyah tırnakları olduğunu gördüm.

"Ne o?" diye sordum, Leala ağır ağır köprüye doğru yürürken.

"Bir yavaş loris," dedi Hadriel. Yanıma gelip kamçıyı bana uzattı. Kamçıyı ondan alıp bileklerini bağlayabileyim diye arkasına döndü. "O ufak tefek hâli seni yanıltmasın, en zehirli memelilerden biridir. Zehri canlıları boğabilir. İnsan boyutlarındakileri pek etkilemeyebilir ama yine de azıcığı bile kötü bir gün geçirmene neden olabilir."

Leala köprüye çıktı ama birden durdu.

"İşin kötü yanı, tehlike hissettiklerinde genellikle donakalırlar..." Hadriel sustu.

Hannon tereddüt etmedi. Gülümseyerek köprüye çıktı ve donakalmış Leala'yı kucakladı. Leala hemen omzuna tırmanıp boynuna sarıldı.

Ben Hadriel'in ellerini bağlarken Vemar parıltılı, görkemli mavi bir ejderhaya dönüşerek ölümden korkmuyormuş gibi boşluğa atladı. Büyük ihtimalle gerçekten de korkmuyordu.

Hadriel'i omzuma atıp cesaretimi topladım. Vemar diğer tarafa konarken Hannon köprünün bu tarafına geri dönüp ufak, güzel bir periyi göğsüne yasladı. Önce onun köprüden geçmesini bekledim. Peri kollarının arasında debelenmeye başladı ama Hannon'a sorun çıkaracak kadar güçlü değildi. Leala, Hannon'ın omzunda yine donakalmıştı.

"Başlıyoruz, Hadriel. Umarım arkadaşlığımızın sonu olmaz," diyerek yürümeye başladım.

"Ah, demek arkadaş olduğumuzu itiraf ediyorsun. Harika! Ama ben bir uşağım, canım ve kulelere hapsedilen prenseslerle..."

Köprünün büyüğü bir çuval taş gibi üstüme çöktü. Karnımı tırmaladı, kaburgalarımı gövdemden ayırmaya çalıştı. Gözlerim karardı, dünyam dönmeye başladı. Hadriel irkilip çığlıklar atarak –belki de çığlık atan bendim– omzumdan inmeye çalıştı. Sırtıma yumruk attı, halatlara doğru gitmeye, kendini aşağı atacakmış gibi davranmaya başladı.

O yöne doğru sendeledim. Ya da belki de oraya gitmek istiyordum. Onunla birlikte kendimi aşağı atmak istiyordum. Önce onu atacak, sonra da kendim arlayacaktım.

Bu, gerçekten de korkutucu bir olay, millet, diye düşündüm çaresizlikle. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı. İlk güdülerine teslim olup arlayacak mı?

Güçlölkle onu diğer tarafa yakın bir yere taşıdım ama sonra yandaki halatlara yaklaştığımı fark ettim.

Kendine gel, diye bağırdı ejderham zihnimde. İradeni zorlayarak karşıya geç. Nyfain'i kullan. Can simidinin o. Dengeli kalabilmek için onu kullan.

Dediğini yaptım. İrademi zorlayarak bağımız aracılığıyla can havliyle ona ulaştım. Dehşet içinde kalmıştım. Her şeye bir son vermeye hazırdım.

Dolion'a götüröldüğümde ve iblisleri bağımızı zorla elimden almaya çalıştığında olduğı gibi Nyfain'in bana ulaştığını hissettim. Beni sahiplenici bir tavırla kendine çektiğini, sıkı sıkı sarıldığını hissettim. Boynumda bıraktığı iz yanmaya, sonra sanki bunu yenilemiş, bedenime ve ruhuma sahip oluyormuş gibi karıncalanmaya başladı.

Benimsin, diyordu sanki. Bana aitsin. Sana başka kimse ve hiçbir şey sahip olamaz. Seni hiçbir şey benden alamaz.

Tıpkı önceki gibi ejderha kanatlarını beni korumak için açtığını hissedince elimi kolumu bağlayan endişe biraz hafifledi ve zihnimdeki karmaşayı dağıttı.

Yarı bilinçli hâlde gözlerimi kırptırdığımda Hadriel'i tek elimle tuttuğumu fark ettim, lavların üstünde sallanıyordu ve ben sanki diğer tarafa geçmek istiyormuşum gibi bacaklarımdan birini hafifçe bükmiştim.

Köprü sallanıp savruldu ve ben onu geri çekerken Hannon'ın dehşet içinde bana doğru geldiğini gördüm. Ama köprüyü sallayıp beni düşürmemek için çok hızlı gelemiyordu.

“İyiym,” dedim nefes nefese. Köprüde güvenli bir yere çöküp ona döndüm. “Sorun yok, millet. Büyük bir felaketten kıl payı kurtuldu.”

“Ne?” dedi Hadriel yanımda çırpınırken.

Harika, şimdi herkes kafayı yediğini öğrendi, diye düşündü ejderham. Senin yüzünden benim de öyle olduğumu sanacaklar.

“Bir şey yok.” Debelenmesini kesmek için Hadriel’e yumruk attım ve onu arkamdan sürüklemeye başladım. Onu bir daha omzuma atacak kadar kendime güvenmiyordum. “Ben iyiym.”

Ama tabii ki iyi değildim. Etrafı bulanık görüyordum, köprüden atlama isteği dinmemişti ve Nyfain beni âdeta sıkı sıkı tutuyordu. Bense bağımız aracılığıyla kollarına sığınmış gibi bacaklarımı hareket etmeye zorluyordum.

Diğer tarafa geçince Hadriel’i bıraktım, burnumu ve yanaklarımı silip geri dönmeye koyuldum.

“Bekle, Finley...” dedi Tamara ama durup ne diyeceğini dinlemedim. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

“Ne kadar çok kişi çalışırsa iş o kadar kolaylaşır,” diye mırıldandım tekrar tekrar. Diğer tarafa ulaştım ve bir sonraki kurbanı aldım. Hadriel’in kıl payı lavların arasına düşmekten kurtulduğunu gören kimse benimle gelmek istemiyordu ama zaman hızla geçtiği için bu sefer direnmediler. Peşimden gelen Hannon’la birlikte bir sonraki kişiyi aldım. Tekrar köprüyü geçtik. Sonra tekrar geçtik. Herkesi taşıyana kadar devam ettik. Köprüyü her geçtiğimde içten içe ölmek istiyordum. Sadece fiziksel acı hissetmiyordum –artık buna alışmıştım– ruhum da acı çekiyordu.

Bana saatler gibi gelen ama öyle olmadığını umduğum bir sürenin sonunda güvenli tarafta ellerimin ve dizlerimin üstüne çökerek hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

“Taşkın onu,” dedi biri, Micah’nın sesine benziyordu.

“Şu anda biraz güç kaybetmiş durumdayım,” dedi Hannon nefes nefese. “Son birkaç ejderha fena direndi.”

"O alfanın kokusuyla etrafa güç pompalarken sana yaklaşıyorum," dedi Vemar öfkeli bir sesle.

"İyiym," dedim ve tam o sırada başka biri, "Ben yaklaşılabirim," dedi.

O kadar düşüncelere dalmıştım ki Tamara olduğunu sonradan fark ettim. "Şey... koku beni rahatsız etmiyor," dedi. Beni ayağa kaldırıp cesaret vermek için gülümsedi.

Başımı sallayıp elimi omzuna koydum. "Ben iyiym. Gerçekten, sorun yok."

"Devam etmemiz gerek, Tuhaf Leydi," dedi Vemar. İlk kez gülümsemiyordu. "Düşündüğümüzden daha uzun sürdü."

"Sorun değil. Planladığımızdan biraz daha önce başladık." Calia yanıma gelip sırtımı sıvazladı. "Büyük cesaret gerektiren bir şey yaptı. Biraz dinlenmeyi hak ediyor."

"Kesinlikle büyük cesaret gerektiriyordu," dedi Tamara. "Micah, Vemar ve ben karşıya geçmene yardım etmeye çalıştık ama bu çabamızdan dolayı kendimizi tebrik edebilecek kadar bile ileri gidemedik. Ejderhalarımız olmasaydı bizi de Hannon'un taşıması gerekecekti."

"Kimsenin bir tarafının yemeyeceği şeyleri yapabiliyorlar." Vemar, Hannon'a ve bana gülümserken yumruğunu salladı. "İkisi de."

"Hem de nasıl," dedi Lucille. "Ne kadar dayanıklı olduklarını ifade etmeye sözcükler yetmiyor. Erkekler o kadar narin ki hayalarınıza ufacık bir darbe alsanız işiniz bitiyor."

"Evet, evet, hepimiz yüce vajinamız olmasını isterdik. Bravo," diye araya girdi Hadriel gözlerini devirerek. Bana yaklaştı. "Finley, canım, sen de burada durup dinlenemeyeceğini biliyorsun. Ya yürüyeceksin ya da biri seni taşıyacak. Seçenekler bunlar."

"Ben iyiym." Kalkıp belki milyonuncu kez burnumu koluma sildim. "Sorun yok." Sesim çatallı çıkınca hafifçe öksürdüm. "Ama sesim biraz kısılmış."

“Normal. Köprüyü her geçtiğinde çığlık attın.” Hadriel kolumdan tutup beni yürüttü. “Tamam, canım, yola devam edelim. Çok dikkatli olmamız gereken noktadayız. Aksi takdirde sonsuza dek bu lanetli zindandan çıkamayacağız.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FINLEY

Nyfain'in bağımız aracılığıyla eriştiğim ve sıkı sıkı asıldığım gücünü serbest bıraktım ve kendimi yürümeye zorladım. Gücün hâlâ içimde bir nabız gibi attığını hissediyordum ama tükenmiş hâldeydim. Tıpkı abim gibi hissediyordum.

Ölüm Köprüsü'nün devamındaki tünel dolambaçlı olmadığından Hadriel'in temposuna uyarak onunla önden yürümeye başladım. Benim gibi o da buraya gelirken etrafa dikkat etmişti. Bu yüzden çıkış yolunu ikimizin bulması gerekiyordu.

"Hâlâ tekneyi yüzdürecek bir iblisi nereden bulacağımızı çözmemiz gerek," dedim. Derin bir nefes alıp buradan ilk geçtiğimde havanın dilime yapışacak kadar leş gibi koktuğunu hatırladım. Artık sadece *hava* gibi kokuyordu.

İğrenç.

"Kumsalda teknelerin yakınlarında devriye gezen bir iki iblis olacaktır," dedi çıkmaz bir sokağı andıran noktaya vardığımızda.

Arkalardan biri, "Gördünüz mü? Buradan çıkış yok," dedi titrek sesle. Elex'in sesine benziyordu.

Hadriel de ben de yanıt vermedik. Enerjimizi boşa harcamazdık.

Hadriel kenardaki kola uzanıp kafatası kapıyı açtı.

"Tanrıçaya şükürler olsun ki kapının nasıl açıldığını dikkat etmişsin," dedim. Dışarı çıkarken adımlarımı biraz daha enerjik atmaya çalıştım. Belki izlenmiyorduk, belki kaçtığımızı

bile bilmiyorlardı ama buraya muhtelif zamanlarda mahkûm getiriyorlardı. Hadriel bunun kanıtıydı. Bir şeyden haberi olmayan iblislerle karşılaşma riskine girmek istemiyorduk. “Ben aval aval kafatası kapıya bakmakla meşguldüm. Ayrıca canım yanıyordu, beni ilk basamaklardan aşağı ittiler.”

“Ne? Bu da ne böyle?” Hadriel durdu ve tünelin üç ayrı yola ayrıldığı noktada duvarlara baktı.

Tanıdık bir iz gördüm, ejderham doğru kokunun geldiği tüneli gösterdi. Orayı işaret ettim.

Hadriel başıyla onaylayınca yürümeye devam ettik.

“Dolion’un Nyfain’e karşı kullanmak için seni güvende tutmak istediğini sanıyordum,” dedi Hadriel sesini alçaltarak.

“O zamanlar öyleydi. Beni iten iblis gerzeğin tekiydi.”

Bir sonraki dönemde yine doğru yönü işaret ettim.

Hadriel evet anlamında başını salladı.

“Biliyor musun, buraya ilk geldiğimde kaçabileceğimden, hiçbir hapishanenin beni zapt edemeyeceğinden çok emindim,” dedim. Hadriel durup duvarları inceledi. Birkaç saniye sonra yine başıyla onayladı. “Ama... yanlışmışım. Sizler olmasaydınız asla kaçamayabilirdim.”

Hadriel bunu komik bulmuş gibi güldü. “Calia da buna çok benzer bir şey söylemişti. Ekip çalışmasının gücüyle ilgili bir ders bu. Benim içinse farklı türleri kapsayan ekip gücüyle ilgili bir ders. Duyduğum kadarıyla ejderhalar, kurtlar ve periler kaçmayı denemişler... Birbirleriyle çok az iletişimleri olduğu için başaramamışlar. Birinin onları bir araya getirmesi gerekiyordu. Sen onları birleştirdin.”

“Muhteşem uşağım, abim ve eli kamçılı yardımcı sayesinde...”

“Eh, kahramanlar asla yalnız çalışmazlar, canım. Sadece yalnız çalıştıklarını iddia ederler. Bir gün sarhoş olup öykümüzü anlatacağın zaman bunu hatırlarsın.”

Hafifçe güldüm.

Yolu aydınlatan meşalelerden biri sönmüş, tünelin bir kısmını karanlığa boğmuştu. Büyüyle hâlâ baskılanan ve karanlıkta göremeyenlere baktım. Görebilenler diğerlerine yardım ediyor, onları yönlendiriyorlardı.

Yolun sonuna yaklaşıyorduk. Hava dikkat çekecek kadar değişmiş, bunca zamandır soluğumuz şeye kıyasla tatlı ve taze bir hâl almıştı. Duvarlarda eski meşaleler yanıyordu. Bunların nasıl sönmediğini merak ettim. Belki de büyüyle yanıyorlardı.

İleride çatlaklardan süzen ışıklarla ardındaki tünel haricinde yine kapalı görünen bir tünel vardı. Tünelin sonu parmaklıklar ve gerçek bir kilidi olan gerçek bir kapıyla kapatılmıştı.

"Vemar," diye fısıldadım arkama dönerek. Aletlerini yanına almasını söylemiştik.

"Evet, Tuhaf Leydi, şey..." Dikkatle parmaklıklara baktı. "Kahretsin. Aletlerim cebimdeydi."

Şaşkınlıkla ona ve çıplak vücuduna baktım. "Cebinde miydi?"

Bıkkınlıkla bana baktı. "Düşünemedim. Giysilerimi Han-non'a vermem gerekirdi. Giysilerim köprüden lavların arasına düştü. Kilitleri açmamız gerekeceğini tamamıyla unuttum. Ben... bu..."

Üzüntüyle omuzları çöktü.

Midem düğümlendi, vücudum gerildi ve içimden kusmak geldi. Son kapıda, gerçekten de bir anahtara ihtiyaç duyduğumuz tek kapıda, kilidi açacak aletlerimiz yoktu.

"Millet?" dedim çaresizlik içinde. "Yanında herhangi bir alet olan var mı?"

Çıplak olmayanlar üstlerini yokladılar ama yüzleri yanlarında bir şey olmadığını ele veriyordu.

"Lanet olsun." Dönüp parmaklıklardan birini tuttum. "Tamam. Geri gideceğim. Yolu biliyorum. Köprüden geçebilirim. Kimlerin hücrelerinde aletler var?"

Birkaç kişi el kaldırdı. Daha fazla soru sormama gerek yoktu çünkü içlerinden birinin hücresinin yerini biliyordum.

"Hayır..." Hadriel parmaklıkları tuttu ama başka bir şey yapamadı. Tartışmanın bir anlamı yoktu; o kapıyı açmak zorundaydık ve maymuncuklar bunun tek yoluyla.

"Ben de geliyorum." Hannon kalabalığın arasından öne çıkıp yanıma geldi. "Köprüden sağ salım geçmene yardım ederim."

"Hayır..." Hadriel gibi ben de aynı nedenden dolayı sustum. Hannon benimle gelirse güvende olurum.

Birden beş kurt öne çıktı.

"Anlamadıysan söyleyeyim, kurtlar da geliyorlar," dedi Hadriel. "Yolu unutabilirsin diye ben de gelsem iyi olur. Vemar, kin beslerim, bunu bil yeter."

"Normalde seninle dalga geçerdim ama bu sefer haklısın," dedi Vemar. "O köprü bana... köprüden başka her şeyi unutturdu."

"Kilitli bir yerle karşılaşırsan bana da ihtiyacın olabilir." Calia da kız kardeşiyle birlikte öne çıktı.

"Tamam. Acele edelim." Yavaşça koşmaya başladım. Hızlanamıyordum, berbat hâldeydim ama en azından hareket ediyordum. Kurtlar dışındakiler de aynı durumdaydı. Hepimiz açtık, endişeliydik, yorgunduk ve şimdi bir de çaresizdik. Kapana kısılmıştık.

İzler ve kokular hafızamda taze olduğu için bir sorunla karşılaşmadan herkesi tünellerden geçirip kafatası şeklindeki kapıdan içeri soktum ve hep birlikte köprüye yaklaştık.

"Birinin beni yine taşıması gerek, *Hannon*," dedi Hadriel ileride büyükçe, aydınlık bir oda belirirken. "Vemar bana kıl payı kurtulduğumu anlattı. Köprüden düşmek istemem, *Finley*."

Calia kıkırdadı. Arkama bakmadım ama Hadriel'in ona kaşlarını çatmış olduğunu biliyordum.

Köşeyi dönüp hızlı odaya girdim ama sert bir göğse çarpıp geriye savruldu. Arkamdan hırlama sesleri geldi. Biri şok içinde nefesini tuttu.

Govam'la burun burunaydım. Arkasındaysa odanın yarısını dolduran muhafızları vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FINLEY

O na saldırmak için güç toplamaya çalıştım ama hızla öne atılıp kollarını belime doladı ve beni çevirip yere fırlattı. Denski de Calia'yı yakalayıp kız kardeşinden ayırdı.

"Weston, git!" diye bağırdım. "Diğerlerini al! Çabuk! Ejderhaları getir!"

Kurtlar bir saniye bile kaybetmeden arkalarına dönerek hızla uzaklaştılar.

"Şimdi bir şey yapma, Finley," dedi Govam alçak sesle. Dudaklarını kulağıma yaklaştırmıştı. "Düşündüğün gibi olmayacak."

Tam öldürücü darbeyi savurmak üzereydim ki Hadriel, "Finley, bekle..." dedi.

Govam üstümden kalktı, beni ayağa kaldırarak hızla diğer yöne döndürdü. Her zamanki gibi beni dirseklerimden tutup odadaki kalabalık muhafız grubuna çevirdi. Gördüğüm şey beni hayretler içinde bıraktı.

Muhafızlar birbirleriyle savaşıyorlardı! Alışık olduğumuz kırbaçlarla, değneklerle ya da diğer silahlarla değil, kılıçlarla savaşıyorlardı. En azından bazılarında kılıç vardı ve diğer muhafızlara saldırıp onları haklıyorlardı. Darbe yiyen muhafızlar bağırarak, inleyerek ve karınlarını tutarak yere düşüyorlardı.

"Bunu teknelere vardığımızda yapmayı düşünüyordum," dedi Govam telaşlı bir sesle olanları izleyerek. "Teknelerin orada

devriye gezen iblisler tekneleri nasıl yüzdüreceklerini bilmezler. Böylece onları yakalayıp buradan kaçmaya çalışanlar engellenir.”

Savaşan iki muhafız birbirlerinin ayaklarına takılıp lavların arasına düştüler. Bir başka muhafız da arkalarından aşağı atıldı. Üstünde hâlâ şık kırmızı elbisesi olan Sonassa hançerle saldırarak yeni düşmanın göğsünü yardı. Yüzüne kan sıçradığında gülümsedi.

“Bir başka devriye gelip sizi bulana kadar burada mahsur kalacaktınız. Kaçma girişiminiz bundan öncekiler gibi sonlanacaktı. Dolion mahkûmlarını köşeye sıkıştırmakta çok başarılıdır. Halkını da öyle.”

Büyük odadaki karmaşa hafifledi, sonra neredeyse durdu ve ellerinde sadece kılıç ya da hançer tutanların sağ kaldıklarını fark ettim. Birkaç saniye sonra cesetleri toplayıp lavlara attılar.

“Temizlik işi kolay olacak.” Sonassa salına salına öne çıkarak saçlarını omzundan geriye attı ve bana bakarak gülümsedi. “Merhaba, Prenses. Bir süredir karşılaşmamıştık. Zavallı nişanlına göz kulak oluyordum, buradan onsuz kaçmazsın diye düşündüm. Onsuz gitmek zorunda kalmaman için ayarlama yaptım. Partilerdeki değişim için sizi suçladıklarına üzgünüm ama... bitiş çizgisine varmanın en hızlı yolu buydu. Anlamışsınızdır.”

Govam beni bırakıp hızla geri çekildi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım.

“Ve sen...” Sonassa sinsi bir gülümsemeyle Hadriel’e baktı. “Sen ve kız arkadaşın.” Güldü. “Mükemmeldiniz. Aylar, hatta seneler sürebilecek bir şeyi birkaç haftada başardınız. Dâhiyane.”

“Evet ama burada neler oluyor?” dedi Hadriel. “Bize hep çok kötü davrandın.”

“Tabii ki kötü davranacaktım. Benekleri olmayan bir leopar fark ediliirdi.”

Koridordan gümbür gümbür ayak sesleri geldi. Govam hızla diğer tarafıma koştu. Denski de Calia’yı bırakıp o yöne gitti.

"Beni dinle, Finley," dedi Govam yine telaşla. "Çok iyi dinle. Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse beni öldürürsün ama önce dinle. Bunu yapabileceğini biliyorum. Hiçbir zaman seni kandırmadım. Sen her zaman ejderhalar arasında en tehlikeli olandın."

Micah, buğday teni ter içinde kalmış, kasları şişmiş hâlde kapıda belirdi. Koyu kahverengi gözlerinde öfke, intikam ve yıkım vardı. Gücü odaya kudretli bir yumruk gibi indi. Ejderhasının dışarı çıkmak üzere olduğu belliydi. Diğer ejderhalar ve kurtlar arkasından gelip odaya dalarak ortalığı birbirine katmaya hazırlanırken durdu ve içerideki manzaraya baktı. Ejderhalar sonuçları asla düşünmezlerdi, hiçbir zaman düşünmemişlerdi.

Govam ellerini havaya kaldırdı. Birkaç adım geri çekilen Sonassa dışında diğer muhafızlar da aynı şeyi yaptılar. Sonassa tek başına perilerle şekil değiştirenleri kontrol edebilecek kadar becerikliydi ve bunu yapmak istemediğini açıkça belli ediyordu.

"Neler oluyor?" dedim yine ama bu sefer sesimi yükselttim.

"Bana Kral'ı tahtından etmeye çalışmam gerektiğini söylemiştin," dedi Denski. Govam'ın bir adım arkasındaydı ve neredeyse köprüye çıkmak üzereydi. "Biz de bunu yapıyoruz. Bir süredir bunu deniyoruz hatta. Ama bunu içeriden yapamayız. Dolion ve yardakçıları çok güçlü. Diğer krallıkların yardıma gelmesi gerek. Bu noktada da devreye sen giriyorsun, Prenses."

"Kulağa numara yapıyor gibi geliyor," dedi Micah. "Ya da bir tuzak gibi."

"Az önce onlarca muhafızı öldürüp lavlara attılar," dedim. Ayrıca Dolion'dan ünvanıyla değil, ismiyle söz ettikleri de dikkatimden kaçmamıştı. Govam'a dönüp, "Derhâl neler olduğunu açıkla," dedim.

Ellerini hafifçe indirdi. "Buradaki mahkûmlar sadece senin krallığından koparılan insanlar değil, Finley. Bizler de," dedi arkasındaki muhafızları işaret ederek, "şimdiki Kral'ın

hâkimiyeti altında buraya tıkalıp kalmış durumdayız. Bizlere ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapılıyor..."

"İkinci sınıf bile değil," diye homurdandı Sonassa.

"Bizleri gözlerini kırpmadan öldürüyorlar. Bize ayrılan yer ufak, yiyeceklerimiz tatsız... Bize verdiklerini kabul etmek zorundayız, aksi takdirde öldürülürüz. Hep bir firar girişiminin Dolion'un tahttan indirilmesine yol açacağını umut ettik ama bunun olma ihtimali giderek düşmeye başladı. Ta ki sen gelene dek, Finley."

"Ama geçmişte kaçma girişimleri olmuştu ve bunları siz engellemiştiniz," dedim.

"Evet. Çünkü bize bu emredilmişti," dedi Govam, kaşlarını kaldırarak. "Askerleri görmüyor olabilirsiniz ama onlar sizi görüyorlar. Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun? Geçmiş girişimleri kısa sürede fark ettiler ve hep önce muhafızları çağırdılar. Ölmemize izin vermeyi yeğlediler. Ama bu sefer..." Hafifçe gülümsedi. "Onları nasıl zehirledin?"

Denski kıs kıs güldü. "Seni geri götürürken şok geçirdim."

"Fark ettin mi?"

"Evet. Onları senelerdir gözlemliyorum. Onlarca senedir. Ayinden sonra sızarlar ama o zaman bile... Ölü gibi görünmezler. Geri dönerken kontrol edip emin olmak istedim."

Parçalar birleşmeye başlarken ağır ağır başımla onayladım. "Ya *obice*?"

"Bilerek büyüyü yapmadım," dedi.

"Büyüyü kaldırmanın bir yolunu bulduğunuzu bilmiyorduk," dedi Govam başıyla Calia'yı işaret ederek. "Çok akıllıca. Yardımımıza ihtiyaç bile duymadınız."

"Dolion'un beni çağırması peki?"

Govam'ın keyfi kaçır gibi oldu. "İşte o nokrada elimdeki kozu belli ettim. Seni gerçekten de görmek istedi. Ne için istediğini bilmiyorum. Seni ona götürmem söylendi. Emirlerle uyarak seni hazırlamalarını sağladım. Sonra da oradan çıkabil-

mek ve seni neden Kral'ın huzuruna çıkaramayacağımı ilgili bir yalan uydurmak için Denski'yi çağırdım. Askerlerin seni kamçılayarak tanınmayacak hâle getirdiğini söyledim. Kral'ın yarın gelecek ve birkaç gün burada kalacak olan kalabalık bir misafir grubu olacak. Onlar gittikten sonra seni yine görmek isteyecektir. İşte o zaman gittiğini, şekil değiştirenleri de götürdüğünü, askerlerinin öldüğünü ve zindanlarla ilgilenen en iyi muhafızlarının yarısının da kayıp olduğunu öğrenecek.”

“Ya az önce öldürdünüz muhafızlar?” dedim lavları işaret ederek. “Onların öldüğünü anlamayacaklar mı?”

“Son partiden sonra ortalık fena hâlde karıştı. Bir sürü muhafız öldürüldü, daha fazlası dayak yedi. Bizden birkaç kişi odalarında iyileşmeye çalışıyor... Hem yanımdakiler,” lavları gösterdi, “ve oradakiler zindanlarda görevliydi. Misafirler gidene dek bizi çağırmaz.”

Derin bir nefes alıp devam etti.

“Şu andan itibaren ölü sayılırım. Bu odadaki herkes öyle. Sağ olarak ortaya çıkarsak Kral ya bunda bir parmağımız olduğunu anlar ya da bizi olanlara engel olamadığımız için cezalandırır. Her hâlükdârda ölürüz. Hayatımız artık sana bağlı.”

“Onun bu akşam kaçacağını nereden anladınız?” diye sordu Hadriel. “Parçaların çoğunu birleştirdim ama esas bu gece kaçacağını nasıl fark ettiniz?”

Govam bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Ejderhaları tanırım. Nasıl davrandıklarını bilirim. Bir sonraki hamlelerini tahmin edebilirim. Finley çoğundan daha gizemli ama onu yakından izledim. Altın Ejderha'nın yanından ayrılmasının tek nedeni onun krallığını, *kendi* krallığını kurtarmaktı. Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Diğer şekil değiştirenlerle bağ kuramadığı için çıkmazda kalacağını biliyordum. Bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışırken... arkadaşları geldi.” Hadriel'e baktı. “Ve onun için mucizevi bir şekilde iletişim kanallarını açtılar. Askerleri nasıl atlatacağını hâlâ anlamamıştım ama seni almaya

geldiğimde," dedi bana dönerek, "yüzündeki ifadeyi gördüm. Yüzündeki ifade ve diğer ejderhaların yaydığı titreşimden bir şeyler planladığını anladım. Ama anlayamadığım şey..."

"Askerleri nasıl zehirledin?" dedi Denski. "Herkesi köprüden nasıl geçirdiniz? Perilerin büyüsunü nasıl aktif hâle getirdiniz?"

Çok meraklanmış gibiydi.

"Bir önemi yok," dedi Govam gözlerimin içine bakarak. "Umarım bunları teknede konuşabiliriz. Tekneyi yüzdürecek birine ihtiyacın var, Finley. İblis türü bulman gerek. Ben ve arkamdakiler aradığın iblisleriz."

"Benim dışımda." Sonassa elini kaldırdı. "Ben Dolion'un yıkıma uğratmak istediği birkaç krallıkta bulunan iblis türünün başıyım. Onlar da oralarda mahkûmlar, Finley. Sen nasıl kendi türünü kurtarmaya çalışıyorsan ben de kendiminkileri kurtarmak istiyorum. Onlarla aynı düşüncede olmayabilirim ama çoğu benim gibi. Yanında olmama izin verirsen sana içeride müttefikler bulurum. İkimiz de seni etkileyemediğimi biliyoruz. Bu teoriyi kanıtladım. Yanımda güvendesin. Planlarıma dâhil etmek için sana yaklaşmaya çalışmadığımı biliyorsun."

"Ama... dâhil ediyorsun," dedi Hadriel. "Sadece bu konuda dürüstsün."

Sonassa seksi bir gülümsemeyle ona baktı. "Seni sevdim."

"Biliyorum. Söylemiştin. Beni tehdit etmeden önce. Hatırladın mı?"

"Hatırladığımı söyleyemem. Bir sürü kişiyi tehdit ederim."

"Bizim de içeriden adamlarımız var," dedi Govam. Lavlara baktı. "Biz de az önce bizimle hemfikir olmayanlardan bazılarını öldürdük. En azından sayılarını biraz azaltmış olduk."

"Peki..." Ağırılığını sağ ayağımdan diğerine verdim. "Yani *benden*, bir mahkûmdan *sana* bir muhafıza kendi krallığından kaçması için yardım etmemi istiyorsun."

"Sonra da şu anki rejimi paramparça etmeni ve yerine daha dengeli bir iblis grubu getirmeni istiyorum," dedi Govam.

Uzunca bir süre ne diyeceğimi bilemeden son olayları ve beklentileri idrak etmeye çalışarak ona baktım.

Hadriel sessizliği böldü. "Bence onları aramıza kabul edelim. Bir düzine bile değiller. Hoşumuza gitmeyen bir şey yaparlarsa onları öldürürüz."

"Devriye gezen muhafızlar tekneleri yüzdüremiyorsa buradan kaçabilmek için bu iblislerden en azından birine ihtiyacımız olacak zaten," dedi her zaman pratik düşünen Hannon. "Planım devriye gezenlerden birini kaçırmaktı."

"Diğerleriyle aynı fikirdeyim," dedi Micah. "Ama gözüümüzün üzerlerinde olması gerekiyor. Şu andaki kafeslerini bir başka kafesle değiş tokuş etmeyi kabul etmek zorundalar."

"Finley'nin onunla ortak paydada buluşanlara nasıl tepki verdiğini gördüm," dedi Govam. "Bize size davranıldığından daha iyi davranırsınız. Büyük ihtimalle şu anda bize davranıldığından da iyi davranırsınız. Günün birinde bize güvenebilirsiniz anlaşmanızı kabul ederim."

"Anlaşma falan yok. İblislerle anlaşma yapmam." İlerlemelerini işaret ettim. "Son kapı için bir anahtar var mı?"

"Ah, demek bunun için koşa koşa geri döndün," dedi Govam. "Beni şaşırttın. Gerçi bugüne kadar pek çok kere şaşırttın."

"Aletlerimiz lavlara düştü."

"Evet, bir anahtarım var."

"O hâlde gidelim. Ejderhaların ve kurtların arasına yayılın. Dolion'u aratabilmek için hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Onlara hâlâ tam anlamıyla güvenmiyordum ama yardımlarına ihtiyacımız vardı. Böylece artık hangi yöne gideceğimizi tahmin etmek zorunda kalmadan hızla tünellerde ilerledik.

"Tünellerin haritasını nasıl çıkardınız?" diye sordu Denski hızlı hızlı yürürken.

Kapıda endişeli ifadelerle beklemekte olan diğerleriyle karşılaştığımız için kimse yanıt vermedi. Beni gördüklerinde

derin bir oh çektiler ama muhafızları fark edince ifadeleri bir anda değişti.

“Uzun hikâye,” dedim herkes gerilerken. Kenara çekilerek Govam’a yol açtım. Aniden dönüp beni bıçaklamaya kalkışabilir diye aramıza biraz mesafe koymuştum.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı biri.

En azından şaşkın olan yalnızca ben değildim.

“Biliyordum. Hepimiz öleceğiz,” diye sızlandı Elex.

“Ölmeyeceğiz ama çeneni kapamazsan ölebiliriz,” diye homurdandı Hadriel.

“Sizi yakalamışız gibi davranmanız daha iyi olur,” dedi Govam kapıyı açıp geçmemi beklerken. “Dediğim gibi, sizlerle teknelerin orada buluşmayı planlıyorduk. Devriyeler peşinize düştüğümüzü düşüneceklerdi. Böylece oradaki iblislerin çoğunu öldürecek, birini ele geçirip sonra işinize yaramayacağını anlayacak kadar vaktiniz olacaktı. Öyle olsaydı daha iyi bir pazarlık yapabilirdim.”

“Sizi o zaman da yakalayabilirdik,” dedim. Govam’ın yanında hızla yürümeye başladım ama hâlâ aramızda bir kol boyu kadar mesafe vardı.

“Bunu ben de düşündüm. En kötü ihtimalde birimiz sizinle gidebilir ve burada bir değişim yaratmak için müttefik toplayabilirdi.”

Yan taraftaki girişe uzanan merdivene vardığımızda bu sözleri düşünerek başımı iki yana salladım. Hadriel’e baktığımda başını onaylarcasına salladı. İblisler bize dışarı kadar eşlik ediyormuş gibi davranırlarsa şüphe çekerlerdi ama ne olduğunu sormak için yanımıza gelmezlerdi. Teknelere giderken sorun yaşamazdık ve böylece kayıp olduğumuz anlaşılmadan önce biraz vakit kazanabilirdik.

Tek bir şey gayet açıktı: Govam ve ekibi gerçekten de kendilerini büyük bir tehlikeye atıyorlardı. Dolion bizi yakalaya-

madıklarını öğrenince öfkeden çıldıracaktı. Onları gördüğü yerde öldürdü.

Gerçekten de hayatları bize bağlıydı.

"Tamam. Acele edin." Merdiveni çıkarken öne geçmesine ve muhafızlarının etrafımıza dizilmelerine izin verdim. İnsan formuna giren ve hâlâ güzel ama dağılmış, aç kalmış ve dayak yemiş gibi görünen Sonassa dışında. Neden kırmızı bir elbiseyle geldiğini merak ettim.

"Şatonun bu tarafında kimse yoktur," dedi Govam, en tepedeki büyülu kilide vardığımızda. Durup elini kaldırdı ve parmaklarını oynatıp büyüü kaldırdıktan sonra devam etti. "Koşabiliriz. Ama köşeye varınca yürümemiz gerek. Hepiniz biraz omuzlarınızı sarkıtırsanız daha iyi olur."

"Ya kurtlar?"

Merdivenden aşağı baktı. "Değişmeleri gerek. Çıplak olacaklar ama kurt olmaları kadar göze batmaz."

Tüm bunları Weston'a aktardım. Onun diğerlerine liderlik edeceğinden emindim.

Govam kendi kendine konuşuyormuş gibi sesini alçalttı. "Dolion'un baskılama büyüsunü kaldırarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Elbette şu anda buna memnunum ama ileriye düşünmeden hareket etti. Gücünüzü hafife almış olabilir mi?" Başını iki yana salladı. "Senelerdir onu ve stratejilerini izliyorum ama yürüttüğü mantığı kesinlikle anlayamıyorum."

"Şekil değiştirenleri senin kadar iyi tanımıyor," dedi Sonassa. "Kesinlikle Finley'nin gücünü hafife aldı. Ejderhaları serbest bırakacak ya da ona gerçek bir zarar verecek kadar güçlü olduğunu düşünmedi. Şekil değiştirenlerde hayvan zekası olduğunu sanıyor. *Sadece* Altın Ejderha'dan korktuğunu duydum. Diğer şekil değiştirenlerden korkmuyor. Ondan korktuğu kadar korkmuyor."

"Bunu bilemem," dedi Denski. Bu arada kurtlar yine insan formlarına dönmüştü, şatonun duvar diplerinden koşmaya

başladık. “Finley muhafızlarının yarısını ve bağını koparmaya çalışan en değerli büyücülerini öldürmeden önce onunla ilgili birçok planı vardı. Bence bu olaylar biraz gözünü açtı. Sonraları ondan biraz uzak durmaya başladı. Bu tesadüf olamaz.”

“Doğru,” diye mırıldandı Govam köşeye vardığımızda. Durup elini kaldırdı ve ona yaklaşmamı işaret etti. “Mahkûm rolü oynama vakti geldi, Finley. Beni öldürebileceğini biliyorum. Bunu bildiğimi bildiğini de biliyorum. O yüzden medeni davranalım.”

Böylece yağmurdan ıslanmış, rüzgârdan altüst olmuş topraklardaki yolculuğumuza başladık. Hava iyice kararmıştı ve bulutlarla kaplı gökyüzünde tek bir yıldız bile görünmüyordu. İki iblis sert rüzgâra karşı omuzlarını sarkıtmış, sağımızda yürüyordu. Bizi gördülerse bile bunu belli etmediler.

Kumsala yakın bir yerde, üniformalarında diğer muhafızlardan farklı semboller olan birkaç iblis çiftler çiftler etrafta devriye geziyordu. Yaklaştığımızı fark ettiler, dikkatle bize ve sonra Govam’a baktılar.

“Majesteleri’nin emri,” dedi Govam başıyla arkadakileri işaret ederek.

“Ne dedin?” dedi diğer muhafız.

Birkaç muhafız da neler olduğunu anlamak ya da kendilerine ihtiyaç var mı diye bakmak için bize yaklaştı.

“Majesteleri’nin emri,” dedi Govam bu kez daha yüksek sesle. Muhafızlara yaklaşmalarını işaret etti. “Kral size şunu söylememi istedi...” Biraz ileride duran, söylediklerini duyabilmeleri için sabırsızlıkla yaklaşmalarını beklediği muhafızlara baktı.

Muhafızlar bir iple çekilmiş gibi, kaşlarını kaldırıp ona odaklanarak yaklaştılar.

“Artık size ihtiyaç yok...”

Govam’ın muhafızları aniden öne çıkıp kılıçlarını çekti. Diğerleri bir terslik olduğunu anlayamadan onları kılıçtan ge-

çirdiler. Birkaç saniye içinde hepsi ya ölmüştü ya da kanlarını yıkayan yağmurun altında inleyerek yatıyordu.

“İşte, şimdi hıplı yuttunuz,” diye güldü Vemar.

Govam arkamızdaki tepeye bakarak başkalarının gelip gelmediğini görmeye çalıştı.

“Tamam, şimdi hızlı hareket edin.” Beni kumsala çekilmiş kayıklara doğru itti. İleride oraya nasıl ve neden geldiğini hatırlatan, suların arasında batıp çıkan daha büyük iblis tekneleri vardı. “Finley, sen beni al. Büyüsü sana etki etmediği için Sonassa’yı da al.”

“Ejderhalar,” dedim dalgaların arasında sallanan teknelere bakarak, “İşiniz bittikten sonra kullanmadığınız tekneleri ve kayıkları yakın.”

“Bunu şatodan görecektir,” dedi Govam.

“Ee?” Doğrudan yüzüne bakıp tepkilerini izledim. “Yakında gittiğimizi görecekler ve gördükleri anda peşimize düşmeye çalışacaklar. Kaçtığımızı öğrenmelerini engellemek mümkün değil ama onları biraz oyalayabilirim. Etrafta başka tekne görmüyorum.”

Govam bir süre yüzüme baktı. “Ejderhalarından birini, tercihen karanlığa karışabilecek olanlardan birini adanın boy-nuzuna yolla.” Arazinin yükselip denize doğru eğildiği bir alanı işaret etti. “Sana orada kaç tekne olduğunu söylesin.”

“Bana söylesin mi... yoksa onları yok etmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?” dedim kaşımı kaldırarak.

Diğer yönü işaret etti. “Büyük yamacın dibindeki havzada daha çok tekne var. Gövdeleri epey yağmur suyu emdiği ve hızla yanmayacağı için onları yok etmek zaman alır. Kral şu anda harekete hazır filoyu suya indirebilir. Tekneler şatonun altındaki mağaralarda. Ben bile onlara nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum.”

"Ben biliyorum," dedi Sonassa. "Ama sadece şatodan. Kimse bir şey sormadan bir ejderhayı şatodan geçirmek imkânsız. Bizi ânında durdururlar."

"Dolion aptal değil," dedi Govam, hepimiz şiddetli yağmurun altında beklerken. Tekneleri yakmamızla ilgili olarak söyledikleri çok doğrudu. "Kral ne yaptığını –bunca zamandır ne yaptığını– biliyor ve sen birçok krallıkta ayaklanma başlatabilirsin. Ondan öncekiler de onun kadar kötüydü. Kendilerine ejderhaların bile aşamayacağı bir kale inşa ettiler. Tacını korumaya niyetli paranoyak ve sinsî bir liderdir o. Onun seni hafife aldığı gibi sen de onu hafife alma."

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama o haklı, Finley," diye mırıldandı Hadriel.

Evet, haklıydı. Mağaralarla ilgili yalan söylüyor olabilirdi ama teknelerin yağmurdan ıslandığı konusunda haklıydı.

"Tamam. Gidelim."

İlk kayıklara binenler kürek çekmeye başlarken diğerleri ölü muhafızları toplayıp hemen fark edilmesinler diye kenarlara raşdılar.

"Lanet olsun, son... Aradan kaç ay geçtiyse artık, son aylarını burada geçirmiş biri olarak sana fazla güveniyorum," dedim. Govam teknenin dümenindeki düğmelere basıp ayarlamalar yaptı.

"Ben de kendimi büyük bir tehlikeye atıyorum," dedi. "Hayatımı senin burada kaldığın birkaç aydan çok daha uzun süredir beni öldürmeye çalışan yaratıklara teslim etmiş durumdayım."

Bunda da haklıydı.

Son kayıktakiler de en büyük tekneye bindikten sonra Govam, Denski'ye baktı. Denski başıyla onayladı ve aşağı inip muhafızların kayıkları tekneye bağlamalarına yardım etti. Böylece onları da yanımıza alabilecektik.

"Zekice," dedi Hadriel.

“Senin gibi ben de yakalanmak istemiyorum, Bay Gösteri Uzmanı,” dedi Govam. Demir aldılar ve tekne yüzmeye başladı.

Şatodan uzaklaşırken bir tuzağa mı yakalandık diye düşündüm. Ya da belki de nihayet Nyfain’e geri dönüyorduk.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HADRIEL

Tekne dalgaların arasında bata çıka ilerlerken başımı teknenin yanına yasladım. Benden başka kimse azgın dalgaları sorun ediyormuş gibi görünmüyordu. Buraya getirildiğimiz sırada deniz gayet sakindi. Bu durum kesinlikle normal olamazdı.

“Prenses, biraz konuşabilir miyiz?”

Elimin tersiyle ağzımı silip doğrulmaya çalıştım. Bu sesin konuşmaktan çok gözlem yapan Govam’a ait olduğunu biliyordum. Bu tipler beni hep endişelendirirdi. Akıllarından ne geçtiğini asla anlayamazdınız.

Govam gayet samimi görünüyordu ama iblisler kurnaz yaratıklardı. Ever, Kral’ını tahttan indirmeye çalışıyor olabilirdi ama bizlere ne olacağını bir an bile umursadığını sanmıyordum. Bizler bir amaç için kullandığı vasıtalarдық. Gerçi onlar da bizim için öyleydi.

“Ben Prenses değilim,” dedi Finley. Biraz ileride oturmuş, karanlık göğe bakıyordu.

Ejderhalar son birkaç saati tepemizde uçarak geçirdiklerinden yorulmuşlardı ve güvertede dinleniyorlardı. Şatodan yeteri kadar uzaklaşıp açık denize vardığımızda göğe yükselmiş, kanatlarını denemişlerdi. Daireler çizip pike yapmışlar ve alevler püskürtmüşlerdi. Oysa *bazılarımız* midemizdeki azıcık yiyeceği kusabilmek için daha sessiz sakin bir ortamı yeğlerdi.

Govam geminin yan tarafında, Finley'nin yanında duruyordu. Denski dümene ya da büyümlü kontrol alanı dedikleri yere geçmişti.

Govam alçak sesle konuştuğu için kulak kesildim.

"Belirli bir rota izlememiz gereken noktaya ulaştık."

İnsan formundaki iki iri alfa ejderha ve sert alfa kurt da dâhil birkaç kişi onlara baktı. Calia da biraz yaklaştı.

"Ve?" dedi Finley.

"Nereye gideceğinizi düşündünüz mü?"

Hannon kalkıp yanlarına giderken Finley dikkatle Govam'ı süzdü. Kardeşler arasında düşünceli ve mantıklı kişi Hannon'dı. Finley onu dinlerdi. Zaten bu yüzden Finley şekerleme yaparken Hannon'ı kenara çekip biraz konuşmuştum.

"Benim görevim her zaman Nyfain'e gerip dönüp laneti kaldırmak oldu."

Sesindeki hasret kalbimi paramparça etti. Başımı çevirince doğal olarak yine teknenin kenarından eğilip denize kismaya başladım.

Biri sırtıma dokundu. Hiçbir şeyin etkilemediği kadın Leala'ydı. Bunu nasıl başarıyordu? Gerçekten de çok dayanıklıydı.

"Elbette," dedi Govam. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Finley'nin onu öldürebileceği kadar yakınında duruyordu. Sessizce hayatının onun ellerinde olduğu mesajını veriyordu. Çok akıllıca, sinsi iblis. "Sadece bunu iyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

"İyi düşünecek ne var?" Finley'nin sinirlenmeye başladığı belliydi. Bu konuyu benim değil Govam'ın açmış olmasına memnundum. Geri adım atmaması da cesur olduğunu gösteriyordu.

"Bir anlaşma yaparken Dolion'un garanti altına aldığı ilk şey rakibini dezavantajlı durumda bırakmaktır. Krallığını gördüm. Dize gelmiş durumda. Bana kızma ama Prens de öyle."

Finley hiç kıpırdamadan duruyordu, iblisin geri adım atmamasının aptallık olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Artık şekil değiştirebiliyorlar," dedi Finley sakın bir tavırla. "Ayrıca başka ejderhalar olduğunu da duydum."

"Genç ejderhalar, değil mi? Deneyimsiz ejderhalar. Anladığım kadarıyla... pek de etkili değiller."

İç çekip doğruldum ve bu sefer ağzımı gömleğimle sildim.

"Canım, beni dinle..." Teknenin kenarından fazla uzaklaşmadan yanına gittim. Ellerimi önümde kavuşturdum ama sonra ayırıp arkamdaki tırabzanı tuttum. "Vasat şekil değiştirenlerle dolu bir krallığın var. Bunu biliyorsun. Geriye kalanlarsa çok güçlü ya da azılı değil. Sen her iki özelliği de taşıyan kişileri geri götürüyorsun ama senelerce mahkûm hayatı yaşadıkten sonra güçsüz düştüler."

Gözlerini kıstı. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Hadriel?"

Azıcık geriledim. "Oraya gidip laneti kaldırırsak ki zaten efendimizin karşısına çıktığın anda öyle olacak. Bu senin elinde olan bir şey değil ama İblis Kral'ın bütün birliklerini getirmesi, geriye kalan her şeyi mahvetmesi için kapıyı açmış olacaksın. Bunu efendim kral ilan edilemeden, konseyde hak ettiği yere gelemenden yapacak."

Finley öfkeyle sırtını dikleştirdi. "Anlaşmaya göre Doli-on'un beni almasına izin verecektim, böylece Nyfain halkını savaşa hazırlayacaktı. Geri döndüğümde de topraklarımızı birlikte koruyacaktık. Bunu kabul ettin. Bunu planlamama sen yardım ettin!"

"Evet, canım, biliyorum. Ama sonra onların ne kadar kalabalık olduğunu, İblis Kral'ın istediğini elde etmek için gözünü kırpmadan onları feda edebileceğini anladım. Çok yanıldık. Yeteri kadar kalabalık değiliz. Savaşacak yeterli sayıda insan yok."

"Onu yüzüstü bırakmayacağım, Hadriel. Hem başka nereye gidebiliriz ki? Krallık bu teknedekilerin yarısının vatani. Gerçi Dolion kaçtığımı öğrenince Nyfain'in kalesini basacak, o kesin. Orada olmazsam..."

"İblis Kral bir şey yapamaz," dedi Govam. "Prens'i öldüremez. Lanet bunu engelliyor."

Finley sessizce ama derin bir öfke, acı ve bıkkınlıkla ona baktı. Ne diyeceğini bilemediği belliydi.

Govam ancak nazik denebilecek bir ses tonuyla devam etti. "Olacağı şu: Kral her zamanki gibi insanlara işkence edecek, Sonassa gibileri getirip adamlarını krallığın dört yanına yayacak. Böylece geri dönememeni garantileyecek. Geçitleri kapayacak ve orayı elinden geldiğince güçlendirerek seni Nyfain'den uzak tutmaya çalışacak. Ama orada uzun süre kalamaz. Krallığına geri dönmesi gerekir, aksi takdirde başının derde girmesini göze almış olur. Fakat işlerini yürütmesi için güçlü elçilerini orada bırakabilir." Ani sessizlikte duraksadı. "Bunların senin için çok yeni olduğunu biliyorum lakin iblisler yüzyıllardır bunu yapıyor. Bir köyü, kasabayı, şehri ya da krallığı ele geçirip kupkuru bırakana dek hüküm sürüp kontrol ediyorlar."

"Bütün mahkûmlarını aldım. Ya daha çok insanı kaçırırsa?" dedi Finley.

Govam hemen yanıt vermedi. "O zaman konseye gidip sesini duyurmak için eline kusursuz bir fırsat geçmiş olur. Kendin de zindana hapsedildiğin için Dolion'un eski muhafızları sana destek çıkar..."

"Ama geçitleri kapatırsa Wyvern'e geri dönemeyiz. Laneti kaldırmak için vakit daralıyor."

"Biz oraya girmeni sağlarız," dedi Calia fısıldayarak. Kız kardeşinin elini tuttu.

Finley onları ilk kez görüyormuş gibi yüzlerine baktı. Başını iki yana salladı.

"Arkanda bir ordu olması gerek, Finley." Micah tek seferde ayağa kalktı. Lanet olasıca tekne dalgaların arasında batıp çıkarken bunu yapabilmesi resmen bir mucizeydi. "O kokuşmuş iblisleri topraklarından kazıyabilmek için bir sürü ejderhaya ihtiyacın var. Halkımın sana yardım edeceğini biliyorum, bundan şüphe

bile etmiyorum. Sırf intikam almak için değil, bir ejderha olduğun için edeceklerdir. Bizler kendi türümüze destek çıkarız.”

“Ama ya bir hata olduysa ve ejderha değilsem?” dedi Finley cılız, çaresiz bir sesle.

Birden planlarını sabote ettiğim için kendimi salak gibi hissettim.

“Değilsen bile yine yanında savaşırız çünkü sen ve arkadaşların olmasaydı o zindanda ölürdük,” dedi o hasta ejderha. İsmi Beelax ya da Exlax gibi bir şeydi. Kaçışımız sırasında sürekli sızlandığı için bu minnet dolu sözleri beni şaşırtmıştı.

“Köyüm savaşmaya bayılır,” dedi Vemar. Gözleri cesaretle veya delilikle ya da belki her ikisiyle birden parıldıyordu. “Ejderha kardeşimize yardım etmek isteyeceklerdir.”

“Yanında olacağız.” Weston ayağa kalktı ve bir dalgayla savrulduğumuzda hafifçe sendelediğini gördüm. Kendimi daha iyi hissettim. “Eski sürümün ne durumda olduğunu bilmiyorum ama yardım etmesi için yeni alfayla konuşacağım. İntikam almama yardım etmelerini isteyeceğim. Öncelikle krallığının özgür kalması, sonra da o İblis Kral’ı ve pisliklerini bu dünyadan kazımak için.”

Govam’i işaret ettim. “Büyük ihtimalle şu anda yanımızda olanlar da dâhil. Yanlış anlamayın ama öyle.”

“On altı sene oldu, leydim,” dedi Leala yumuşak bir sesle. “Yeterli destekle gitmezsek, ölürsek ve çabalarımız boşa giderse daha kötü olur. Birkaç hafta daha beklemek onlar için o kadar da büyük bir fark yaratmayacaktır. Daha yeni kaçtık. Geri dönecek olmamız bir işe yarasın.”

“Sen de mi, Leala?” dedi Finley üzgün üzgün.

“Ben de, Finley,” dedi Hannon son darbeyi indirerek. Zamanlaması kusursuzdu doğrusu. “Şekil değiştirebilersen Prens’e ve ailemize daha çok faydan dokunur. Kesinlikle daha çok kişiye ihtiyacımız var. Oradaki iblisleri ve muhafızlarını görene dek sayımızın ne kadar az olduğunu bilmiyordum. Üstelik sadece

birazını gördük. Kral bize karşı harekete geçerse bütün bunlar boşa gider."

Finley'nin gözleri doldu ve alt dudağı titremeye başladı. "Geri dönmem gerek. Buna *meçburum*. Geri dönmezsem dediğini yaptığımı ve onu terk ettiğimi düşünür. Hayatıma devam ettiğime inanır. Böyle düşünmesine izin veremem."

"Kaçtığını nereden bilebilir?" dedi Lucille.

"Bağımız sayesinde. Biliyor. Duygusal işaretlerimi çok iyi okuyor ve nasıl yardım edeceğini anlıyor. Oradan kaçtığımı anlayacak ve kendime yeni bir vatan bulduğumu düşünecek. Ben..." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ona bunu yapamam. Yapamam."

Tamara yanına gidip kolunu tuttu. "Prens'i uzun zamandır tanıyorum. Onu dize getirmek ya da yerle bir etmek kolay değildir. Bu kadar zaman dayandı, biraz daha dayanabilir. Bu şekil değiştirenlerin ve perilerin vermek istediği desteği kabul edelim ve oraya gerektiği gibi dönelim: Alevler saçarak."

"Herkesi kendi memleketine gidebilmesi için Flamma Krallığı'nın limanında indirelim," dedi Micah. "Ejderha köylerinden destek toplayıp tekrar liman şehrinde buluşalım. Beni oraya götürürsen sana bir ejderha ordusu toplayacağıma söz vermiştim ve bu sözümü tutacağım. Bana o şans ver. Bunca çabamıza değsin."

Finley teknenin kenarına yaslanırken yanağından bir damla yaş daha süzüldü. "Aslında en nihayetinde böyle olacağını biliyordum. Salak değilim. Sadece..."

"Çok şanslı bir hergeleyle âşıksın." Vemar ellerini iki yana açtı. "Ayrıca azmış durumdasın. Anlıyoruz, Tuhaf Leydi. İşkence görürken ve bir zindanda mastürbasyon yaparken orgazm olan biri fena âşık olmuş demektir. Ama yardım almazsan bir daha onu içinde hissedemezsin. Bunu onun için yap."

"Vay canına. Bir anda pis konuşmaya başladın," dedim. "Etkilendim."

"Ustasından öğrendim," dedi bana göz kırparak. Heyecanlandığımı hissettim. Vemar delinin tekiydi ama çok da yakışıklıydı. Tanrıçaya şükürler olsun ki erkeklerden hoşlanmıyordu. Aksi takdirde korkunç bir hata yapabilirdim.

Bir dakika. Erkeklerden hoşlanmıyordu, değil mi?

Finley ellerini havaya savurup merdivene ve güvertenin altındaki odalara doğru yürümeye başladı.

"Ben onunla giderim," dedi Hannon peşine takılarak.

Tamara bize yaklaşip arkalarından baktı. Aslında biraz fazla yaklaştı. Ne...

Birden bana doğru eğilince irkilip geri çekildim. "Tanrıça aşkına, Hadriel. Ne kadar gerginsin," dedi sırıtarak.

"Ne istiyorsun?"

"Seni tekneden aşağı atmak istiyorum ama hepimize çok yardım ettiğin için atmayacağım. Ne kadar iyiyim, değil mi?"

"Zerre kadar iyi yanın yok."

"Ben de seni seviyorum." Güldü. "Neyse." Hannon'ı işaret etti. "Onun derdi ne? Çok yakışıklı. Genellikle kızıl saçlılardan hoşlanmam ama..."

"Senin için fazla masum, derdi bu. İblis seksine şartlanmamış. Parmağını bir tarafına soksan tavana zıplar herhâlde."

Dilini şaklattı. "Seninle biraz daha fazla vakit geçireceğim için çok heyecanlıyım." Elini hızla sallayınca ne yazık ki yine irkildim. Tamara muzip bir ifadeyle gülümserken hareketten, ayakta durmaktan ve kenara yaslanmaktan midem bulanmaya başladı. Onun önünde hayatta kusamazdım. Daha önce Lucille güvertede kustuğunda onunla dalga geçmiştim, şimdi kendim aynı durumdaydım. Lanet olasıca karma.

Neyse ki Tamara ciddileşti. "Cidden, Prens ne durumda? Sen oradan ayrılığında nasıldı?"

Az kalsın kusacaktım ama kendimi tutmayı başardım. "İyi değildi. Zor dayanıyor. Finley'nin geri dönmesini istiyor. Finley onu... olabileceği kadar sakinleştirdi. Geçmişle uzlaşmasını

sağladı. İyi yanlarıyla. Finley'yi bir de bitkilerle ilgilenirken görmelisin. Bu konuda Kraliçe'den bile daha yetenekli olduğunu düşünüyorum. Gerçekten. İblis hastalığını iyileştirmeyi başardı."

Tamara şüpheli bir ifadeyle başını geriye çekti. "Nasıl yani? Biz o hastalıkla lanetlenen tek krallık değiliz. Birkaç başka ejderha da hasta geldi. Nereli olduklarını hatırlamıyorum ama Wyvern ya da Flamma değildi. Öldüler... Çok hastalandılar. Muhafızlar ve askerler bir tedavisi olmadığını söylediler."

Tepeden tırnağa kadar gururla dolduğumu hissettirdim. Midem de dâhil.

Kustuktan sonra ona döndüm.

"Finley bir yolunu buldu. Dedim ya, o muhteşemdir. Ama öyle olmak zorundaydı, değil mi? Aksi takdirde ailesinin geri kalanının da acı içinde öldüğünü izleyecekti. Annesini ve... galiba anneannesini bu hastalıktan kaybettiler. Sarhoşken bazı anlatılanları dinleyemiyorum. Her neyse, o harika biridir. Göreceksin."

"Prens o yüzden mi kılıcı ona verdi?"

"En ufak bir fikrim yok. Finley de bilmiyor. Tehlikedeyken Prens ona birkaç silah vereceğine söz vermişti —o sıralar kızın iyiliği için Finley'yle arasına mesafe koymuştu— ve kılıcı bir çuvala koyup ormana gizlemişti. Finley'nin onun için ne kadar değerli olduğunu göstermek istemişti ama Finley bunu fark etmemişti bile."

Tamara başını iki yana salladı. "Kızayım mı, bu öyküye bayılayım mı bilemedim."

"Ben bayılmıştım. Sakın fikrimi değiştirmeye çalışma."

"Tanrıça aşkına..." Tamara dudaklarını büktü. "O ikisi konusunda çok hassassın."

"Evet, öyleyim. Fark ettiğin için teşekkürler. Bu boktan işler bitince Kral ve Kraliçe olarak taç giyecekler. Görevlerini hakkıyla yapsalar iyi olur. Çok iyi hükümdarlar olmaları gerek."

Umarım vasat bir uşağa ihtiyaçları olur çünkü bu işi sevmeye başladım. Yani sayılır.”

“Çoğu zaman saçmalıyorsun.”

“Senin saçma laflarına karşılık veriyorum.”

Tamara gülererek denize döndü. “Eve dönmekten korkuyorum. Orada göreceklerim beni korkutuyor.”

“Kendini en kötüsüne hazırla. Ardından bunu biraz düşün. Ondan sonra da daha kötü bir olasılık hayal et ve *bununla* karşılaşacağını sakın aklından çıkarma. Bununla ilgili bir kâbus gör, o kâbusu yaşa ve *onu* yeni gerçekliğin olarak kabullen. Kâbusa hoş geldin, şerefe!”

Elimi kaldırıp içki içtiğimi hayal edince eğilip kusmaya çalıştım ama midemde artık hiçbir şey kalmamıştı.

“Üstelik soylu da değil.” Tamara dalgın dalgın konuşuyordu. Büyük ihtimalle her şeyi geçmiş hayatının merceğinden görüyordu. Kraliçe’nin muhafızlarının lideriydi. Çok asil bir görevi vardı. Finley’yi daha iyi tanıyınca ne kadar muhteşem olduğunu anlayacaktı. Bundan şüphem yoktu.

“Çok da yoksul. Köyün en zor durumda olan yoksul ailelerinden. Becerisi haricinde hiçbir şeyi yok. Bir de ejderhası.”

“Gerçekten bir ejderhaysa tabii.”

“Ha, kesinlikle bir ejderha. Çok da muhteşem bir ejderha olacak. Onu ve efendimi öfkeli seks yaparken duymalısın. Ciddi den ürkütücü bir durum. Bunu bir tek ejderhalar yapabilir biliyorsun. Normal şekil değiştirenler...”

Omzuma dokunduğunu hissedince *yine* irkildim ve geri çekildim. Saraylı bir ejderhaya karşı dikkatli olmak gerekirdi.

“Öfke seksi mi yapıyorlar?” diye sordu fısıldayarak.

Gözlerimi kısıp şaşkın ifadesine baktım. “Bunun hoşuna mı gittiğini yoksa...”

“Prens çok aksidir. Yani eskiden aksiydi...”

“Şok oldun. Evet, aksi olduğunu biliyorum. Birkaç ay önce Finley gittikten sonra sinirlenip bana bağırduğında panikten altına sıçıyordum. Ama Finley onun bu aksi hâllerini seviyor.”

“Ne?” dedi gözlerini kırıştıtarak.

“Panikten altına sıçıyordum diyorum. Pantolonu mahveden cinsten hani.”

“Onu demiyorum salak! Finley’nin... *hoşuna* gittiğini mi söyledin? Prens’in biraz bile öfkелendiğini hissettiklerinde ondan buz gibi soğuyan flörtleri olmuştu.”

“Şey... kulağa biraz abartılı geliyor. Sinirlendiğinde öyle kötü bir şey yapmıyor.”

“Mesele emirlerinin ve duruşunun arkasındaki o inanılmaz güç...” Ürperdi.

Parmağını ona doğrulttum. “Gördün mü? Bunları Finley’ye söylesen tahrik olarak ürperirdi. Onlar gerçek eşler. Prens onu sahiplendi. İnan birbirlerine çok uygunlar. Finley çok kararludur ve Prens’e kesinlikle boyun eğmez. Prens’in öyle birine ihtiyacı var.”

“Doğru.” Tamara bir süre bir şey demedi. “Sıradan birine gerçek eş bağıyla bağlandığını öğrenince kızdı mı?”

“Bilmiyorum. Ama ilk başlarda araları limoniydi. O yüzden kızmış olabilir. Finley sürekli emirlerine karşı geliyordu. Prens de buna kızıyordu ama diğer yandan bu durum ikisinin de hoşuna gidiyordu... O dönemde görevimi yapmakta zorlansam da ölmekten kıl payı kurtuldum ve...”

Elini yine omzuna koydu. Yine irkildim! Lanet olsun! Bunu kesmek zorundaydım. Ejderhalar insanları irkiltmekten zevk alıyorlardı.

“Emirlerine karşı mı geliyordu?”

Gözlerimi devirdim ve kussam mı diye düşündüm. “Finley sırf iradesiyle insanları öldürebilir, Tamara. Evet, onun emirlerine karşı gelebiliyor. Bir noktaya kadar. Prens de onunkilere karşı gelebiliyor. Yine bir noktaya kadar. Zaten güç ve mizaç açısından

eşit olmazsan 'gerçek eş' teriminin ne anlamı kalır? Resmen birbirleri için yaratılmışlar. Bu arada ölmekten nasıl kıl payı kurtulduğumu sorduğun için teşekkürler. Çok düşüncelisin."

Nefesini verip başını iki yana salladı. Sessizlik devam etti ve krallığımızdaki bazı değişikliklerin herkesin yararına olduğunu fark ettim. Finley lanetten önceki gibi aşağılanmayacak ve yargılanmayacaktı. Daha ziyade başarıları nedeniyle takdir görecekti.

Tamara yerinden kıpırdamadı. Tam can sıkıntısı şiddete dönüşecek mi diye merak ederken, "Onunla hiç konuşmadım," dedi. "Prens'le yani. Kraliçe'nin muhafızlarının başı olarak saygın birisiydim ama..." Omzunu silkti. "Kalede belirli kurallar vardı ve onunla konuşma fırsatım olmuyordu. Ama Kraliçe'yi tarlalarda çalışırken pek çok kez izledim. Prens'in yanında da izledim. Yanında oğluyla tarlalarda çalıştığı zamanlar en mutlu anlarıydı."

"Prens bu mutluluğu onunla yeniden buldu. Finley'yle yani. Elbette aynı his olamaz. Öyle olsaydı garip olurdu ama..."

"Kraliçe bana hep, 'Benim yanımda ona *Prens* deme, *oğlunuz* de çünkü o önceki prensler gibi değil. Yakın tarihteki krallar gibi de olmayacak. Ya da şu anki gibi. Bu krallığı değiştirecek. Dünyanın dört bir yanındaki ufak köylerden ve kasabalardan ejderhaları çağırıp eski günlerdeki gibi birleştirecek. Onlara doğru dürüst bir yuva verecek. Olması gerektiği gibi. Benim yanımdayken o bir prens değil, benim *oğlum*,' derdi."

"Sonra da ona kaçmasını söyledi."

"Bence savaşı kaybedeceklerini anlamıştı. Oğlunun mutluluğu onun için yıkılmakta olan bir krallığı ayakta tutmaktan daha önemliydi. Orayı mahvedenler iblisler değildi; onlar sadece var olan yozlaşmadan faydalandılar."

"Çok doğru. Onu oradan yolladıktan sonra da uzun geceye teslim oldu."

"Yaşamayı için bir neden kalmamıştı, Hadriel. Neler çektiğini tahmin bile edemezsin."

Başımı onaylarcasına salladım çünkü haklıydı. Bilemezdim.

"Her neyse." Teknenin kenarından uzaklaşıp arkasına döndü ve yürümeye başladı.

"Sorun değil. Bana neler olduğunu sorma," diye seslendim arkasından.

Durup başını çevirdi.

Yüzümü buruşturup teknenin kenarına çömeldim ve kendi işime bakmaya devam ettim. Bir ejderhayla fazla dalga geçmemek gerekirdi. Gerçekten bunu artık öğrenmem gerekiyordu.

"Neden değil—"

"Lanet olsun!" İrkildim, korkarak uzaklaşıp kustum. "Kahretsin!"

Weston arkamda çıplaktı, kaslarının hepsi ayrı ayrı belli oluyordu. Aç bırakılmış olmasına rağmen dinçti ve bir tanrı gibi görünüyordu. Lanet alfa erkekler. Onlara zaafım vardı.

"Neden değişmediğini biliyorum," dedi. Etrafını inceleyen bir kurt gibi dikkatle bana bakıyordu. "Köprüde yani."

"Öyle mi?"

Gözlerini benden ayırmayınca teknenin kenarına otursam iyi olabilir diye düşündüm. Bağırsaklarım hareketlenmeye başlamıştı. Büyük bir zaafı bu! Bu hergelelerden biriyle kesinlikle aşk yaşayamazdım.

"Sürüye katılman gerekeceğini biliyordun," dedi. Kenara tutundu. Büyük ihtimalle alfa ejderha bunu yapmak zorunda kalmadı diye sinir olmuştu.

Bir süre bekledi ama bir şey demedim. Yanıt beklemediğini biliyordum.

"Güvende olacağın hâlde... Finley'ye olan sadakatin yüzünden insan formunda kaldın."

"O bir ejderha," dedim. "Değişmesini bekle de o zaman göreceksin."

Başıyla onayladı. "Bunu takdir ediyorum. Yaptığın şey cesaret ister. Sadakatini belli ettin. İyi bir kurt dostu var. Çok iyi bir kurt."

Gururlanmadan edemedim. Onun gibi bir alfadan gelen bu sözler müthiş bir övgüydü.

"Seni nasıl yakaladılar?" dedim.

Normal bir insan olsa oflar ve denize bakardı. Ya da derin bir nefes alırdı. Veyahut dik dik yüzüme bakmaktan başka bir şey yapardı. Ama büyük olasılıkla çok büyük bir sürünün alfası olarak normal biri değildi.

"Genç kurtlarımızdan birini yakaladılar. Sokağa çıkma saatinden sonra kumsalda koşuyordu. Annesinin iki küçük çocuğu daha vardı ve babası evde değildi. Annesi küçüklerin karnını doyurmak için eve giderken gence ne zaman dönmesi gerektiğini söylemişti. Ama oğlu eve gelmeyince küçük çocuklarını komşusuna emanet edip onu aramaya çıkmak istedi. Onun yerine ben gittim."

Çenesindeki kas seğirmeye başladığında bu kez okyanusa döndü.

"Oraya vardığımda onu bir ağla yakalamışlardı." Başını iki yana salladı. "Onu kurtaramayacağımı biliyordum. Ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Kaçırıldığını söylediğimde annesinin yıkılacağını biliyordum. Bu yüzden onu kurtarmaya çalıştım."

"Ve sen de yakalandın."

"Evet."

"O..."

"Yolculukta öldü. Üstüne birkaç diğer mahkûmu yığdılar. Ben en alttaydım ama..."

"Sen tuğladan örülmüş bir duvar gibisin." Aydınlanmaya başlayan göğe baktım. "Sokağa çıkma yasağı mı vardı?"

"Sahil bölgelerinde sürekli birileri kaybolmaya başlamıştı. Neler olduğunu anlamaya çalıştık ama sular kokuların büyük

kısmını örtüyordu. İnsanların neden kaybolduğundan emin olamadığımız için de mecburen belirli bir saatten sonra dışarı çıkılmasını yasakladık.”

“Sen neler olduğunu anlamıştın sanırım.”

“Evet,” diye hırladı. “Ama intikamımı alabilmek için güçlü olmam gerek. İblis Kral varlıklı ve nüfuzlu. Kralım ve Kraliçem ona savaş açmakta tereddüt edebilirler.”

“Eh, gelecekte kral ve kraliçe olacak birileri tereddüt etmeyecek. Bir an bile. Onu tahtından indirmek için her şeyi yaparlar.”

Weston döndü ve sırtını teknenin kenarına yasladı. Bir alfayı öyle huzurlu görmek sık rastlanan bir şey değildi. “Ben de öyle umut ediyorum. İntikam alabilmek için Finley’ye her şeyimle destek vereceğim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

FINLEY

İki günlük yolculuktan sonra Flamma Krallığı'nda demir tattığımızda birden dehşetle Calia'nın koluna yapıştım. Gidip geri dönmezse Nyfain'e ulaşamazdım. Calia'nın başına bir şey gelirse Nyfain'e geri dönmenin bir yolunu bulamazdım. İblis Kral o geçitleri kapatırdı.

"Söz veriyorum, geri döneceğim," dedi bana sarılarak. "Geri döneceğim ve yanımda savaşçılar da olacak. Gerekirse yolu tırnaklarımızla kazır öyle geliriz, tamam mı? Söz veriyorum."

Onun limana inişini ve kız kardeşiyle birlikte memleketleri Narva Krallığı'na gitmek üzere seyahat ayarlamalarını yapmaya gidişini izlerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Sonra Weston, Hadriel dışındaki bütün kurtları toplayıp gitti. İblis büyüüne gerek olmayan bir tekne kiralamıştı ve başka bölgelerde yaşayanları evlerine ulaştırmak için de elinden geleni yapacaktı. O da Calia gibi geri geleceğine söz vererek veda etti. Güç toplayacak ve bizimle orada buluşacaktı.

"Doğruyu söylüyorlar," dedi Hadriel sırtımı sıvazlayarak. "Geri gelecekler. Doğru olan bu."

Ama ben öyle hissetmiyordum. Dağlara doğru yola çıkıp ejderha köylerine giderken Nyfain'den uzaklaşıyor, ona ihanet ediyordum gibi hissediyordum. Bana ihtiyacı vardı. Krallığın bana ihtiyacı vardı. Dolion'a savaş açmadan önce bir sürü müttefik toplamanın faydası olacağını görebiliyordum elbette

ama bunu yapmak kalbimi paramparça ediyordu. Hannon ve grubumuzdaki diğer kişiler aynı fedakârlığı yapmıyor olsalardı bu yolculuğa asla katlanamazdım.

İlk ejderha köylerine vardığımızda insanlara gülümsedim ama içimden gülümsemek gelmiyordu. Sadece diğer köylerdeki halkın nasıl yaşadığını merak ediyordum. Micah'ya köyüne, yani ejderhaların yaşadığı dağlardaki on beş köyden birine kadar eşlik etmeye karar verdiğimizde, uzun bir yolculuktan sonra çok ihtiyaç duyduğumuz hâlde dinlenecek olmamıza bile sevinemedim.

"Yakında görüşürüz, Tuhaf Leydi," dedi Vemar bizden ayrılırken. Kollarımı tutup ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Dinleneceğiz, bir araya geleceğiz ve sen bizi nasıl özgür bıraktıysan biz de krallığını özgür bırakacağız. Yemin ederim. Uçmayı öğren. Bunu ustalıkla yapmayı başardığında tekrar yola çıkacağız."

"Köyüm uzak değil," dedi Micah, geniş, kayalık bir yolda ilerlemeye devam ederken.

Atlı arabalarda seyahat ediyorduk. Büyü dünyası yakınlarındaki her şeyden bihaber insan dünyasından elektrik ve radyo gibi çeşitli modern konforları çalmanın bir yolunu bulmuştu ama bizler asla araba gibi şeyler için yeteri kadar gelişmemiştik. Tüccarlar çelik, özel aletler ya da makineler gibi şeyleri satın alıp bize getirmek adına büyülü sınırı aştıkları hâlde çabaları gidebildikleri yerlerle kısıtlıydı.

En azından ben öyle biliyordum. Bildiklerimi ailemden ve asla değişmeyen kütüphanemizde bulunan komşu dünyayla ilgili birkaç kırıptan öğrenmiştim. Yedi yaşımdan beri lanetin esiri olduğumdan modern dünyayla ilgili çok az şey biliyordum. Daha fazlasını öğrenmek istediğim hâlde daha önemli dertlerim olduğundan buna fırsatım olmamıştı.

Tepemizde mor pulları akşam üzeri güneşinin altında parıldaayan bir ejderha uçuyordu.

"Sence ejderhanın pulları ne renk?" diye sordu Hannon. Sesi yorgun çıkıyordu.

"Hiç düşünmedim," diye mırıldandım. Tepemizdeki ejderha mavi gökyüzünde hızla uçuyordu. "Onu eskiden beri tanıyorum- muşum gibi hissetsem de fiziksel formunu hiç almadığı için emin olamıyordum. Belki şekil değiştiren kişilerle büyümüş olsaydık daha çok merak ederdim ama..."

Ama ben çok merak ediyorum, diye düşündü ejderham. Umarım bok kahverengisi değilimdir. Çok utanırım.

Gökyüzünde bir ton daha açık mavi olan başka bir ejderha belirdi. Devasa kanatlarını çırparak abartılı hareketler yapmadan dümdüz yoluna devam etti. Gitmesi gereken bir yer olmalıydı.

Micah arkasına bakınca onları izlediğini gördü. Gözlerinde bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bir parıltı belirdi.

"Yarın seni de göklerde göreceğiz," dedi. "İlk kez şekil değiştirdiğinde sana yol gösterecek biri olacağı için sorun ya- sayacağını sanmıyorum. Uçmaktan sıkılınca harekete geçmeye hazır olana dek dikkatini başka bir şeyle dağıtırız."

"O kılıcı kullanmayı öğrenmek gibi," dedi Tamara sırıtarak. Önce iki yanımızdaki ağaçlara, sonra da göğe baktı ve gözden kaybolana kadar ejderhayı izledi.

"Ben sadece bitkilerle ilgilenmeyi ve avlanmayı bilirim," dedim. Errafımızda sağlıklı bir ağaç ve bitki örtüsü olduğunu fark etmiştim. Hava berrak ve tertemizdi, hafif bir esinti saçlarını dağıtıyordu. "Dinlenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Okuyabilirsin," dedi Hannon. "Biraz kitap oku."

"Suluboyaları var mıdır acaba?" Hadriel bana bakıp kaş- larını oynattı.

"Eskiden köyümde şifalı otlarla uğraşan çok bilge birkaç kadın vardı," dedi Micah. "Bütün köyler askerlere yardım etme- leri için onlara koşardı. Kimleri eğiteceklerini özenle seçerlerdi, hâlâ hayattalarsa senin için onlarla konuşabilirim. Bu köylerde sözüm geçer."

Kendisiyle gurur duyduğunu görebiliyordum. Özgüvenli, gösterişçi bir yanı vardı. Büyük ihtimalle en güçlü ejderhalardan biriydi ve bu yüzden de prestijliydi.

İleride ufak ufak evler gördüm. Micah yavaşlayarak durdu ve derin bir nefes aldı. Sonra ağır ağır verdi. "Çok uzun süre köyümden ayrı kaldım. Hem çok gerginim hem de çok heyecanlıyım."

Sessizleşerek ilerlemeye devam etti.

"Ejderham eve dönmek için sabırsızlanıyor," dedi Tamara, köyün eteklerine yaklaştığımızda. Evlerin ufak arazilerinin etrafı alçak çitlerle çevriliydi ve bahçeleri düzenlenmiş, taş ve toprak öbekleri temizlenmişti.

"Benimki de," dedi Lucille.

"Buraya gelirken uçmadığınıza şaşırdım," dedim. Önünden geçerken bir evin penceresine baktım ama içerisi karanlık olduğundan hiçbir şey göremedim.

"İblis arkadaşlarıyla gerisin geriye tekneye kaçmanı istemedik," dedi Lucille muzip bir tavırla.

O kadar dalgındım ki en arkada ilerleyen iblis grubunu tamamıyla unutmuştum. Şimdilik bizimle, ejderhaların koruması altında kalmalarına karar vermiştik. Kendi arzularıyla krallıklarından sürüldüklerinden gidebilecekleri bir yer yoktu.

Köyün sınırında, yolların daraldığı ve at arabalarının geçemeyeceği kadar ufaldığı noktada arabalardan indik ve dinlenecek bir yer bulduktan sonra birilerinin onlarla ilgilenmesi için orada bıraktık.

Micah bizi çok şirin kaldırım taşı döşeli birkaç sokaktan ve sade ama bakımlı evlerin önünden geçirdi. Sağda ufak bir park olan köyün merkezine girdik. Cam kapıları ve büyük vitrinleri olan ufak dükkânların önünden ilerleyen kıvrımlı bir yolda yürümeye başladık. Her yerde saksı çiçekleri vardı ve çatlaklarda ya da yürüyüş yollarında bitmiş yabancı ama budanmış Everlass bitkileri gördüm.

Bütiklerden birine gülümseyip birkaç yaprağını koparmak için eğildim.

"Micah?" dedi biri.

Ayağa kalktığımda sokakta kol kola yürüyen orta yaşlı iki kadının gözlerinin fal taşı gibi irileştiğini gördüm. Kadınlardan biri elini göğsüne götürdü.

"Micah, sen misin?"

"Desiree." Micah ona gülümserken kadın kireç gibi bembeyaz kesildi.

"Ama... biz senin öldüğünü sanıyorduk." Kadın, Micah'ın karaya çıktıktan sonra bulduğu, üstüne uymayan pantolonuna ve gömleğine baktı. Neyse ki Govam ve diğer iblisler yanlarına biraz altın almayı akıl etmişlerdi. "Epey bir soruşturdular ve Fiddler's Green'deki tüccarın yanına hiç gitmediğini öğrendiler."

"Yolda iblisler tarafından kaçırıldım," dedi Micah ağır ağır onlara yaklaşarak. Sanki onları korkutmak istemiyormuş gibiydi. Mantıklıydı. Kadınlar hayaller görmüşe benziyorlardı. "Beni şatolarına götürüp bir zindana hapsedtiler. Bu sadece bir kere anlatmak istediğim ve ayrıntıları bir savaş başlatmaya neden olacak kadar kötü bir öykü. Köy büyüklerini görmek istiyorum. Ama önce arkadaşlarım için kalacak bir yer bulmak ve banyo yapmak..."

"Tanrıça seni korusun!" Kadın gözyaşları arasında koşup ona sıkı sıkı sarıldı. Diğer kadın da ağlayarak yanlarına gitti.

Bizler ne yapacağımızı bilemez hâlde olduğumuz yerde kaldık. Bazılarımız hafifçe gülümsüyordu. Diğerleriye huzursuzca kıpırdanarak eski hayatlarından biriyle karşılaşp karşılamayacaklarını düşünüyordu.

Köyde Micah'yı gören herkes koşarak yanına geliyordu. Haber hızla yayılmıştı. Nüfuzlu biri olduğu belliydi, onu gören herkes çok mutlu oluyordu. Micah ancak hava kararmaya başladığında dinlenmemiz gerektiğini dile getirdi. Bize, hatta iblislere bile kalacak yer buldular. Handa bize lezzetli, yeni pişirilmiş yemekler, sıcak banyolar ve yumuşak yataklar sundular.

Ertesi gün kendimi hâlsiz ve gergin hissediyordum. Köy büyükleri Micah'yı derhâl görmek istedikleri için şekil değiştirme derslerim ertelendi. Krallığımdan olan ejderhalar aramızdaki güç farklılıklarından dolayı bana bu konuda yardım etmeye çekiniyorlardı. Ejderhamın biraz huysuz olduğunu anlamış, şekil değiştirmeyi bana güçlü bir alfanın öğretmesi gerektiğine karar vermişlerdi. Dolayısıyla etrafta gezinip köyü tanımaktan başka yapacak işimiz yoktu.

Her yanı tomurcuklanmış çiçeklerle, bakımlı yürüyüş yollarıyla ve Hadriel'i geren, gülümseyen insanlarla dolu çok hoş bir yerdi. Hadriel bu kadar ejderhayla bir köye tıklıp kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. *Ben* de evimden ayrı olmaktan mutlu değildim. Nyfain bağımızdan uzaklaşmaya başlamıştı. Bunu hissedebiliyordum. Duyguları durgunlaşmış gibiydi. Kaçtığımı, tehlikede olmadığını biliyordu ve beni rahat bırakmıştı. Karşımda olsaydı ona gününü gösterirdim... Sonra da bir güzel becerirdim.

Yüzlerce kilometre uzakta olduğu için bu düşünce beni dehşete düşürdü, onun yanına gitme sabırsızlığım ejderhamı bitkinleştirmişti.

"Yürüyüşe çıkıyorum," dedim ertesi gün biraz fazla yüksek sesle.

Hanın salonunda büyük, yuvarlak bir masada oturuyorduk. Oturuyorduk derken, benim krallığımdan olanlarla birlikteydim. İblisler boş zamanlarında kendi odalarında kalmaya karar vermişlerdi çünkü köy halkının dik dik onlara bakmasından rahatsız olmuşlardı.

"Bugün biraz kılıç talimi yaparız diye düşünüyordum," dedi Tamara belimdeki kılıca bakarak.

O sabah kılıcı neden taktığımı bilmiyordum. Belki sırf alışkanlıktandı. Ya da belki de belimdeki ağırlık bana Nyfain'i hatırlatıyordu. Bağımız hafiflerken onu kendime yakın tutabiliyordum.

"Elbette." Sandalyemi geriye itip kalkarken kahverengi saçlı bir garson tabağını aldı.

"Yürüyüş arkadaşısı ister misin?" Hadriel kalkmaya hazırlandı.

"Ben giderim." Hannon ağzını silip kalktı. "Biraz yürüsem iyi olur."

"Tamam." Hadriel rahatladı. "Buradaki insanların bakışlarından hoşlanmadım. Her an kafamı koparabilirlermiş gibi bakıyorlar."

"Hepsi çok tatlı insanlar," dedi yeşil gözlü ejderha Jade.

"Paranoyak davranıyorsun," dedi Leala. Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Gelmene gerek yok, Hannon," dedim sandalyemi iterek. "Micah üstüne basa basa burada güvende olduğumuzu söyledi ya."

Abim omzunu silkti. "En güvenilir zamanlarda bile başına bir şeyler geliyor."

Gözlerimi devirdim ama yanıma gelmesini bekleyip dışarı çıktım.

"Kılıcı kullanmayı öğrenmeye hazır olduğunda beni bul," diye seslendi Tamara.

Öğrenmem gerekiyordu ama şu anda beceriksizce kılıç sallamak istemiyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey gerekiyordu. Geçici bile olsa içimi rahatlatan bir şey yapmalıyım.

Köy meydanına doğru yürürken Hannon sessizdi. İnsanlar gülümseyerek başlarıyla selam verdiler ve özellikle de kokumu hissedecek kadar yakın olan birçok kişi dikkatle beni süzdü. Ama kimse bir şey demedi.

"Beni unutmaya çalışıyor," dedim. Konunun nereye varacağını çok iyi biliyordum. Önceki gün köyün sınırında kocaman bir Everlass tarlası bulmuştum. Mis gibi bir koku yayıyordu. Birinin karışım yaptığından emindim. Gerçekten de dikkatimi dağıtmak istiyorsam bu konuyla ilgilenebilirdim. "Aramıza meşafe koymaya çalışıyor."

"Senden uzaklaşamaz," dedi Hannon alçak sesle. "Seni unutmaz, Finley. Bunu biliyorsun. Hem kendisini öldürtmek gibi apralca bir şey yapacağı kadar uzun süre ayrı kalmayacaksınız. Her mümkün olduğunda bağınız aracılığıyla iletişim kurmaya çalış. Sonsuza dek gitmediğini anlayacaktır."

Oflarken kalbim sızladı. "Bilemiyorum, Hannon."

"Ben biliyorum. Mecburen burada kaldık ama geri dönüp bu işi bitireceğiz."

Köyün sınırına vardığımızda hemen Everlass bitkilerini gördüm. Konuşmadan ağaçların etrafında dolandık ve birinin arka bahçesinin devamı gibi görünen tarlaya girdik. Uzakta bir şifalı ot bahçesiyle birkaç canlı ve sağlıklı gül çalılığı olduğunu görebiliyordum. Hadriel'le kalede yetiştirdiklerimiz hâlâ hayatta mıydı, Nyfain onların büyümesine izin vermiş miydi yoksa beni hatırlattıkları için onlardan uzak durmaya mı çalışmıştı, merak ettim.

Berrak gökyüzüne gri dumanlar yayan bir ateşin üstüne yerleştirilmiş koca bir kazan gördüm. Yanındaki ufak ocağın üstünde iki tane daha kazan vardı ama onların altında ateş yanıp yanmadığını göremedim.

"Bitkilerle uğraştıkları belli," dedim Everlass tarlasına adım atarken. "Bitkilere çok iyi bakılmış." Çok yapraklı bir bitkinin yanında durup elimle işaret ettim. Hannon kendinden özellikle bir şey istenmediği takdirde bahçede bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Micah revire yardım eden iki kadından söz etmişti." Elini gözlerine siper ederek eve baktı. "Burada yaşıyor olabilirler mi?"

"Merhaba?" Buğday tenli ve simsiyah saçlı, beline önlük bağlamış orta yaşlı bir kadın kolunda bir sepetle ormandan çıktı. Çok güzeldi, bugün bitki topluyormuş da ertesi gün savaşmaya gidecekmış gibi son derece özgüvenli ve otoriter görünüyordu.

Bir bana bir Hannon'a bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum..." Hayatı boyunca o tarlada çalışmış gibi bitkilerin etrafından dolandı. Belki de çalışmıştı.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordum bahçeyi işaret ederek.

"Hayır ama işlere yardım ediyorum. Sizin için ne yapabilirim?"

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama ne demem gerektiğinden emin değildim. *Selam, kendimi dünyanıza davet ettirmek, işlerinizin başına geçmek istiyorum ve bu konuda itiraz etmenizi istemiyorum. Olur mu?*

Hannon yardımına koştu.

"Bir süre köyde mola verdik. Micah'yla birlikte geldik..."

Micah'yı duyunca tepki vermesini bekledik ve tam da düşündüğümüz gibi oldu.

"Anladım," dedi nefesini verip bize biraz daha dikkatle bakarak. "Onunla mı tutsaktınız? Hangi köydensiniz?"

"Biz... unutulmuş bir krallıktanız," dedi Hannon. "Büyük ihtimalle ismini duymamışsınızdır."

Kadın güzel kaşlarını çatı. "Belki duymuşumdur."

"Wyvernliyiz," dedim. "Bir lanet..."

"Wyvern mi?" Önce beni, sonra yine Hannon'ı süzdü. "Orayı duydum. Unutulduğu doğru. Ben bile sadece ismini biliyorum."

Hannon başıyla onayladı. "Sorun olmazsa kardeşim bitkilerle ilgilenmek istiyor. Yardıma ihtiyacınız varsa evdeki işlere yardım edebilirim. Boş boş oturmaya alışık değiliz."

"Anlıyorum." Kadın dediklerimizi tartıp biçiyormuş gibi uraksadı. En sonunda, "O hâlde içeri gelseniz iyi olur," dedi. Anımızdan geçip eve doğru yürümeye başladı. "Bahçe işlerinden ya da Everlass yetiştirmekten anlar mısınız?"

"Evet, bu konuda deneyimliyim."

"Bu konuda harikadır," dedi Hannon.

Ben kaşlarımı çatıp ona dönerken kadın kahverengi gözlerinde muzip bir ifadeyle bize baktı. "Demek harikadır? Hımm. Göreceğiz." Bir an gözleri belime takıldı. Güneş kılıcına vuruyor

olmalıydı. Sonra bir daha baktı. "Muhteşem bir kılıç," dedi kaşlarını çatarak. "Savaşçılar böyle kılıçlar takarlar. Varlıklı kişiler."

"Hediye," dedim. Nedense kendimi savunmam gerektiğini hissetmiştim.

"İsmin ne?"

"Finley. Bu da Hannon."

"Ne güzel bir hediyeymiş. Bir sorun çıkmasını mı bekliyorsun, Finley?"

"Hayır. Ben sadece..." Kılıcın sapına dokununca dürüst bir yanıt vermek zorunda kaldım. "Bunu bana veren adamı unutmak istemiyorum."

Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi beni süzmeye devam etti. Belki daha iyi bir açıklama bekliyordu. Ya da yalan mı söylüyorum, kılıcımı sırtına mı saplayacağım diye anlamaya çalışıyordu. Ama birkaç saniye sonra başını onaylarcasına sallayarak bir şey demeden yürümeye devam etti.

"Ami," diye seslendi, arka bahçeyi saran bel boyu çitlerin arasındaki ufak bir kapıdan geçerken. "Ami, misafirlerin var."

Onlar bizi davet etmeden içeri girebileceğimizden emin olmadığımız için çitlerin orada durduk.

Arka kapıdan kolunda sepet olan bir kadın çıktı. Ellili yaşlarında gibi görünüyordu, kızıla çalan kumral saçları ve yumuşak hatlı güzel bir yüzü vardı. Sade giysiler giymişti ama duruşu asildi. Sanki sade bir hayat yaşıyordu da günün birinde önemli bir pozisyonda olacakmış gibi bir havası vardı. Lekeli önlüğü diğer kadıninkiyle aynıydı.

"Bu kızın, Finley'nin çok güzel bir kılıcı var." Bizi eve götüren kadın sepetini duvarın önüne koydu. "Wyvernli olduğunu söylüyor. Micah'nın grubuyla birlikte gelmişler. Abisi Hannon onun Everlass bitkisini *çok* iyi tanıdığını söyledi."

Ami bizi dikkatle incelerken yüz ifadesi değişmedi. Önlüğünü çıkarıp ellerini sildi ve bize yaklaştı.

"Wyvern," dedi kılıca bakarak. "Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. Evet, gerçekten de çok güzel bir kılıçmış. Buradaki köylerde bu kadar iyi işçilik göremezsiniz. Kılıç daha çok süs gibidir. Bizler ellerimizle ve dişlerimizle savaşırız. Sen bir..."

Bana yaklaşıncı gerilerek gözlerini kıstı. Nyfain'in kokusunu hissetmiş olmalıydı.

"Sen bir ejderha mısın, Finley?" dedi dişlerini sıkarak.

"Evet... öyle olduğumu düşünüyoruz. Gerçek eşim bir ejderha ama henüz şekil değiştirmedim... uzun hikâye. Micah bana yardım edecekti ama işleri çıktı."

"Micah çok güçlüdür. Neredeyse üstünde taşıdığın koku kadar. Ama senin güçlü bir öğretmene değil, deneyimli bir öğretmene ihtiyacın var. Claudile ve ben çok deneyimliyizdir." Açık mavi gözlerini Hannon'a çevirdi. "Ya sen, Hannon? Sen şekil değiştirdin mi?"

"Hayır, denedim ama olmadı."

"Sen de mi bir ejderha olduğunu düşünüyorsun?"

Hannon omzunu silkti. "Ne olduğumu bilmiyoruz. Annem de babam da kurttu ama... Wyvern zor zamanlar geçirdi, son zamanlarda insanların hayvanları bizi şaşırtmaya başladı."

"Mitler gerçeğe dönüşüyor demek," dedi Ami önlüğünü düzelterek. "Pekâlâ. Madem burada mola verdiniz ve Everlass bitkisini çok iyi tanıyorsun, belki biz bitkilerle ilgilenirken şu uzun hikâyeyi anlatırsın? Her zaman yardıma ihtiyacımız oluyor. Sonra da şekil değiştirme işini konuşuruz. Pullarının rengini öğrenmek için can atıyor olmalısın."

Hikâyeyi kısa kes, diye söylendi ejderham. Artık özgür kalmak istiyorum. Görünmez arkadaşlarının ve aptalca kararlarının merhametine kalmaktan usandım. Artık bu kadının uçma vakti geldi.

Hikâyeyi kısa kesmedim ama sözcükler ağzımdan âdeta aktı. Ailemizin çektiği zorluklar. Everlass geçmişim. Nyfain'le nasıl tanıştığım ve gerçek eşim olduğunu öğrenişim. Zindanda olanları duyduklarından sadece nasıl kaçtığımızla ilgili birkaç

soru sordular ama ayrıntıya girmediler. Çok yapraklı Everlass bitkisiyle askerleri öldürdüğümü anlattığımda gülümsediler ama bahçeyle ve buharı tüten karışımlarla uğraşırken sadece beni dinlediler. Ben de bitkileri toplamalarına yardım ettim.

Her şeyi anlattıktan sonra uzun bir sessizlik oldu. Hafif esinti gözyaşlarımı kuruturken kalbim hâlâ kaybettiğimden korktuğum şey için sızıyordu. Bu mola beni aşkımdan ve ailemden uzak tutuyordu.

“Büyük zorluklar yaşamışsın,” dedi Ami en sonunda. Kopardığım bitkileri almak için yanıma geldi.

“Hâlâ hayattayım. Sevdiklerimi kurtarmak için mücadele etmeye değer.”

“Şu sözünü ettiğin gerçek eşin,” dedi Claudile. “Bence senin için fedakârlık yapıyor. Gitmeni ve geri dönmemeni istiyor. Kendini kurtarmanı, mutlu olmanı istiyor. Bunu hiç düşündün mü?”

Birden öfkelen dim. İçimde güç yükselip etrafa yayılırken doğrudan gözlerinin içine baktım. “Erkekler genellikle kadınlar için en doğru olanı bildiklerini düşünürler ama aslında kendileri için bile neyin daha doğru olduğunu bilmezler. Hayır, bunu düşünmeyeceğim. Bir an bile. Bunları kendimi kurtarmak için yapmadım. Aileme, eşime ve krallığıma bir faydam olsun diye yaptım. Ölsem bile görevimi tamamlayacağım.”

“Ölmeyeceksin,” dedi Hannon fısıldayarak. Bahçenin bir köşesinde, bizden uzakta oturuyordu.

“Peki.” Ami benden aldığı tepsiyi bir kenara koyup önlüğünü çözdü. “Geleceğinde savaş varsa biz de en iyi şekilde savaşmanı sağlarız. Süslü kılıcını çıkar bakalım. Şu anda onun sana bir faydası yok. Ejderhanla tanışma vaktin geldi.”

Midem bir anda düğüm düğüm oldu. Ejderham giderek heyecanlanırken kadınlar beni Everlass tarlasından geçirip ağaçların oraya götürdü. Hannon peşimizden geldi ama o âni yaşayabilmem için uzakta durdu.

İlk uçuşunda fazla abartma, tamam mı? dedim ejderhama. Açıklık bir alan bulduk ve soyunduk.

Tamam, tamam. Öyle yapamazsam bile en azından sana arkadaşlık edecek hayali seyircilerin var.

"Lanet olsun. Neden bu kadar gerzek bir hayvanım var?" diye homurdanarak kadınların peşinden açıklığa girdim.

"En güçlü ejderhalar gençliklerinde çok aksi olurlar," dedi Ami. "Sahiplenici, baskın ve korkusuz olurlar."

"Aptal da olurlar," diye mırıldandı Claudile. Ejderhamla ilgili haklı olabileceğini düşündüm.

İlk değişime bir alfanın yardım etmesi gerektiğini duyunuştum. Micah da önce onun yanında şekil değiştirmem için ısrar etmiş, diğer Wyvernliler de itiraz etmemiştii. Bu kadınların yeterli olmayacağından endişelendim. Ejderhamın kafasının karışacağından, ona yardım etmeye çalışırken şekil değiştirmenin ortasında öleceğimizden korktum.

Bu şekilde ölen ilk biz olmazdık.

"Sakinleş biraz, Küçük Ejderha," dedi Ami alçak sesle. Beden dilimi doğru okumuştı. Sözlere güçlüydü ama emir gibi değildi. Sözcükleri yüzümü okşayan tatlı bir esinti misali benliğimi sardı. Onun iradesi de benimki gibi büyülyüdü.

Ama beni sakinleştiren şey bu olmadı. İçime dolan rahatlığın nedeni, korkumu tamamıyla yok eden şey sözcük seçimiydi. Nyfain'in mektubunda kullandığı sözcüklerin aynısıydı bunlar.

Onun da yanımda olmasını istiyordum. Beni kadınların değil, *onun* yönlendirmesini istiyordum.

Benden uzaklaşmaya çalışmasına engel olmak istiyordum.

Ami ve Claudile'in soruları içimde bir şeylerin serbest kalmasına neden oldu. Nyfain'in benim için nasıl bir hayat istediği umurumda değildi. Ben başkalarının fikirlerine aldırış etmeden her zaman istediğim şeylerin peşinden giderdim. Ödün veremezdim. Onun için bile.

Bir gün ne yapıp edip onun yanında *uçacaktım*. Lanet onu kanatsız bırakmış olabilirdi ama bunu geri almanın bir yolu olmalıydı. Onu iyileştirmenin bir çaresi *olmalıydı*.

Ama bunlar ileride düşüneceğimiz şeylerdi. Şu an sadece ruhen yanımda olmasıyla yetinmeliydim.

Ejderham benimle aynı anda bağımıza ulaştı ve Nyfain'in aramıza koymaya çalıştığı mesafeyi yok ederek onu kendimize çekti. Onu sımsıkı tutup bana yansıttığı öfkeyle besledim. Bunca sıkıntıya –hastalığa bir çare bulmak, İblis Kral'ın esareti altına girmek, işkence çekmek– onu geride bırakmak için katlanmamıştım. *Ailemi* geride bırakmak için yaşamamıştım onca şeyi.

Beni hiç tanımamış mıydı?

Ondan güç çekerken hissettiğim öfkeyi bağımızdan ona yolladım.

Mutlulukla yanıt verdiğinde heyecana kapıldım. Öfkem onu gülümsetmişti. Tıpkı *onun* öfkesinin beni hep baştan çıkardığı gibi.

Ejderham onlara kendi duygularını yansıtıyordu: heyecan, beklenti ve sabırsızlık.

Neler olacağını anlamış olmalıydılar. En azından Nyfain'in ejderhası anlamıştı çünkü bir anda bağımızdan farklı bir gücün akın ettiğini hissettim. Kontrollü, nabız gibi atan canlı bir güç.

Midemde bir dağdan aşağı atlamışım da düşüyormuşum gibi garip bir his oluştu.

“Lanet olsun, başlıyoruz,” diye mırıldanıp gözlerimi sımsıkı kapadım. “Ne yapacağım?”

“Biraz beklersen anlatacağız...”

Ami, Claudile'in lafını kesti. “Hayır. Bizimle konuşmuyor.”

Çok haklı, diye düşündü ejderham heyecanla. *Yolumdan çekilmeye hazır ol. Ejderhanın talimatlarını izleyip yüzeye çıkacağım. Onun gücü bizi yönlendirecek... Sanırım. Ne yapmam gerektiğini anlarım. Ama ben bir hareket yaptığımda sen de yapacaksın, tamam mı? Bu işi mahvedersen ve kontrolü zamanında bırakmazsan ikimiz de korkunç biçimde ölürüz.*

Melodramı kes, salak.

Teşekkürler. Bazen sana laf anlatabilmek için abartıyorum.

Hâlâ gücüm varken gözlerimi devirdim. Yakında bedenimin bütün hareketlerinden o sorumlu olacaktı. Yakında havada olacaktık.

Eyvahlar olsun.

Gerildiğimi, içime bir adrenalin akımıyla birlikte bir mutluluk dalgasının dolduğunu hissettim. Nyfain ya bağımız aracılığıyla orada yanımda olmaktan, uzaktan yardım etmekten dolayı mutluydu ya da bana gülüyordu. Belki her ikisini de yapıyordu. Ama sonra saf bir destek ve güven dalgası hissettim. Hiçbir sorun çıkmayacağından kesinlikle emindi.

İçimdeki güç kâh sıcak kâh soğuk bir his yaratarak nabız gibi atıyordu. Sert dalgalar geliyordu ama onları belli belirsiz hissediyordum. Karıncalanma hissi giderek arttı. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Bağ sayesinde Nyfain âdeta yanı başımdaymış, yüksek bir uçurumun kenarında elimi tutuyormuş gibi hissediyordum. Hafif bir esinti saçlarını dalgalandırıp güneş çıkık elmacık kemiklerime vururken bana baktığını hayal edebiliyordum. Altın rengi gözleri bana beni yönlendirmesine izin vermemi, ejderhama güvenmemi ve atlamamı söylüyordu.

Hazır mısın? dedi ejderham.

Derin bir nefes aldım. Nyfain'in muhteşem altın rengi gözlerini, göz bebeğinin etrafındaki koyu turuncu lekeleri düşündüm. Bana güvendiğini ve gerçekten de mutlu olduğunu hissettim. İlk değişimim sırasında aramızdaki mesafeye rağmen bu şekilde yanımda olmaktan dolayı mutlu olduğunu hissettim. İlk kez uçtuğumda yanımda olacaktı.

Bizi öldürmesen iyi olur!

Kontrolü bıraktım. Ejderhamın çıkabilmesi ve beni kenara itebilmesi için kendimi açtım. Bunu ilk kez yapmıyordum ama bu defa can havliyle yüzeye çıkmaya çalışmadım.

Güçlükle nefes alıp ejderhanın talimatlarını bekleyerek gücünü toplamasına müsaade ettim. Gücü, içinde bir *nabız* gibi atmaya başladı. Bunu kanatlarına aktardı. Sonra göz kama tıran bir parıltıyla ileri atıldı.

Sırtımın iki yanında keskin bir acı hissettim. Askerlerin kam ılarının açtığı yaralar kadar keskin değildi ama daha geniş bir alana yayılıyordu. Bunların pullarım olduğunu biliyordum.

Midem kasıldı, sonra artık midem olmaktan  ıktı. Ejderham ve onunla birlikte Nyfain'in ejderhasının özü dışarı fırladı. Ufak  ok dalgaları hâlinde acının gitgide arttığını hissettim.

 ocuk oyuncağı, diye düşündü ejderham. Haklıydı. Dolion'un  atosunda acının her türlüsünü   renmi tik, bu neydi ki?

G vdemnin orta kısmı ısındı, ejderhası Nyfain'i kenara itip yükselerek nabız gibi atmaya başladı. Onlar da bizimle birlikte de i iyorlardı. Nyfain'le geri planda kalmı tik. Sanki birbirimize sarılarak karanlığa  ekiliyorduk.

Ejderhamın bedeni açık alanda gitgide büyüyerek yükseldiğinde Ami ve Claudile'ın bana hayretle baktıklarını gördüm. Hannon uzakta, ağaçların orada durmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

" nanılmaz, çok b y   z..." A zımızın kontrolü bende değildi. Gerçi iri, uzun dilimizle dokundu umuzda garip bir his yaratan uzun sivri di erimizle kaplı devasa a zımız demnem daha doğru olurdu.

E imiz çok daha büyük. Yine bizden baskın olacak, diye düşündü ejderham mırılayarak.

Son kez gözlerimi devirme şansını yakaladım.

Ejderham vücudumuza bakarken kanatlarımızı oynattı. Hayretle nefesimi tuttum.

Bok kahverengisinden çok daha iyi, diye düşündü. Sonra kanatlarımızı çırparak havalandı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Eyvah! Eyvah! Eyvah!

Üç günlük uçmaya çalışma maceramın ardından ilk uçuşumda gözlerimi yumdum ama tabii o sırada havada kalabilmek için kanatlarını çılgınlar gibi çırpmakta olan devasa ejderhanın bedenini ben kontrol edemiyordum.

Başaracağım, diye düşündü ejderham, masmavi parıldayan iri bir ejderhayı izlerken.

Dağ üstümüze doğru geliyordu. Öndeki ejderha –Ami– pike yaptı ve bir hava akımı yakalayıp dağın zirvesine doğru süzülmeden önce kanat çırpıttı.

Sakin bunu yapmayı deneme, bok kafalı, diye bağırdım içimden. *Sakin deneme! Yeterince deneyimli değiliz. Son seferinde neler olduğunu unuttun mu? Yere çakıldık. Bunu sadece üç gündür...*

Aptal ejderham beni asla dinlemiyordu. Nyfain'e gitmek istediği ama benim reddettiğim o zamanların intikamını alıyordu. Fakat o zamanlarda tehlikede değildik, oysa şimdi...

Öndeki ejderha gibi pike yapıp kanat çırpıttı ve daha alçak bir seviyede hava akımı yakaladı. Hava akımı bizi zirveye doğru çıkaracağına dağa doğru itti.

Ejderham küfrede küfrede beni bastırmaya çalışırken zihninde çığlıklar attım. Göğsümüz bir kayalığa sürtünürken bunun şiddetiyle dizlerimiz boşaldı. Yerçekimi devreye girince düşmeye başladık. Tepenin yüzeyine çarpa çarpa aşağı yuvarlandık.

Kontrolü bana ver, diye yalvardım. Ona en azından zarafetle nasıl düşebileceğini öğretmek istiyordum

İlk seferinde bir anda havalandığımızdan beri ara ara yalvarıyordum. Tanrıçaya şükürler olsun ki Claudile ve Ami hemen şekil değiştirmiş, bizimle yukarıda buluşmuşlardı. Aksi takdirde en az üç kere ağaçlara acil durum inişi yapmak zorunda kalırdık.

Ama bu sefer dırdırımdan usanmış gibiydi.

Kontrol mü istiyorsun? Al sana kontrol.

Birden güneş ışınlarını yansıtan bu yeni, devasa ve ısıtılı pullarla kaplı bedeni ele geçirdim. İki değil dört bacağım ve ayak parmakları yerine sivri tırnaklı pençelerim vardı. Arkamızda da sırtımızdan uzanan uzun, dikenli bir kuyruk. Büyük bir hızla dağın yan tarafından düşmeye başladık. Tutunacak bir yer bulamazsam yere çakılacaktık.

Çığlık atmaya çalıştığımda –içgüdüsel bir tepkiydi– ağızımdan *gırrr* diye garip bir ses çıktı ve popomuz dağın yüzeyine çarptı. Bacaklarım –*çok fazla bacağımız vardı!*– basacak bir yer aradı.

Sadece... bir... yer... bulmam... gerek. Düşüşümüzü yavaşlatmak için ön bacaklarımı taşlarla kaplı toprak zemine dayadım. Sonra güçlkle arka bacaklarımı hareket ettirdim.

Benim suçum değildi, diye düşündüm. İki ayağımla var gücümle kendimi itip havada döndüm.

Ne yapıyorsun?

Uçuyorum!

Kanatlarını nasıl kullanacağını bilmiyorsun!

Kullanmayı hiç denemedim ama değil mi?

Kollarımı oynatır gibi kanatlarımı hareket ettirdim, yerçekimi yeniden devreye girerken çırpmaya başladım. Ama kanatlar kollar gibi hareket etmiyordu. Alakası yoktu. Kanadın üstündeki kas, geri kalanına bir örümcek ağı gibi yayılıyor, kemikleri, sinirleri, damarları ve nasıl başa çıkacağımı bilemediğim diğer kısımları birbiriyle birleştiriyordu. Şu anda kollarına

birer uçurtma bağlayıp evin çatısından atlayan bir çocuk gibi görünüyor olmalıydım. En sonunda yere çakılacak ve bacağımı kıracaktım. Ya da kafamı.

Tamam, tamam, acele et! Kontrolü ona verip kendi hâline bıraktım.

Ejderham hemen kontrolü ele geçirerek kanatları devraldı. Kanatlar hava akımını yakalayıp cılgınca hareket ederek son sürat yere çakılmayı engellemeye çalıştı. Dağın yamacına yaklaştığımızda bizi ileri itecek bir rüzgâr olmadığından, bacaklarımızla kendimizi geriye ittik ve bir kez daha uçarak Ami, Claudile ve arkadaşları Gunduin'in yanına gittik. Bugünkü uçuş eğitmenlerimiz onlardı.

Ami acımasız bir eğitmendi. Hızlı başlamıştı ve ağaçlara... ya da dağın yan tarafına acil iniş yapmak gibi gerçek bir tehdit olduğunda bile bizi zorlamıştı. Çok yüksek beklentileri vardı ve bu durum bize sıfır hata payı bırakıyordu.

Ama biz de zorlanınca pes edecek tiplerden değildik. Aptal bir meydan okumayla karşılaşınca bile.

Yine, diye düşündü ejderham. Diğerlerinin peşinden köye doğru gitmedi. Az kalsın başarıyorduk.

Yaklaşamadık bile! Sadece bir önceki kadar sert çakılmadık. Bunun için de rica ederim.

Ne derler bilirsin...

Yine hava akımına yaklaşınca lafını tamamlamadı.

Hayır, cidden! diye düşündüm çaresizlik içinde. Bir kere daha göstermelerine izin verirsek nasıl olur?

Yok, ben hallederim. İşe yarayacak, diye düşündü. Göreceksin.

Evet, dağın yan tarafına çarptığımızda görecektim.

* * *

Birkaç saat ve birkaç çakılmadan sonra nihayet Ami ve arkadaşlarının bizi yere konabileceğimiz ve insan formuna geri

dönebileceğimiz ormana götürmesine izin verdik. Ejderhaların köy meydanına girmesine izin verilmiyordu çünkü etrafta ezilebilecek bir sürü şey ve insan vardı. Dolayısıyla köylüler uçmak istediklerinde ormana gidip şekil değiştiriyorlardı.

Tükenmiş hâlde külçe gibi yere serildim. Uçmak zor işti.

"Çok cesursun," dedi Gunduin. Yakışıklı bir yüzü ve bembeyaz dişleri vardı. Ami'nin yaşlarındaydı, berrak yeşil gözleri ve açık kumral saçlarıyla ondan belki biraz daha büyük görünüyordu.

"Ya öylesin ya da delinin tekisin." Claudile eğilip ağacın altına bıraktığımız giysileri alarak bana attı. Kılıca uzandı ama ona dokunmadan tereddütle duraksadı. "Bunu neden her yere taşıdığını söyler misin? Burada buna gerek yok."

Nefes nefese kalkıp hızlıca giyindim ve kılıcı elinden aldım. "Bana özlediğim birini hatırlatıyor."

"Sevdiği kişinin hatırası," dedi Ami bluzunu giyerken. "Belki de çalmıştır da satmayı planlıyordur."

Kılıcı belime bağladım. "Ayrıca kullanmayı öğreniyorum."

"Seni kim eğitiyor?" Everlass tarlasına geri dönerken Claudile yan yan bana baktı. Sabırla geri gelmemizi bekleyen Hannon hafifçe başıyla onayladı ama biz sıra sıra bitkilerin arasına girerken yerinden kıpırdamadı. Ami nafile bir çabayla şekil değiştirmesine yardım etmeye çalışmıştı. En sonunda Hannon'ın bir ejderha olmadığına kanaat getirmişlerdi. Hayvanının ne olduğunu sonradan anlayacaktık.

"Krallığımda Kraliçe'nin muhafızlarının başı olan biri. Ne yaptığını biliyor."

"Öyle mi?" dedi Claudile. "*Ben de ne yaptığımı biliyorum. Benimle kılıç dövüşüne ne dersin?*"

"Böyle bir şey istediğimi sanmıyorum. Büyük ihtimalle kılıcı bacağıma saplar, bunun da bir öğretme metodu olduğunu söylersin." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir dakika, neden *Ami*'yle kılıç dövüşü yapmıyorsun? Bana da faydası olur. Bu işi becerememek

canımı sıkıyor. Bana bir hançer versen yeter. Kılıç asil bir silah ve ben asil değilim."

"O hâlde sana neden bir kılıç verdiler?" diye sordu Gunduin.

Parmaklarımı Everlass bitkilerinin yapraklarında gezdirerek gözlerimi yumdum ve güneşin keyfini çıkardım.

"Hikâyesini daha önce anlattı, Gunduin," dedi Ami. Üçü tarlaya yayıldılar. "Tekrarlamak istemiyor olabilir. Ben sana sonra anlatırım."

Gunduin omzunu silkip eğilerek bitkilerden birini kopardı. Bir saatimizi daha sessizce ya da pek konuşmadan bitkilerle uğraşarak geçirdik. Ami ya da Claudile bitkilere bilmediğim ve çok kişi tarafından konuşulmayan bir dilde şarkılar söylüyorlardı. Ben de bitkilerle konuşuyordum. Kadınlar hâlâ biraz mesafeli ve soğuk (özellikle Claudile) davranmasına rağmen Everlass bitkilerine gereken saygıyı ve özeni gösteren insanlarla bir arada olmak bana moral veriyor, zihnimi rahatlatıyordu. Ortak bir paydada buluşmuştuk, bunun keyfini çıkarmak için arkadaş olmamıza gerek yoktu.

Hannon ufak bir ahşap parçasını oyarak ya da çevredeki yemyeşil ormanı izleyerek sabırla bizi bekliyordu. Lanetin, iblislerin ve ölen insanların baskısı ve taleplerinin olmadığı huzurlu bir yerdi.

Bir süre sonra Hannon ve ben Wyvernli dostlarımızla buluşmak üzere kalktığımızda Claudile beni yanına çağırdı. "Finley, bu karışımlarla ilgili *harika* fikrini duymak istiyorum."

İğneleyici sözlerini duymazdan geldim.

Beni arka bahçeye götürüp üstünde tüten buharı kıvrılarak göğe yükselen ve etrafa baharatlı-tatlı bir koku yayan kazanın yanında durdu. Ateşin üzerindeki kazanın yanında bir kaşık ve birkaç malzeme duruyordu. Kaşığı alıp kazana daldırdı.

"Sence nasıl olmuş?" İçinde kazandaki sıvıdan bir miktar olan kaşığı bana uzattı.

Bir an yüzüne bakıp bir ipucu verecek mi diye bekledim. Hayır. Belli ki beni deniyordu.

Bu insanların hakkımda –bitkiler ve karışımlar konusunda becerikli olup olmadığımı hakkında– ne düşündükleri umurumda değildi ama bir meydan okumaya karşılık vermek, özellikle de *buna* karşılık vermek hoşuma giderdi. Bana ne sorduğunu anlamıştım. İksirin içinde ne olduğunu tahmin etmemi ve daha iyi olması için bir fikir verip vermeyeceğimi anlamak istiyordu. Formülleri geliştirme işini hep tek başıma yapmak zorunda kalmıştım, bunu başkalarıyla yapmak heyecan vericiydi.

Kaşığı kokladıktan sonra dudaklarıma götürdüm. Bitkilerin her birinin tadını almam ve sonra sınıflandırmam biraz zaman aldı. Uzunca bir süre düşündüm, her malzemenin ne için kullanıldığını hatırlamaya çalıştım. Birkaç olasılık vardı ama hiçbirisi bu karışıma tam olarak uymuyordu.

Hafifçe inleyerek başımı iki yana salladım. Sinirim bozulmuştu.

Bildiğim tek şey karışımın dengesiz olduğuydu. Tadı fazla ekşiydi. Yutarken boğazımı yakmıştı. Bundan büyükçe bir fincan içsem büyük ihtimalle koşarak tuvalete gitmek zorunda kalırdım. Hele de yirmi dört saat içinde daha fazlasını içmek mümkün değildi.

“Bir yaprak, en fazla bir buçuk yaprak gelinçiçeği bunun neden olduğu şiddetli ishali durdurabilir.” Kaşığı ona geri uzattım.

Hannon sırtı ve ahşabı oymaya devam etti. Arka bahçenin diğer tarafındaki Claudile de Ami gibi uzun uzun yüzüme baktı.

“Gelinçiçeği Everlass bitkisinin en iyi etkilerini tersine çevirir,” dedi Claudile en sonunda. “Onu etkisiz hâle getirir. Çok yapraklı olanın etkilerini hafifletmek için kullanılır.”

Başımı yana eğdim. “Öyle mi? Çok yapraklı olanların öyle bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Hâlâ öğreniyorum. Vay be, çok faydalı bir bilgi bu.” Hannon’a baktım.

“Bizim deneyimlediğimiz hastalık için buna ihtiyacın yoktu,” dedi. “Ama eminim ki ileride birini zehirlemekten başka bir şey yapman gerekirse faydalı olur.”

Askerleri hatırlayarak kahkaha attım.

“Çok yapraklı bitkiyi risklerini bilmeden insanlara mı verdin?” Ami’nin bundan hoşlanmadığı belliydi.

“Saygısızlık etmek istemem, hanımefendi,” dedi Hannon sakın bir tavırla. “Belli ki eski hayatımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Finley bir krallığı iyileştirdi. Serum insanları öldürebilirdi ama bir alternatif var mıydı? Ağır ağır mı ölmelerini bekleyecektik? İşe yaradı. Babamızdan başlayarak bizi iyileştirdi. İksiri ben de içtim, risklerini biliyordum. Finley ancak alternatif...”

“Sorun değil, Hannon,” dedim keyifsizce. “Neden sorduğunu anladım. Onlar ölmek üzere olmasaydı riske girmiş olurdu.”

“Neden ölmek üzereydiler?” diye sordu Gunduin, köşede oturduğu sandalyeden. “Bir krallığı iyileştirdi derken tam olarak neden söz ediyorsun?”

Herkes onu duymazdan geldi. Claudile’la olan konuşmama devam ettim.

“Gelinçiçeğinin Everlass’ın etkilerini yok ettiği doğru ama ancak fazla miktarda ya da diğer baz malzemelerle birlikte kullanılırsa öyle olur. Everlass biraz asitli olduğu için fazla baz etkisini yok eder. Ama bu karışımın tadı çok asitli olduğundan bu miktara bir yaprak atılırsa karışımı fazla etkilemeden asidi hafifletir. Yine de iş görür... ama bu karışımın ne olduğunu bilmiyorum. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

“Bunu şeyden anlamadın mı?..”

“Yaşlılığın neden olduğu şiddetli eklem ağrıları için,” diye araya girdi Ami. “Revirdeki bir hastamız uzun süre uçuğunda şiddetli eklem ağrıları çekiyor. Ama şifa veren karışımımızın yan etkilerini yaşamak istemiyor.”

“Şiddetli ishal, evet. Haksız değil.” Başımı onaylarcasına sallayarak ellerimi belime koydum. “Gelinçiçeğinin kesinlikle faydası olur ama romatizma için hiçbir yan etkisi olmayan farklı bir formülüm var. Eklem ağrılarına çok iyi gelir. Semptomlar hemen hemen aynı, değil mi? Ben de ishal sorunu yaşadım ama bunu göz ardı etmem mümkün değildi. İnsanlar zar zor besleniyorlardı. Yediklerini ishalle dışarı atmalarını göze alamazdım.”

“Göster bana,” dedi Ami yanıma gelip.

Hemen işe koyuldum. İhtiyacım olan birçok şeyi bitkilerle dolu bakımlı bahçede, geri kalanını da ormanda buldum. Zor bir karışımdaydı; bazılarını ezmek, diğerlerini ise öğürtmek gerekiyordu ve bunları iyice karıştırıp hepsini lapa hâline getirmeliydim. Neyse ki Ami ve Claudile fazla talimata gerek kalmadan yardımcı oldular. Gunduin ve Hannon da ihtiyaç duyduğumuzda ya da onlardan rica ettiğimizde yardım ettiler. Kocaman bir kazanı ateşin üzerine koyup malzemeler pişmeye başlayana dek uyum içinde çalıştılar.

“Bunun nasıl işe yarayacağını anlayamadım,” dedi Claudile bulanık sıvıya bakarak. “Kimse bunu içmek istemez.”

Göz ucuyla bir kıpırtı görünce parmağımı kaldırdım. Micah yoldan çıkıp yan taraftaki çitlere yaklaştı. Tamara’yla kılıç talimine geç kalmıştım, iyi olup olmadığıma bakmak için gelmiş olmalıydı.

Onu biraz beklettim. “İşin sırrı bunu çok kısık ateşte pişirmek. Kaynadığı anda mahvolur. Hatta kaynamaya yaklaşırsa bile o kadar işe yaramaz. Hemen hemen üç saat çok kısık ateşte pişmesi gerek. Bulanıklık dağılacak. Çok güzel bir lavanta rengi alacak, kokusu da mis gibi olacak. Sonra ateşten alıp soğutarak servis edeceksiniz. Ama sıcak vermeyin, aksi takdirde biraz ekşi olur ve insanlar şikâyet eder. Yine de işe yarar ama sürekli ağrıları olan insanlar çok huysuzdur. En ufak şeye sinirlenirler. Sonra da Hannon’a bağırırlar.”

“Hoş bir deneyim değil,” diye mırıldandı Hannon.

Ami kaşını kaldırdı.

Gülümsedim. “İnsanlarla aram iyi değildir. Karışimleri Hannon dağıtırdı. Ben böyle şeylere gelemiyorum. Evimizin biraz ilerisindeki bir adama yardım etmişti de... Ta arka bahçemizden sesini duymuştum.”

“Yaşlı Foretety her zaman huysuzdu,” dedi Hannon. “Hâlâ karışımın fazla sıcak olduğunu bile bile beni oraya yolladığın için sana kızıyorum.”

Güldüm. Elimde değildi. Salaklık etmiştim ama bazen Hannon’ı kızdırmak hoşuma gidiyordu.

“Finley, diğerlerinin yanına dönme vakti geldi,” dedi Micah dikkatle beni süzerek. “Kolun kesilmiş.” Ami’ye dik dik baktı. Karnımda sinir bozucu bir heyecan kıpırtısı hissettim. Aynı şeyi birkaç kere iblislerin şatosunda da yaşamıştım ama son birkaç gündür daha sık hissediyordum. “Onu çok zorluyorsun. Bundan böyle diğer yeni şekil değiştirenlerle birlikte talim yapacak. Orası eğitim alması için daha iyi bir yer.”

“Saygısızlık etmek istemem, alfa,” dedi Ami, “ama kendini zorlayan o. Hava akımını kullanmayı neredeyse öğrendi sayılır. Bunu ona bir kere gösterdik. Tekrar tekrar geri dönüyor ve elinden geleni yapıyor. Ne yapalım, buraya gelmemesi için onunla savaşılmı mı?”

Seve seve savaşırm, diye düşündü ejderham. Bunu yapardı ve o kadınlar bizi bir güzel ezip geçerdı. Bizim kadar güçlü değillerdi ama atiklerdi, deneyimlilerdi ve zaman zaman gerçekten de saldırgan oluyorlardı. Bizi ezip geçer bunu da dersten sayarlardı.

Ve o ders de büyük bir olasılıkla canımızı fena yakardı.

Her daim mutlu gözüken Gunduin sırtıttı. Onu sevmemek elde değildi. “Çok yetenekli. Onu diğer yeni şekil değiştirenlerle birlikte eğitime almak vaktini boşa harcamak olur.”

Micah’nın sert bakışları bir anlığına Gunduin’da takılı kaldı. Micah’dan yayılan ağır ve yoğun gücü resmen görebili-

yordum. Gunduin bunu, yani ciddi meydan okumayı hissetti ve uzunca bir süre gözlerini onunkilere dikti. Sonra gözlerinde başka bir ifade belirdi ve bakışlarını yere indirdi.

Karnımda beni huzursuz eden bir ılıkılık hissettim. Micah Ami'ye döndü ama ben çoktan tepki vermek üzere dönmüştüm, bana yardım eden insanları azarlamasına izin veremezdim.

"Yeter," diye bağırdığımda arka bahçe güç akımımınla doldu. Alandaki ağaçların yaprakları irademin gücüyle yere döküldü. Kazanlar sarsılıp birbirine çarptı ve Ami şok içinde geri geri gitti.

Derin bir nefes alıp Micah'nın kolunu tuttum. "Affedersin, benim için en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum ama ben iyiyim. Sorun onlar değil, ejderham. Hep salak gibi davranıyor. Belli ki yeni hedefi birkaç günde uçmakta ustalaşmak. Onu kontrol etmek hemen hemen imkânsız. Bizi yeni kişilerle eşleştirirsen herkesin başını derde sokarsız ve bu durum bir sürü ölü çocuk ejderhayla sonuçlanabilir. Ejderhama güven olmaz."

Ağır ağır başını iki yana salladı. "En azından buraya gelirken yanına Tamara'yı ve Lucille'i al." Ami'ye baktı. "Onlar seni güvende tutmak için biraz daha dikkatli davranırlar."

"Gökyüzünde yabancı ejderhalarla uçmak istemiyorum," dedi Ami küstah bir tavırla. "Ona yardım etmemin tek nedeni meraklanmış olmamdı ama artık komik geliyor. Uçuyoruz; sonra da bitkilerle ilgileniyoruz. Panik yapacak bir durum yok."

Bu zararsız bir yalandı çünkü ejderham sürekli bir dağa çarpıyor, sonra da yere çakılmaktan kıl payı kurtuluyordu. *Tüm* bunlar panik yapılacak durumlardı ama bir şey demedim. Micah yeteri kadar gergindi.

Burası şu anda ikimizin de ihtiyaç duyduğu yerd.

Önlüğümü çıkarıp Ami'ye verdim. "Hem merakın hem de bunları komik bulduğun için teşekkürler. Bana neden yardım ettiğini merak etmiyordum ama minnettarım."

Ami yavaşça önlüğü aldı. Önce Micah'ya, sonra bana baktı. Gözlerinde farklı bir parıltı gördüm. Heyecana susamış gibiydi. Sanki birinin ona meydan okumasını bekliyordu.

"Biliyor musun..." dedi yumuşak bir sesle. "Talim yapmak için kullanabileceğin bir hançerim var. Birkaç tane de talim kılıcım. Bence senin şu ejderhan biraz enerji boşaltmak istiyor. Eminim ki Claudile ve ben yarın sana bu konuda yardımcı olabiliriz. Zor bir hayat yaşamış minicik bir ejderhanın zorlandığında neler yapabileceğini merak ediyorum."

Gözlerindeki ifade ve etrafını saran güç kalp atışlarımın hızlanmasına, heyecanlanmama neden oldu. Ejderham yüzeye biraz daha yaklaştı. Duydukları hoşuna gittiği için dışarı çıkmak istiyordu.

Ami hafifçe gülümsedi. Belli belirsiz başıyla onayladı.

"Boşa zaman harcarsın," dedi Claudile ama sesinden onun da heyecanlandığını hissedebiliyordum. Savaşmayı dört gözle bekliyordu. Kan dökmeyi de.

Ejderhalar *gerçekten* de manyak olabilirdi. Bu meydan okumaya karşılık vermek istiyordum.

Hannon yerinden kalkıp kapıda benimle buluştuğunda sırtımdan edemedim.

"Başka kimseyi getirme," diye seslendi Ami arkamdan, ikimiz Micah'yla buluşmak için yola çıkarken. "Sadece sen gel. Bir de abin."

Köy meydanına doğru yürürken Micah başını iki yana salladı. "Seninle neden bu kadar ilgilendiğini merak ettim. Herkes onu tanır ama üçü genellikle pek insan içine karışmazlar. Ami de sadece birkaç seçkin ejderhayı eğitir ve yanında uçar. İkinizi görmek istemesi... sıra dışı bir durum." Endişeli bir ifadeyle arkasına baktı.

Omzumu silktim. "Aslında eğitim vermesi için onu ben zorladım."

"Bitkilerle ilgili olarak." Micah çenesini kaşıdı.

"Evet, bence nedeni bu. Bitkilerden anlayan insanlara saygı duyuyor ve bu civarlarda bitki uzmanı olarak tanınıyor. Eğitim almak için iyi biri bence."

Kendimi kötü hissederek burnumu kııştırdım. Genç olmama rağmen bitkiler konusunda en az onlar kadar deneyimliydim. Öyle olmalıydım.

Ama Micah bunu bilemezdi. Benimle tanışmadan önce çok yapraklı Everlass'ın neler yapabildiğini bile bilmiyordu. Benim bu konuda bilgili olmamın ne kadar önemli olduğunu, bunun beni diğer ejderhalardan ayırdığını da fark etmemişti.

"Haber var mı?" diye sordu Hannon ona.

"Henüz yok. Anlattıklarımı dinlediler ve diğer mahkûmlar da kendi köylerindekiyle aynı şeyleri anlatıyorlar. Haberler yayılıyor. Kimsenin doğruyu söylediğimizden kuşkusu yok. İblislerin hepimize sorun yarattığı açık ama bu krallıkta bizler yetki sahibi değiliz. Krallığı arkamıza alabilmek için Kral ve Kraliçe'yle görüşmemiz gerekiyor. Bu fırsatı yakalamak haftalar sürebilir. Konu hakkında bir karar vermeleriye daha da uzun zaman alabilir."

"Haftalarca bekleyemeyiz," dedim.

"Doğru, haklısın." Hana yaklaşırken Micah bana baktı. Birden durdu. "İki eylem planından söz ediyorlar. Bunlardan ilki Kral'la Kraliçe'ye bir temsilci yollayıp yaşadıklarımızı anlatmak. Elex bunun için gönüllü oldu. Bence bu iş için biçilmiş kaftan. İkincisi sana yardım etmek. Seks ticareti yapan iblislerin eline düşen yıkılmış bir ejderha krallığı olduğu haberini yayıyor ve bu iş için bütün gönüllülere ihtiyacımız olduğunu söylüyoruz. Tehlikeli olacağı konusunda da uyarıyoruz."

"Bu uyarı onlar için heyecan verici olmalı," dedi Hannon.

Micah güldü. "Evet, birçoğu için öyle. Vemar deneyimleri konusunda sessiz kalmadı. Hadriel'in yaklaşımını uyguluyor ve açık sözlülüğüyle herkesi şok içinde bırakıyor. İnsanlar şoku

atlatıktan sonra onu dinleyeceklerdir ve şok yerini öfkeye bırakacaktır.”

“Sırada ne var?” diye sordum.

Micah başını salladı. “Henüz bilmiyorum. Bunların buralardaki insanlar için yeni bilgiler olduğunu unutmamalısın. Sadece birkaç gündür buradayız, birçoğu henüz Wyvern ismine odaklanamadı. Ben bile odaklanamıyorum. Büyünün laneti bu durumu konuşmamızı zorlaştırıyor. Ama hareket hâlindeyiz. Hem bizden hem de kurtlardan ve perilerden yardım alacaksın. Buraya geri gelecekler.”

“En kötü ihtimalle Govam’ı geçitlerdeki büyülü kilitleri açmaya zorlar, o şekilde gideriz.”

“Dolion geçitleri tamamıyla yok etmedi. Artık yeni yarıtlıklar yollayacak askerler yok. Neden geçitleri açık tutuyor?”

“Çünkü açık bir kapıya ihtiyacı var ve geçitler bunu sağlıyor,” dedi Hannon. “Öyle olmasaydı Wyvern’i ayrı tutan büyüyü kaldırmak zorunda kalırdı. O zaman da lanetin ne anlamı olurdu?”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Az kalsın arkama döndüğüm gibi Everlass tarlasından Ami’nin evine geri dönecektim. İksiri kontrol etmek ve bir şeye ihtiyaçları var mı diye sormak istedim. Aklımı bu konudan uzaklaştıracak her şeyi yapmaya hazırdım.

Micah beni rahatlatmak için elini omzuma koydu. “Her şey yoluna girecek,” dedi alçak bir sesle. Ürperdiğimi hissettim. “Üstesinden geleceğiz. Krallığını kurtaracağız.” Bir anlığına duraksadı. “Evime gelip... biraz rahatlamak istersen beklerim. Evim bunca zaman boş kalmış. Hâlâ biraz tozlu ama handan daha iyidir. Sana sıcak yemek yaparım. Şöminenin önünde uzanabilirsin.”

Gözleri alev alevdi. Omzumdaki elinden yayılan sıcaklık her yanıma sardı. Midem düğümlendi, kalp atışlarımı hızlandı ve nefes almakta zorlanmaya başladım.

Vücudumun bu yakınlığa verdiği tepkiye ve ondan yayılan sıcaklığa şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. Gücü ejderhamla flört ediyor, yüzeye çekiyor, mutlu mutlu mırlamasına neden oluyordu.

Bir saniye sonra bağımızdan öfke ve anlayış karışımı garip bir his yayıldı. Nyfain ve ejderhası tepkimizi hissetmiş, başka bir adamın orada olduğunu anlamıştı. Sahiplenici ejderhası eşine karşı hissettiği bu tehdidi ortadan kaldırmak istiyordu.

O tatlı his yerini paniğe bıraktı ve omzumdaki elini ittim.

Elbette başka bir durumda olsaydım Micah'yı tanımayı çok isterdim. Düzgün ve sadık birine benziyordu ve belli ki ejderhamı heyecanlandırma potansiyeli de vardı. Ama kalbim Nyfain'e aitti ve başka kimseyle ilgilenmiyordum. Midemde uçuşan kelekleri ya da içime yayılan sıcaklığı anlamıyordum. Bedenimin neden zihnimden ve kalbimden farklı tepki verdiğini de.

Aklımdan beni huzursuz eden bir düşünce geçti. İlk başlarda zihnim ve kalbim Nyfain'e de karşı değil miydi? Onu tanımak bile istememiştim. Hatta ondan uzaklaşmaktan başka bir şey istememiştim! Ama bedenim ve ejderham beni ona çekmeye devam etmişti.

Nefesimi verdim. Onu nazikçe reddetmeye fırsat bulamadan Micah, "Bunu biraz düşün," dedi ve yoluna devam etti.

Hannon yanıma geldi. "Güçlü ve becerikli."

Kaşlarını çatarak köy yolunda gitgide gözden kaybolan iri ejderhanın kendinden emin adımlarını izledim. Yanından geçtiği insanlar ona gülümsüyor ya da saygıyla başlarını eğiyorlardı.

"Yani?"

"Yani romantik açıdan bir yol ayrımına gelersen iyi bir seçenek olabilir."

İçime müthiş bir öfke yayıldı. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu hissi dindirdim. Hannon şiddet içeren davranışlarla kesinlikle başa çıkabilirdi ama bunu sadece ailesini ya da arkadaşlarını korumak için yapardı. Bu onun için bir

destek değil araçtı. Benim gibi insanı bocalatan hisleri örtmek için kullanmazdı. Diğer ejderhalar gibi. Hannon sözcüklere başvururdu.

Homurdanıp biraz rahatlayabilmek için yere tekme attım. Ne yazık ki sadece küçük parmağımı incittim.

“Ben...” Bunu itiraf etmek bile keyfimi kaçırdığından dişlerimi sıktım. “Tamam, sorun şu ki onunla ilgilenmiyorum. Ciddiyim! Ama midemde kelekler uçuşuyor ve bazen bütün bedenim karıncalanıyor. Şimdi de bir sıcaklık hissettim...” Bu sözcükler, verdiğim tepki ve Micah beni huzursuz ettiği için ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Karmaşık duygular beni korkutuyordu. “İlk başlarda onun sergilediği ilgiye karşılık ejderham bir şeyler söyleyip duruyordu. Kızıyordu, karşı koyuyordu ve Nyfain’in ejderhası bağımızdan bana ulaştığında güç, öfke ve hâkimiyet yaydığında mutlu oluyordu. Ama... nedense artık bunu yapmıyor. Az önce mırladı! Micah’yı istemiyorum, *ejderham* da istemiyordu ama bedenim zihnime ihanet ediyor. Buna bir anlam veremiyorum. Micah gerçek eşimiz değil. O, Nyfain değil. Kesin olarak *Nyfain*’i seviyorum. Koşulsuzca. Benim için bir tek o var. İstedğim tek kişi o. Şimdi vücudumun verdiği bu tepkiler ne o zaman?”

“Nyfain’den onunla birlikte olduğundan daha uzun süre ayrı kaldın. Sevginizin tomurcuklanmaya fırsatı olmadı. Şimdi de kendini bir başka güçlü alfa ejderhanın yanında buldun. Micah’yla tehlikeli olaylar atlattın, sana yardım etmek ve seni korumak için elinden geleni yaptı. Aranızda güçlü bir güven bağı var. Ejderhan onun baskın olabileceğini hissediyor ve büyük olasılıkla bu ona bir meydan okuma gibi geliyor. Ejderhalar meydan okumayı çok severler. Seninki daha da çok seviyor. Belki bunca zorluktan sonra sadece iyi bir arkadaş istiyorsundur...”

Çok zeki, diye düşündü ejderham. Ayrıca haklı. Micah’nın ejderhası bana bir tür... erotik meydan okuma gibi geliyor. Eşimiz yüzünden buna karşılık vermek istemiyorum ama... aslında yanlış

vermek istiyorum. Öfkeli seks yapmak istiyorum. Bacaklarımızın arasında ya da ağzımızda iri bir penise ihtiyacımız var. Micah şimdilik işi görür.

Bedenime bir sıcaklık yayıldı. Ayakta sallandığımda Hannon beni tutmaya çalıştı ama o his içime dolarken abimin beni tutmasını istemiyordum.

Hayır, seni nankör kaltak, dedim çenemi sıkarak. Şimdilik işimizi falan görmez. Biz sahiplenildik. Bir eşe razı geldik. Sen azdın ve garip bir seks meydan okumasına yanıt vermek istiyorsun diye eşimize ihanet etmeyeceğim. Nyfain seksten daha fazlası. Bir meydan okumadan ibaret değil.

Ama Micah'nın seksten daha fazlası olması gerekmiyor, dedi. Şimdi yaydığı o müthiş seks enerjisini içine al. Geri döndüğümüzde eşimiz onu bu yüzden öldürebilir. Kim bilir ne kadar öfkelenecek. Bizi sahiplendiğinde ve yeniden ona ait olduğumuzda ne kadar öfkeleneceğini düşünsene.

Ürperdi. Ben de ürperdim. Elimde değildi. Çılgınca şeylerden söz ediyordu.

Merak etme, dedi. Bizi yeniden sahiplendikten sonra her şeyi unuttur. Bize bir daha kimse dokunmasın diye hep yanımızda olur. Bu da çok seksi olur.

Tenime yayılan keskin bir his bacaklarımın arasına akın etti. Kulağa çok güzel geliyordu. Nyfain'in korumacı ve sahiplenici olması içime garip bir ateş yayıyordu. Az önce Micah'nın sergilediğine benzer alfalık girişimlerini ânında engellerdi. Jedrek gibi bir yanılsama içinde olan gerzeklerden gelen tehditleri yok ederdi (hâlâ ölümüyle ilgili suçluluk hissetmek için kendime vakit tanımamıştım). Son derece seksi ve huysuz bir korumam olur, benim zaten istemediğim yakınlaşma girişiminde bulunan kişileri ortadan kaldırırdı.

Her türlü yapacak, dedim ejderhama. Beni sahiplenmeden önce de yapmıştı. Her zaman ona aitmişim gibi davrandı. Sadece bunu anlamam biraz zaman aldı ama ben de ona ait olduğumu

biliyorum. Öyle olmaya devam edeceğim. Hem Micah'ı ölüme mahkûm etmeyeceğiz. Senin derdin ne?

İki alfa birinin sahiplendiği eş için kavgaya ederse genellikle biri ölür. Mantık bu.

İçimden onu boğmak geldi. Bedenimin Micah'ya verdiği salak tepkileri de onunla birlikte boğmak ve sonra da böyle bir şey bir daha yaşanmasın diye çok uzaklara gitmek istedim.

Lanet Micah'yla seks yapmam söz konusu bile değil. Öyle bir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?

Göreceğiz...

Öfkeyle yumruklarımı sıkıp çığlık attım. "Keşke aptal yüzüne yumruk atabilmem için karşımda duruyor olsaydın!"

Hızla yürümeye başladım.

"Ejderhanla kavgan bitti mi?" dedi Hannon bana yetişerek.

"Şimdilik bitti çünkü büyük ihtimalle o gerzek yine Micah'nın üstüne atlamaya çalışacak."

Handa diğerleriyle buluştuk. Hadriel ve Leala mutlulukla gülümsediler.

"Talime hazır mısın?" diye sordu Tamara. Lucille de sandalyesinden kalktı.

"Eyvah, iblislerin başına beni mi bırakıyorsunuz?" Hadriel parmağıyla merdiveni işaret etti. "Ejderhalar Micah'ya ve onlara neler yapıldığını öğrenince çok kızdılar. İblislere yemek bulmak çok zor olacak."

"Ben sana yardım ederim," dedi Leala, kucagındaki kamçıyı işaret ederek.

Sırıtip başımı iki yana salladım ve iblisleri kontrol ettim. Biri hep onlara ihtiyaç olabilir diye odada kalıyordu ama diğerleri sırayla yürüyüşe çıkıp hava alıyorlardı. Aramızda bir anlaşma yapmıştık, kaçmaya çalışırlarsa onları bulup öldürecektik. Orada kalır, göze batmadan beklerlerse özgürlüklerine kavuşabilirlerdi. Ejderhaların onların varlığından huzursuz olduğunu fark etmemiştim ama haklıydılar.

Neyse ki bu habere tepki vermemişlerdi ve Leala o kamçıyı çok iyi kullanıyordu.

Sonraki günlerde vaktimi giderek daha çok Ami, Claudile ve Gunduin'la geçirmeye başladım. Diğerleriyse bol bol dinleniyordu.

Fırtınadan önce hep sessizlik olurdu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NYFAİN

Kuledeki odamda, yatakta oturmuş sadece birkaç bulutla kaplı masmavi göğe bakıyordum. Dikkatimi içime, Finley'yle aramdaki bağa vermiştim. Diğer alfaya verdiği tepkiyi hissettikten sonra onu daha sık kontrol etmeye başlamıştım. Büyük ihtimalle iblis zindanında onu sahiplenmeye çalışan alfaydı. Ne yaptığını biliyordum. Bunu Finley'nin kafa karışıklığından, ejderhasının giderek kabaran ilgisinden hissediyordum.

Alfanın yaptığı şey yasaktı. Ayrıca Finley neler olduğunu anlamadığı ve büyük olasılıkla bunun mümkün olduğunu bile bilmediği için haksızlıktı.

Alfa resmen eşimle oyun oynuyordu.

İçime derin bir öfke yayıldı. Bir an önce onun yanına gitmek, onu korumak ve sahiplenmek için can atıyordum; öyle ki bu his sağduyumun önüne geçiyordu. Bir anda kalkıp volta atmaya, yumruklarımı sıkmaya başladım.

Ona gitmesini sen söyledin, dedi ejderham beni suçlarcasına. İkimizin de içine muazzam bir güç yayılmaya başlamıştı. Bunu sen yaptın. Bu fikri kafasına sen soktun ve şimdi tam da dediğin gibi birini buldu: Bize rağmen onu sahiplenebilecek birini. Ejderhası, her ejderhanın yapacağı gibi alfanın büyüüne ve gücüne tepki veriyor. Bunun suçlusu sensin.

Öfkeden dilim tutuldu ama bunları inkâr etmedim. Başkasını bulmalıydı. Mutluluğu lanetli krallığımızın dışında

aramalıydı. Onun mutlu olmasını istiyordum. Bu şansı ona vermiş, doğrudan buraya gelmek yerine dağlara gittiğindeyse kaderini bulacağını düşünmüştüm. Elbette mutsuz olduğunu hissedebiliyordum ama bu, onun özgürlüğe doğru yol aldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Yeni bir hayata yelken açıyordu. Bu fikir ilk başlarda hoşuna gitmese de zamanla sevebilirdi.

Ama sonra bir ara büyük bir güçle beni kendine çekmiş, o kadar sıkı tutunmuştu ki geri çekilecek gücü bulamamıştım. Seçimini yapmıştı –beni seçmişti– ve buna saygı duymam konusunda ısrar etmişti. Bana aitti. Her zaman da bana ait olacaktı.

Artık geri döneceğini biliyordum. Hayatına müdahale etmek isteyen kimseyi dinlemediği gibi beni de dinlemeyecekti. Finley kendi bildiğini okuyan bir kadındı. Zaten bu yüzden ona âşık olmuştum.

Derin bir oh çektiğim için suçlu hissettim. Suçluluk... ve başka bir ejderhanın eşim üzerinde izini bırakmaya çalışmasına duyduğum yakıcı öfke. Benim bölgeme girmeye çalışıyordu...

Kararlılıkla kendimi yatağa atıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Finley uçarken bağımızdan büyük bir heyecan yayıldı.

Gülümseyip doğruldum, *Keşke yanında olabilseydim*, diye düşündüm. *Keşke yanında uçabilseydim*. Gökyüzünde doyasıya uçmaktan ve diğer ejderhaları geride bırakmaktan keyifli bir şey yoktu. Ejderham ve ben uçuş eğitimlerine bayılmış, birçoğunun yapamadığı şeyleri deneyip yapmaktan büyük keyif almıştık. Tehlikeyi... ama bir yandan da tatlı bir günün sessizliğinde hava akımlarıyla uçmayı ve zihnimizi boşaltmayı da çok sevmiştik. Halkımı korumak için yaptığım fedakârlıklardan pişman değildim ama kanatlarımı özlüyordum.

Finley bir adrenalin akımıyla, büyük bir heyecanla uçuyordu. Önceki haftaki ilk uçuş dersinden beri bir şey deniyor ama başarılı olamıyordu. Bunun ne olduğunu merak ediyordum.

Genellikle kontrolü ele geçirme konusunda ejderhasıyla mücadele ediyordu, ardından bağıımızdan acı ve bıkkınlık hissediyordum.

Ben her seferinde gülerken ejderham bağı yakın bir yere yerleşip keyifle mırıliyordu. Yaşadıkları mücadeleyi hayal edebiliyordum. Çünkü ben de ejderhamla aynı şeyleri yaşamıştım; meydan okumaya karşılık vermek için çaba sarf etmiş, bir şeyi başaramama bıkkınlığı yaşamış, ejderhamı suçlamıştım. Sonra devreye öfke, kavga, kontrolü ele geçirme mücadelesi ve en sonunda zafer girmişti.

Çok güzel zamanlardı.

Herkes başına bir iş gelecek diye endişelenmiş olmalıydı. Ona durmasını söylediklerinde aklına koyduğu şeyde ustalaşana kadar devam etmişti. Kimsenin onun sınırlarını zorlayacak kadar delirdiğini sanmıyordum. Sadece kendi gerçek potansiyelini anlayan biri onun yaptığını yapabiliirdi. Gücünü bilen ve tekrar tekrar ölümlle yüzleşirken bunu görmezden gelen biri.

Bağıımızda daha fazla acı ve bıkkınlık hissettim. Yine başarısız olmuştu. Yine çok öfkelenecekti.

Birden ağaçların arasında birilerini gördüm.

Oradan çıkan şekilleri görünce yüzümdeki gülümseme silindi. Kapkara giysilere bürünmüşlerdi. Zarif hareketlerle yürüyorlardı. Ancak iblis olabilirlerdi. Güpegündüz gelmiş olmaları çok güçlü olduklarına işaret ediyordu.

Dolion destek yollamıştı. Demek Finley'nin kaçtığını biliyordu. Burada olmadığını fark ettiğinde her yeri sıkı kontrol altına alacaktı. Sonra da sırf intikam almak için halkımı katletmeye başlayacaktı.

Artık seçim yapma vakti gelmişti. Ya Finley'nin geri dönüp bize yardım edeceğine güvenecektim ya da bunu unutup krallığın güvenliği için kendimi teklif edecektim.

Finley'yi beklemenin bir seçenek olup olmadığını düşündüm. Dolion'un öfkeleniğinde neler yapabildiğini görmüştüm. Beni öldüremez, yerle bir edemezdi ama halkıma her ikisini

de yapabildi. Bir keresinde öfkелendiğinde saraydaki bütün ejderhaları öldürmüştü.

"Efendim." Uşağım Urine başını kapıdan içeri uzattı. "Efendim, iblisler geldiler. Kalenin etrafını sarıyorlar."

"Herkesi içeri sokun, kimse dışarı çıkmasın. Mümkünse odalarında kalsınlar."

"Peki, efendim." Duraksadı. "Efendim, planlarınız olduğunu biliyorum ama..."

Hizmetliler Finley'nin zindandan kaçtığını biliyorlardı ama onlarla hiçbir şey paylaşmamıştım. Geri dönmeyi planladığını bilmiyorlardı. Urien sadece Dolion'la bir anlaşma yapmayı düşündüğümü biliyordu. Bu anlaşmayı yapma vaktinin geldiğini düşünmüş olmalıydı.

Belki de haklıydı.

"Hizmetlilerin odalarında ve koridorlarda konuştuğunu duydum," dedi. "Savaşmayı umut ediyoruz, efendim."

Başımı yana eğdim. "Ne dedin?"

"Savaşmayı umut ediyoruz. Hadriel –şu garip uşak– üstüne basa basa Leala'yla gidip Finley'yi getireceklerini söyledi. Onları beklemek ve savaşmak istiyoruz."

Ona aklımdan geçenleri açıklamayı düşündüm ama bir yanımda halkıma bir çıkış kapısı sunmak da istiyordum. Onlar savaşçı değillerdi. Hiçbiri bir iblis ordusuna karşı savaşamazdı. Cesurlardı ama boşu boşuna ölmelerini istemiyordum. En kötü senaryoyu yaşarsak ve en büyük fedakârlığı yapmak zorunda kalırsam o zamana kadar bir sürü insanın hayatını kaybetmesini istemiyordum.

"Kendi yollarına gittiler," dedim, buna kendim de inanmadan. "Geri gelmek isteselerdi çoktan gelmiş olurlardı."

"Efendim, Hadriel bir stratejist olduğunu düşünüyordu. Bütün... bunlardan önce bile kaledeki en iyi satranç oyuncusuydu. Ayrıca kimse Finley'nin bizi sonsuza dek terk edeceğine inanmıyor. Onun geri döneceğine inanıyor ve beklemek istiyorlar."

Babam onlara büyük zorluklar yaşatmıştı ama kendimi feda etmemi istemiyorlardı. Benimle, *benim* için savaşmak istiyorlardı.

Sadakatlerinin devam etmesi, bunca sene işkence çektikten sonra bile hâlâ sürmesi beni çok duygulandırdı. Halkım bunu hak etmiyordu.

Pencereden iblislerin yaklaştığını gördüm. Kanatlarım ve sarayım olması için neler vermezdim. Dolion'u ve krallığını alt etmek, onlara ejderhalara karşı gelmenin ne demek olduğunu göstermek için.

"Bu gece odamda kalacağım ve Dolion'un... gezinmesine izin vereceğim. Akşam yemeğimi getirsinler."

"Peki, efendim."

Gitgide daha da öfkelenerek bir süre iblisleri izledim. Ejderham da savaşmaya, yüzeye çıkmaya can atıyormuş gibi volta atıyordu.

Odanın kapısını arkamdan kilitleyip aşağı indim.

"Efendim," dedi aşçı Jessab, üçüncü katın merdiven boşluğunda. Yumruğunu sıkıyordu. "O geri dönecek, efendim. Kız kardeşi öyle diyor. Savaşacağız." Yumruğunu salladı.

Kaşlarımı çatıp kız kardeşiyle ne zaman konuşmuş olabileceğini merak ettim.

Bir alt kata indiğimde merdiven boşluğundaki diğer hizmetliler de yumruklarını sallıyorlardı. Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu.

"Savaşacağım."

"Savaşacağız."

"Onu bekleyeceğiz ve savaşacağız."

"Savaşacağım." Tombul ve güzel terzi Eliza yumruğunu havaya savurdu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, tükürükler saçarak, "Kan dökeceğim!" diye bağırırdı.

Yüce tanrıça, dedi ejderham, bu kadar cesaretli olduğunu bilmiyordum doğrusu.

Yakınlarda bir arada durmuş başlarını sallayanlar ve yumruklarını havaya savuranlar olduğunu fark ettim.

"İblisler geliyor. Odalarınızda kalın," diye bağırdım yanlarından geçerken. Gücümün etrafımı sardığını hissettim.

Her biri dikkat kesildi ve fal taşı gibi açılmış gözlerle koridorda koşmaya başladı. Soluk yüzü çilli bir kız tek başına kalmıştı. On dört yaşlarındaki kız bir değnek gibi inceikti ve muhtemelen olması gerekenden zayıftı ama yüzünde sert, kararlı bir ifade vardı.

"Sable?" dedim şaşkınlıkla. Finley'nin kız kardeşiydi. İblislerin kuşattığı kaleye sıkışıp kalmıştı. "Sable, lanet olsun!"

Öne atılıp onu yakaladım ve direnmesine fırsat vermeden koşarak onu kulenin tepesine çıkardım. Güçlülkle anahtarı bulup kapıyı açarak onu hemen yatağa oturttum. Kapıyı arkamdan kapatırken kalbim gümbür gümbür atıyordu, alnım ter içinde kalmıştı.

"Sable, ne işin var burada?"

Yüzünü buruşturup yataktan indi. Öfkeli olduğu hareketlerinden belliydi. "Bunu yapamazsın! Ablamı hapsedtiğin gibi beni de buraya hapsedemezsin. Her şeyi öğrendim. Yaşım yaşına uygun olsaydı bile tipim *değilsin*. Erkeklerden biraz sağduyulu davranmalarını beklerim."

Bir an ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açıp kapadım ve başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım.

"Sable, iblisler geldi. Burası güvenli değil. Neden ailenle güvenli bir yerde değilsin?"

Finley kaçır kaçmaz ailesini güvenli bir yere yollamıştım. Dolion öfkesini birinden çıkarmak isteyecekti ve ilk seçeneği Finley'nin ailesi olacaktı. Ona bu fırsatı vermek istememiştim.

İnatçı tavrına devam ederek sessiz kaldı. Bana ablasını hatırlatıyordu.

"Seni buradan gizlice götürene dek bu kuleye hapsedmek zorundayım."

"Sanki bu krallıkta güvenli bir yer var da." Hışımla yanıma geldi. "Herkes ne yapmayı düşündüğünü biliyor. Bir anlaşma yapacaksın, değil mi? Sen düşünemediysen söyleyeyim, daha önce baban da aynısını yaptı ama ne ona ne de krallığa bir faydası oldu. Nyfain, ablamı iyi tanıyorum. Garip kararlar verebilir ama her zaman başarılı olur. Abim de öyledir. Hannon geri döneceğinden emin olmasaydı buradan gitmezdi. Hepsi geri dönecekler. Bundan kesinlikle eminim. İliklerimde hissediyorum. O dönmeden gidersen ablam peşinden gelmeye kalkışacaktır."

"Haklısın," dedim. Doğru söylüyordu. "Ama zamanımız kalmadı. Hemen bir şey yapmazsam geri döndüklerinde bulacakları bir krallık olmayacak."

Kolumu tuttu. "Lütfen. Onları oyala. Ablama bir şans ver."

Oflayarak kolumu geri çektim. "Seni güvenli bir yolla kaleden çıkarana dek burada kalmak zorundasın."

"Ama..."

Kapıyı kapayıp kilitledim. Dolion'un içeri girmeye çalışmayacağını umdum.

Finley halktan biri, diye düşündü ejderham. Yoksul kesimden. O bir hiç. Ama bu kadar kısa sürede krallığın umudu hâline geldi. Bize geri dönebilmesi için ona zaman kazandırmalıyız. Ayrıca ona acele etmesi gerektiğini de iletmeliyiz.

Evet, haklıydı. Ama yardım gelmesini beklerken Dolion'un bize ne kadar zaman vereceğinden emin değildik. Çok fazla zamanımız *olmadığını* tahmin ediyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

FINLEY

Ejderham koşarak yere kondu ve o daha üç adım atmadan değiştim. Giysilerimi altına bıraktığım ağaca koşup hemen giyinmeye koyuldum.

“Neden telaş ediyorsun?” dedi Claudile sırtıtarak yanıma geldiğinde.

“Bir terslik var. Zamanı kalmadı.” Gözlerim dolmuş, çaresizlikten boğazım tıkanmıştı. Ondan bu kadar uzakta olmamızdan nefret ediyordum. Tekneyle en az birkaç günlük bir yolculuk yapmamız gerekecekti. “Yakında krallığa geri dönmezsek aptalca bir şey yapacak. Bundan eminim.”

“Ne dedin sen?” Ami kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

Merakla gözlerimin içine baktı.

“Kim aptalca bir şey yapacak?” diye sordu Claudile. Bir anda ciddileşmişti.

Kolumu Ami'nin elinden kurtardım. “Wyvern Prensi. Eşim.” Kılıcımı aldım ama belime takmadım. Bugün talim falan yapmayacaktım. “Şey... Beni oyaladığınız için teşekkürler. Artık krallığım için savaşmak zorundayım.”

Arkama dönüp koşmaya başladım ve hızla Everlass tarlasına girdim.

“Bekle.” İki kadın peşimden koştular. Gunduin o gün gelmemişti. “Bir dakika.” Tam Hannon'ın yanına vardığımda Ami bana yetişti. “Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

"Çünkü onu tanıyorum. Çünkü *hissedebiliyorum*. Lanet olasıca krallık için kendini feda etmenin görevi olduğuna karar vermiş bir aptal o. Hannon, hadi gel!"

Hannon oymakta olduğu tahta kaşıktan başını kaldırdı. Ayağa fırlamasıyla kaşık yere düştü.

"Ne oldu?" Beni dikkatle süzdü. Gökten ya da en sonunda dağdan düştüğümünden endişelenmiş olmalıydı.

"Nyfain. Bir şeyler oluyor. Sabırsızlanıyor... Çaresiz ve umutsuz olduğumu hissediyorum. Vakit doldu. Ona geri dönmeliyiz."

"Sence İblis Kral orada mı?"

"Biraz daha beklersen sana eşlik edecek bir ordu gelecek," dedi Ami yanıma gelip.

"Biraz daha zamanım yok. Ona ulaşmam birkaç gün, belki daha bile uzun sürer." Yanımda Hannon'la koşmaya başladım. "İblis Kral olmalı, değil mi?" dedim abime. "Aradan birkaç hafta geçti. Oraya daha önce gitmediğine şaşırdım."

"Ya gittiğimizi anlaması uzun sürdü ya da daha kalabalık birlikler toplamak için bekledi."

"Govam'a sormalıyız. İblislerin nasıl hareket ettiklerini bizden daha iyi biliyor. İlk seçeneğin doğru olduğunu söylemek isterdim ama içimden bir ses ikincisinin daha olası olduğunu söylüyor."

Handaki salon boştu. Herkesi arayarak vakit kaybetmek istemedim.

Merdiveni çıkıp sağa döndüm ve koridorun sonundaki Govam'ın odasının kapısını tıklattım. Denski kırışık giysilerle kapıyı açtı ama bakışları dikkatli ve uyanıktı. Yüzümdeki ifadeyi görünce kapıyı sonuna kadar açıp girebilmem için kenara çekildi.

Govam köşedeki sandalyesinden dönüp bize baktı, elindeki kitabı kapadıktan sonra hemen ayağa kalktı. "Dolion krallığa girdi."

Ona hızla ne hissettiğimi ve bunun ne anlama gelebileceğini anlattım.

Govam başıyla onaylayıp kitabını ufak bir sandığın üzerine bıraktı. "Bir sonraki hamlesini planlamak uğruna bu kadar beklemiş demek. Sen onun için büyük bir tehlikesin ve Kral şu anda hasar kontrol modunda. İlk hamlesi Altın Prens'in yanına giderek laneti bozmaya çalışıp çalışmadığını öğrenmek olacak. Orada olmadığın için krallığını sonsuza dek yıkmak isteyecektir. Kaçırıldığı altınlar ve şekil değiştirenler olmasaydı bunu çoktan yapardı. Artık bu iki neden de onu durdurmaz. Belli ki konsey zindanlarını denetlemek ister diye daha fazla şekil değiştiren kaçırma riskine giremiyor ve Wyvern'in altınlarını da ele geçiremeyeceğini anlamış. Altınlar büyüyle korunuyor. Kaç kere denediyse de altınlara ulaşamadı. Bu yeni baskı da oluşunca pes edecektir. Vakti kalmadı. Krallıkta neler çevirdiğini konseyin öğrenmesini göze alamaz. Diğer işlerini de sorgularlar. O işleri de son derece şaibeli zaten."

Birden içime hem bir sıcaklığın yayıldığını hem de üşüdüğümü, korku ve öfkenin içimde dönüp durduğunu hissettim.

"Yani derhâl harekete geçmemiz gerek," dedim.

"Krallığını kurtarmak istiyorsan evet. Umarım Altın Ejderhan Dolion'u sana bir şans verebilecek kadar oyalayabilir." Govam dikkatle bana baktı. "Prens hayatımda gördüğüm en acımasız ve inatçı ejderha. Bugüne dek neler görüp geçirdiğimi düşünürsen sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu anlayabilirsin. Oraya bir an önce ulaşabilmek için en büyük umudun o. Hatta tek umudun o."

Parmağımı ona doğrulttum. "*Bizim* değil de *senin* dediğini fark etmediğimi sanma."

"Lanet *senin* savaşın. Lanet kalktığı anda *bizim* savaşımız olacak."

"Peki." Arkama döndüm. "Gitmeye hazırlanalım. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Peşimde Hannon'la merdivenden aşağı koştum. Herkesi toparlamam gerekiyordu. Hadriel'le Leala arka tarafta Tamara ve Lucille'in kılıç talimini izliyordu. Hadriel beni görünce hemen bize döndü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Hızla Nyfain'le ilgili hislerimi ve Govam'ın söylediklerini anlattım.

Küfrettiyse de çabuk toparlandı. "Tamam. Sorun yok. Hemen dağılmayalım. Bunu bekliyorduk zaten."

"Sadece çok hazırlıklı değiliz," dedi Leala.

"Leala, canım, hiç yardımcı olmuyorsun."

Leala ona tatlı tatlı gülümsedi. "Git örede ağla."

"Kaleye döneceğiz. Oraya varınca büyük ihtimalle dediğini yapacağım."

Hannon'a baktım. "Diğerlerini toplayıp Micah'yı bulacağım. Eşyalarınızı hazırlayın."

Tamam anlamında başını sallayıp koşarak hana girdi.

"Komşu köyde bir toplantı var," dedi Tamara. Tahta kılıcını bir kenara bıraktı. "Micah orada. Uçarak kısa sürede gidebiliriz."

Hadriel bir anlığına bana baktı. "Bunu soracağım hiç aklıma gelmezdi ama... Beni ağzında götürebilir misin?"

"Kötü fikir." Tamara başını iki yana salladı. "Yanlışlıkla seni ısırtıp ikiye ayırabilir."

"O hâlde... Sizlerden biri..."

Tamara yine başını salladı. "Aynı şey bizim için de geçerli. Hiçbirimizin o tür bir otokontrolü yok."

"Efendim Finley'yi kaç kere öyle taşıdı."

"Prens bizlerden çok farklı, Hadriel. Bunu sen de biliyorsun," dedi Tamara.

"Diğerlerini toplayabilirsin," dedim. "Bu arada biz de Micah'ya gideriz."

"Lanet olsun," dedi Hadriel.

"Sana bulaşmamalarını sağlarım," dedi Leala. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

"Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi," diye homurdandı Hadriel.

Tamara ve Lucille'in peşinden hızla köyden geçip birlikte ormana girdik. Açıklık bir alana varınca hemen soyunduk. İlk olarak Lucille değişerek göğe yükseldi. Buğday rengi pulları güneş ışığında parlarken sıra Tamara'ya geldi ve ikisi gökte süzülerek beni beklediler.

Ejderham devreye girdiğinde bir an kemiklerim kırılıyor-muş ve derim parçalanıyormuş gibi hissettim. Pratik yaptıkça bunun kolaylaşacağını söylemişlerdi. Sırtımda açılan –derimi altın-kırmızı iki sıra pulun kapladığı– iki yarıktan yayılan keskin acı dinmişti bile.

Ejderham biraz kontrolsüzce yükselip yanlışlıkla öne doğru sendeleyerek kanatlarımızdan birindeki sivri bir tırnakla Tamara'nın yan tarafını sıyırdı.

Eyvah, özür dilerim! diye seslenmeye çalıştım ama ağzımıza erişimim olmadığını hatırladım. Olsaydı bile konuşamazdık.

Öğrenme aşamasında olduğumuzu biliyorlar. Sorun değil. Öğretmenimizi suçlarız.

Deneyimsiz ve uçmayı doğru dürüst beceremeyen ama yine de geride kalmayan bir ejderha olarak arkalarından uçarken yanıt bile vermedim.

Komşu köy çok yakındı. Oraya koşmaya başladığımızda üstümüzde giysilerimiz olmadığını hatırlayıp kıpkırmızı kesildim.

"Bizler şekil değiştirenleriz. Alışman gerek," dedi Lucille. Köyün yakınlarında yavaşladı. "Ayrıca çok seksisin. Endişelenmeni gerektiren hiçbir şey yok."

"Belki bacaklarımın arasındaki kılları görmezsek," diye mırıldandım. Öne geçtim ve köy merkezini bulana dek patikalarda koştuk. Oraya vardığımızda köy büyüklerinin görev dağılımını tartıştıklarını tahmin ettiğim ufak toplantı bina-

sını bulana kadar adres sorduk. Görgü kurallarını zerre kadar umursamadan içeri dalıp yüzü kırıksıklıklarla kaplı bir kadının lafını kestim.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedim ama üzgün falan değildim. Etrafımdaki insanlara baktım. Micah, Vemar ve zindandaki birkaç kişiyle öne çıktı. Bazıları diğer köylere haberi yaymak üzere grubumuzdan ayrılmıştı. Burada olduklarına göre haber getirmişlerdi.

Kötü haberler olmadığını umdum.

“Millet, vakit geldi,” dedim hemen. “Bir şeyler oluyor ve itmeme gerek. Benimle gelip gelmemek size kalmış ama ben gidiyorum.”

“Bir dakika, genç hanım,” dedi başı yaşlılık lekeleriyle ve beyaz renkli ince saç telleriyle kaplı bir adam. “Acele etmen gerektiğini anlıyoruz ama bizim kendi aramızda...”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedim ona aldırış etmeden. “Ama İblis Kral’ın krallığıma girdiğini ve orayı yerle bir etmek istediğini öğrendim. Çok az zamanımız var. Derhâl geri dönüp yardım etmem gerek. *Hemen*. Kendi aranızda görev dağılımı yapmanızı bekleyemem. Yanımdakileri de alıp gideceğim.”

“Ben de geliyorum,” dedi Vemar öne çıkarak. “Her an yola çıkmaya hazır bir birliğim var. O hergeleyi diri diri yakacağız. Kurtlar limana yakın bir kasabada bekliyor olmalı. Periler de yakında onlara katılacaktır. Köylerde uzun süre kalmamanız gerekiyordu. Krallığının güçleriyle birleşecek kadar yardım toplamış olmalıyız. Bunu başaramamışsak da... zaten hepimiz günün birinde öleceğiz. Bu savaş buna değer.” Göz kırıp gülümsedi. “Ufak bir intikam almaya hazırım.”

“Bir dakika... Onunla konuşmam gerek.” Micah beni yönlendirmek istiyormuş gibi ellerini uzattı. “Lütfen, izin verin de Finley’yle konuşayım. Bir uzlaşmaya varabileceğimizden eminim.”

"Üzgünüm, Micah" –*tanrıçam, ne olur gerçekten de üzgün-müşüm gibi konuşabileyim*– "ama beni dışarı çıkarmana gerek yok. Çıktığım anda buradan gitmek üzere koşacağım."

"Ama biraz daha vakit kazanmalıyız," diye seslendi köy büyüklerinden biri. Yaşlılıktan sesi titriyordu. "Henüz planlarımızı tamamlamadık."

Micah onlara baktı ve yolumu kesmeye çalışıyormuş gibi bana yaklaştı. "Bunun farkındayım. Onunla ben konuşurum."

Buradan gidemeyeceğimiz korkusu büyük bir hızla öfkeye dönüştü. İçime güç yayılıp da bunu dışarı yansıttığımda Micah'yı dokunmadan geri ittim. Köy büyüklerine yaklaştım. Güç dalgasının hâlâ etrafımda kabardığını hissederek alçak ama kararlı bir sesle konuşmaya başladım. "Yarın şafak vaktinde buradan gideceğim. En fazla bu kadar ödün verebilirim. Ya bana katılırsınız ya da burada kalırsınız. Kurt Kral ve Kraliçe'ye gelince... Onlar bir karar verene kadar ya zafer kazanmış ya da ölmüş olacağız. Burada kalmak isterseniz size güvenmem."

Dışarı çıkarken içeriye büyük bir sessizlik çöktü, sadece Vemar'ın kıs kıs güldüğünü duydum.

Hışımla dışarı çıktım ama fazla uzaklaşmadan Micah bana yetişti.

"Finley, lütfen bekle." Micah telaşla yanıma gelirken durdum. "Onlarla konuşmamı bekle. Biraz hızlanmalarını sağlayabileceğimden eminim."

"Az önce onlarla konuştum, Micah. Yarın gidiyoruz. İster gel ister gelme, bu kadar basit."

"İnsanların hazırlanması ve aileleriyle vedalaşması için biraz zaman gerek. En azından onlara bu fırsatı verebilirsin. Hepimiz uçtuğumuz için limana daha hızlı varabiliriz."

"Ama Hannon ve diğerleri uçamaz."

Bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Vasat uşağının sinirleri gerecek ve iblislerinin kesinlikle cesareti kırılacak ama bir çözüm bulduk. Ufakları taşımak için kullandığımız bir düzenek var."

Kollarımı tuttuğunda sıcaklığı bir anda tenime yayılarak gücü erotik bir biçimde benimkiyle flört etmeye başladı. Tutkuyla ve arzuyla parıltıdan gözlerini Nyfain'in işaretine dikti. "Fark yaratacak kadar büyük bir birlik toplayacağıma söz veriyorum. Her şeyi ayarlamam için bana biraz zaman ver."

Bana emir veriyordu. Beni hükmü altına almayı deniyordu.

Ama bu ayrıcalık tek bir erkeğe aitti. Bu hakkı tek bir erkek kazanmıştı.

Geri çekildim. Elleri kollarımdan kaydı. Hiçbir zaman emirleri yerine getiren biri olmamıştım, bunu savaş arifesinde, gerçekten gerekli olduğu bir anda öğrenmesinden şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

"Yarın şafak vakti. Orada ol... ya da olma. Vakit doldu." Peşimde Tamara ve Lucille'le arkamı döndüğüm gibi yürümeye başladım.

"Bunu kusursuzca hallettin," dedi Tamara fısıldayarak. "Ben, hatta *herkes* ona uyacağını düşünüyordu."

"Kime?"

"Micah'ya. O, bu köylerdeki en güçlü ejderhadır. Taçsız kraldır ve köy büyüklerine sözünü geçirebilir. Bunu *kendi* misyonu olduğunu söylüyordu ama sen içeri girip burada kimin patron olduğunu gösterdin. Kimsenin şahit olmadığı kadar güçlü bir iradeyle onu kenara ittin. Kraliçe'nin bile iradesi o kadar güçlü değildi, ki o krallığımızdaki en güçlü kadın kabul edilirdi."

"Ben neden bunları bilmiyorum?" diye sordum.

"Micah'yla ilgili detayları mı? Çünkü sormadın, biz de önemli olduğunu düşünmedik," dedi Tamara.

"Çünkü umurunda değil." Lucille güldü. "İblis krallığındaki hükümdarlara boyun eğmedin. Altın Prense de ilk günden itibaren zorluk çıkardığını duyduk... Neden bu köylerin nasıl yönetildiğini önemseyecektin ki?"

Haklıydı.

K. F. BREENE

Ormana koşup şekil değiştirdim. Ayarlamaların yapılması gerekiyordu. Sonra da bağımız aracılığıyla Nyfain'le iletişim kurmayı denemek istiyordum.

Geleceğimizi bilmesi gerekiyordu.

Dolion'un ilerleyişini yavaşlatmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

FINLEY

Serin havada uçarken kanatlarımız kurşun gibiydi. Güneş tepeye yükselmişti, öğle vakti ya da biraz daha sonrası olmalıydı. Deniz önümüzde sere serpe uzanıyor, ısıll ısıll dalgalar telaşlı limana vuruyordu.

İki yanımda iki ejderha uçmaktaydı, otuz altı ejderha da eşimizden geliyordu. Daha çok zamanımız olsaydı daha kalabalık olabilirdik ama sayımız umduğumdan da fazlaydı. Kurtlar olmadan bile bu kadar çok alev püskürten yaratık, düşman ırlıklarına ciddi bir zarar verebilirdi.

Sadece oraya zamanında varacağımızı umut ediyorduk.

Müthiş hızımız sayesinde oraya varmamız yalnızca yarım gün sürdü. Senelerini zindanlarda geçirmiş olan ejderhaların çok yorulduğunu görebiliyordum. Başlarını eğmişlerdi ve dilleri ağızlarından sarkmıştı. Benim ejderham da yorulmuştu. Daha fazla devam etmesi mümkün olmayan bir hızda uçmuştu. Ama biraz daha dayanırsak tekneye varabilecektik.

"Hayır, seni sersem!" diye bağırdı Hadriel. Sesi bağırımdan kısılmıştı. Vemar'ın boynundan sarkan bir askı kayışına bağlıydı. Vemar çok yorgun olduğu hâlde Hadriel'i sinir etmek için elinden geldiğince pike yapıyor, yana yatıyor ve sallanıyordu. Görünen o ki vasat uşağım yüksekte pek hoşlanmıyordu. En azından biraz çılgın bir ejderhanın altında sağa sola sallanırken hoşlanmıyordu. "Bir saniye normal bir şekilde uçmayı denesene!"

Yanımda uçmakta olan Micah kanatlarını eğip bana baktı. Bütün gün ejderhama uçması için yardım etmiş, dağlardan deniz seviyesine doğru giderken ölmeyelim diye çaktırmadan çeşitli taktikler göstermişti.

Ejderham onun hareketlerine uyarak uçmaya devam etti. Biraz enerji toplamak için ağır süzülerek alçaldık.

Bağımızda feci bir öfke ve arkasından keskin bir acı hissettirdi. Midem düğümlendi, *Keşke Nyfain'in defalarca yaptığı gibi ben de ona zevk hissettirerek dikkatini dağıtmayı biliyor olsaydım*, diye düşündüm. Ya da buna dayanmasını bekleyebilirdim. Günün büyük kısmını havada geçirdiğimiz için beklemeye karar verdim ama onun Dolion'la bir irade savaşına girdiğini hissettiğimden bir girişimde bulunmadım. Zihninin meşgul olmaması daha doğrudu.

Acele et, diye düşündüm milyonuncu kere.

Ejderha henüz veda etmeyi düşünmedi, dedi ejderham alçalıp konacak bir yer ararken. *Öfke ve kararlılık dolu. Henüz pes etmiş değil*.

Ama Nyfain'in ejderhası hep en son pes eden olurdu. Her şey kaybedildiğinde bile umuda tutunurdu. İnsan Nyfain'den çok daha umutluymuştu. Belki de bizi kurtaracak olan şey buydu.

Dengemizi kaybetmeden hızla alçalırken Micah bana bakıp kanatlarını eğdi. Ejderham ne yapmaya çalıştığını anlamadı.

Yere fazla sert ineceksin, diye düşündüm endişeyle.

Kanatlarını biraz eğip rüzgârı yakaladı ve hızla yavaşlamaya başladı. Tükenmiş hâlde dengeli inmeye çalıştı. Son sürat yere yaklaştık. Kanatlarını tekrar eğdi, hava akımını yakalayıp kanatlarını kapadı.

Havadan ağır bir külçe gibi düşüyorduk.

Kahretsin! diye bağırdım içimden.

Kür diye yere çarptık, sendeleyip öne savrulduktan sonra göğsümüz ve başımız yere sürtündü.

Kontrolü bana ver, diye düşündüm. Düşme konusunda senden daha becerikliyim!

Neyse ki bana direnmedi. Büyü etrafımızı sardı, insan kollarıyla bacaklarımı etrafa savurarak yabani otların ve toz toprağın arasında yuvarlanmaya başladım.

Dizlerimi karnıma çekip yuvarlanırken kontrolü yeniden ele alıp yavaşlamayı başardım. Kayarak durduğumda güçlü eller beni kavrayıp ayağa kaldırdı. Kalın bir kol belime dolanıp beni dik tuttu.

“İyi misin?” diye sordu Micah endişeyle.

“Güzel düşüştü, Tuhaf Leydi,” diye seslendi Vemar gülerek. “Birkaç kere ben de aynı şeyi yaptım.”

“Onunla ben ilgilenirim.” Hannon elini Micah’nın omzuna koydu ve diğer eliyle beni ondan uzaklaştırdı. “Tek başına ayakta durabiliyor musun, Finley?”

Gözlerimi ovuşturdum, omuzlarım çökmüştü ama ayakta durabiliyordum. “Evet ama çok yoruludum.”

“Ben de.” Vemar hafifçe sendeleyerek yanımıza geldi.

“Dümdüz uçsaydın ve ödümü patlatmaya çalışmasaydın o kadar yorulmazdın,” dedi Hadriel. O da sendeleyerek yanımıza geldi.

Vemar güldü. “Buna değdi. Cidden iyi çılgılık atıyorsun, küçük adam.”

“Merak etme, hiç alınmıyorum, dev gerzek,” diye homurdandı Hadriel.

Vemar yavaşça arkasına dönerken gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi.

Hadriel kaşlarını çatı. “Finley, ben limana gidip perilere ve kurtlara bakacağım. O manyağı bana yaklaştıрма, tamam mı?”

Tamara ve Lucille onun topallayarak limana gidişini izlerken sırtıttılar.

“Vemar’ın yardım teklifini kabul etmemesi gerektiğini anlamalıydı,” dedi Tamara. Eğilip ellerini dizlerine dayadı.

Saçları rüzgârdan dağılmış, gözleri boş boş bakan Leala yanımıza geldi. "Sanırım aralarında bir tür uyum olduğunu düşündü. Tanıdığı bir ejderha gibi olduğunu sandı."

"Aramızda bir uyum *var*," dedi yüzünü ovuşturan Vemar. "Büyük ihtimalle ondan daha çok takdir ettiğim bir uyum. Onunla dalga geçmek çok eğlenceli."

"Biz de eskiden öyle düşünürdük," dedi Lucille.

"Tamam." Sırtımı dikleştirip Micah'ya baktım. "Buraya kadar bize eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Ama seni yine uyarmam gerek. Bu limanda ejderhalardan pek hoşlanmazlar. Bir tekne bulmak düşündüğünden daha zor olabilir."

Bunu bana önceki gün hazırlıklarımız sırasında söylemişti. Şafak vaktinde yola çıkmaya razı gelmişti ama güneyde yer alan, ejderhaların daha kolay kullanabileceği, daha büyük ve işlek bir limana uçmamız konusunda ısrar etmişti. Fakat oraya varmamız çok zaman alacaktı ve bizim de elimizde olmayan tek şey zamandı.

"Bir yolunu buluruz." Leala'dan bir elbise alıp giydim. Uçamayanlar giysileri taşımışlardı. Ama yine uçmamız gerekir diye yanımıza pratik giysiler almıştık.

Dönüp yana çekilsin diye Hannon'ın kolunu tuttum. İblisler gergin gergin bir arada duruyorlar, onlara fazla yakın olan ejderhalara kaçamak bakışlar atıyorlardı. Sadece ejderhaların yaşadığı dağlık bir bölgede biraz yürüyüş yapmalarına izin vermiştik, orada birden fazla kaçış yolu vardı ama onları yakından izliyorduk. Micah'nın onları yakın takibe aldığından emindim. Doğru olanı yapmıştı.

"Govam, sen benimle gel," dedim. Nyfain için endişelenmeyi bir kenara bırakıp yapmam gereken işlere odaklandım. Govam istifini bozmadan grubundan uzaklaşarak heyecanlı yanıma geldi. "Gidip ne durumda olduğumuzu bir anlayalım."

"Gerekirse teknemiz hâlâ burada," dedi. Uzun otların ve çalılıkların arasından geçip limana doğru yürümeye başladık. İzlediğimiz patika mallarını saran tüccarların tezgâhlarıyla çevrili bir alana açılıyordu.

"Sadece sizin kullanabildiğiniz bir tekneye binmemeyi tercih ederim," dedim. Yokuş yukarı çıkarken Hadriel'i köye en yakın tezgâhlardan birinde gördüm. Midem yine düğüm düğüm oldu. Kurtlar söz verdikleri gibi geri gelmişler miydi? Ya periler? "Dolion geçitleri kapatmış olabilir mi?"

Govam derin bir nefes alarak bir süre düşündü. "Sanmam. *Obicei* uygularsa bunu sadece iblislerin açabileceğini bilir. Bu tür bir ihlal olmasın diye geçitlerin yanına en güçlü iblisleri bırakacaktır. Çok sayıda ejderhayla geçitlerden geçebiliriz ama hem kayıp verebiliriz hem de daha fazla vakit alır. Mümkünse o yolu denemeyelim."

Limana doğru giderken kendime nefes alıp vermem gerektiğini hatırlattım. Karnıma ağrılar saplanıyordu. Mecbur kalırsak kurtlar olmadan gidecektik. Hatta çok gerekirse Calia olmadan gidecektik. Ama bize katılmayan her kişiyle birlikte Dolion'un şansı artacaktı.

"Sen ne durumdasın?" diye sordum okyanusun üzerinde sallanan teknelere bakarken. "Seninkilerle yüzleşmeye gidiyoruz. Kral'ından intikam almak üzereyiz."

Hadriel dönüp bize bakarken Govam başını onaylarcasına salladı. Hadriel tekrar önüne döndü, denizin üzerindeki teknelere baktıktan sonra gözlerini yine köye çevirdi. Tanrıça aşkına, iyi haberleri olduğunu umuyordum. İkisinden birinin bile bize destek çıkması çok faydalı olurdu.

"Bizim yanımızda savaşmayı düşünüyor musun?"

"Dolion'u destekleyenleri öldürmene kesinlikle yardım edeceğim. Ama aramızda hayatta kalmaya çalışan kalabalık bir grup da var. Bu savaşta onlardan yardım istemeyi düşünüyorum."

Fakat krallığımızdaki insanlar onun bizim tarafımızda olduğunu bilemezlerdi. Yani onu savaş alanından uzak tutmamız gerekiyordu. Elinde Nyfain'in çok işine yarayacak bilgiler vardı. Kazara ölmesini göze alamazdım ama ona hâlâ ram anlamıyla güvenmiyordum. Bunu yapmak aptallık olurdu.

Hadriel hızla tepeden inerek tekrar limana baktı.

"Weston kurtlarla birlikte burada..." Etrafına bakındı. "Kalabalıklar. İyi durumdalar. Güçlü ve atikler." Gülümseyip sırtını dikleştirdi. "Sayıları yeterli. Limanda onları almaya hazır bir tekne ya da yelkenli var ama çok büyük değil. Kendi teknemizi bulmamız gerek."

Derin bir oh çektim. En kötü ihtimalle geçirlerden geçecektik. Oradaki iblisleri öldürecek kadar kalabalıktık.

"Harika bir haber bu, Hadriel..."

"Bir dakika. Finley."

Arkama bakınca Gunduin'ın bize yetişmeye çalıştığını gördüm.

"Kim o?" dedi Hadriel.

"Geleceğini bilmiyordum," dedim Gunduin'a. "Micah'nın köyünden gelenlerin arasında seni görmedim."

Bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Sen diğerlerine liderlik etmekle meşguldün. Sona kalanlar olursa diye arkadan geldik."

"Geldik derken? Ami'yle Claudile da mı geldi?" Beni tekrar göreceklarına sevineceklerini sanmıyordum.

"Elbette! Böyle bir savaşı hayatta kaçırmazlar. Gel, Finley. Anladığım kadarıyla vakit daralıyor. Bir tekne bulmana yardım edeceğim. Tekne ücretini şeylerin... değil de ejderhaların ödemesi daha iyi olur diye düşündük..." Yan yan Govam'a baktı.

Govam mesajı alıp geri çekildi.

Ücreti kimin ödeyeceği umurumda değildi. Zaman akıyordu. "Tamam, gidelim. Ejderhalardan hoşlanmadıklarınızı duydum. Belki Hadriel konuşsa daha iyi olur."

"Keşke Weston'dan yardım isteseydik," dedi Hadriel. Kırmızı yanaklı, suççeği izleriyle kaplı kocaman burunlu bir adama yaklaşırken yavaşladım. Şapkasının altından ince telli ak saçları görünüyordu. Ona baktığımı görünce mavi gözlerini kıstı. Gunduin'ı görünce de kaşlarını çatı.

Nyfain'den bir acı dalgası daha gelirken, "Ejderha olduğunu nereden biliyorlar?" dedim. Nyfain her ne yapıyorsa hâlâ savaşıyordu. Dolion'un büyüüne karşı gelmeye çalışıyordu.

Uzun süre dayanamayabilir, diye düşündü ejderham. Ejderha bir konuda endişeli. Acele et!

Başımı onaylarcasına sallayıp daha hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"Gözlerinizdeki o çılgınca ifade. Hepinizde o ifade var," dedi Hadriel.

"Genellikle diğer şekil değiştirenlerden daha iri yarıyızdır," dedi Gunduin. "Daha tehlikeli görünürüz. Savaş alanında da daha becerikliyizdir."

"Küstah demek istedin sanırım. Daha küstahsınız," dedi Hadriel.

Gunduin güldü. "Haklı olabilirsin. Belki nedeni kadınların bizi tercih etmesidir..."

"Yeter," dedim alçak sesle. Birkaç kırmızı yüzlü ama daha zayıf adamın önüne geçtim. İçlerinden biri yıpranmış iri elini teknelerin bağlı olduğu kalın tahta direğe dayamıştı. Yanındaki iki adam gibi bize dik dik bakmadı ama bunun nedeni bizden hoşlanmaması değildi. *Bana bulaşmayın, aksi takdirde haddinizi bildiririm* gibi bir tavır sergiliyor, gayet özgüvenli ve deneyimli görünüyordu. Diğerlerinin beden dili ona saygı duyduklarına işaret ediyordu. Yani en iyi tekneler bu adamın elindeydi ve diğerlerinden daha varlıktı.

"Efendim, bir tekne kiralamak istiyoruz," dedim.

Adam bizi tek tek süzdükten sonra Hadriel'e döndü. "Bu ejderhalarla ne işin var?"

"Genel olarak hayatımdan nefret ediyorum. Sürekli arkama bakıyorum vc..."

Adam kakhaha attı, diğer iki adam da güldüler.

"Efendim, lütfen, acil bir durum söz konusu," dedim sesime güç katarak.

Adam gözlerini kısarak yavaşça bana döndü. Elini direktten çekip kollarını diğer adamlar gibi göğsünde kavuşturdu.

"Bana büyü mü yapıyorsun, ejderha?" Yanındaki iki adam bir şeyler homurdanıp kollarını indirdiler.

Büyü sözcüğünü vurgulayarak söylemişti. Ona meydan okumamızı falan mı bekliyordu?

İstifimi bozmadım. "Bizi götürebilir misiniz? Paramız var."

"Öyle mi? Ama benim bir ejderhanın parasına ihtiyacım yok. İstedığınız kadar kasılın, ben bundan etkilenmem. Burada tekne bulamazsın, ejderha. O kadar istiyorsan uçarak git. Ya da yüz."

Yanındaki adamlar kıs kıs güldüler.

"Sorun ne?" Ayağına kalın postallar geçirmiş olan Weston, yanında iki sert görünümlü adamla bize yaklaştı. Onları daha önce görmemiştim ama kaslı ve güçlü görünüyorlardı. Çatışma ânında çok işe yarayacaklardı.

Kaptan da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki bir adım geri-ledi, ellerini nereye koyacağını şaşırmış gibiydi. Diğer adamlar toz olmak üzereyken Hadriel özel korumaları gelmiş gibi kasım kasım kasıldı.

"Ejderhaları kabul etmiyoruz," dedi kaptan. "Kendisine saygı duyan hiçbir kurt onların istediğini yapmaz. Bu limanda yapmaz."

Weston başını yana eğdi. "Öyle mi? Neden?" diye hırladı. "Para ödeyen müşteriler onlar. İşiniz para ödeyen müşterilerin istediğini yapmak değil mi?"

Kaptan gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. "Buralardan değilsin galiba. Bir dağ kurdu falan mısın? Seni kollasınlar

diye onlara mı ihtiyacın var? Bizler buralarda ejderhalarla iş yapmayız. Onlara ihtiyacımız yok. Anglian'daki limana git. Oradakilerin herkesle çalıştıklarını duydum."

Weston öfkeli bakışlarını adama dikti. "Finley, bence bu adamın ödün verme konusunda bir ders alması gerekiyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Ejderha büyüğü bana işlemez," dedi adam hemen ama Weston'ın kabaran tüyleri karşısında gözle görülür derecede huzursuz olmuştu. Ejderha büyüğü onu rahatsız etmiyor olabilirdi ama Weston'ınki kesinlikle rahatsız ediyordu.

"Belki bu ejderhanın büyüünü deneyimlememiştir," dedi Weston yumuşak bir sesle. Bu sözcükler ağzından hafif bir hırlama gibi çıkmıştı.

"Ona dokunamazsın, Finley. Dokunursan hapse atılırsın," dedi Gunduin telaşla. "Onu sadece güç ve kötü niyetle tehdit etmelisin."

Kaşlarını çatıp ona baktım. "Dalga mı geçiyorsunuz? Ejderha büyüğünün, istediğimizi elde etmek uğruna öfke ve vahşet saçmak olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Çok uzun süre efendimin işine yaradı," dedi Hadriel. "Sadece sana sökmedi ama sen çatlağın teki olduğundan anlamıyorsun."

"Gelin, ben sizi alırım," diye seslendi biri ileriden. Sonra okyanusa tükürdü. "Yanında kurt sürüsü ve iblis olan birinin mutlaka anlatacak iyi bir öyküsü vardır."

Hepimiz ona döndüğümüzde Weston bütün gücünü adama yansıttı. İncecik giysileri üzerinden sarkan cılız ve uzun bir adamdı.

Adam zayıf cüssesinden beklenmeyecek bir cesaretle Weston'ı geçiştirdi. "Buna gerek yok. Bela aramıyorum. Bir tekneye mi ihtiyacınız var? Benim bir gemim var. İki gemiye mi ihtiyacınız var? Gemisi olan bir arkadaşım var. Ücretini öderseniz işinizi hallederim."

"Ücret nedir peki?" dedi Gunduin.

Adam yine tükürdü, şişmiş çatlak dudaklarını yaladı. Dikkatle bizi süzdü. "Bazılarından daha pahalı, bazılarından da ucuz."

"Üç düzine ejderha ve ufak bir grup daha var," dedim ona yaklaşıarak.

"Başkaları da var demek?" Grubumuza ve büyük ihtimalle iblislere baktı. "Sanırım arkadaşşıma da ihtiyacınız olacak. Ayrıca o iblislere sahip çıkmanız gerek. Ejderhalardan korkmam ama iblisler ayrı konu. Genellikle denize açıldığımızda korsana dönüşürler."

"Bu iblislerin bir tehdit olmadığına garanti veririm. Dahası, denizde karşılaştığımız iblisleri öldürürüz."

Kasketini yukarı itip dağınık saçlarını kaşıdı. "Bunun yasa dışı olduğunu söylemem gerek."

"Ancak yakalanırsak. Teknelerin yakıldıktan sonra battığını duydum..."

Başını yana eğdi. "Dediğin doğru. Geçen gece buraya bağlı olan bir iblis gemisini yaktılar. Doğru bir şey yapmadılar tabii ama onlara hak veriyorum."

Eh, Govam'ın artık teknesi yoktu.

"Kısa sürede yola çıkabilir miyiz, efendim?" dedim. "Biraz saat içinde olabilir mi?"

"Nereye gideceksiniz?"

"Wyvern'e. İsmini hiç duymamış olabilirsiniz ama..."

Adamın gözleri parıldadı. "İşte bu *ilginç*. Haritalarda var ve orası gerçek ama bir güç oraya girilmesini engelliyor. Tanıdığım birkaç kişi bunu denemişti. Neden oraya gitmek istiyorsunuz?"

"Çünkü oraya girmenin bir yolunu biliyoruz."

Dudaklarını yalamadan önce tükürdü. "Makul bir ücret karşılığında sizi oraya götürebilirim."

Gunduin kolumu tuttuğunda aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Kaptan beş dakika önce aklından geçenden daha düşük bir ücreti kabul edecekti. Çünkü merakına yenik düşmüştü.

"Ben hallederim," diye fısıldadı Gunduin. "Sen herkesi hazırla."

"Neden ücreti o ödüyor?" dedi Hadriel diğerlerinin yanına gitmek üzere uzaklaştığımızda.

"Gerçekten de bilmiyorum ama beleş atın dişine bakılmaz. Perilerden haber aldın mı?"

"Hediye at, canım. Hediye edilen atın dişine bakılmaz. Ama şeyine bakabilirsin... Neyse boş ver. Periler henüz gelmedi. Weston birkaç gündür burada ve onlardan hiç haber almamış."

Bağımızdan acı hissi yayılırken gerilmeye başladım. Ny-fain'e sıkı sıkı sarıldım, ona sevgimi, desteğimi yollayarak güven vermeye çalıştım. Bunu başaracağımızı, yolda olduğumu anlatmaya çalıştım.

"Daha fazla bekleyemeyiz. Govam bizi geçitten geçirebilir. Savaşarak içeri girmeliyiz. Weston'ın yardımlarıyla bunu yapabiliriz. Bundan eminim."

Micah'yla Hannon'ın yanına gittiğimde abimin kaşları çatıktı. Haberleri vermek üzere ağzımı açtım ama tam o sırada biri şaşkınlıkla bağırды ve limandaki herkes denize baktı. Ben de elimde olmadan o yöne dönünce içime büyük bir mutluluk yayıldı.

Yeni boyanmış, temiz yelkenleri olan çok güzel bir tekne yavaş yavaş limana yaklaşıyordu. Pruvanın beyaz tahtasının üstünde Narva'nın kraliyet arması vardı.

Calia tam vaktinde yetişmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

NYFAİN

Dolion çenesini sıkarak konuştu. “Nerede o?”
İçime yayılmak için beni zorlayan yakıcı büyüüne direnmeye çalıştım. İblis Kral iki günden biraz daha uzun süredir bunu deniyor, ağzımdan zorla bilgi almaya ya da belki de sadece beni küçük düşürmeye çalışıyordu. Üzerimde nasıl bir etki yarattığını belli etmemeye çalışıyordum. Gerekirse sonsuza dek acıya dayanır, Finley’yi beklerdim.

Ama bu sefer beni fena köşeye sıkıştırmıştı.

İblisleri Finley’nin babasını ve erkek kardeşini bulmuştu. Dolion gözümün önünde hepsine işkence etmek için Sable’i arıyordu. Bu sayede ona teslim olacağımı sanıyordu.

Yanılmıyordu.

Ay ışığının altında karşı karşıya duruyorduk. Halkım bizi kalenin pencerelerinden izliyor, bu korkunç sahneye bakıyordu.

İblisler hafifçe hırpaladıkları Finley’nin babasıyla en küçük kardeşini aralarına almış, boğazlarına hançer dayamıştı. İçlerinden biri Dash’i sarsınca tüylerim ürperdi. Ama Dash sesini çıkarmadı, bir heykel gibi durarak cesaretini gösterdi.

“Lütfen, onlara bir şey yapmayın,” diye yalvardı babaları oğluna ulaşmaya çalışarak. “Onlara zarar vermeyin! Onlar masum.”

Bütün krallık masumdu. Bu sözler onları kurtaramazdı.

Dolion parmaklarını şaklatınca iblislerden biri Finley'nin babasının başına bir darbe indirdi.

Yaşlı adam inleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Aynı muhafız karnına da vurup onu yana yuvarlarken debelenmemesi için bir tekme daha attı.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Dash'in gözleri doldu.

"Nerede o?" dedi Dolion yine.

Sable'ı gizlice kaleden kaçırıp huş ağacının yakınlarındaki Everlass tarlasına gizlemiştim. Aklıma başka bir yer gelmemişti. İblisler köylere odaklandıklarından ormanın o bölgesini yakından izlemiyorlardı. Ona yiyecek, su ve battaniye bırakmıştım ama bunlar uzun süre dayanmazdı.

Dolion, Finley'nin ailesini feci şekilde katlettikten sonra krallığın geri kalanını öldürmeye başlayacaktı. Zaten sabırlı değildi ve artık onu durdurmak imkânsızdı.

Dolion'un gücü yine içime yayıldı. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissettim. Buna dayanabilirdim. Acı önemli değildi. Konuşmamı sağlayan şey Dash'in boğazına dayadıkları bıçaktı. Boğazından kanlar damlıyordu.

Ejderham içimde çömelirken dişlerimi sıktım. Artık Finley'nin ejderhasına veda etmesi gerekiyordu, bunun farkındaydı. Daha fazla bekleyemezdim. Ailesini ve halkımı kurtarmak istiyorsam bir şeyler yapmalıyım.

"Gizleniyor," dedim en sonunda. Dash ona ihanet etmişim gibi bana baktı. Ablasının nerede olduğunu söylemektense ölmeyi yeğlermiş gibiydi. "Bırakın onları."

Dolion'un mavi yüzünde meşum bir ifade belirdi. "Bırakayım mı? Neden yapayım bunu? Hayır, sanırım sen kızın nerede olduğunu söyleyene dek onları yavaş yavaş öldüreceğim. Nerede olduğunu söylersen merhamete gelir, çabucak öldürürüm."

Ona bir an bile inanmadım.

"Onları bırakırsan seninle bir anlaşma yaparım."

“Anlaşma mı? Teklif edecek neyin var ki? Sen yıkılmış bir prenssin. Krallığın ele geçirildi. Altınları koruyan büyüyü kaldırmadığın takdirde diğer tekliflerin beni kararımdan vazgeçiremez.”

Altınlar.

Son birkaç gündür onu oyalamamı sağlayan şey buydu. Dolion altın madenlerinden alabildiğini almıştı ama geri kalanını onun aç gözlü ellerinden koruyan bir büyü vardı. Altınları ben de alamıyordum. Dolion beni madenlere götürüp büyüyü kaldırmaya zorlamıştı.

Beni dövme, sakat bırakma ve işkence etme tehditlerine rağmen tabii ki bunu reddetmiştim.

Sanki bunlar işe yarayabilirdi de. Nedense yeniden devreye sokmadığı baskılama büyüsü olmadan bunlar işe yaramazdı. Büyüme tam erişimim vardı. Beni kontrol eden lanet boyun eğmemi sağlayacak kadar güçlü değildi.

Ama sonra Dash ablasını aramak için gizlendikleri yerden kaçmıştı ve babası onu engellemeye çalışınca iblislere yakalanmışlardı. Bu yüzden altınları almaya çalışmış ama başaramamıştım. Dolion altınlardan vazgeçmeye karar verince de Finley'nin ailesiyle başlamak üzere krallıkta yıkım turuna çıkmıştı.

Artık hiç vaktimiz kalmamıştı.

“Beni alabilirsin,” diye kükredim. “Onlara karşılık beni al.” Dolion'un gözleri ilgiyle parladı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, krallığının hemen dışındaki ormandaydım ama kalın bir hava tabakası içeri girmemi engelliyordu. Bizi oraya kadar getiren tekneler –cesur ve ilginç kapitanları olan büyük gemilerdi bunlar– bir kumsalın hemen hemen üç yüz metre ilerisinde bekliyordu. Kayıklar ilk grubun geri kalanını getirmiş olmalıydı. İlk olarak Wyvernliler ve en güçlü kurtlar getirilmişti. Ejderhaların ve kurtların geri kalanı da kısa bir süre sonra gelecekti. Kumsala bizden önce varmış olan perilere yetişmek için son sürat gelmiştik. Onların teknesi daha ince ve uzun olduğundan bizden hızlı gelmişlerdi.

Tanrıçaya şükürler olsun ki önce gelmişlerdi çünkü üstlerine düşeni yapabilmeleri adına bol bol zamana ihtiyaçları olacağı belliydi.

Calia'nın liderliğinde, on peri gevşek bir halka oluşturmuşlardı. Her biri önündekinin omzuna ellerini koymuştu ve son kişinin elleri Calia'nın omuzlarının üstündeydi. Kız kardeşi başını eğmiş, gözlerini yummuş yanında duruyordu ve güzel yüzlü bir adam da aynı pozisyonda diğer tarafına geçmişti. Ne de olsa onlar paralı askerler değillerdi. Sadece Calia'nın büyü-sünü güçlendirmek için gelmişlerdi. Savaşçıların daha büyük bir şeye hazırlandıklarını söylemişti. İblislere daha büyük bir saldırıda bulunacaklardı ve krallığının da buna destek vermesini bekliyormuş gibiydi. Govam bizim tarafımızdaydı ama farklı

bir şey yapacak olursa onu gözümüzü kırpmadan öldürebilirdik. Onun bilgileriyle ve bizim güç birliğimizle o güne dek kimsenin başaramadığı bir şeyi başarma fırsatı bulabilirdik.

Calia ellerini havaya kaldırmış, gözlerini sımsıkı yummuş, avuçlarını iblis büyüünün kalın duvarına çevirmişti. Yüzünü kaplayan terler şakaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bu büyüü tek başıma kaldıramıyorum," dedi cılız bir sesle. "Çok... etkili. Hepsini yok edemiyorum."

İçime bir korku ve adrenalın dalgası akın etti. Bağımlı Nyfain'den gelen çalkantılı duyguları ilettiğinde, hepimizin sonu olabilecek bir karar vermek üzere olduğunu anladım. Kararının göğsümü kızgın bir bıçak gibi yardığını hissettim. O kararı verirse onu sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum.

Gözlerim sıcacık yaşlarla doldu. "Peki... herhangi bir şey yapamıyor musun? *Hiçbir* şey olmuyor mu? Büyüyü delmen, ufacık bir delik açman mümkün değil mi?"

Ellerini büyü duvarından uzaklaştırıp geriye çekildiğinde geçitlerin olduğu noktaya gitmenin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım.

Düşüncelerimi duymuş gibi hafifçe döndü ve iblislerin bir arada sessizce bizi izlediği yöne baktı.

"Onların büyüünün bana güç vermesini sağlayabilirim. Bir iblisin büyüünü ödünç almak... bataklıkta yürümek gibidir, içinde hareket etmek zordur ama bir süreliğine geçit açmak için kullanabilirim." Masmavi gözlerini bana çevirdi. "Sen içeri girerken fiziksel olarak kapıyı tutmam gerekecek. Yanımdaki herkes güç sarf etmek zorunda kalacak, bu yüzden elini çabuk tutmalısın. Kapıyı daha fazla açık tutamadığımızdan bizler mecburen burada kalacağız."

"O laneti yok edemezsem burada kalmanız daha iyi olur."

Ejderhaların yere konduğu, kurtların bize yaklaştığı noktaya baktım. Hannon, Hadriel ve Leala koşarak geliyorlardı. İlk gruptaydılar ama iki bacaklarının üstünde çok hızlı hareket

edemiyorlardı. Hadriel'in neden şekil değiştirmedikten emin değildim ama Leala'nın hayvan formunda hareket ettiğinde hızlı olamayacağını biliyordum. Hannon da hâlâ hayvanını nasıl serbest bırakacağını çözememişti. Hep öyle mi kalacak diye merak ettim.

Az sonra söyleyeceklerim beni neredeyse öldürecekti.

"Diğerlerinin gelmesini bekleyeceğiz. Hepimiz bir aradayken yapalım bunu."

Hannon nefes nefese yanımda durdu. "Geliyorlar. Varmak üzereler. Uzun sürmez."

Hannon bana bakarken birkaç ejderha daha yere kondu. Hannon kaşlarını çatı. Başını onaylarcasına salladı ama bir şey demedi. Beni iyi tanıyor, riske girdiğimi biliyordu. Çok az vaktimiz kalmıştı.

"Finley, buna inanamayacaksın..." Hadriel başını iki yana sallayarak eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Diğer Wyvernli ejderhalarla birlikte insan formunda durarak ortalığı cehenneme çevirmeyi bekleyen Tamara bana baktı. "Yemin ederim ki şeyi gördüm..." Yutkundu. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Ama *yemin* ederim ki onu gördüm... Lanet olsun, kurdum çıkmaya çalışıyor. Lanet alfa -kusura bakmayın, efendim- her neyse, tekne de herkesi kontrol ederken o kadını alt güvertede gördüm. Ama sonra Vemar konuşmaya başladı. O adam çatlağın teki, Finley. Ama az önce... Yani, üstünde bir pelerin vardı ve yüzü gölgede kalıyordu. Belki de ona çok benziyordur ama tanrıçaya yemin ederim ki şeye benziyordu..."

"Tanrıça aşkına, Hadriel. Hiç çeneni kapamaz mısın sen?" diye bağırdı Jade. "Kendine gel. Savaşa girmek üzereyiz."

Hadriel başıyla onaylayarak doğruldu. Çok korktuğunu fark ettim, o savaşıma uygun biri değildi.

Elimi omzuna koyup dikkatimi sadece ona verdim.

Yutkundu, gemi kazasında dalgaların arasında tutunacak bir şey olan bir adam gibi gözlerini bana dikti.

"Sana bir şey olmayacak, tamam mı?" dedim anlayışlı bir tavırla. "Hannon'ın yanından ayrılma. O seni korur. Sakin ve nazik görünebilir ama gerektiği zaman aslan kesilir. O, bir Mosgrove. Ailemdaki herkes dayanıklıdır."

Yüzü kireç kesilmişti ama tamam dercesine başını salladı. "Biliyorum. Ona handan çok güzel bir aşçı bıçağı ve iyi bir balta çaldım. Silahı var."

Kısacık da olsa içtenlikle gülümsedim. "Harika. En sevdiği silahlar."

"Ailemizin iyi olması için elimden geleni yapacağım," dedi Hannon. "İlk olarak onlara gideceğim."

Hadriel'i bırakıp sevgiyle abime baktım ve başımla onayladım. "Onları sakla. Babamın savaşmasına ya da Dash'in çılgınca fikirlere kapılıp gizlice kaçmasına izin verme. Her şey bitene kadar onları bir yerlere gizle."

Micah biraz ileriye kondu. Periler çalışırken diğerlerini kollamak için yukarıda kalmıştı. Yanıma gelirken ay ışığının aydınlatığı kasları ölümcül görünüyordu. Koyu kahverengi gözleriyle beni süzdü, korkularımı ve şüphelerimi biraz olsun dindirip cesaretimi toplamamı sağladı. Alfa komutan savaş alanına adım atmıştı. Üzerimde yarattığı istenmeyen, son derece kafa karıştırıcı etkilere rağmen tam bir savaşçı gibi görüldüğünü inkâr edemezdim. Bizim tarafımızda olduğu için şanslıydık.

"Sona kalanlar da geliyorlar... Daha yaşlı birkaç ejderha ve ufak kurtlar."

Daha yaşlı ejderhalardan kastettiği Gunduin, Ami ve Claudile olmalıydı. Kadınlar muhtemelen ayak bağı olmamak için alt güvertelerde kalmışlardı ama Gunduin birkaç kere gelip nasıl olduğuma bakmıştı. Aramızda deneyimli birilerinin olması içimi rahatlatıyordu.

Başımla selam verdikten sonra kondukları yöne baktım ve ay ışığının altında koyu mavi pullar görür gibi oldum. Calia'ya döndüm. Dikkatle beni izliyor, işaret vermemi bekliyordu.

"Başla," dedim. Diğerlerine döndüm. Kendi türlerini en iyi tanıyan alfalara talimat verdim. "Tamara, Micah, Weston... Adamlarınızı bir araya toplayın. Kapı çok kısa bir süre açık kalacak. Hızlıca ve sorunsuzca içeri girmeli, arkamızdan gelenlere yol açmalıyız. Derhâl adamlarınızı kapıdan geçmeye hazırlayın ve karşı tarafa geçince dağılmayın. Orada yeteri kadar kalabalık olduğumuzda harekete geçeceğiz. Gördüğünüz bütün iblisleri öldüreceksiniz. Govam ve adamları şimdilik bu tarafta kalacakları için yanlış iblisleri öldüreğinizden endişelenmeyin. Düşman iblisleri hemen tanırırsınız. Büyük olasılıkla hepsi kareli siyah pantolon giymiştir ve saçları berbattır." Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken herkese hitaben konuşmaya devam ettim. "İnsanlarımızı kaçırdılar. Bizleri zincire vurdular. Bizi kırbaçladılar, işkence ettiler, söylemekten utandığımız şeyler yaptırdılar ama artık intikam vakti geldi. Önce bu krallığı, sonra da büyüdü dünyayı özgür bırakacağız. Dolion'un hükümdarlığı şu andan itibaren sona erdi! Kalkın ve savaşın. Bu gece zafer bizimdir!"

Weston kurt formuna girdi ve başını geriye atıp gür bir sesle uludu. Sesinin yansıttığı güç içime işledi, ava çıkıyor olmanın heyecanını hissettim.

Taze bir avın yarattığı zafer hissi. İş birliği hâlinde ortak bir düşmanı alt etmenin sevinci.

Hadriel titreyerek iki büklüm oldu. Giysilerini sıkıca tutarak hayvanının çağrıya yanıt vermesini engellemeye çalıştı.

Ama uzun süre onu izleyecek vaktim olmadı çünkü Tamara'yla Micah biraz daha açıklık bir yere gidip şekil değiştirdiler ve resmen kanımı donduran bir sesle kükrediler. Ejderha kükremeleri vahşi bir enerjiyle, öfkeyle ve bir mücadeleye karşılık verip başarılı olmanın heyecanıyla doluydu.

Hannon'ın kolunu tutup gözlerinin içine baktım. O anda bile sakindi. Ancak sakın hâline rağmen her daim her şeye hazırды ve her zaman güvenilirdi.

"Kendine iyi bak, Hannon. Lütfen. Sakın bu akşam bu dünyadan gitme. Bir şeyi kazanıp diğerini kaybedemem."

"Risk alan hiçbir zaman ben olmadım, Finley. *Sen* kendine... Neyse, kendine iyi bakamasan bile ölme. Seni birleştirebileceğim kadarın geride kalsın en azından."

Gözlerim yine doldu, başımı sallayıp kendime gelmeye, korkuya kapılmamaya çalıştım. Nyfain iyi olacaktı. İyi olmalıydı. Başka bir şey düşünemezdim. Şu anda düşünemezdim. Aklımda yalnızca yanına gitmek ve lanet olasıca günü kurtarmak vardı.

"Ejderhalar," diye seslendim, periler işlerine devam ederken. İblisler onlara yaklaştılar. Govam Calia'yı dikkatle izliyor, büyüsünü kullandığını hissediyordu. "Geri kalanınız değişmeden kapıdan diğer tarafa geçeceksiniz. Başlıyoruz!" İşaret verip kararlılıkla arkama döndüm. Sıra kendi savaş naramı atmaya gelmişti.

Hayvanımla kükreyebileceğimizi umuyordum. Uçma talimlerinde bunu pek becerememiştik.

Her şey yolunda gidecek, dedi ejderham. İkimiz de içimize güç yayıldığını hissettik.

Herkes önümden çekilerek şekil değiştirmemi bekledi ama Hadriel, "Biraz daha yer açın, o çok iyi," diye seslenip herkesi kenarlara itmeye başladı.

Ejderha formuna girerken neredeyse acıyı hissetmedim bile. Calia kollarını oynatıyor, âdeta dans ediyordu. Etrafindakiler başlarını önlerine eğmiş, güçlerini ve kuvvetlerini ona akıtıyorlardı. İblisler bile zorlanmaya başlamıştı. Fazla vaktimiz olmayacaktı.

Kükre, diye düşündüm birden. *Şimdi!*

Ejderham başını geriye attı. Titreşim hafifçe başlayıp giderek arttı ve sadece bize ait olan inanılmaz bir güçle emretti.

Savaşın!

Etrafımızdaki herkes titreyip sarsıldı. Weston başını yine geri atıp kükrememize eşlik ederken kurtlar şekil değiştirmeye

başladılar. Micah ve Tamara da kükremeleriyle herkesi savaşa çağırdı. Muazzam bir intikam çılgılığı yankılandı.

"Gidin!" dedi Calia ellerini iki yana açarak. "Gidin! Acele edin!"

Kalın duvar bir ejderhanın kanatlarını iki yana açıp uçabileceği kadar açıldı. Bir başka deyişle kocaman bir boşluk oluştu.

Ejderham hemen yükselip kapıdan geçerek bir yanı çok güzel, diğer yanı eğri büğrü ve çarpık olan Yasak Orman'ın sınırına ulaştı. İblislerin bize, bu krallığa neler yaptıklarını daha iyi görebilmek için daha da yüksekte uçtum.

Havada önce Tamara'nın, sonra da Micah'nın gelmesini bekledim. Aşağıda insan formundaki ejderhalar bir tarafa, kurtlar diğer tarafa geçerek düzenli gruplara ayrıldılar ya da şekil değiştirip havalanarak diğerlerine yer açtılar.

Yeteri kadar kalabalık olduğumuzda durup kaleye döndük. Kaleyi bulabilmek için bir haritaya ihtiyacım yoktu. Yeri tıpkı krallığımın geri kalanı gibi oraya ilk götürüldüğümünden beri kalbime kazınmıştı. Yuvamın geri kalanı gibi.

Ejderham her tarafa yankılanan, havada titreşimler saçan bir sesle yine kükredi. İleride gölgelerin arasından bazı şekiller fırlayarak bizi korkuttu. Bellerinde silahlarıyla ağaçların arasında beklemeye başladılar.

İblisler.

Öldürün hepsini, diye kükredim.

Ejderham lafımı ikiletmedi. Kimse ikiletmedi. Ejderhalar, kurtlar ve iki bacağı üstünde yürüyenler aynı anda harekete geçtiler.

Ejderham bir saniyede onlara ulaştı ama lanet ağaçlar onları gizliyordu.

Ateş, diye düşündüm onları bir anda öldürmek istediğim için. Kendi krallığımda onları yok eden kişi olmak istiyordum.

Deniyorum! Gelmiyor.

Pratik yaparken ateş püskürtmeyi bir kere bile becerememiştik. Ami, bunu öğrenmenin zaman aldığını söylemişti. Genellikle bir ejderha uçma becerisinde ustalaştığında ve gücünü tam kapasiteyle kullanabildiğinde ateş püskürtebilirdi.

Ama ben bunu bir an önce öğrenmeye kararlıyım.

Ejderham ağzımızı açarak ağaçların hemen üstünden uçarken o iblisleri yakıp kül etmek istiyorduk. Ama alevler bir türlü gelmiyordu. En azından bizden gelmiyordu. Micah ve Tamara'nın denemeleri daha başarılıydı.

Alevler gecenin karanlığını bölerek iblisleri yutup diri diri yakarken çevremiz tatlı bir sıcaklıkla kaplandı. Krallığın en uç sınırında olduğumuzdan sayıları az olan iblisler yaylarını çekip oklarını yerleştirdiler.

Lanet olsun...

Kontrol bende olsaydı irkilir, eğilir ya da ellerimle başımı örtmeye çalışırdım. Kusursuz nişan alan iblislerin okları ay ışığında parlayarak doğruca üstümüze geliyordu. Oklar bize saplanırken ejderham öfkeyle kükredi... ama hepsi derimize çarpıp sekti.

İnanılmaz, diye düşündüm. Okların derimize işlemeyeceğini nereden biliyordun?

Dağın kenarına çarpıp kayaların üstüne düştüğümüzde ya da yüksekten yuvarlandığımızda hiçbir yara almadığımıza göre minnacık bir ok bize nasıl zarar verebilir? En azından gövdemize zarar veremez. Ama kanatlarımız için o kadar umutlu değilim.

Yine de uçmaya devam edip köylerden birine yaklaştık. Arkama baktığımda ejderhaların V biçiminde dizilerek aşağıya ya da düşmanlarımıza ateş püskürttüklerini gördüm. Onların kaçırıldığı iblisleri kurtlar haklıyordu. Kurtlar ağaçların ve çalılıkların arasında hiç durmadan koşuyor, bize tam destek veriyorlardı. *Keşke zarif peri savaşçıların da nasıl savaştığını görebilseydim, diye düşündüm.*

YIKIM KRALLIĞI

Ateş püskürtemiyorsak ne işe yarıyoruz? diye sordum sinir içinde. *Bir hançerim olsaydı en azından ben de bir işe yarayabilirdim.*

Bir işe yarıyoruz zaten. Öncülük ediyoruz ya? Neden şu hayali izleyicilerinle konuşup beni rahat bırakmıyorsun?

O anda, bir süredir bunu yapmadığımı fark ettim. Onlarla en son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyordum. Artık bunu yapmak istemiyordum. Kontrolü ele almak, etrafımda olup biteni izlemek yerine bir şeyler yapmak istiyordum.

Kaçmak nasılmış hergele? diye düşündü ejderham, ağaçların seyrekleştiği bir noktada.

Bir anda pike yaptı. Midem olsaydı kesin oracıkta kusardım. Başını neredeyse yere sürterek durdu ve en yakındaki köye doğru koşan iblisi yakaladı. Dişlerimizin arasında ezilen kemik sesleri içimi bir ruhaf etti ama tekrar yükselmeye başladığında bacaklarımız toprağı sıyırdı. Ağaçlara takılıp dalları kırarak yükseldik ve hızla uçmaya devam ettik.

Etrafımızı saran alevler birkaç iblisi daha yutarken ejderham başını sallayıp ağzındaki iblis kalıntılarını püskürttü. Cesedin gövdesini tükürdükten sonra hayatımda duyduğum en müthiş, en vahşi sesle kükredi. Nihayet karanlık kafesinden çıkmıştı ve artık onu zapt etmek mümkün değildi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FINLEY

Ejderham sola yönelip köye doğru döndüğünde kaçışan iblislerle karşılaştı. Bir tanesini daha kapıp havaya kaldırarak gördüğümüz ilk evin yan duvarına fırlattı. İblis parçalanırken etrafa kanlar saçıldı.

Kalkın, dercesine kükredi köy halkına. Bizimle savaşın. Kalkın!

İblislerin sadece meyhanelerden değil, evlerden de dışarı fırladığını göründe öfkeden deliye döndük. Ejderham pike yapıp yere alçalarak iblisleri rastgele kapmaya başladı. Kaptıklarını parçalayarak etrafa savurduktan sonra diğerlerinin peşine düştü. Ayaklarını yere vurup tekmeler attı ve kuyruğunu etrafa savurup iblisleri yere çaldı.

Kurtlar ve diğer hayvanlar sokaklarda koşmaya başladığında köylüler de şekil değiştirmeye başladılar. Dişlerini gösterip tüylerini kabartarak ve köyün dört bir yanında iblislere saldırarak ormana doğru koşmaya başladılar. Köyün çevresinden ufak, ince yapılı ve genç görünen ejderhalar göğe yükseldi. Bunlar çağırma yanıt veren çocuklar olmalıydı.

Kızıştır onları, diye düşündüm birden ne yapmak istediğimi anlayarak. Nyfain'e git ama yolda onları çağır. Bize katılmaları için çağır.

Ejderham havaya sıçrayıp kanatlarımızı çırpmaya başladı. Çatıların üstüne ve daha da yükseklerle çıktık. Ağır ağır döndü

ama hâlâ manevra yapmayı çok iyi beceremiyordu. Sonra bir anda hızlandı. Kükreyişi sokaklarda dışarı fırlayarak giysilerini çıkaran ve şekil değiştiren köylülerin kalplerinde ve zihinlerinde yankılandı.

Yasak Orman'ın üstünden kaleye doğru uçmaya başladık ama dümdüz değil çaprazlamasına gidiyorduk çünkü bir sonraki köye uğramayı planlıyorduk. Hannon'ın vaktinde burada olup herkese yardım edeceğine güveniyordum. Artık geri dönmek için vakit kalmamıştı. Nyfain'in bana ihtiyacı vardı.

Tamara kanadımın yanında, diğer Wyvernliler arkamda uçuyorlardı ama Micah bizden ayrılmıştı. Ejderham içgüdüsel olarak ya da belki de onun beden dilinden buradaki işi bitirip ormandaki iblisleri yakalamaya devam etmek istediğini anlamıştı. Daha el atmamız gereken çok yer vardı ama bunu çarçabuk yapabilecek kadar kalabalık değildik. Krallığın geri kalanına da yardım götürmem gerekiyordu.

Sadece geç kalmadığımı umuyordum.

* * *

HADRIEL

İkimiz Hannon'ın peşinden koşarken Leala kamçısını şaklattı. Ejderha köyünde pratik yapmıştı, artık kamçıyı öyle bir ustalıkla kullanıyordu ki bu halleri beni geriyordu.

Ama Hannon'ın köyüne giderken sağdan soldan ve ağaçların arkasından fırlayan iblisler kadar gerilmediğim kesindi.

İki yanımızda koşan kurtlar hırlıyor, dişlerini gösteriyorlardı. Alfanın yardım çağrısı göğsümden titreyerek kurdumu savaşıma davet ediyordu. Kurdum bunu her hissettiğinde özgür kalıp sürüye katılmak, ait olduğumuz yeri bulabilmek için çırpınıyordu.

Ama bunu yapamıyordum. Yapacak olursam bir daha Finley'ye geri dönemeyeceğimi biliyordum. Orada kalmak istemeyecektim.

Weston'la gidecek ve belki Finley'yi bir daha hiç göremeyecektim. Weston gibi kurtlar ejderhalarla bir arada yaşamazlardı. Finley'yi geride bırakma düşüncesinden nefret ediyordum. Ya da Leala'yı, Hannon'ı ve kalede birlikte cehennemi yaşadığım o çılgınları. Yeni ailemle kalabileceğim anlamına geliyorsa hayatım boyunca dışlanmaya razıydım.

Bir açıklığa yaklaşıırken ay ışığında gri görünen açık tenli bir iblis yan taraftan Hannon'a saldırdı. Hannon sakın sakın eğildi, bıçağını sert bir aparkarla düşmanın karnına sapladı ve hiçbir şey olmamış gibi onu bir kenara atıp iyi miyim diye bana baktı ve yola devam etti. İblisleri öldürdükten sonra her seferinde dönüp Leala'yı ve beni kontrol ediyordu. Ürkütücü bir çocuk bakıcısı gibiydi. Peki bu neden bana bu kadar seksi geliyordu?

Bir kamçı şakladı ve neredeyse aynı anda bir kız çığlık attı. Şaşkınlıkla kamçısını tekrar şaklatıp ucunu bir iblisin boğazına saran ve onu kendine çeken Leala'ya baktım. Boğulmaya başlayan iblis kamçıyı tutmaya çalıştı ama arkadan bir kurdun saldırısına uğradı.

Leala kamçısını geri çekerken aynı çığlık sesini tekrar duydum. Demek Leala değildi.

"Neler..." Soldaki tarlaya baktığımda bir iblisin küçük bir kızı kaçırdığını gördüm. Üç diğer iblis de kızı rehin almak istiyormuş gibi etrafını sarmışlardı.

Hannon aynı anda bu manzarayı gördü ve donakaldı. Etrafında aurayı andıran parlak bir renk parlaması gerçekleşti ve büyük bir hızla harekete geçti. Bir elinde baltası, diğer elinde bıçağıyla kıza doğru koşmaya başladı.

Bir iblis aniden Hannon'ın üzerine atılıp sivri tırnaklarıyla sırtını yardı.

Leala kamçısını şaklatarak iblisin yan tarafına indirince yaratık sarsılmaya başladı. O arada Hannon onu sırtından atacak fırsatı yakalayarak iblisi baltasıyla parçaladı.

Kafanla vedalaş iblis. Ya da ondan geriye kalanla.

Hannon'ın etrafında yine bir parıltı oluştu ve hiç görmediğim bir büyüyle renkler belirdi. Bildiğim bir hayvan değildi. Lime lime olmuş gömleğini yırtarak çıkarıp hiç şikâyet etmediğinden fark etmediğimiz çürüklerle ve sıyrıklarla dolu kaslı gövdesini gözler önüne serdi. Everlass olduğunu fark ettiğim bitkilerin arasında koşmaya başlayınca Leala'yla peşine takıldık. İblisler rekmeler atıp debelenen kızı tarlanın içinde sürüklüyorlardı. İçlerinden biri kızın boğazına indirmek üzere elindeki bıçağı havaya kaldırdı. O anda kızın kim olduğunu fark ettim.

Sable. Hannon'ın kız kardeşiydi.

Burada ne işi vardı?

İblislerden biri bir şey dedi ama ne dediğini duyamadım. Leala tam o anda, "Biraz daha yaklaş, Hannon. Menzil dışındayım," dedi.

Hannon silahlı ellerini havaya kaldırarak sanki onları yere bırakacakmış gibi hafifçe eğildi. Sonra ağır ve temkinli hareketlerle neredeyse yürüme hızında ilerlemeye başladı. Ne kadar tehlikeli olduğunu belli etmiyordu.

"Biraz daha yaklaş," diye fısıldadı Leala biz ona doğru yürürken.

"Hannon!" diye bağırdı Sable. Bıçağın ucu boğazına dayanmıştı. Yüzünü buruşturdu ama susmadı. "Kükremeleri duyunca Dash'i ve babamı bulmak istedim. Tehlikede olabilirler diye onlara..."

İblis onu sarstığında Hannon'ın etrafına yayılan ışık kıvrılmaya ve buharlaşmaya başladı. Ay ışığı bir nabız gibi atan garip auranın arasından saçlarını aydınlattı.

"Bırakın onu." Hannon aynı hızda, sanki oturacak bir yer arıyormuş gibi yavaş yavaş yaklaştırmaya devam etti. "Onu bırakırsanız silahlarımı bırakırım. Ben şekil değiştiremiyorum. Size karşı hiçbir korumam yok."

Dediğini yapacakmış gibi eğildi ve...

"Tamam," dedi Leala alçak sesle. Kamçısından *sırak* diye bir ses çıktı.

İblisler daha onun harekete geçtiğini bile anlamadan kamçı üstlerine indi. Sable'ı tutan iblisin eline isabet etti. İblis tıslayarak geri çekildi ve hafifçe yana dönüp bileğini göğsüne götürdü.

Hannon derhâl harekete geçti, doğrulup öne atıldı ve iri bedeniyle kız kardeşini güvene almaya çalıştı. Sable'ın gözleri irileşmedi. Bunun yerine etrafta olup bitenlere odaklanmış gibi kaşlarını çatı. Son anda eğildi ve abisinin önünden çekildi.

Hannon iblisin üstüne düştüğü anda onu arka arkaya bıçaklamaya başladı.

Leala bir darbe daha indirmek için kamçısını geriye savurdu ama Hannon ve iblis sarmaş dolaş olduğundan nereye indireceğini bilemedi.

Yardıma koştum. Bıçak kullanmayı beceremiyordum ama kavgaları ve ters giden seks maceralarını bölmekte ustaydım. İblislerin ellerine vurarak birini Hannon'dan uzaklaştırdım. Hannon baltasını çıkarıp o iblisin göğsünün üst kısmına sapladı. Hızla dönüp diğerinin de karnına sapladı ve üçüncüsünün boğrünü yarı. Leala ilkine kamçısıyla vurdu ama iblis çoktan ölmüştü. Çok geçmeden üçü de öldü.

"Yardım ettiğimden eminim," dedim nefes nefese. "Gayet eminim."

Sable hemen ayağa fırlayarak Hannon'a sıkı sıkı sarıldı.

"Hadi gidip Dash'e ve babama bakalım, olur mu?" dedi Hannon onu yatıştırmak için. Az önce üç iblisi korkunç bir şekilde öldüren başkasıymış gibi davranıyordu.

"Sen esas işini bulamamışsın, dostum," dedim. Hannon arkasını döndü ve kız kardeşi sırtına çıksın diye ellerini arkasına uzattı. "Bir kütüphaneci olmalıydın. Dur, onu ben taşıyım. Başka bir şey yapmıyorum zaten..."

Tepemizden geçen üç ejderha bizimle aynı yöne doğru ilerledi. Onlar köylere yardıma giderken Finley hızla kaleye uçuyordu. Dehşet içinde donakaldım.

O ejderhayı *tanıyordum*. Bütün krallık tanıyordu. Gündüzleri koyu mavi olur, gökyüzüne karışırdı ama parıltılı pulları onu ele verirdi. Uçarken çok zarif ve akıcıydı. Gençliğim boyunca hayranlıkla onu izlemiştim.

"Bu..."

Etrafıma dikkat etmeden şaşkınlıkla göğü izlerken uzaklardan Weston'ın kurt şarkısı yükseldi. Yakınlardaki kurtlar çağrıya hemen yanıt verdiler. Tenime ve sırtıma yayılan müzik içime dolarak kurdumu ele geçirdi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ya da onu durdurmaya fırsat bulamadan kurdum dışarı fırladı ve irademi etkisiz bırakıp kontrolü ele alarak beni şekil değiştirmeye zorladı. Başını geri atarak uluduktan sonra hızla sürüye katıldığında artık geri dönmenin imkânsız olduğunu anladım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NYFAIN

E limi uzatıp onunla tokalaşmak üzereyken İblis Kral'la yaptığım anlaşma âdeta aramızda havada asılı kaldı. Krallığın tamamıyla güvende olacağını garanti edemeyecektim –Dolion son derece sinsiydi ve çok iyi pazarlık ederdi– ama halkıma biraz nefes aldıracaktım. En azından kaçabilecek ve gidecek başka bir yer bulabileceklerdi. Finley onlara liderlik edebilir, onları bu lanetli yerden uzaklaştırıp bir gelecek inşa etmelerine yardım edebilirdi. Ve hepsi gittiği anda da Dolion buradan sıkılacaktı.

Kaderim belirlenmek üzereydi.

Ejderham zihnimin içinde kükrete, düşüncelerimi boğmaya başladı. İçimde büyük bir mücadele vererek kontrolü benden almaya, beni engellemeye çalıştı. Beni biraz daha beklemeye ikna etmeye çalışıyordu. Finley'nin ejderhası onun vedasını kabul etmemişti. Ejderham bunun bir anlamı olduğunu düşünüyordu.

Küçük Dash bir kenarda acı içinde ağlarken boğazına dayadıkları bıçaktan kanlar damlıyordu. Yavaşça boynunu kesiyorlardı. Babası başından oluk oluk kanlar akar hâlde kıpırdamadan ayaklarının dibinde yatıyordu.

Elimden geldiğince vakit kazanmaya çalışmıştım ve hepsi bunun bedelini ödüyordu.

Vaktim dolmuştu.

Dolion'un mavi dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Seni fazla zorlamayacağımı söylemek isterdim ama neden yalan söy-

leyeyim ki? Çıgıllıkların kalenin dört bir yanında yankılanacak... Sonra da aletimi emerken ne kadar keyif aldığını görecekler."

Derin bir nefes alıp elimi uzattım. Finley buna değerci. Hepsi değerci. Görevim buydu. Babamın onlara yaptıklarından sonra en azından onlar uğruna kendimi feda edebilirdim. Bunu pişmanlık hissetmeden yapacaktım ama yine de Dolion'u beraberimde doğruca cehenneme götürmek için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Kükreme sesleri kalp atışlarımla hızlanmasına neden oldu. Etrafımdaki her şeyi örttü.

Ama ejderham içimde sessizleşmişti.

Kükreme seslerinin ejderhamdan gelmediğini fark ettiğimde kafam karıştı.

Etrafıma toplanmış sinsi gülümsemelerle beni izleyen iblisler birden irkilip sağa döndüler.

Ejderhamın içindeki acı ve sıkıntı büyük bir gurura ve derhâl göğe yükselme arzusuna dönüştü. Savaşmak istiyordu. *Hemen.*

Sonra onu gördüm.

Gördüğüm anda o olduğunu anladım.

Daha hızlı uçabilmek için kanatlarını çırparak öylesine muazzam bir öfkeyle Kraliyet Ormanı'ndan Dolion'un grubunun üstüne pike yaptı ki heyecana kapılıp elimde olmadan gülümsedim. Dolion dâhil bütün iblisler korkuyla gizlenecek yer aradılar...

Finley. Ejderhası.

Kalem gibi âdeta zamanda donakalmış, asil güzelliğine ve dumanı tüten öfkesine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Hayatımda gördüğüm en büyüleyici ejderhaydı. Nefesimi kesmişti.

Ay ışığında bile pullarının koyu mor olduğunu ve ısıltı yaydığını görebiliyordum. Silik altın tonu cılız ışıktaki parıltıydı. Bu renk bir ejderhayı ilk kez görüyordum.

Altın tonunun bir zamanlar bana ait olan ejderhanın rengine uyacağına adım gibi emindim. Kalbiyle, bedeniyle ve ruhuyla o benim gerçek eşimdi. Yıkılmış bir tahtta oturmam önemli değildi. Finley her zaman yanımda olmak için mücadele edecek, yanımda savaşıyordu.

O benim Prensesimdi. Günün birinde Kraliçem olacaktı.

Gittiği cehennem çukurundan alevler arasında dönerek eşim olduğunu kanıtlamıştı. Kafasına koyduğu her şeyi yapıyordu.

"Affedersin, Dolion." Dolion'un kendisine gelerek elimi kapmasına fırsat vermeden geri çektim. "Vakit doldu."

Finley doğruca üstümüze pike yaparken İblis Kral'ın boynuna atıldım. Finley kanatlarını garip bir açıda eğerken gövdesi ters bir pozisyon aldı. Henüz uçmayı çok iyi beceremiyordu.

Ama bunu zerre kadar umursamadığı belliydi.

Toplanan bütün iblislerin üstüne inerek bazılarını ezdi, bazılarını da etrafa savurdu. Sonra daha önceden hiç şahit olmadığım bir hızda form değiştirerek çırlıçıplak ve kanlar içinde yerden kalktı. Bir iblisin gövdesinden ayrılmış olmasına aldırış etmeden yaratığın elindeki hançeri kapıp onları parçalayarak bana yaklaşmaya başladı.

Dolion'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Parmaklarımı boynuna doladım ama elim bir anda boşlukta kaldı. Sadece en güçlü iblislerde bulunan ışınlama büyüsünü yapmıştı.

"Lanet olsun," diye bağırdım. Peşinden gidecek kadar zaman yoktu. Finley'nin ailesini güvene alana dek bunu yapamazdım.

Hızla arkama dönüp Dash'i esir tutun iblise saldırdım. Dişi iblisin gövdesini var gücümle sıkarken acı dolu çığlığına *çat* diye feci bir ses eşlik etti. Onu ileri itip bıçağını aldım ve boğazını kestim. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra Dash ve babasının önünde şekil değiştirerek kontrolü ejderhama bırakmaya karar verdim. Finley son sürat bize yaklaşırken kendimi onlara siper ettim.

Bazıları tanıdık gelen pek çok ejderha alev püskürterek bize yaklaşıyordu. İnsan formunda olsaydım ağzım açık kalırdı. Ejderham şok içinde onlara bakakaldı.

Tamara, Lucille, Jade, Xavier. Diğerleri. Onların öldüğünü sanıyordum. Çok uzun zaman önce. Şimdi nereden...

Birden ağaçların arasından hırlayan ve kükreyen kurtlar fırladı. Krallığımda da çok sayıda kurt olmasına rağmen bizden olmadıkları belliydi. Başlarında onları kurumuş bitki örtüsünün arasından bize yönlendiren muhteşem bir alfa vardı. Sürüsü arkasında kusursuzca dizilmiş, koşuyordu. Herhangi bir kurt krallığında efsanevi olabilecek bir sürüydü. Normal şartlar altında ejderhalarla iş birliği yapma fikrine sıcak bakmayan bir alfaydı.

Alevler yerleri süpürerek ödlekler gibi kaçmaya çalışan iblisleri tutuşturdu. Krallığın her karışına yolladıkları kalabalık bir orduyla gelmişlerdi. Üstünlük onlarda olmalıydı ama...

Finley'nin ejderhası ortaya çıktı. Bana yaklaştığında ayaklarımın dibindeki adamın kim olduğunu fark edip öfkeden deliye döndü. Kuyruğunu sallayıp üç iblisi birden ileriye savurdu ve eğilip birini de ağzına aldı. Onu vahşice ısırp sallayarak uzuvlarını kopardı ve geriye kalanları tükürürken iki iblisi ezdi.

Kalan iblisler arkalarını döndükleri gibi kaçmaya başladılar.

Dash'i ayaklarımın arasına alarak korumaya çalışırken heyecana kapıldım. Biraz fazla yakınımızda olup da kaçmaya çalışan iblisi yere serdim. Ejderham kuyruğumuzu savurup kaçan diğer iki iblisi parçaladı. Finley yerde kalması gerekse bile yanı başımda savaşmaya devam etti.

Onu gerçekten de çok seviyordum.

Zemin kısa sürede temizlendi. Işınlanma becerisi olan iblisler kaleden gitmişti, geriye kalanlarsa kaçmaya yeltenmiş ama peşlerine düşen kurt sürüsü tarafından haklamıştı.

Finley tekrar insan formuna dönüp ayaklarımın dibinde yatan babasına ve kardeşine koştu. Geri çekilerek ona yer açtı.

Henüz kavuşma vakti değildi. Halkımız güvende olana kadar kavuştuğumuzu düşünemezdik.

Hemen yerdeki cesetlere göz attım. Dolion aralarında değildi. O piç kurusu neler olacağını anlayıp kaçmıştı. Ama ışınlanarak krallıktan çıkması mümkün değildi. Başka bir yerde belirdiğinde orada mutlaka onu karşılamak üzere biri olacaktı.

Açıklığın kenarına koşarken ejderhalar tepemde havada kaldılar. Alfa kurt sabırla talimat bekliyordu. Hiç şüphesiz Finley yüzünden benden talimat bekliyordu. Belki ona olan borcunu ödüyordu. Finley ona bir iyilik yapmış olmalıydı. Krallığımdaki görevini tamamladığı anda gidecekti. Buraya kadar gelmiş olması onurlu biri olduğunu gösteriyordu. Göz ardı edilecek değil, saygı duyulması gereken biriydi.

Ona sonra teşekkür edecektim. Hâlâ tamamlamamız gereken bir görevimiz vardı.

İnsan formuma geri dönüp harekete geçtim ve sadece talimat vermek için durdum.

"İblis Kral kaçtı. Onun peşine düşün. İz süremeyenler ormanda ve köylerde iblisleri arasın. Karşılaştığınız bütün iblisleri öldürün. Yaralıları görürseniz tedavi edilebilmeleri için köylülerin onları merkezi bir yere götürmesini sağlayın. Krallığı içeriden emniyete alın ki laneti sonsuza dek kaldırayım."

Midem düğüm düğüm oldu ve birden içim yoğun bir istekle doldu. Laneti şu anda kaldırmak istiyordum. Arkama dönüp son sürat Finley'nin yanına koşmak ve onu yere yatırıp sevişmek istiyordum. Ama bu kez ben ona teslim olacaktım. Bundan böyle hamile kalmaması için çay içmesine gerek kalmayacaktı. Sonsuza kadar bana aitti, birlikte yeni hayatımıza bir an önce başlamak istiyordum.

Ama laneti kaldırıp onu daha fazla tehlikeye atamazdım. Başarılı olacağımızdan emin olana dek bunu yapamazdım.

Tekrar ejderha formuma geçip koşmaya başladığımda eski sarayın ejderhalarının hakkımızda ne düşündüğünü görmek için

yukarı bile bakmadım. Yerde kalmak zorundaydım. Pullarım donuklaşmış, mat bir tona bürünmüştü. Kanatlarım koparılmıştı. Büyük ihtimalle beni artık bir ejderha olarak bile görmüyorlardı. Gözlerinde bana acıyan bir ifade görmeye dayanamazdım.

Bizim kadar hızlı koşamayan ama çok daha çevik olan kurtlarla birlikte ağaçların arasında ilerledik. Ejderham kaçmaya çalışan bir iblisi yakaladı. Onun bir ağacın arkasına gizlendiğini gördük. Bir diğerinin kokusunu da çalılıkların arasında aldığımızda yerini keşfettik. Ejderham bu ormanda onları avlamaya alışıkta. Onları ve yaratıklarını öldürmenin en hızlı yollarını biliyorduk.

İlk iblisin yanından geçerken onu kuyruğumuzla hakladık ve ağacın arkasına eğilip diğerinin kafasını kopardık. Ejderha olmayan köylüler ormanda farklı yerlere koşuyor, gruplar hâlinde iblisleri arıyordu. Güçlü değillerdi ve bunu biliyor, büyük bir riske giriyorlardı. Güzel.

Krallığın diğer ucunda, geçitlere yakın bir yerde, ejderham Dolion'un kokusunu aldığında oradan geçtiğini anladık. Kısa bir süre önce oradan çok sayıda iblisin geçtiğini hissedebiliyordum. Bir savaşla karşılaşacaklarını düşünmemişler, gafil avlanarak ödlekler gibi kaçmışlardı.

Geçitleri yok etmiş, bizi buraya hapsedmişlerdi. Ama kaçamayan diğer iblisler de burada kalmıştı.

Ejderham arkasına dönüp oflayarak diğerlerine buradan ileri gidemeyeceğimizi anlattı. Kalbimiz gümbür gümbür atmaya başladı; kaleye geri döndüğümüzde neyle ya da kiminle karşılaşacağımızı çok iyi biliyorduk.

Ama halkımın iyi olduğundan emin olmalıydım. Bu iş henüz bitmemişti.

Onları iblislerin peşine tak, dedim ejderhama. Bunu seslerle, beden diliyle ve duruşuyla onlara aktarabilirdi. Alfa kurt işaretlerimin ne anlama geldiğini anlardı. Sable'ı bulup yaralıları kontrol etmeliyiz.

Ejderham hemen harekete geçti. Havadaki ejderhalar bize ayak uydurmaya çalışırken o kadar yavaş uçuyorlardı ki büyük ihtimalle yere çakılıp çakılmayacaklarını düşünüyorlardı.

İçimde kocaman bir boşluk hissettim. Prens olabilirdim ama tacı takarsam ne olacaktı? Konseyim beni bir ejderha olarak kabul edecek miydi yoksa aşağılanan bir yaratık mı olacaktım?

Arkamdan kıs kıs gülüp başlarını sallayacak, beni görmezden mi geleceklerdi?

Bir de Finley vardı. Zavallı Finley. O asil, güzel ejderha yanında bir canavar olmasıyla başa çıkabilecek miydi? Ben eskiden bir ejderhayken artık sadece canavar sayılabilecek bir yaratıktım.

Everlass tarlasında birkilerin bozulmaya, boyunlarını eğip ölmeye başladıklarını gördük. Biri burada savaşmış olmalıydı. Tarlanın kenarlarında önce Sable'ın, daha sonra da Hannon, Hadriel, Leala ve iblislerin kanının kokusunu aldım. Hannon'ın kız kardeşini bulup buradan götürdüğü belliydi.

Diğer ejderhaların gözünde ne kadar zavallı olduğumu akıllarından uzaklaştıran bir şey olduğuna şükredip farklı bir yola saptık. Büyük ihtimalle kaleye gitmeden önce evlerinin ne durumda olduğunu kontrol etmek istemiş, burada kimse olmadığını görünce de Finley'ye ulaşmak için gitmişlerdi.

Kokuyu takip ederken aklımdan binbir türlü düşünce geçti. Orada olduklarını anlayacak kadar kaleye yaklaştım ama peşlerinden içeri girmek yerine halkımı kontrol etmek ve olanları öğrenmek için köylere gittim.

Dakikalar önce Prensесimi koluma takıp yeni geleceğimize başlamaya hazırdım. Ama şimdi bunlar bir yanılsama gibi geliyordu. Finley beni anlam veremediğim bir şekilde kendine çekiyordu. Her daim aklımda ve kalbimdeydi. Onun yanında aklım karışıyor, bocalıyordum ve derin bir mutluluk hissediyordum. Mest oluyordum.

Ama zalim mantık hemen devreye giriyordu. En başından beri içinde bulunduğum gerçekliği bir an olsun unutmamıştım. Onu görmeye dayanamayacaktım. Neye dönüştüğümüzü ve Finley'nin nasıl bunlara katlanmak zorunda kaldığını hatırlamaya dayanamazdım. Onu kurtarmak için uzaklara yollamıştım. Belki kendimi kurtarmak için. Ama daha fazla gizlenemezdim. Eski saray halkının yüzündeki aşağılamayı görecekti. Seslerindeki imayı duyacaktı. Tacım olduğu için bana saygı gösterebilirlerdi ama dönüştüğüm yaratığa nasıl saygı duyacaklardı? Krallığımı düşürdüğüm duruma nasıl saygı göstereceklerdi?

Finley bunların farkında olmasa bile ileride anlayacaktı. Ona her daim yıkım getirecektim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

FINLEY

*A*damda yine bir terslik var, dedi ejderham. Hızla kale arazisinin içinde kalan Everlass tarlasındaki kulübeye girdim.

Ami ve Claudile içeride yaralılar için bitkileri kaynatıyorlardı. Everlass tarlasını ve yakınlardaki kulübeyi bıraktığım gibi kullanılabilecek durumda bulduklarına çok sevinmişlerdi. Bu kadar önemli bir zamanda, kimsenin Everlass bitkisini onlar kadar iyi tanımadığını bildikleri için rahatsız edilmemeyi istemişlerdi ve Wyvern halkının şifa konusunda değil, savaşta daha başarılı olduğu yönünde doğru bir tahminde bulunmuşlardı. Kadınların kolay kolay arkadaş edinmediğini hissediyordum. Gerçi haksız da değillerdi. Onlar da benim gibiydiler. Aramızdaki tek fark onların iki kişi olmasıydı. Kapıda nöbet tutan Gunduin'i da sayacak olursam üç kişiydiler.

İsteklerini yerine getirmiştım ama burada misafir olanın ben değil onlar olduğunu açıkça söylemiştim. Ya beni kabul edeceklerdi ya da başka bir yere gideceklerdi.

Bağımızı kontrol ettiğimde Nyfain'in karmaşık duygular içinde olduğunu hissettim. Sonra da gülümsedim.

Çok huysuz. Hep surat asıyor. Bir uç duygudan diğerine kayıyorsa iyi demektir.

Ama bizden uzak duruyormuş gibi. Başka işlerle uğraşıyor.

Sadece ejderhası sabırsız davranıyor. Doğru olanı yapıyor. Yaralılarla ilgilenilmesini sağlamamız gerek.

Keşke yanımda olsa ve bana yardım etse diye düşündüm ama herkesin iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Bu onun göreviydi.

Gunduin kulübeye girmeme izin verdi. Ami dönüp bana baktı ama yan yana dizilmiş, fokur fokur kaynayan kazanlardan ilkinde baktığımda beni engellemedi. Başımı buharların arasına eğip karışımı kokladım ve gözlerimi kapadığımda farklı nüanslar duyularıma ulaştı. Âdeta otomatik pilota bağlamış gibi gerekli olan birkaç şifalı otu ekleyip hızla karıştırdım ve bir sonraki kazana geçtim.

“O neydi?” diye sordu Claudile kaşlarını çatarak. Hemen yanıma gelip tencereye baktı. “Bu karışım senin eklediğin malzemeler olmadan da işe yarar.”

“Hayatım boyunca ölmek üzere olan insanlarla ilgilendim,” dedim, bir sonraki kazana eğilip kokuyu içime çekerek. Bu kazandaki karışım babam içindi. Beyin sarsıntısı geçirmişti ve onu iyileştirmekte zorlanıyorlardı. Bu karışım herhangi bir yan etki yaratmadan onu kendine getirebilirdi. Bunu içtikten sonra iyi olacağından emindim.

Ama bize yardım eden kişiler gittikten sonra krallığa neler olacağından pek emin değildim.

“Bir insana iblis hastalığı bulaştığında, başka bir ilaç ya da yaralanma onu hızla öldürebilir. Dolayısıyla *işe yarar* ifadesi beni asla tatmin etmemiştir.”

Babama vereceğim karışıma biraz biberiye katıp diğer kazanları kontrol ettikten sonra sonuncusunu ateşten aldım. Bu karışım kulübenin önünde dinlenmekte olan şekil değiştirenler içindi. Hiçbiri ağır yaralı değildi ama bu karışım doğal iyileşme becerilerini hızlandırıp ağrıları dindirecekti.

Kazanı, yaralıları karışımı dağıtması için Sable ve Dash'in yanında bekleyen Hannon'a götürdüm. Yakınlardaki bir çadıra yerleştirilen babama göz kulak olurken bunu yapabilirlerdi.

"Laneti kaldırman gerek, Finley," dedi Hannon. Elini sallayıp kazandan yükselen buharları dağıttı. "Jedrek öldü ve İblis Kral baskılama büyüünü yeniden devreye sokmak konusunda özgür kaldı."

İç çekip onu işiyle baş başa bırakarak kulübeye geri döndüm.

"Haklı," dedi kendi karışımlarından birini ağır ağır karıştırmakta olan Ami. Kan kaybını yavaşlatmak için kullanılacaktı ve içinde çok ilginç malzemeler vardı. "Biz bu işi hallederiz. Senin onunla kavuşman gerekiyor..." Hıçkırdı ve öksürerek gizlemeye çalıştı. Hafifçe boğazına vurdu. "Affedersin, boğazım kurudu. Lanetin yapıldığı kişiyle kavuşman ve bu insanları özgür bırakman gerek."

Bence de, diye düşündü ejderham. Onu sahiplen. Bir öyle bir böyle olma hâinden kurtulun artık. Onu sahiplen, işaretle ve izini bırak. O devasa alfa aletini içine sokmasını sağla.

Gözlerimi devirdim. Dikkatini iblislere ve kırbaçlara verdiğinde çok rahat etmiştim. Fakat şimdi yine alfa penislerinden söz etmeye başlamıştı. Yakında hamile kalmam için Nyfain'in içime boşalmasını istediğini de söylledi.

Beni çok iyi tanıyorsun, diye düşündü.

"Şu anda meşgul," dedim. Claudile'ın karışımlarından birini kokladım. Başımı yana eğip aşına gelmeyen kokusunu anlamaya çalıştım. "Bu..."

"Büyük ihtimalle zaman kazanmaya çalışıyordur," dedi Ami. "O... Yani onun gibi erkekler ufukta ciddi bir ilişki görüldüğünde zaman kazanmaya çalışırlar ve buna layık olmadıklarını düşünmeye başlarlar. Yeteri kadar iyi olmadıklarına inanırlar. Yeterli olmadıklarına."

Genel olarak onun gibi erkeklerin nasıl olduğunu bilmiyordum. Onun gibi başka adamlar da mı vardı? Dünyanın bununla başa çıkabileceğini sanmıyordum ama *gerçekten* de Ami'nin dediği gibi yapıyordu sanki. Krallığının yıkıldığından

endişeleniyordu. Hâlâ beni korumayacağını düşünüyor olmalıydı. Aklından bu gibi saçma sapan şeyler geçiyordu.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı. Belli ki her şeyi fazla kafaya takıyordu. Tanrıça aşkına, onun için o pislik İblis Kral'la gitmiştim. Artık beni hiçbir şey durduramazdı.

Bir an etrafıma bakındım. Genel olarak şifacıların durumu iyiydi. Hayatta kalan şekil değiştirenler yavaş yavaş sağlıklarına kavuşacaklardı, babam da öyle. Artık hayvanına erişebildiği için iyileşmeye başlamıştı bile. Karışımım sadece iyileşme sürecini hızlandıracaktı.

Karışımı ateşten alıp soğumaya bıraktım.

Hem artık yalnız değildim. Hayatımda ilk kez ailem dışında bana yardımcı olan kişiler vardı. Bunları onlara da söyledim.

“Bir topluma dâhil olmak senin için iyi olur,” dedi Ami. “Biraz başkalarına güvenmek sana iyi gelir.”

“Olabilir.” Alışkanlıktan taktığım önlüğü çıkarınca üstümdeki eski püskü giysiler ortaya çıktı. Bunları giriş noktamızın hemen dışına bırakılan bohçalardan almıştım. Biri bariyerin diğer tarafından perilerin ve iblislerin seslerini duyabileceği kadar yaklaştırmaya cesaret edip bohçaları getirmişti. Bu da büyük olasılıkla iyiye işaretti çünkü iblisler diğer tarafa geçmeyi başardıysalar bile kazara ölmüş olmalıydılar.

“Belki de bundan sıkılırım,” diye mırıldandım.

Claudile bu yanıma güldü. “Olabilir.”

Bir elimle kılıcımı, diğer elimle de babama içireceğim karışımı aldım. Hannon ona elinden geldiğince bakacaktı. Artık sıra diğer görevimi yerine getirmeye gelmişti.

Midemde yine kelekler uçuşmaya başladı ama bu sefer içimde derin bir arzu da canlandı. Kalp atışlarım hızlandı. Nyfain'i istiyordum. Kavuşmak istiyordum. Başladığımız şeyi bitirmek istiyordum... sonra da hayatımıza devam etmek.

"Kılıcı takmayacak mısın?" diye sordu Ami şüpheli bir sesle. Hâlâ onu çaldığını düşünüyor olmalıydı. "Beline takabilecekken neden elinde taşıyorsun?"

"Takmayacağım. Savaştıktan ve iblislerle uğraştıktan sonra o kadar öfkeli olacağını sanmıyorum. Deri kemer de onca karmaşa arasında çok aşındı. Bir anda koparmasını istemiyorum."

"Onu çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı Ami. Ses tonu bir garipti. Hasret doluydu. Sanki bir zamanlar Nyfain gibi birini tanıyordu da onu hatırlamıştı.

"Nihayet," dedi Dash dışarı çıktığında. Hemen babamın durumuna baktım. Dash'in boynunda kalın bir bandaj vardı ama kanaması durmuştu. Tanrıçaya bizi koruduğu için şükürler olsun ki o da iyileşecekti.

Hayır, aslında Nyfain'e bizi koruduğu için teşekkür etmeliydim. Ailemi bu belaya ben bulaştırmıştım. Nyfain onları kurtarmak için yolda olduğumu tahmin ettiği hâlde onlar uğruna neredeyse kendini feda ediyordu.

İçime yayılan sıcaklık daha da arttı. Ejderhasının uyandığını ve bizi ne kadar arzuladığını hissettim. Benden sonsuza dek kaçamazdı. Uzun süre bana karşı koyamazdı. Bu gerçeğin onu öfkeliendirmesine de asla aldırmış etmemiştim.

"Finley." Weston karışımından içen ya da uzanmış, iyileşmeye çalışan kendi şekil değiştirenlerinin arasından geçti. Hiçbiri o lime lime olan giysileri giymeye gerek görmemişti.

Bana ulaşmasını beklerken Micah'nın kaleden kulübeye doğru yürüdüğünü gördüm. Nyfain'i arzuluyordum. Ama oradakilerle, Tamara ve diğerleriyle konuşmalıydım. Ne de olsa bizi *kurtarmışlardı* ama... Dürüst olmam gerekirse Nyfain'in o iri alfa aletinin içimde olmasını istiyordum.

Ejderham böbürlendi. *Demıştim sana.*

Weston her yanından güç, otorite ve özgüven yayarak karşımda durdu. Yakınımda olması benimde hoşuma giden bir karıncalanmaya neden oluyordu ama o gerçekten de arkanızda

olmasını isteyeceğiniz türden bir adam değildi. İsteddiği zaman son derece tehlikeli olabilirdi. Sürüsünü hizada tutma becerisi bile bunu belli ediyordu.

“Bize yardım ettiğin için teşekkür ederiz, Weston,” dedim göz temasını kesmeden. Dikkatimi bağımızdan bana ulaşan yoğun arzuya vermeyi reddettim. “Sürünün ve ejderhaların yardımına rağmen onlar çok kalabalıktı. Senin kusursuz liderliğin ve azmin olmasaydı bu krallığı Dolion’un elinden alamazdık.”

Weston bir süre dikkatle bana baktı. “Şu herkesin söz ettiği laneti kaldırmanı dört gözle bekliyorum. Burayla ilgili anılarımı hatırlamak istiyorum. İblis Kral bu krallıkla bu kadar ilgilenmediğine göre bir zamanlar muhteşem bir yer olmalı. Bence yine eski günlerine kavuşacak.”

Başım la hafifçe onayladım, kaleye baktığımda Micah’nın adımlarını yavaşlatarak beni beklediğini fark ettim.

“Bilemiyorum. Çok kayıp verdik. Bildiğin gibi bazıları kaçırıldı ama çok daha fazlasının öldürüldüğünü ya da hastalık yüzünden öldüğünü tahmin ediyorum. Dolion geri dönüp başladığı işi bitirmese bile muhteşem bir krallık olabileceğimizden şüpheliyim.”

“Hazır konusu açılmışken... Seni o kafeste ilk gördüğümde normal ejderhalar gibi olmadığını anlamıştım. Eskiden çok ejderhayla karşılaştım, Vemar ve Micah’nın gibi köylerde gördüklerimden bazıları diğerlerinden daha güçlü olmasına rağmen hepsi çok gururluydu. Üstünlük tasarlardı. Onlarla çalışmak kolay değildi. Onlar sürü hayvanları değildir ama artık anlıyorum ki iş birliği *yapabiliyorlar*. Sadece kurtlarla ya da diğer şekil değiştirenlerle *fazla* çalışmak istemiyorlar.”

Nyfain’in “köpeklerin” ne kadar faydasız olduğunu söylediğini ve ayı şekil değiştirenlerle ilgili olumsuz yorumlarını hatırladım. Gerçekten de diğer şekil değiştirenleri küçümsüyordu. Hayatımın büyük bir kısmında ejderhaları yücelttiğim için onun bu sözlerini kabul etmiş olabilirdim. Ama perilerle

ve kurtlarla iş birliği yaptıktan sonra farklı düşünmeye başlamıştım. Onlarla müttefik olduğumuzda çok daha güçlüydük.

"Sende farklı bir şey gördüm. Calia da öyle. Bizi bir araya getirebilecek ve o korkunç yerden çıkmamızı sağlayacak o ruhu sende gördüm. Açıkçası bunu Govam da fark etti. Ama yakınlarına olan saygını ve sadakatini sonradan fark ettim. Artık bunun nedenini anlayabiliyorum. Başkalarının iyiliği için kendini feda etmeye razısın. Bunu bu krallık için yaptın, savaştan sonra da yaptın. Ejderha Prensine geri dönmek yerine buraya gelip bizlere yardım ettin." Yumruğunu kalbine götürdü. "Sadakatim senindir, Finley. Sen sürümün bir dostusun. İhtiyaç duyduğunuzda her zaman yanınızda olacağız."

Gözlerim yaşardı.

"Bildiğim tek şey hayatta kalmak," dedim. Boynuna atılıp kontrolsüzce ağlamamak için ellerimi belime dayadım. O anda çok savunmasızdım. "Hayatta kalabilmek için toplum olarak bir araya gelmen gerekir. Ben bir ejderha olarak yetiştirilmedim. O yüzden onlar gibi değilim. Ama toplumumdaki kişiler gibi de değilim. Çoğu kurt sanırım, bilmiyorum. Kendimi her zaman farklı hissettim. Asla uyum sağlayamadım. Belki de kurt görünümünde bir ejderhayımdır." Keşke onun kadar güzel konuşabilseydim diye düşünerek omzumu silktim. "Hatırlayamadığın bir krallık için kendini tehlikeye atmak zorunda değildin ama sen hem kendini hem sürünü tehlikeye attın. Bu büyük cesaret ve güven gerektiren bir şey. Benim bir sürüm ya da başka bir şeyim yok ama yardıma ihtiyacın olursa hemen gelirim. Nasıl yaparım bilmiyorum ama hemen gelirim."

Hafifçe gülümsedi. "Bir şeye başladığında bunu nasıl yapacağını bilmeyen ama eninde sonunda istediğini elde birisin." Duraksadı. "İstersen bana sarılabilirsin. Sürümüzde eşlerim olmayanlarla yaptığımız bir şey değildir ama... sen bir ejderhasın. Bu yüzden sorun olmayacağından eminim."

"Sen..." Sorumu sormaktan vazgeçip ona sıkı sıkı sarıldım. Yanımda olduğu için minnet duydum. Ama ağlamadım. Benim de saygın görünmem gerekiyordu.

Şükürler olsun, diye düşündü ejderham alaycı bir tavırla.

Ben geri çekildikten sonra Weston kaleye baktı. "Prens'i tanımıyorum ama güçlü bir lider gördüğümde anlarım. Becerikli bir lider. Kanatlarına ne oldu?"

"İblis baskılama büyüsünün onu ejderhasından ayrı tutmasına izin vermedi. Büyüye direnirken pulları ve kanatları koptu. Gücünün yarısını kaybetti. Ama dayandı. Dolion'un herkesi öldürmek için dur durak bilmeden yolladığı yaratıklara karşı krallığını korumak adına ejderhasını kullandı. Hiçbir zaman pes etmedi."

Lanet olsun. Gözyaşlarım boşalmak üzereydi. Memleketimde, ailemin yakınında olmak ve Nyfain'e kavuşacak olmak beni duygulandırmıştı.

Weston dediklerimi duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi ve ben sustuktan sonra bile bana bakmaya devam etti. Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu yüzden mi insan formunda yara izleri var?"

"Evet. İyileşme becerisini çok iyi kullanamıyordu ve henüz beni tanımıyordu. Yoksa ben o yara izleri konusunda bir şeyler yapabilirdim."

Biraz daha yüzüme baktı, başını salladı ve gitti. Ne hoşça kal dedi ne de konuşmanın sona erdiğini anlatmak için bir şey yaptı.

"Tamam o zaman." Arkama dönüp Micah'nın yanına gittim. Ama bu konuşmayı kısa kesmem gerekiyordu. Bağımız bana Nyfain'in yoğun biçimde beni arzuladığını söylüyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Artık tahammül sınırını aşmıştı, beni sahiplenmeye geliyordu.

Sonra ben de onu sahiplenecektim.

"Selam, Micah," dedim. Göz ucuyla Hannon'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Ama telaşlı değildi. Belli ki ejderhamın eşini aldatmak isteyen bir kaltak olmasından endişelenmiyordu. "Gidip şu laneti kaldırmam gerek ama krallığımızı özgür bırakmamıza yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen, Weston ve halkınız, hatırlayamadığınız bir krallık için kendinizi tehlikeye atmak zorunda değildiniz, hepinize minnet borçluyum."

Tepemden bana bakarken bakışları dikkatli ve daverkardı. Bana bu kadar yakın olmasından rahatsız olup azıcık geriledim.

"Tabii ki geldim, Finley," dedi alçak sesle. Sırtımın tepeden tırnağa ürperdiğini hissettim. "Ama bunu krallığın için yapmadım. Bence bunu artık sen de biliyorsun. Senin için yaptım."

İçime derin bir huzursuzluk yayıldı. Aramıza biraz mesafe koymak istediğimde onu geriye itmek niyetiyle elimi kaldırdım. Şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Bak, Micah..."

Başını iki yana sallayarak ılık parmaklarından birini dudaklarıma bastırdı. Diğer eliyle uzattığım elimi tutup kalbime götürdü.

Ben bir şey diyemeden ya da yapmadan, bana fazlasıyla yaklaşarak hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Krallığına karşı sorumluluğun olduğunu biliyorum. Diğer alfayı sahiplenmen gerektiğini biliyorum. Ama bütün bunlar kapana kısıldığın anlamına gelmez. Onun kokusunun meydan okumasını kabul edeceğim. Bunu aşabilirim ve üstüne kendi kokumu bırakabilirim. Bunu yapabilecek çok fazla ejderha yok. Senin suçun olmayan bir lanet yüzünden eşinle uçmaktan vazgeçme. Halkını kurtarmak için *eksiksiz* bir ejderhayla gerçek mutluluğu bulma şansını geri tepme. Bunlara razı gelmek zorunda değilsin."

Bir an ona boş boş baktım. *Eksiksiz* sözcüğü ben de bir şok etkisi yaratmıştı. Ne ima ettiğini anlamıştım.

Piç kurusu.

Ejderhamın heyecana kapıldığını fark etmem biraz zaman aldı. Bağımızdan yayılan muazzam öfkeyi de sonra fark ettim. Kontrolsüz bir saldırganlık yayılıyordu.

Sahiplendiği eşini etkilemeye çalışan bir başka ejderhayı gören ve ona ait olanı korumak isteyen alfa.

“Ben...”

Birden Micah'nın vücudu şiddetle savruldu. Yan tarafa uçup yere çarparak yuvarlandı.

Nyfain tüm haşmeti ve ürkütücü ifadesiyle Micah'nın az önce dikildiği yerde duruyordu. Boyu ondan biraz daha kısa olabilirdi ama daha iriydi. Vücudu yara izleriyle, dövmelele doluydu ve zorluklarla kazanılmış kat kat kasla kaplıydı. Kilo-metrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi ve öfkesi dalgalar hâlinde etrafa yayılıyordu.

Ejderham sevinçle mırladı. Bacaklarını kontrolsüzce birbirine sürtmek için kendimi zor tuttum. Bu adam öfkelenildiğinde gerçekten de çok seksi oluyordu.

Demıştim sana, diye mırladı ejderham.

Ama şimdi bunun sırası değildi. Nyfain ejderhaların dengesini bozamazdı. Onların yardımına bu kadar ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda bunu yapmamalıydı.

“Nyfain, bir dakika...”

Hannon kolumdan tutup beni geri çekerken Nyfain kuvvet, güç ve inanılmaz bir öfke yayarak Micah'nın üstüne yürüdü.

“Hayır, Finley,” dedi Hannon. Sesi sakindi ama yine de sinirlendiğini hissedebiliyordum. “Micah ne yaptığını biliyordu. Bu karşılığı bulacağını da bilmesi gerekirdi.”

Doğru diyordu ama...

Micah giysilerini yırtarak birden ejderha formuna girdi. Nyfain de bir saniye sonra şekil değiştirip çok daha iri, daha kaslı ve –bunu kesin olarak biliyordum– *çok* çok daha haşın bir ejderha olarak karşısına dikildi. Micah'nın insan formunda dövüşmesi gerekirdi. Nyfain'in ejderhası çatlağın tekiydi.

"Tamara, Micah'nın senin üstünde erotik vuruşlar kullandığını söyledi," dedi Hannon, Nyfain'in Micah'ya yaklaşmasını izlerken. "Hiçbir şey hissetmedim ama sanırım ejderhaların seçilmiş eşlerini heyecanlandırmak için yaptıkları bir şey. Bildiğim kadarıyla burada bunun yapılması yasak ama Vemar köylerde kuralların farklı olduğunu söyledi. Bu taktik eşit ya da daha fazla güce sahip olmak için birinin üstünde kullanılıyormuş, ejderhanın karşısındaki kişiyle ilgilendiğini göstermesinin bir yoluymuş."

"Neden eşit ya da daha fazla güç?"

"Çünkü daha az gücü olan kişilere istemedikleri şeyler yaptırabilir."

Micah'nın gücünün yarattığı etkiyi, midemde uçuşan kelebekleri ve ejderhamın kafasının nasıl karıştığını hatırladım. Artık çok daha mantıklıydı. Sadece büyüü bir etkinin devrede olduğunu anlamamıştık.

"Ama o ejderhalara ihtiyacımız var," dedim.

"Alfanın iyi bir gösteri yapması faydalı olabilir."

Lanet olsun, Hannon yine haklıydı. Çok kısa bir sürede ejderhalar hakkında çok şey öğrenmişti. Bunu ona da söyledim.

"O zindanda kapalı kalmak hiç de kısa bir süre gibi gelmemiştir," dedi.

Micah havalandı. Nyfain onu izlemek için başını kaldırdığında Micah onunla alay edermiş, eksikliklerini yüzüne vurmak istermiş gibi ağır ağır daireler çizmeye başladı.

Bağımızdan Nyfain'in ne kadar acı çektiğini hissedebiliyordum. Kalbim paramparça oldu. Ejderham öfkelenmeye başladı. Ama bu savaşı onun adına ben veremezdim. Bu kadarından emindim.

"Herkesin dikkatini çekti," diye fısıldadı Hannon.

Ejderhalar havalandılar ve devasa kanatlarını çırparak onları izlemeye koyuldular. Kurtlar da dâhil herkes alfaların yüzleş-

mesini izliyordu... Ama alfalardan sadece biri buna hazırdı. Diğeri bir şey yapamadığı için sadece onu izliyordu.

"Ona karşılık ver, lanet olsun sana," dedim dişlerimi sıkarak. İçime güç yayıldığını hissettim. "Öfkelen. Öfken nerede?"

Bağımızdan giderek keskinleşen bir acı yayıldı. Birden neler olduğunu *gördüm*.

Nyfain'in bütün korkuları gerçek olmaya başlamıştı. Micah onu diğer ejderhaların önünde küçük düşürüyor, değişen fiziksel görünümünü yüzüne vuruyordu.

"Bunu izleyemem," dedim öfkeyle ağlarken. Asla görünümüm yüzünden alay konusu olmamıştım ama görünümüm *her zaman* başarılarımı gölgede bırakmıştı. Asla ben olduğum için, garipliklerim de dâhil *her şeyimle* kabul edilmemiştim. Ta ki Nyfain'le karşılaşana dek.

Onu seviyordum –hatalarıyla, huysuz tavırlarıyla, her şeyiyle– ve bunu ona bir kere bile söyleyecek fırsatım olmamıştı. Şu anda da söyleyemezdim.

"Micah bunu neler kaçıracağını görmem için yapıyor," diye mırıldandı Hannon hüznle. Nyfain için üzüliyordu. "Sana ne dediğini duydum. Şimdi bunu kanıtlıyor. Büyük ihtimalle başından beri bunu planlamıştı."

"Bu durumu nasıl düzeltebilirim?" dedim.

"Nyfain için genellikle bir şeyi nasıl düzeltirsin? Hadriel'in dediğine göre bunu yapabilen tek kişi sensin."

Öfke.

Ejderhasını kışkırt, dedim ejderhama. Onu uyar. İnsan yarısının korkularının zihnini bulandırmasına izin veriyor. İnsan tarafını bastır ki bu savaşı kazanabilsin. Bu savaşı kazansın ve bizi eşi olarak sahiplesin.

Ejderham bir anda dışarı fırladı. Nyfain'in utanç içindeki hâlini acı ve sıkıntıyla izlerken dediğimi yapmak üzere harekete geçti.

Onun adına savaşma, diye bağırdım çaresizlikle. Ejderham savaşacağı zaman çıldırıyordu. Bunu ilk elden deneyimlemiştim.

Ben salak değilim.

Sık sık aksini düşünüyorum.

Şaşkınlıkla beni izleyen Hannon'ın geriye gitmesini bekledi ve kanatlarını iki kere sertçe çırpıtı. Havalandık ve bir anda herkesin dikkatini üstümüze çekerek öylece kaldık. Derken kanatlarını çat diye kıvrıp yere çakıldı. Feci bir kükremeyle zemini zangırdattı.

Weston kenarda kurt formuna girdi. Diğer kurtlar da aynı şeyi yaptılar. Weston yere oturup başını ön ayaklarına yasladı. Arkasındaki kurtlar da teker teker aynı şeyi yaptılar. Sable ve Dash kararlı ifadelerle babamın yanına oturuyorlardı. Gök-yüzündeki Wyvern ejderhaları zarıfçe yere indiler, ejderhamın yükseldiği noktada kanatlarını kıvrarak yere çakıldılar.

Bir an kimse bir şey yapmadı. Köylerden gelen ejderhalar kimi seçeceklerini düşündüler. Ya güçlü bir alfa olan kendilerinden birini seçeceklerdi ya da halkını güvende tutmaya çalışırken bir ejderha olarak kimliğini yitirmiş yabancı bir prensi.

Gözüme bir kıpırtı ilişti.

Vemar alanın diğer tarafından sert adımlarla yürümeye başlamıştı. Yüzünde haşin bir ifadeyle durup bana baktı ve şekil değiştirip benim gibi havaya yükseldi. Sonra vahşi bir çığlık atarak kanatlarını sertçe çırpıp yere çakıldı.

Bazıları daha ağır olmak üzere gökteki ejderhalar teker teker alçaldılar. Çoğu bunu abartıyla yapmadan yere kondu ve kanatlarını kapadı ama birkaçı Vemar'ı taklit etti. Diğerleri Vemar gibi vahşi bir çığlık atarak tanıdıklarını sandıkları adamın onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını gösterdiler.

En sonunda Nyfain'in hissettiği acı ve sıkıntı biraz hafifledi. Her şeyi halletmesi için kontrolü ejderhasına bıraktı.

Öfkesi giderek kızıştı. Ejderhası vermekten başka bir şey yapmadığı tüm zamanları telafi etmek istermiş gibi ikimizden

yayılan gücü emdi. Bu karışıma keskin bir haz da eklediğimden Nyfain orada olduğumu, elimden geldiğince yardım ettiğimi bilecekti. Evden çıkarken ona iyi işler öpücüğü vermem gibi bir şeydi bu.

Micah daireler çizmeyi kesmedi ama biraz alçaldı ve Nyfain'in ona erişemeyeceği bir noktada kaldı.

Nyfain'in sıçrayıp onu yakalamak istediğini biliyordum ama kıpırdamadan duruyordu. Güç toplamaya devam ediyor, bekliyordu. Ejderham ona sürekli güç yolluyor, sahip olduğumuz her şeyi ona aktarıyordu.

İzleyicilerden çıt çıkmıyordu. Devasa alanda duyulan tek şey Micah'nın kanatlarının hıştısıydı.

Birden Nyfain o kadar yüksek, o kadar feci bir sesle kükredi ki hava âdeta dondu. Micah havada sarsıldı, kanatlarını ürkmüş bir kuş gibi telaşla çırpmaya başlayarak aniden yana eğildi. Nyfain büyük ihtimalle Micah'nın tahmin etmediği kadar yukarı sıçrayıp onu kaptı ve yere çekti. Sonra da hem midemi altüst eden hem de beni heyecanlandıran vahşi bir saldırıya başladı.

Nyfain kullanmayı iyi bildiği keskin pençeleriyle Micah'nın pullarını yırttı. Deneyimli çenesiyle gövdesinden iri parçalar kopardı. Micah doğrulmaya çalıştığı hâlde Nyfain hızla kuyruğunu savurup dikenlerini böğrüne sapladı.

Nyfain daha önce kimsenin şahit olmadığı bir vahşet sergiliyordu. Son on altı senedir sürekli savaşarak edindiği deneyimi kullanıyordu. Acımasızdı. Yırtıcıydı. Kural tanıımıyordu. Hayatta kalabilmek için uzun zaman önce kurallara uymayı bırakmıştı.

Ustalıkla savaşıyor, bunu herkese gösteriyordu.

Dövüş bir anda sona erdi. Nyfain öldürmesine ramak kaldığı, kanlar içindeki rakibinin tepesine dikilerek muazzam bir zafer çıktığı attı. Zemin sallandı. Donakaldım. Bütün bedenime bir sıcaklık yayıldı.

Şekil değiştir, diye düşündüm ejderhama kendimi hatırlatmak için. Şekil değiştir!

Hemen şu anda o ejderhaya sahip olmak istiyorum.

Uçamıyor ve açık bir alanda seks yapmaya çalışan iki ejderha yarasına tuz basar. Hem onu sahiplenmem gerek. Şekil değiştir! Umarım laneti kaldırmak kanatlarını geri almasını sağlar. Sonra... Hayır, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sakın ejderhasına dokunma.

Tabii, olur. Sözüünü dinleyecektim gibi rol yapalım.

Pes edip kontrolü bana verdi. Ama ben şekil değiştirmeye fırsat bulamadan Nyfain göğsünü şişirerek göğsü kocaman bir ateş topu püskürttü. Bunu Micah'ya da yollamış olabilirdi. Diğerlerinden öğrendiğime göre ateşin bir ejderhayı öldürmediğini ama çok uzun süre püskürtülürse kör edebileceğini ve boğabileceğini biliyordum. Ya da ateş fazla güçlüyse kanatlarını delebilirdi.

Nyfain'in ateşi yeteri kadar güçlüydü.

Ejderhası kontrollü davranmakta zorlandı, dedi ejderham sevgi ve sadakatle. Bu ateşle diğer ejderhayı çok kötü yaralayabilirdi. Onu öldürmek hakkıydı ama bunu yapmadı. Neden?

Nedenini biliyordum. Çünkü bir dişiyle ilgili olarak çizgiyi aşsa da Micah krallığının yardımına da koşmuştu. Bunu benim için yapmış olabilirdi ya da bana o yüzden yaptığını söylemişti ama yine de yapmıştı. Dolayısıyla, Nyfain bu yüzden diğer ejderhanın hayatını bağışlamaya karar vermişti. Doğru bir karar verdiğini düşünüyordum.

Giysilerimi parçalanmış hâlde yerde bırakıp şekil değiştirdim ve öne çıktım. Giysiler umurumda değildi. Ejderhayı ve hemen arkasından insanı gördüm. Bana ait olan erkeği gördüm.

Nyfain kimseye bakmadı. Yerde yatan düşmanına bakmadı. Zafer ve acı, sevgi ve kayıp arasında gidip gelen duygularla sadece beni görüyordu. Hızla yanıma geldi. İki elimle saçlarını kavrayıp dudaklarını dudaklarıma çektim.

Tanıdık ve egzotik, rahatlatıcı ve son derece baştan çıkarıcı tadı başımı döndürdü.

“Becer beni, Nyfain,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Emredersin, Prensesim,” diye yanıt verdi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

FINLEY

Nyfain beni kollarına aldığı gibi bizi izleyen ejderhaların yanından geçirerek kalenin arka tarafına doğru yürümeye başladı. Yeniden kollarında olduğuma inanamayarak ona sıkı sıkı sarıldım.

Nihayet ejderhama kavuşmuştum.

“Nyfain, seni sevi-”

“Hayır,” dedi. Kulenin merdivenine değil, arka taraftaki salonlara yöneldi. “Henüz bunu söyleme. Ben...”

Sesinden ve bağımızdan duygulandığını hissedebiliyordum. Bu yoğun his kalbime işlediğinde boynuna sarıldım. Salona açılan dış kapıya vardığımızda beni yere bırakıp kapı çerçevesine yasladı. Tek eliyle kapıyı açarken diğer eliyle beni olduğum yerde tuttu.

“Bir an seni kaybettiğimi sandım,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Buraya geri dönmemeliydin. Geri dönmemen gerekirdi. Ama...”

Dudaklarımız birleşirken beni tekrar kucaklayıp kapıdan geçirdi. Koridora çıkıp daha önceden kullandığımız son odaya gitti.

“Kısa bir mola vereceğiz,” dedi. Perdeyi açarak beni banyonun durgun sularına taşıdı. “Sadece üstümüzdeki kanı ve kiri temizlemek istiyorum. İlk birlikteliğimiz için biraz temiz olmamızı istiyorum.”

“İlk birlikteliğimiz mi?”

Altın rengi gözlerini gözlerime dikti ve birlikte ılık suya girdik.

“Pullarla nasıl olacağını henüz deneyimlemedin.”

Dudaklarını çenemde gezdirirken sabun kalıbını alıp beni yıkamaya koyuldu. Elleri alev alev yanan vücudumda tatlı bir öpücük gibi gezinmeye başladı.

“Ayrıca bana ne hissettiğini ilk kez söyleyeceksin,” diye fısıldadı. “Bunu duymak için hem can atıyorum hem de çok korkuyorum.”

“Yoksa huysuz tarafın ortaya çıkmaya mı hazırlanıyor?” dedim şaka yollu. Başparmağını sertleşen meme uçlarımda gezdirirken nefesimi tuttum.

“Olabilir ama bunun bir önemi yok. Öfkemle de duygusallığımla başa çıktığın kadar kolay başa çıkabilirsin.”

Birlikte oturduk, Nyfain dikkatle beni, yüzümü süzerken elleri yavaşladı.

“Seni ne kadar özlediğimi anlatamam, Finley,” diye mırıldanarak parmaklarını boynumdan aşağı indirdi. “Burada kalmana izin vermemeliyim. Geri dönmene sevinmemeliyim. Ama sana direnemiyor... ve senden vazgeçemiyorum.”

Nyfain kendini sabunlarken elimi yanağına götürdüm. Diğer elimi göğsünden aşağı indirerek sertleşmiş, iri aletini kavradım.

Elektrik şoku yaşamış gibi irkildi ve saçlarımı sertçe tutarak başımı arkaya çekti. Dişlerini boynumda gezdirip bıraktığı izi ısırdı. Midem düğümlendi, içime tatlı, sıcacık bir his yayıldı. Dilini karıncalanan izin üstünde gezdirip saçlarımı biraz daha çekerek arkaya yaslanmamı sağladıktan sonra meme ucumu emdi.

“Seni öyle bir becereceğim ki ismini unuracaksın,” diye kükredi. Memelerimi öpüp kontrolü ele geçirerek beni kendine çekti. “Sen bana aitsin, Küçük Ejderha ve bunu kanıtlamak istiyorum. Hem de tekrar tekrar.”

Beni sert, tutkulu ve erotik bir şekilde öptükten sonra ayağa kaldırıp kendine yasladı. Bir eliyle çenemi tutarken diğer elini saçlarıma doladı. Sıcaklık bacaklarımla arasına toplandığında gözleri avını inceleyen bir avcınıninki gibi parladı. Tehlikeli ve kontrolsüz ama bana karşı bir tehdit oluşturmayan gücü etrafımızı sardı. Bana karşı asla bir tehdit değildi. Sadece düşmanlarıma karşı bir tehdit oluştuyordu.

Ona, hayatına ya da aklına mâl olsa bile beni her daim koruyacağını biliyordum. Acı çektiğim anlarda bana keyif vermesine ihtiyaç duyduğumda onu sarstığımı biliyordum. Ama asla pes etmemişti. Asla geri adım atmamıştı. Bunu asla yapmayacağını biliyordum.

"Al beni," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır, Prenses." Bağımla beni yakalayarak bana ondan başka kimsenin erişemeyeceği bir yere götürdü. "Şimdi, *sen beni* alacaksın. Sana ait olmam için beni işaretleyeceksin."

Beni yine kollarına alırken etrafa su sıçratarak bulanıklaşan sudan çıkardı. Üstümü örtmeden hâlâ bir ölüm sessizliğinin hâkim olduğu kalenin koridorlarında yürümeye başladı. Etraf bomboştu. Diğerleri bize zaman ve mahremiyet tanıyor, yapabileceğimiz tek şeyi yapmamızı umut ediyordu: Laneti kaldırmak. Onları özgür bırakmak.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bütün bedenim gerilmişti.

Nyfain kulenin merdivenini tırmanıp odaya girdiği anda yokluğumda buradan hiç çıkmadığını anladım. Kokumu taşıyan bu odaya sığınmıştı. Odayı bir zindana çevirmiş, anılarımızla baş başa kalmıştı. Asla hayatına devam etmeyi planlamamıştı. Bir an bile.

Beni yatağa bırakırken çaresiz hissettim ama acele etmedim. Üstüne atlamadım. Yatak örtüsünü açıp ipeğimsi çarşafların üstüne uzandım. Her hareketimi izleyerek, onu yönlendirmemi bekleyerek yanıma uzandı. Benim gibi onun da giderek sabır-

sızlandığını hissedebiliyordum ama bunu belli etmiyordu. Acele etmemi istemiyordu.

Elimi uzatıp omzunu okşadıktan sonra sırtına kaydırıp onu kendime çektim. Bana daha da yaklaşmasını istiyordum. İri, güçlü kollarını iki yanıma dayayıp üstüme uzanırken sıcak teni tenime değdi. Savaş izleriyle, kaslarla ve mürekkeple dolu muhteşem göğsü sertçe meme uçlarıma sürtündü. Ellerimi teninde gezdirirken ve bacaklarımı bacaklarının etrafına dolarken gözlerimi zevkle kapadım.

"Sen bana bağımızdan haz ve güç yollarken bu ânı hayal ettim," diye fısıldadım o anları hatırlayınca. "Ama aynı şey değildi. Sıcaklığını hissedemiyordum. Gücünle ilgili anılar, gerçekten yanında olmaya kıyasla cılız bir yankı gibiydi."

İri, ağır ve sert vücudunu benimkinin üzerine çektiğimde yumuşacık şilteye gömüldüm. Beni hafifçe öptü, giderek daha büyük bir tutkuyla öperek bütün dünyamı tadıyla, vücuduyla sarmaladı.

"Beni kurtardın," dedim ona sımsıkı sarılarak. Gözlerimi yumduğumda iblis zindanında belli etmemeye çalıştığım bütün acı ve korku serbest kaldı. Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü. "Beni sahiplenerek... en kötü şeylerden korudun. Her şeyin en kötüsünden kurtardın."

Onu bırakmadan sert hıçkırıklarla sarsıldım. Buraya bu konuşmayı yapmak için gelmemiştik ama bunları söylemeden daha ileri gitmek istemiyordum. Ruhumun en karanlık köşelerini ona göstermeden, güvenli kollarıyla beni sarıp sarmalamasına izin vermeden devam edemezdim.

"Sen hepimizi kurtardın," dedi.

"Bizi Hadriel, Leala ve Hannon kurtardı."

"Hayır, onlar zindandan kaçmana yardım ettiler. Hepimizi kurtaran şey senin koşulsuz sevgindi."

Yaşlı gözlerimi açıp dünyalar güzeli altın rengi gözlerine baktım. Bakışları hissettiği her şeyi yansıtıyordu. Birden dene-

yimlediğimi hiç hatırlamadığım bir tutkuyla içimde olmasını istedim.

Kalçasını ittiğimde, ne istediğimi ânında anladı. Dudakları dudaklarımla kavuşurken iri aletini kaygan kıvrımlarıma itti. Sert ucu kayarak bir anda içime girdi. Kapalı gözlerimin arkasında renkler ve kıvılcımlar patladı. Hissettiğim her şeyden daha güzeldi. Hayal gücümün –ki çok güçlüydü– yarattığı her şeyden daha güzeldi. Birkaç saniye beni kollarının arasında sıkı sıkı tuttu.

Başımı çevirip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Seni seviyorum.”

Derin bir nefes aldığımda içinde âdeta bir duygu barajı yıkıldı. Geri çekilip sertçe kayarak içime girdi. Ona karşılık vermek için kalçamı kaldırdım ve Nyfain her hareketine korkularını, mutsuzluğunu ve arzularını akıtırken onu bırakmadım. Her hareketine karşılık verdim, vücutlarımız her birleştiğinde kendi karanlığımla yüzleştim. Bunu açığa çıkarıp aydınlığa ittim.

Daha da yakınlaşmaya çalıştık. Daha derine gitmeye. Korku ve belirsizlikten oluşan o yerde buluşmaya, bunlarla bir daha tek başımıza yüzleşmemek için birbirimize kenetlenmeye çalıştık. Dişlerimi boynuna sürttüğümde keyifle ürperdi.

Henüz değil, dedi ejderham. Nyfain’in içimi doldurmasının, gücünün bizimkine karışmasının keyfini çıkarıyordu. Bağımız beni ona kilitleyerek gücüyle sardı. Ona aynı bağı sunmam gerektiğini biliyordum. Onun da sığınabileceği, tüm dünyanın böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu bilmesine gerek kalmadan kendi içinde gidebileceği güvenli bir alan yaratmam gerekiyordu.

Daha rahat hareket edebilmek için hafifçe doğruldu, beni öpmeye, öpüşmemizin tutkusunu artırmaya devam etmek için başını eğdi. Sürtünme hissi, onun gücü ve içime girip çıkan kaygan penisi...

O beni öperken bir anda patlayıp bağırarak orgazm oldum. Daha sert boşalmam için bana meydan okuyormuş gibi dur-

madan devam etti. Ejderhası beni daha fazla güç biriktirmeye zorluyordu.

Bize sahiplenmeye giden yolu gösteriyorlardı.

Nyfain ısrarla devam ederken odada iniltilerimiz ve seslerimiz yankılandı. Yatak hareketlerimizle gıcırdıyordu. Kalçası benimkine çarpıyordu. Bu sefer daha büyük bir kuvvetle, aramızda bir nabız gibi atan gücü hissederek doruk noktasına yaklaşmaya başladım.

"Seni seviyorum," dedim yine. Nyfain devam ederken sırtım gerildi, daha da derinlere ulaşabilmesi için bacaklarımı biraz daha açtım. Daha fazlasını istiyordum.

"Sen benim her şeyimsin," dedi. İçime girip çıkarken avuçlarını iki yanıma dayadı.

Omuzlarını tuttum, saçlarını kavrayıp onu ısırmak için kendime çekmek istedim.

Henüz değil, dedi ejderham. Gücü Nyfain'in ejderhasıyla flörtleşiyor, onu tahrik ediyordu. Cilve yapıyordu. Boğuşmaya başlamamızı bekle.

Nyfain'in kalçası sert hareketlerine devam edip söz verdiği gibi beni yalnızca kendisine ait kılarken bir yandan da verdiği hazla damgalıyordu. Micah ondan vazgeçebileceğimi düşündüğü için aptalın tekiydi. Aşkımın Nyfain'in pullarının rengini ya da kanatlarının olmayışını önemseyecek derecede sığ olduğunu düşünene kadar aptaldı.

Midemde kelebekler uçuşmasına, Micah yakınımıdayken aklımın karışmasına izin vererek aptallık etmiştim. Nyfain'le asla boy ölçüşemezdi. Nereye ait olduğumu keşfermiştim ve bir daha asla başka bir yerde olmak istemiyordum.

Ansızın yine boşaldım. Zevk dalgaları evime geri dönmüş olmanın baş döndürücü zaferiyle içime yayılmaya başladı. İb-lisleri yenmiş olmanın zaferiyle. Nyfain buna vücuduyla, sertçe içime girip çıkarak karşılık verdi.

"Evet, bebeğim," dedim hareketlerine karşılık verirken. Hissettiğim zevk giderek artıyordu. "Lanet olsun..."

Bir daha orgazm olurken dişlerimi sıktım. Ejderhalar artık gücü birbirlerine atıyor, daha saldırgan davranıyorlardı.

Onu iyi becer, dedi ejderham, hayvanlarımızın karşılıklı oyunu arasında.

Bütün irademle onu ittim, onu yatağa devirerek üstüne çıkmaya çalıştım. Çabalarımı yerle bir ederek bana direndi. Tatlı gülüşü yanan tenimi âdeta sıyırdı.

"Biraz daha çaba sarf et, Prenses. Ben itip kakmaya alışık olduğun ejderhalardan değilim."

Gücümü toplayıp onu yeniden itmeden önce saçlarını sertçe çektim. Çabalarımı direnen ejderhasının keyiflendiğini hissettim ama ejderham imdadıma koşunca içimde bir güç patlaması oldu.

Bu sefer onu sertçe ve acımasızca itip üstümden atarak yatağın ucuna serdim.

"Güzel," diye kükredi. Ayak bileğimden tutup beni kendine çekti. "İşimi asla kolaylaştıрма. Sana yakışmaz. İkimize de yakışmaz."

Beni biraz daha öne çektiğinde terden ve keyiften ıslanmış hâlde üstüne çıktım. Sert penisinin üzerine oturup saçlarını elime doladım ve gözlerinin içine bakarak hızla hareket etmeye başladım. Diğer elimle klitorisimi okşarken hissettiğim haz kesik kesik nefes alıp vermeme neden oldu.

"Evet, Prenses," dedi gözleri alev alev yanarken. "Kullan beni. Sana aitim."

Aramızdaki güç artmaya, kaburgalarımın yukarı yayılmaya başladı. Daha fazla uyarıldığım için yine boşaldım ve yine nefes nefese kaldım. Ejderham daha fazla güç elde etmek için onun ejderhasıyla boğuşurken hissettiğim zevk gitgide artıyordu. Vücutlarımız savaşıyor, daha da yakınlaşmak için mücadele veriyordu. Birbirimizi daha sert becerebilmek için.

Orgazm olurken bağırdım ve bu sefer vücudumun tamamı cayır cayır yandı.

Şimdi, dedi ejderham. Nyfain'in başını yana eğip boynunu ısırdım ve ejderhamın yüzeye yaklaşmasına izin verdim. Nyfain altımda inleyip kalçamı turarak hızla kendine çekerken ejderhamla dilimize akan sıcak sıvıyla mest olduk. İçimizdeki güç sevgiyle, şehvetle, arzuyla ve sonsuzlukla karışırken Nyfain sarsılarak boşaldı. Güç içini kapladı ve geri gelerek boynunu ısırdığım noktaya toplandı.

İnledi ve çok iyi hatırladığım bir hisle içime boşaldı. Kalçamı oynatarak klitorisimi okşamaya devam ettim ve Nyfain sakinleşirken bir kere daha orgazm oldum.

Nefes alıp verişlerimiz yavaşlayana kadar beni sıkı sıkı tuttu. Kokularımız birbirine karışmıştı. Artık birbirimizin kokusunu taşıyorduk. Ama aradaki tek fark buydu. Farklı hissetmiyordum.

"Mühürlenmek nasıl bir his?" diye sordum. Biraz geriye çekilip aydınlık pencereden dışarı baktım. Gündüz olmuştu.

"Mühürlenmedik," dedi yumuşak bir sesle. Bağıımızdan pişmanlık hissediyordum.

Kalbim bir anda korkuyla ve acıyla doldu.

"Ben..." Yutkundum. "Yani gerçek eşin değil miyim?" diye sordum.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bu konuda yeteri kadar kitap okudun, biliyorum. Bağıımız bunun kanıtı."

"O zaman neden..." Aklıma tek bir açıklama geldi. "Beni gerçekten sevmiyor musun?" dedim hıçkırarak. Gözlerim doldu ve bunun nedeni geçmişte yaşadıklarım değildi.

Nedeni o sırada hissettiğim acıydı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

FINLEY

Yüzüme düşen saçlarımı geriye iterek kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Seni tüm benliğimle seviyorum. Bence sorun kendimi sevmiyor olmam. Başka birinin beni sevebileceğini anlamakta zorlanıyorum. Artık ejderhalardan değilim. Hiçbir gruba ait değilim. Seni sağlıklı olabilecek kadar çok istediğim hâlde, ben... Bu dürtüye direnmeye çalışıyorum çünkü seni bu yarım hayata mecbur bırakmak istemiyorum."

Kalbim kırılarak ikiye ayrıldı. Eğilip alnımı alnına yasladım. Micah'yla savaşını görmemiş olsaydım dediklerinin ne kadar önemli olduğunu tam olarak anlamayabilirdim.

Ama görmüştüm ve anlıyordum. Ne kadar acı çektiğini, gelecekte ne kadar korktuğunu biliyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak parmağımla yara izlerinden birini okşadım.

"Sen bana aitsin," dediğimde ürperdiğini hissettim. "Sana bir haberim var: Aramızdaki tuhaf kişi sen değilsin. Ben de asla hiçbir gruba uyum sağlayamadım ve sırf bir anda pullarım, bir çift kanadım ve zihnimde dırdır edip duran salak bir ejderham var diye uyum sağlayamayacağım."

Sen kendine bak, diye düşündü ejderham.

"Göze batan kişi sen değil ben olacağım," diye devam ettim. "Ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmeden büyüdüm. Hâlâ da

bilmiyorum. Bir ejderha gibi davranmayacağım, Weston bana bu kadarından emin olduğunu söyledi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor ama diğer ejderhaların aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Nyfain, kraliyet ailesinin üyelerinin isimlerini bile bilmiyorum! Saraydan o kadar uzak yetiştim. Her resmî akşam yemeğinde, seçkin kişilerin her medeni buluşmasında... ya da sizin bir araya geldiğiniz önemli davetlerde göze baracağım. En önemli konular açısından bu dünyaya *sen* uyum sağlayacaksın ama *ben* bunu başaramayacağım. 'İşte, o ruhaf eşi olan güçlü ejderha,' diyecekler ve bunu söylerken beni işaret etmeyecekler."

"Bunları değiştirebilirsin. Bilmediğin her şeyi öğrenebilirsin."

Yüzünü okşayıp parmağımı dudağının kenarındaki yara izinde gezdirdim. Geri çekilmedi. "Ayrıca yara izlerini gururla taşıman başkalarına neler çektiğini öğretecek. Onlara her şeye rağmen galip geldiğini gösterecek. Kanatların koparıldığında sırtında kalan izleri görecekler ve bir zorbaya boyun eğmeyen Prens'in gücünü ve azmini anlayacaklar. Halkını korumak için çektiğin acıyı kendi gözleriyle görecekler. Bu açıdan birbirimizin dengiyiz."

Gerçeklik arkamı döndüm ve ona sırtımdaki kırbaç izlerini gösterdim. Bağımızdan acı ve öfke yayıldı.

Tekrar ona dönüp kucağına oturduğumda acı içinde başını iki yana salladı.

Ona sokulup başımı geniş omzuna yasladım. "Odamda bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Hafifçe sırtındaki pul izlerini okşadım. İçindeki acıya fiziksel keyif karışınca ürperdi. Benim zindanda deneyimlediğimin tam tersiydi ama bir o kadar sarsıcıydı.

"Bana, 'Seni görüyorum, Finley. Her şeyinle görüyorum ve mest oluyorum,' demiştin. O anda sana âşık oldum. Bunu o zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Sonra ben sana kendimi tamamıyla kaptırana kadar mektuplarınla ve davranışlarınla kalbimi kazandın. Söz verdiğin gibi beni mahvettin.

Ama söz verdiğin şekilde olmadı bu. Beni öyle bir mahvettin ki başka erkeklerin hiçbir şansı kalmadı. Çünkü *seni görüyorum*, Nyfain. *Her şeyini* görüyorum. Taşıdığın ve gizlediğin yara izlerini. Huysuzluğunu ve öfkeni... sadakatini ve aşkını. Gücünü, iyi yürekliliğini ve şefkatini. Hepsini görüyorum.”

“Diğerleri eksikliğimden başka bir şeyi görmeyecek.” Derin bir acıyla bana sıkı sıkı sarıldı.

Ben de ona sarıldım. “*Sen* bunu öyle görmediğin sürece bir eksiklik olmaz. Vazgeçmek istemediğim bir onur nişanı bu. Gücünün kanıtı.”

Ben yara izini okşamaya, acısını keyifle hafifletmeye devam ederken bir süre sessizce birbirimize sarıldık.

“Beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığın hâlde seni seviyorum,” dedim şefkatle. “Seni sonsuza dek seveceğim. Kendini olduğun gibi kabul edebilmek, dönüştüğün kişiyi kabullenebilmek için ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan. Ben yanında bekleyeceğim. Nerede olacağımı seçtim. Ejderhalarımızın bağı ve lanet yüzünden değil. Ben seni seçtim. Seçmeye de devam edeceğim. Sonsuza kadar.”

Geri çekilip dolan gözlerle ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Başını iki yana sallayıp beni öptüğünde bağımız sevgiyle ve arzuyla doldu.

“Hiç sağduyulu değilsin,” dedi en sonunda.

“Bunu Hannon da birkaç kere söylemişti. Şimdi... Bana bir ilk sözü vermiştin.” Saçlarımı omzundan diğer tarafa atıp arkama döndüm ve ona sırtımdan belime uzanan iki sıra pulu gösterdim. “Şimdi istiyorum, lütfen.”

Ama parmağını sırtımın ortasından belime indirdiğinde yara izlerinden birini okşadığını anladım.

“Yakında benden uzaklardayken neler yaşadığını ayrıntılarıyla duymak isteyeceğim.” Parmağını başka bir yara izinin üzerinde gezdirdi. “Ölmeden önce Dolion’dan dünya tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir intikam alacağım.”

"Bence bunun için sıraya girmen gerekecek. Zindanlarında dört bir yandan topladığı şekil değiştirenler vardı. Periler de. Onlar da intikam almak isteyecek. Kral kendi türünü bile isyan edecek kadar kızdırmış durumda."

"Tamara ve diğerleriyle konuştum. Onları gördüğümde şok geçirdim. Ama... Belki de bu kadar şaşırmamam gerekirdi. İblis Kral'ın güçlerinin peşinde olması mantıklı. Ama bunu sonra konuşuruz. Hepsini sonra konuşuruz."

Nyfain duyacağı ayrıntılardan hoşlanmayacağını biliyordu.

Dudakları ensemeye değerken ellerini omuzlarıma koydu. Beni diğer tarafa döndürüp hafifçe öne itti.

"Bir yastık al," diye mırıldandı. Dizlerimin üstünde uzanıp bir yastık aldım ve popom biraz yukarıda kalsın diye altına koydum.

Ellerini kalçama koyup bacaklarımı biraz araladı ve parmağını bacaklarımın arasında gezdirdi. Yüzüstü yatağa uzanırken yatak gıcırdadı ve parmağının ardından dilini hissedince nefesimi tutup gözlerimi yumdum.

"Çay içmemeni tercih ederim. Ejderhalarımız da aynı fikirde sanırım," dedi alçak ve boğuk bir sesle. Sırtımda öfkeli bir ürperti hissettim. Bu his karnıma kadar yayıldı. Hamile kalmamı sorun etmiyordu. Bunu istiyordu.

Kalp atışlarım hızlanırken ejderham keyifle mırladı.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ama seni uyarmam gerek." Dilini klitorisimde gezdirip emebilmek için bacaklarımı biraz daha araladı. "Mühürlenmek bir ejderhayı uyarır. İstedğim gibi seninle mühürlenebilirsem ki artık bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, sen de uyarılabilirsin. Hamile kalmayı isteyebilirsin. Becerilmek ya da sevişmek değil, sadece hamile kalmaktan söz ediyorum." Gülmüşediğini hissettim. "Bu tür sözlerin sana ne kadar garip geldiğini biliyorum."

Ama o anda garip gelmemişti. Bunu istiyordum. Hem de çok. Onu içimde istiyordum. Bunu düşününce içime garip bir heyecan yayıldı. Bana doğru bir adım atıyordu. Her şey olması gerektiğı gibiydi. Bu noktaya varabilmek için mücadele etmiştik. Lanet olsun, mutlu sonumuzu hak etmiştik.

“Nyfain,” diye yalvardım o beni yalarken. İki parmağını içime sokup çıkarmaya başladı.

“Seni parçalamamı isteyeceksin,” dedi parmaklarını tam da olması gerektiğı gibi kıvrarak. Şilteyi sıkıca kavradım çünkü inleyerek içime girmesi için ona yalvarmak üzereydim. “O kadar yoğun bir his olacak ki etkisi altında artık mantıklı düşünemeyeceksin. Ben de öyle. Bunlar sadece duyduklarım ama anlatan herkes böyle söylüyor. Ejderhalarımız çıldıracak. Sanırım, *ben* de çıldıracağım. Genellikle bunun sonucunda bir bebek gelir. Hazır değilsen... çayı kesmek için iyi bir zaman değil demektir.”

Bunu söyledikten sonra susup yanıt vermemi bekledi. Derin bir nefes alıp, “Hazırım,” dedim. “Yani aşağı yukarı. Bilemiyorum ama...”

Kes artık, bal gibi hazırsın, diye araya girdi ejderham. *Çoktan hazırdın. Artık şu mühürlenme işine başlayalım, bizi becersin, mahvetsin ya da parçalasın. Bize söz verdiği şeyi yapsın. Ne gerekiyorsa yapsın.*

“Ejderhamın hazır olmamama izin vereceğini sanmıyorum,” dedim gerginlikle gülerek. Bu iş beni neden bu kadar germişti? Sanki kimseyle birlikte olmamışım, tamamıyla yeni bir şeymiş gibi hissediyordum.

Çünkü en sonunda onun hazır olduğunu biliyorsun, dedi ejderham. *Dahası, sen de hazırsın. Evet, o mutlu sona ulaşma vakti geldi. İlk olarak boşalmakla başlayalım. Tanrıça aşkına, keşke uçabilseydi. Gökyüzünde boğuşurken pullarımı kaplamasını isterdim. İnsanın değil, ejderhanın beni hamile bırakmasını istiyorum. Ama sorun değil. Uçmadan da bunu nasıl yapabileceğimizi çözeriz.*

"Artık başla, Nyfain. Ejderham... biraz canımı sıkmaya başladı."

Hoşuna gidiyor, dedi ejderham.

Nyfain ellerini popomda ve belimin iki yanında gezdirdi.

"Seni yine becermek istiyorum," diye fısıldadı, belimin ortasındaki noktayı öperek. "Hem bunu yapıp hem de pullarınla uğraşabilecek olmam harika. Bunu kimseyle yapmadım. Bu yüzden bana nelerden hoşlandığını söylemen gerek. İçgüdüsel olarak anlar mıyım, emin değilim..."

O kadar ıslanmıştım ki bacaklarımın arasından ikimizin sıvılarının da aktığını hissediyordum. Bacaklarımın arasında yavaşça pozisyonunu aldı ve sağdaki pullarımda tüy gibi bir dokunuş hissettim.

"Bu da ne..." Öylesine saf bir haz hissedip kendimi çılgınlık atmamaya zorladım ki bunu nasıl tarif edebileceğimi bile bilemedim.

"Hımm, hoşuma gitti," dedi kalçasını itip içime sertçe girerken. "Seni tekrar becereceğim ve içini yeniden dolduracağım."

Bu müstehcen laflarına bayılıyordum.

"Evet, Nyfain," dedim. Kalçamı önce öne, sonra ona karşılık vermek için geriye ittim.

Popomu kavradığı gibi beni kendine çekip bir anda içime girdi. İnledi ve pullarımın üstünde o hafif dokunuşu hissettim.

"Hayır, bu..."

Yavaşça içimden çıkıp tekrar sertçe girdi. Penisini ıslak vajinamı doldururken dişlerini hafifçe pullarımın üzerinde gezdirdi.

"*Lanet olsun!*" Bir anda müthiş bir hazla patladım. Parçalarım odanın dört bir yanına saçılmış gibi hissettim.

Kontrolenden çıkmışçasına tekrar tekrar içime girip çıkmaya devam ederken titredim.

"Evet, Finley, tekrar," dedi tırnağıyla pullarımı okşayarak.

"Hayır... Hayır! Lanet olsun, bu çok fazla! Çok... kahretsinnnnn." Bu sefer içime bir zevk dalgası yayılırken bağırdım. "Bu... senin için... hep... böyle mi?"

"Hayır." Nefes nefese devam ederken içime daha sert girebilmek için beni aşağıda tuttu. Daha çılgınca hareket etmeye başlamıştı. Kendini kaybetmişti.

Ben de ondan farklı değildim. Sanki bedenimin dışına çıkmıştım ve sadece zevk hissediyordum. Tenime değen teninden, içimdeki penisinden başka bir şey hissetmiyordum.

Bana nefes aldırmadan içime girip çıkarken ağzından her seferinde bir sözcük çıkıyordu.

"Karşılıklı-sahiplenmeyle-doğru-bir-şekilde-çiftleşmek-bu-de-neyimi-daha-yoğun-kılar." Kesik kesik nefes alıyordu. O kadar yüksek sesle inliyordum ki onu zor duydum.

"Mühürlenmek... Ahhh!"

Orgazm vücudumun her santimini sarsarken pullara gerek bile kalmadı. Nyfain birkaç kere daha içime girip çıktıktan sonra üstümde titrerken anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Sonra üstüme farklı bir his çöktü. Hayır. *İkimizin* üstüne. Huzurlu, daha önce hissetmediğim kadar derin bir bağ. Sanki tek beden olmuştuk. Tek bir kalp, tek bir ruh ve tek bir benlik.

İçimden çıktı, yastığı altımdan alıp beni kendine çevirdi ve tutkuyla öpüp kollarına alırken bir anda tekrar içime girdi.

"Oluyor," diye fısıldadı. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirip beni öptü.

Sanki tanrıça oradaydı ve birleşmemizi kutsuyordu.

"Şu anda keşke kurtlar gibi olsaydık ve birbirimize dolana-bilseydik diye düşünüyorum," dedi dudaklarıma doğru. Beni kollarının arasında bağımızla sıkı sıkı tutuyordu.

Bir ara bununla ilgili bir şeyler okumuştum ama o kısmı çok hızlı geçmiştim. Tam olarak neyin nasıl olacağından emin değildim. En azından şu anda emin değildim.

Derken büyü etrafımızda kıvrılarak gerildi ve çat diye koptu. Havada odadaki her şeyden yayılan pis bir koku hissettik. Koku dağıldı ve nasıl olduysa her şey hafifledi. Tüy gibi oldu. Sanki yeni yağmur yağmış da havayı temizlemiş gibiydi.

Nyfain geri çekilip hayretle ve gururla bana baktı. Gülümsedi.

“Başardık,” diye fısıldadı. “Laneti kaldırdık.” Derin bir oh çekip güldü. “Gerçek eşim olduğunla ilgili şüphelerin varsa bile artık kesin olarak biliyorsun. Sen *bana* aitsin.”

Beni tekrar öptüğünde dokunuşu bana büyük bir mutluluk verdi. Rahatlamış, minnetle dolmuş hâlde kendimi ona teslim ettim. O anda ne hissettiğimden başka bir şey bilmiyordum.

Belki bir dakika, belki bir saat sonra aklıma bir şey geldi.

“Pulların?” Elimi sırtına götürdüm ama pulları orada mı diye kontrol etmek için sırtına dokunmaya fırsat bulamadan kapı çalındı.

“Majesteleri... Efendim...” Hadriel biriyle konuşuyormuş gibi, “Ona ne diye hitap edeceğimi bile bilmiyorum...” dedi.

“Dalga mı geçiyor bu?” diye mırıldandı Nyfain. Bana sık sık Hadriel’e sinir olduğu için bu duruma biraz alışmış gibi geldi. Bunu düşününce güldüm. “Ölmek falan mı istiyor?”

“Artık ona Majesteleri diyeceğiz, değil mi?” diye fısıldadı Leala kapının diğer tarafından. Kapıya seslerinin duyulacağı kadar yakın duruyorlardı. “Lanet kalktı, *başardık!* Daha doğrusu onlara yardım ettik. Neyse lanet kalkmış olsa bile o yine de Prens olacak.”

“Hep Prens’ti zaten.”

“Ama... iblisler gittiği için bunu gizlememize gerek kalmadı. Yine gerçek bir krallık olduk!”

“Canım, şimdi cıyaklayıp kendini kaybetmenin sırası değil. Efendimizi rahatsız ediyoruz... Lanet olsun! Bu işi mahvedeceğim. Onları turkulu bir seks sırasında rahatsız ediyoruz. Şimdi beni öldürmek isteyecek. Lanetin kalkmasıyla bir anda daha yumuşak bir insan olmayacak.”

"Tamam. Tamam, git."

Hadriel yine sesini yükseltti. "Majesteleri." Kapıyı tıklattı. "Efendim, orada olduğunuzu biliyorum. İçeri girmem gerek. Acil bir durum var."

"Eyvah..." Telaşla kalkıp beni yeni seks yapmış hâlimle görmesin diye yatak örtüsünün altına girdim. İnsanların karşısında çıplak olmaya alıştım ama bu kadarı çizgiyi aşmak olurdu.

Hadriel başını içeri uzatınca benim yatakta olduğumu gördü. Nyfain ereksiyonuyla dizlerinin üstüne oturdu.

"Çık dışarı, Hadriel." Nyfain bunu o kadar sert söylemişti ki ben bile ürperdim ama arkasından hemen bir şehvet dalgası hissettim. Beni aynı anda hem korkutabilmesinin hem de uyabilmesinin garip olduğunu düşünmekten vazgeçmiştim.

Hadriel aynı hisleri paylaşmıyordu. İrkilince başını kapı çerçevesine çarptı ve gözle görülür bir şekilde titredi.

"Peki, efendim- Majesteleri," dedi titrek bir sesle. Leala'nın da geri geri gittiğini görebiliyordum. "Başka bir durum olsaydı dediğinizi yapardım, Majesteleri. Sanırım bana bağırdığınız için azıcık altıma kaçırdım. Bununla ilgili bir şey yapmam gerek. Ama bu sefer gerçekten de gelmeniz gerekiyor. Bunu görmeyi *istersiniz* diye düşünüyorum. Acil bir durum."

"Gelmek istiyorum, Hadriel. Dışarı çık da bunu yapabileyim."

"Çok komik, efendim... Majesteleri." Hadriel yüzünü buruşturdu. "Ama önce derhâl gelmeniz gerekiyor. Sizi çağırıyorlar ve size söylemediğimiz takdirde bizi asla affetmeyeceğiniz bir durum. Bu arada, sizin..." Titreyen elini kaldırıp işaret parmağıyla daireler çizdi. "Giyinmeniz de gerek, Majesteleri. Böyle dediğim için kusura bakmayın ama şu çok görkemli ereksiyonunuzu sergilemek istemezsiniz herhâlde. Ona sergilemek istemezsiniz."

"Kime?" diye kükredi Nyfain.

"Şey..." Hadriel eliyle ağzını kapayıp öksürdü. "Annenize, Majesteleri. Kraliçe'ye. Kendisi hayatta ve burada. Lanet kalktığı için köylüler onu tanıdılar. Onu eskiden beri hatırlıyorlarmış

gibi. Sonra sarayın eski sakinlerine söylediler ve onu buldular... Aslında bu biraz karışık bir konu. Çünkü hükümdarın kim olacağı meselesi var..."

Hadriel sustu ve Nyfain'e giderek daha endişeli bir ifadeyle baktı. Bağımız büyük ihtimalle ikimizin de kafa karışıklığını ve öfkesini yansıtıyordu.

"Hadriel, espri anlayışından hiçbir zaman hoşlanmadım," dedi Nyfain boğuk bir sesle.

"Doğru, Majesteleri. Bunun farkındayım. Ama..." Hadriel pes ermiş gibi ellerini kaldırdı.

"Bana onun öldüğünü babam söyledi," dedi Nyfain. "Beni suçladı. Çok acı çektiği belliydi. Rol yapmış olamaz. Cenaze-deydim."

"Ben..." Hadriel başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Majesteleri. Kapalı bir tabuttu. Anneniz siz kaleye dönmeden neredeyse bir hafta önce ölmüştü. Kimse onun cesedini görmedi. Kral'ın emri böyleydi."

"Ama babam *yas* tuttu," diye bağırdı Nyfain.

Hadriel korkuyla irkildi. "Evet, Majesteleri. Onun çok düşünceli olduğunu hatırlıyorum. Bu konuda büyük bir karmaşa yaşanmıştı. Sonra lanet devreye girdi ve..." Kapıyı biraz araladı. "Kendisi burada. Onu gözlerimle gördüm. Daha önce de görmüştüm..." Bana kaçamak bir bakış attığında yüzünden suçluluk okunuyordu. Hüzün. Bir başka sessiz mesaj beni endişelenirdi: Elveda. "Tamara ve diğerleri onun karşısında diz çöktüler. O, gerçekten de *Kraliçe*."

Nyfain bir anda öfkelen-di. Büyük bir öfke ve hüzün hissediyordu.

Yarıktan kalktı, sonradan aklına gelmiş gibi elini bana uzattı. Örtüyü itip elini tuttum ve bir hayal âlemindeymişim gibi kalktım. Kraliçe'nin hayatta olması, hele de burada olması mümkün değil-di! Onca sene önce kaçmayı nasıl başarmıştı? Nasıl geri gelebilmişti? Periler dışında hepimiz köylerden iki

gemiyle gelmiştik. Ben onu tanıyamazdım ama sarayındakiler onu tanırlardı. Teknede tanımadıysalar bile savaşta mutlaka tanırlardı.

"Bir dakika, efendim. Majesteleri." Leala içeri girip süklüm püklüm reverans yaptı ve gardıroba doğru gitti. Benim için gecelikten farksız bir elbise, Nyfain için de incecik bir kot pantolon çıkardı. "Hadriel'in dediği gibi azıcık örtünebilirsiniz. Fazla değil, azıcık. Bize teşekkür edeceksiniz, Majesteleri. Yakında ticaret yolları açılacak. O zaman modern şeyler, hatta ampul bile alabileceğiz. Geçitlerden yine insan elektriği gelecektir, değil mi?" Gülümsedi. "İnsan dünyasından bu gibi şeyleri almamızı sağlayan büyü yine aktif alacak. Sadece her şeyi yeniden inşa etmemiz gerekecek. Altıncı senede neden bütün ampulleri kır-dığımızı hiç anlamıyorum..."

"Leala, canım, çok konuşuyorsun," diye mırıldandı Hadriel.

"Evet. Özür dilerim."

Bağımızdan huzursuzluk aksa da Nyfain istifini bozmuyordu. Kot pantolonunu giydi. Ben de ince elbiseyi üzerime geçirdim. Hadriel koridora çıkarken hüzünlü bir ifadeye bürünmüş iri gözlerini yine bana çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordum dışarı çıktığımızda. Bir garip davranıyordu.

Kraliçe'nin geri dönüşü kötü bir haber miydi? Neden işim birmiş, beni bir daha göremeyecekmiş gibi davranıyordu?

Biz yanından geçerken Hadriel başını iki yana salladı. Nyfain ayaklarına bir şey geçirmeden benimle merdivenden aşağı indi.

"Ön tarafta, Majesteleri," dedi Hadriel ikinci katın merdiven boşluğuna vardığımızda. "Bu şartlar altında mümkün olduğunca resmî bir ziyarette bulunmak istedi."

"Bana bak, Hadriel, eğer şaka falan yapıyorsan..." dedi Nyfain. Giderek öfkeleniyor, bağımızdan hüznünü yansıtıyordu.

"Bu konuda asla şaka yapmam, Majesteleri," dedi Hadriel. "Çünkü sonrasında bana ne yapacağınızı iyi biliyorum."

Urien'in sadece yakasında minnacık bir toz zerresi olan ütülü bir üniformayla beklediği kapıya gitti. Bir an Nyfain'e bakıp kapı kolunu tuttu.

"Talimatlarınızı bekliyorum," dedi kapıyı açarken.

Bağımızdan gergin bir dalga yayıldı. Büyük bir öfke hissettim. Nyfain ne düşüneceğini bilemiyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Sonra dışarıya, basamakların oraya çıktığımızda karşımda kim olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Ami, arkasında Claudile ve en arkada Gunduin'la birlikte orada duruyordu. Ami son on altı senede hiç yaşlanmamış olmalıydı. Aksi takdirde Nyfain'i doğurmuş olması mümkün olamazdı. Zaman onun için de saraydaki gibi durmuş olmalıydı.

Peki sarayda olmadığı hâlde böyle bir şey nasıl mümkün olmuştu? Orada olmadığını biliyordum çünkü ben onun evinde yaşamıştım.

Ben onun evinde yaşamıştım!

Elinde ne olduğunu görünce midem düğüm düğüm oldu.

Elinde kılıcım, daha doğrusu *kendi* kılıcı vardı.

Birden zihnime milyon tane anı akın etti. O kılıca hep garip tepkiler vermiş, izlemiş, hakkında sorular sormuşlardı. Yine de benden almamışlardı. Asla onlara vermemi istememişlerdi.

Bana bir kere bile onun Kraliçem olduğunu söylememişlerdi! O köydeki diğer insanlar gibi olmazdım. Bu bilgiyi asla unutmazdım.

"Nyfain," dedi Ami başını ve sırtını dimdik tutarak. Üstündeki kırıksık giysilerle ve dağınık saçlarıyla bile asildi.

Birden özgüvenimi kaybettiğimi hissettim.

Köyde bana genelde çok soğuk davranmıştı. Mesafeliydi. Claudile de bana güvenmiyormuş gibi davranmıştı. Nyfain'in kokusunu üstümde hissetmiş olmalıydılar çünkü o kokuyu çok iyi tanıyorlardı. Zaten onlara kimin kokusu olduğunu da söylemiştim. Her şeyi anlatmıştım.

Bunca zamandır beni yargılıyorlardı. Belli ki beni dikkate bile almamışlardı.

Şimdi de eski hayatlarını geri almak için gelmişlerdi. Benim uymadığım bir hayattı bu. Kaderin bana aile mirası yerine verdiği bir roldü.

"Anne," dedi Nyfain nefesini vererek. Bağıımızdan öylesine derin bir duygu seli aktı ki hepsini yakalayamadım bile. Sesi tutuktu. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Ami'nin yüzünde suçluluk ifadesi belirdi ama bunu kontrol altına almaya çalıştı. O kısacık anda kalkanlarını indirmişti. Durumuyla ilgili gerçekleri sergilemişti.

Nyfain de bunu anlamıştı.

Bağıımız tek bir duyguyu yansıtıyordu.

İhanet.

Lanette bir parmağı var mıydı? Yoksa lanetten kurtulmayı nasıl başarmıştı?

Herkes öldüğünü sanıyordu. Kral yas tutmuş, krallığını lanetlemiş, her şeyi oğlunun gitmesiyle ilişkilendirmişti.

Nedeni ne olursa olsun karşımızda duruyordu. Kendi hal-kından gizlenmişti ama hiç gitmemiş gibi vakur bir ifadeyle orada duruyordu.

Nihayet lanetten kurtulmuştuk ama eski hayaletler karşımızda dikiliyordu. Köyler bir kenara, hâlâ sarayda bir yer isteyen hayaletler. Hayatımı cehenneme çevirebilecek hayaletler. *Hepimizin* hayatını karartabilecek hayaletler. Çünkü bu kadın teknik olarak hâlâ Kraliçe'ydi ve daha yeni kurtardığımız bu krallıktan sorumluydu.

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, Wall Street Journal, USA Today, Washington Post, Amazon Çok Satanlar Listesi ve Kindle Store'da çöksatan doğaüstü romantik, şehir fantezisi ve fantastik roman yazarlarından biridir. Dört milyonun üzerinde kopya satan yazar, büyü ve geceleri ortalarda dolaşan varlıklar üzerine hikâyeler yazmadığı zamanlarda şarap içip muziplikler planlıyor. Kuzey Kaliforniya'da kocası, iki çocuğu ve bozuk koşu bandıyla yaşamını sürdürmekte.

